Casa Domnului

Preistoria umanității

Volumul 3

Primele civilizații evoluate

Decăderea lor şi purificarea pământului prin intermediul potopului

Capitolul 1

Purista, consiliera Domnului, doreşte ca rugăciunile oamenilor să îi fie prezentate lui Dumnezeu sub forma unor cereri de sfaturi. Iubirea şi grația Tatălui față de copiii Săi

(27 martie 1843)

1. În pofida adorației pe care o simțeau cu toții în prezența Celui Preaînalt, s-au lăsat cuprinşi de teamă la vederea Celui care se afla pe colină. Singurii care făceau excepție erau Enoh şi cele patru femei extrem de pure, care se bucurau de o stare de pace beatifică în prezența Tatălui lor ceresc, convinşi că Acesta le va rezerva şi lor soarta marelui Sehel. Atunci, Domnul i s-a adresat Puristei:

2. „Ascultă, mult iubita Mea bucătăreasă! Ce crezi ce trebuie să facem pentru a-i elibera pe aceşti nătângi de teama lor nefirească, astfel încât să Mă recunoască drept unicul lor Dumnezeu şi Părinte autentic, fără a le prejudicia în vreun fel liberul arbitru? Este evident că dacă îmi voi revela prea brusc identitatea, acest lucru i-ar putea costa chiar viața (lucru valabil îndeosebi pentru femei), iar pe unii însăşi existența eternă! Haide, sfătuieşte-Mă şi spune-Mi ce ar trebui să fac!"

3. Această întrebare a deconcertat-o de tot pe încântătoarea Purista, care a început să suspine, imaginându-şi că Tatăl ceresc doreşte să o pedepsească dintr-un motiv sau altul.

4. Domnul a privit-o însă cu blândețe şi i-a spus: „Priveşte-Mă, micuța Mea, şi lasă inima ta să spună dacă am Eu aerul cuiva care doreşte să te pedepsească. Eu Mi-am păstrat dintotdeauna expresia pe care o vezi întipărită pe chip şi care va rămâne în eternitate aceeaşi, fiind adresată tuturor celor care M-au iubit, Mă iubesc şi Mă vor iubi la fel ca tine! – Ei bine, ce ai de spus, micuța Mea?"

5. Auzind aceste cuvinte, Purista şi-a luat inima în dinți şi a răspuns, uşor temătoare, dar cu o încredere din ce în ce mai mare: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, ştiu că este absolut imposibil ca Tu să fii vreodată mânios sau răuvoitor; îmi dau seama acum perfect de acest lucru. În ceea ce priveşte însă întrebarea pe care mi-ai pus-o adineauri, mie, sărmanei Tale creaturi, este la fel de evident că aş da dovadă de o mare infatuare, eu, care

chiar aş merita cea mai severă pedeapsă din partea Ta, dacă mi-aş propune să îţi dau vreun sfat Ţie, care eşti însăşi înţelepciunea infinită!

6. Numai gândul de a-Ţi da un sfat Ţie, care eşti Dumnezeul nostru şi Creatorul atotputernic al cerului şi al pământului, îmi dă fiori. De aceea, Te implor, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, să mă scuteşti de această obligaţie!"

7. Domnul i-a răspuns însă Puristei: „Ascultă, copila Mea, este evident că încă nu Mă cunoşti suficient de bine! De aceea, ascultă ce doresc să-ţi spun.

8. Tu te temi să nu fii pedepsită dacă îmi dai sfatul pe care îl aşteaptă Tatăl de la unul din copiii Săi, întrucât eşti conştientă de faptul că înţelepciunea Mea divină, infinită şi eternă nu are nevoie de astfel de sfaturi, căci Eu controlez şi susţin totul, astfel încât toate creaturile Mele să se îndrepte către destinaţia dorită de Mine.

9. Deşi această viziune este întru totul corectă, nu pot să nu te întreb de ce Mi-ai adresat până acum atâtea rugăciuni, pe care Eu ţi le-am îndeplinit întotdeauna? La urma urmelor, o rugăciune nu este altceva decât un sfat adresat Mie într-o stare de reculegere şi de smerenie, prin care cel care se roagă îmi spune ce ar trebui să fac…

10. Oare nu ştie el că Eu sunt plin de bunătate şi de înţelepciune? Iar dacă ştie acest lucru, de ce se roagă el să îi acord o anumită graţie? După logica ta, el ar trebui să pornească din start de la premisa că înalta Mea înţelepciune şi iubirea Mea nesfârşită îi vor oferi tot ce este mai bun pentru el, la momentul oportun, desigur, fără ca el să Mă sfătuiască în această direcţie!

11. După aceeaşi logică, dacă cererea lui ar fi contrară voinţei şi înţelepciunii Mele divine, omul care se roagă s-ar face vinovat în faţa Mea, necesitând o pedeapsă care să îi corecteze această atitudine!"

12. Auzind aceste cuvinte, Purista şi celelalte trei femei au început să se bată cu pumnii în piept, spunând: „O, Doamne, ai milă de noi, căci am păcătuit cumplit în faţa Ta!"

13. Domnul le-a răspuns însă: „Mă tem, copilele Mele dragi, că dacă reacţionaţi în acest fel, nu faceţi decât să vă amplificaţi şi mai mult păcatul, căci îmi daţi un nou sfat: acela de a-Mi fi milă de voi!"

14. Speriată şi întristată, Purista a scos un ţipăt sfâşietor, spunând: „O, pentru numele lui Dumnezeu! Ce-am făcut, fiinţă lipsită de minte ce sunt?"

15. Cu ochii scăldaţi în lacrimi, Ghemela a adăugat: „Acum îmi dau seama, acesta este sfârşitul nostru!"

16. La fel de îndurerate, Naama şi Pura nu mai ştiau ce să spună.

17. Mişcat, Domnul le-a luat însă pe toate patru în brațele Sale, le-a strâns la pieptul Său sfânt şi le-a spus: „Copilele Mele dragi, de ce sunteți atât de nefericite, deşi Tatăl ceresc vă strânge la pieptul Lui ce a luat o formă vizibilă special pentru voi, mângâindu-vă cu brațele Sale cu aceeaşi iubire cu care îşi alintă o mamă copilul?"

18. Această întrebare le-a făcut pe cele patru femei să îşi mai revină, iar Purista i-a răspuns Domnului, râzând uşor, dar cu ochii încă înlăcrimați: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire să înțeleg că nu suntem cu totul pierdute? Cu siguranță rămânem însă nişte păcătoase în fața Ta!"

19. Domnul i-a răspuns: „Dacă ați fi fost nişte păcătoase, nu v-ați fi putut afla acum în prezența Mea. Din fericire pentru voi, nu este însă cazul, fapt care îmi permite Mie, Tatălui vostru, să vă strâng în brațele Mele!

20. În calitatea Mea de Părinte, doresc să fiu acum sfătuit de copilaşii Mei dragi, ca şi cum aş avea cu adevărat nevoie de sfatul lor, şi doresc să acționez astfel încât să le dau impresia că îmi sunt indispensabili.

21. Procedez astfel în calitatea Mea de Părinte, mânat de iubirea Mea infinită, dar am totuşi grijă să ghidez sfaturile şi acțiunile copilaşilor Mei, astfel încât să-Mi ating scopul propus.

22. De aceea, micuța Mea, aştept încă răspunsul tău. Doresc să Mă sfătuieşti şi să îmi spui cum ar trebui să procedez cu aceşti oameni, şi te asigur că voi proceda exact aşa cum Mă vei învăța!"

23. Regăsindu-şi curajul, Purista s-a aruncat la gâtul Tatălui ceresc, l-a acoperit cu sărutări şi i-a spus: „Ei bine, în acest caz însoțeşte-ne în bucătăria mea, din iubire față de noi, şi lasă-Te adorat acolo de noi, atât cât îți va face plăcere, în calitatea Ta de Dumnezeu şi de Părinte preasfânt şi preaplin de iubire".

24. Domnul i-a răspuns: „Amin! Aşa să fie! Să ne îndreptăm aşadar către coliba ta!"

25. Ghemela L-a întrebat însă: „Tată, putem să Te însoțim şi noi în interiorul colibei?"

26. Domnul: „Cum să nu, Copila Mea? De vreme ce vă aflați acum în prezența Mea, de ce nu M-ați însoți inclusiv în colibă? Căci Eu sunt şi rămân Tatăl vostru cel bun, oriunde M-aş afla! Urmați-Mă aşadar cu toată încrederea! Amin".

Capitolul 2

Domnul intră în coliba Puristei. Întrebările celor curioşi. Discursul de o înaltă spiritualitate al lui Enoh adresat incredulilor şi celor cu spiritul excesiv de critic

(28 martie 1843)

1. Trecând pe lângă Enoh, Domnul i-a zis în şoaptă: „Enoh, pregăteşte-i şi pe ceilalţi, iar apoi adu-i la Mine, în colibă. Femeile nu trebuie să treacă însă pragul colibei cât timp Mă voi afla Eu în interior, cu excepţia Evei şi a celor patru de faţă! Amin”.

2. După care Domnul şi-a continuat drumul către coliba Puristei, însoţit de cele patru fiice mult iubite ale Sale. Până la sosirea celorlalţi, El le-a dezvăluit acestora o sumedenie de revelaţii divine, ca semn al graţiei Sale, ilustrându-le marele plan divin prin care dirijează viaţa copiilor Săi şi a celorlalte creaturi sale Sale. Le-a destăinuit de asemenea înaltul destin care îi este rezervat fiinţei umane, dar şi intervenţiile malefice ale lui Satan, spiritul care încearcă în permanenţă să se opună acestui plan divin.

3. Cam aşa au evoluat lucrurile în coliba Puristei. Ce s-a întâmplat însă cu Enoh, care se afla încă afară, în mijlocul celorlalţi?

4. Acesta era asaltat de pretutindeni cu întrebări. Primii care s-au năpustit asupra lui au fost Hored şi Lameh: „Părinte Enoh, spune-ne: cine este acel bărbat care s-a îndreptat cu atâta voioşie către coliba Puristei, unde a rămas singur cu acele patru femei, dintre care două sunt soţiile noastre, iar celelalte sunt Purista şi preafrumoasa Pura, contrar regulii instituite de Însuşi Domnul? Bănuiala noastră este că în spatele acelui om se ascunde ceva cu totul ieşit din comun! Am văzut că ţi s-a adresat ca unei vechi cunoştinţe, aşa că bănuim că nu este un necunoscut pentru tine!

5. Dacă transfigurarea lui Sehel nu a fost o iluzie, cu siguranţă acesta se află acum într-o lume superioară. Am dori să ştim mai multe inclusiv despre acest subiect!

6. Ne-a trecut prin minte faptul că acel om ar putea fi Domnul Însuşi, dar acest lucru nu ar concorda deloc cu spusele Puristei, căreia Domnul i-a mărturisit că va reveni printre noi într-o formă vizibilă atunci când ne vom afla cu toţii în interiorul colibei, într-o stare de smerenie şi receptivitate, şi că ne va revela atunci tot ce s-a întâmplat în profunzimile creaţiei.

7. Acest om nu a venit însă conform anunţului profetic, ci a apărut parcă de nicăieri. Şi în timp ce noi ne pregăteam în interiorul colibei, smerindu-ne într-o stare de reculegere în aşteptarea venirii Domnului, acest om se dădea în spectacol cu patru dintre cele mai frumoase femei ale noastre, fapt care i-a făcut o plăcere cât se poate de evidentă!

8. Desigur, cele patru femei cu suflete celeste sunt de o puritate absolută, comparabilă cu cea a Luceafărului de dimineaţă. De aceea, oricât de ciudat ar părea, ne este imposibil să fim supăraţi pe ele pentru comportamentul lor, deşi toate patru par îndrăgostite lulea de acel bărbat. Şi totuşi, nu considerăm că aceasta ar fi o dovadă suficient de explicită că am avea de-a face cu Domnul!

9. Căci noi ştim foarte bine că Domnul îşi respectă întru totul promisiunile! De aceea, este imposibil să vină la noi într-o altă formă decât

cea anunțată profetic Puristei! – Aşadar, spune-ne, părinte Enoh, cine este acel bărbat şi de unde vine el?"

10. Ceilalți s-au apropiat şi ei de Enoh, curioşi să afle la rândul lor răspunsul la aceste întrebări.

11. Singur Adam era de altă părere, aşa că i-a spus lui Enoh cu o privire gânditoare: „Enoh! Acest bărbat mi se pare foarte suspect! Spectacolul pe care ni l-au oferit cele patru femei, de regulă atât de virtuoase şi de smerite, mi s-a părut cam de prost gust!

12. La fel de îngrijorat sunt şi de dispariția în neant a fiului lui Seth. Cum a fost posibil să fi fost anihilat astfel dintr-o dată? Mă gândesc chiar că Domnul i-a permis duşmanului luminii să acționeze în acest fel, pentru a ne pune la încercare credința.

13. Am văzut că tu pari să îl cunoşti pe acel bărbat, dar acest lucru nu mă linişteşte suficient, căci eu nu îl recunosc deloc. Ştiind de câte ori m-am înşelat până acum, mă simt mai degrabă neîncrezător, până la proba contrarie!

14. De aceea, spune-ne tot ce ştii în legătură cu el, după care haideți să ne îndreptăm cu toții spre colibă; în caz contrar, s-ar putea ca Domnul să se mai lase încă foarte mult timp aşteptat!

15. Ținând cont de tot ce au spus ceilalți, acest om ar putea fi Domnul la fel de mult cum am putea fi noi înşine! Cât despre Purista, cred că aceasta s-ar putea înşela! Tu trebuie însă să ştii care este adevărul!

16. Faptul că cele patru femei se agață atât de strâns de el nu înseamnă mare lucru, căci este ştiut că femeile sunt oarbe şi lipsite de creier, fără nici o excepție. Chiar dacă o femeie se roagă timp de zece ani, este suficientă o singură tentație mai mare pentru ca ea să cadă în brațele primului seducător! Căci ea se bucură de o libertate ieşită din comun şi poate face orice doreşte.

17. Spune-ne aşadar tot ce ştii, dar nu ne ține un discurs excesiv de lung, ca să ne putem întoarce în colibă, aşteptându-L acolo pe Domnul. În plus, doresc să-l supraveghez puțin pe acel bărbat, astfel încât să nu facă cine ştie ce cu cele patru porumbițe! În privința problemelor divine nu trebuie să dăm niciodată dovadă de indolență, căci în caz contrar lumea nu va mai rezista încă o mie de ani, aşa cum s-a întâmplat până acum, datorită credinței mele neobosite față de Dumnezeu!"

18. Abia acum a reuşit Enoh să ia cuvântul, spunând: „Ascultați-mă, dragii mei părinți, frați şi copii! Constat că pe cât sunt de active mintea şi limba voastră, pe atât de tăcute au rămas inimile voastre!

19. Se pare că ați uitat cu desăvârşire discursul pe care mi l-a inspirat Domnul în ziua de Sabat, de vreme ce sunteți complet incapabili să înțelegeți promisiunea făcută de El Puristei!

20. Ce simbolizează coliba Puristei, cea în care ni s-a spus că trebuie să îl aşteptăm pe Domnul? Ascultaţi-mă: aceasta este însăşi *inima* noastră, iar focul care arde în ea este iubirea noastră plină de ardoare faţă de El!

21. Spuneţi-mi: care dintre voi a intrat până acum în această colibă, primindu-i acolo pe fraţii săi? Cine a fost de acord să le slujească cu cea mai mare umilinţă, considerându-se ultimul şi cel mai mic dintre ei?

22. Nici o femeie, cu excepţia Evei şi a Puristei, nu trebuie să pătrundă vreodată în interiorul acestei colibe! Altfel spus, atât timp cât ne aflăm în iubirea lui Dumnezeu şi în starea de pace a inimii, noi nu trebuie să ne gândim niciodată la alte femei, căci aceste gânduri ar tulbura iubirea ce i-o purtăm Domnului. Singurele excepţii sunt iubirea maternă şi cea filială, care nu tulbură cu nimic iubirea pe care i-o datorăm lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, servesc drept criteriu pentru această iubire rezervată Tatălui ceresc! M-aţi înţeles?

23. Noi L-am aşteptat pe Domnul în coliba Puristei în trupurile noastre muritoare, dar gândurile noastre erau îndreptate numai către femeile noastre, întrebându-se: ‚Oare de ce nu le este permis *tuturor* femeilor să intre în această colibă, alături de noi?' În aceste condiţii, nu este deloc de mirare că femeile au făcut un scandal atât de mare, silindu-ne în cele din urmă să ieşim afară ca să vedem ce se întâmplă! – Ei, acum aţi înţeles ce s-a întâmplat?

24. Mila Domnului este însă infinită, aşa că El a venit la noi, în conformitate cu promisiunea pe care ne-a făcut-o. Ce-i drept, a venit ţinând cont de ceea ce a găsit în inimile noastre, în care se aflau numai gândurile noastre referitoare la femei. De aceea, El s-a dus mai întâi la ele şi le-a primit la pieptul Său, constatând că noi nu suntem de fapt prezenţi în interiorul colibei Puristei! M-aţi înţeles?

25. Spre marea noastră ruşine, cele patru femei au fost singurele care L-au aşteptat pe Domnul în adevărata colibă a Puristei. De aceea, El a venit mai întâi la ele. Nu-i de mirare că în timp ce noi ne pierdeam timpul cu discuţiile noastre deşarte, ele savurau deja fericirea supremă a graţiei divine, a compasiunii şi a iubirii supreme a Tatălui ceresc! M-aţi înţeles?

26. Voi nu cunoaşteţi încă nimic despre marile profunzimi divine, deşi Domnul ne-a revelat deja în maniera cea mai luminoasă şi mai explicită cu putinţă care sunt căile Sale şi felul în care ne ghidează pe ele! M-aţi înţeles?

27. Voi mă întrebaţi pe mine: ‚Cine este acel bărbat?', în timp ce cele patru femei extrem de pure se bucură deja de mult timp în braţele Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire! – Înţelegeţi ce vă spun?

28. Eu nu afirm că acel bărbat este Tatăl ceresc, ci vă cer să îl primiţi în inimile voastre. Numai atunci îl veţi recunoaşte! – Am reuşit să mă fac bine înţeles?

29. Dacă spiritul vostru nu este mai orb decât cel care se află în centrul acestui pământ, ar trebui să îl recunoaşteți astfel! – Eu unul am spus ce am avut de spus. Acum acționați şi recunoaşteți-vă marea orbire, în numele Domnului! Amin”.

30. În sfârşit, ochii celor de față s-au deschis, iar ei şi-au dat seama de imensa lor orbire, bătându-se cu pumnii în piept.

Capitolul 3

Bărbații sunt deconcertați. Curioşii bârfesc. Sora Aorei este singura care înțelege corect ce se întâmplă

(29 martie 1843)

1. Nu le-a trebuit mult timp părinților patriarhi şi celorlalți oaspeți din Levant pentru a-şi reveni din uimire, dar nici unul nu ştia ce trebuie să facă în continuare. Complet deconcertați, se priveau unii pe alții, întrebându-se în şoaptă: „Oare ce o să se întâmple cu noi, după această greşeală?” Nimeni nu era însă capabil să le dea vreun răspuns.

2. Femeile, care se aflau la o oarecare distanță de bărbați, şi-au dat imediat seama că se întâmplă ceva ciudat cu aceştia, dat fiind că aveau un comportament atât de misterios şi că îşi şopteau continuu ceva la ureche. De aceea, ele au dat curs intuiției lor (şi nicidecum părții lor slabe, care este curiozitatea deşartă) şi s-au îndreptat fără întârziere către bărbații lor, pentru a afla ce s-a întâmplat cu aceştia.

3. Pe drum, una dintre ele şi-a întrebat vecina: „Ce crezi că s-a întâmplat cu bărbații noştri, după părerea ta?”

4. Interlocutoarea sa i-a răspuns cu un aer important, care nu prea se potrivea cu modul ei obişnuit de a fi, mult mai şters: „O, draga mea soră! Cu siguranță, s-a petrecut ceva extrem de straniu, probabil chiar un miracol. Ce bine ar fi dacă ne-ar spune şi nouă cineva ce se întâmplă!”

5. O altă femeie a luat şi ea cuvântul: „Fără doar şi poate, este ceva legat de acel bărbat atât de ciudat!”

6. „Da, da, s-a grăbit o a patra să confirme, după cum ați văzut, acel personaj îngrozitor a intrat singur în coliba Puristei, însoțit de cele patru aşa-zise fecioare! Temându-se probabil de privirile noastre pudice, a preferat să intre împreună cu ele în colibă!”

7. O a cincea femeie a adăugat şi ea: „Ai perfectă dreptate: în interior e mult mai comod, şi nici nu trebuie să-şi facă probleme în legătură cu noi! De altfel, eu una le-am spus o dată – în treacăt – lui Lameh şi lui Hored: ‚Nu doresc să fiu o piază-rea, dar dacă aş fi în locul vostru, aş fi cu ochii în patru, căci este imposibil ca nişte fete atât de tinere şi de frumoase, cu sângele atât de fierbinte, să nu fie supuse tuturor tentațiilor posibile!’

8. Şi iată cât de multă dreptate am avut. Ce ţi-e şi cu bărbaţii aceştia, care doresc să ne închidă tot timpul gura, nouă, femeilor atât de experimentate, cu aşa-zisa lor înţelepciune!

9. Să mori de râs, nu alta, sau dimpotrivă, de furie! Vrăjitorul acela venit dinspre miazăzi, despre care am auzit vorbindu-se atât de multe lucruri, a venit şi le-a suflat chiar de sub nas perlele Levantului (după cum se spune)!

10. Iar acum, speriaţi şi geloşi, îşi şoptesc unii altora la ureche şi nu mai ştiu cum să procedeze – cu toată înţelepciunea lor!

11. Acel bărbat s-a folosit de magia lui şi l-a făcut să dispară pe cel mai puternic dintre ei, aşa că nu m-ar mira dacă bărbaţii noştri şi-ar fi propus acum să folosească forţa împotriva lui!"

12. O a şasea femeie a luat şi ea cuvântul: „Ai perfectă dreptate. Am auzit spunându-se şi am văzut cu ochii mei cum Enoh l-a alungat pe acel vrăjitor din locul sacru, dar acesta nu a dorit să-l asculte! Drept urmare, Enoh i-a trimis-o pe Purista, probabil ca să-l convingă prin farmecele ei să părăsească acel loc. Se pare însă, stimate părinte Enoh, că de data aceasta nu prea ţi-a reuşit figura! Vrăjitorul a pus stăpânire pe mintea preotesei Purista, care a căzut imediat în capcana descântecelor sale!"

13. Una dintre tovarăşele vorbitoarei i-a luat vorba din gură: „Draga mea soră, eu am văzut mai bine decât tine ce s-a întâmplat! Părintele Enoh a trimis-o pe Purista la străin, dar de-abia i-a spus acesta câteva cuvinte, că ea a şi căzut pradă farmecelor lui: a scos un strigăt, probabil pentru că a simţit influenţa sa malefică, după care a alergat fără să-şi dea seama ce face, complet orbită, şi s-a aşezat la pieptul lui, exact cum dorea acesta!"

14. Antevorbitoarea s-a grăbit să o aprobe, râzând ironic: „Aşa este, soră, ai perfectă dreptate! Chiar aşa s-au petrecut lucrurile! – Dar ce doream să spun? Aha, mi-am amintit! Exact atunci, înţeleptul părinte Enoh l-a trimis la ei pe robustul Sehel! Când acesta a încercat însă să îl prindă de mână pe vrăjitor, ca să-l determine să părăsească sfânta colină, acesta l-a făcut să dispară printr-un act de magie! Numai Dumnezeu ştie unde o fi ajuns bietul Sehel! Iar acum, bărbaţii noştri se dau de ceasul morţii, neştiind ce să mai facă, cu toată înţelepciunea cu care se laudă!"

15. O altă femeie din grup, care a ascultat până acum cu toată atenţia bârfele antevorbitoarelor ei, a luat şi ea cuvântul: „Doamne, ce m-aş mai distra dacă acest vrăjitor, care pare să cunoască foarte bine ştiinţa magică, le-ar sufla de sub nas bărbaţilor cele patru perle ale Levantului, după cum le spun ei, aceşti veritabili trandafiri umeziţi de roua aurorei eterne, etc., etc.! Cred că le-ar ieşi ochii din cap stimaţilor domni!"

16. O alta a adăugat: „O, dacă Domnul Iehova ar veni chiar în acest moment, după cum a anunţat-o pe Purista! Tare aş fi curioasă să asist la stânjeneala acestor bărbaţi cu pretenţii de înţelepciune!"

17. Altă femeie: „Hm, este absolut sigur că Domnul nu va mai apărea! Nu cred că ar mai avea chef să îşi arate faţa în mijlocul acestui scandal, dacă nu cumva doreşte să apară cu o sabie de foc ca să împartă dreptatea, fapt care le-ar fi de mare folos vrăjitorului, celor patru fiice ‚celeste' şi scumpilor lor soţi înţelepţi!

18. Până şi bătrâna mamă Eva, de regulă echilibrată şi plină de demnitate, pare să fi căzut sub influenţa acestor bărbaţi! Ştim cu toate că nu ne permite niciodată să ne plângem de soţii noştri! De pildă, când soţia lui Uranion s-a plâns în legătură cu soţul ei, ea i-a tăiat-o scurt, mustrând-o cu severitate, în loc să o consoleze. Să mori de râs, nu alta! Până acum, am fost nevoite să ne abţinem şi să ne controlăm justa mânie, tăcând supuse, ca nişte şoricei în faţa pisicii! Cine consideră că o asemenea atitudine este echitabilă îşi extrage probabil înţelepciunea dintr-o sursă pe care eu una nu o cunosc!"

19. O altă femeie s-a băgat şi ea în vorbă: „Mă întreb ce se întâmplă cu aceşti bărbaţi? – A, cred că ştiu! Bănuiesc că s-au îndrăgostit cu toţii! Vrăjitorul le-a contracarat planurile, iar acum par cu toţii năuci şi îşi tot şoptesc ceva la ureche!

20. În fond, nu a trecut prea mult timp de când patriarhul nostru Adam a luat-o pe tânăra şi frumoasa Pura la el în colibă, lăsându-se însoţit pretutindeni de ea. – De fapt, a fost văzut chiar sărutând-o!"

21. Vecina ei s-a grăbit să supraliciteze: „Şi nu ştii tot adevărul: am văzut cu propriii mei ochi nu numai că a sărutat-o, dar a şi mângâiat-o, cine ştie cu ce gânduri! – Of, Doamne, bărbaţii ăştia! O ţin una şi bună cu dreptatea lor, nu poţi să le spui niciodată nimic, ba chiar…".

22. Dar una din femeile din Levant, sora cea mai mică a Aorei, o celibatară în vârstă de 60 de ani (ceea ce însemna în acele vremuri că era foarte tânără), s-a băgat în mijlocul celorlalte şi le-a spus: „Aceste bârfe îmi amintesc de cei care încearcă să macine paiele goale, crezând că vor extrage făină din ele, deşi nu mai conţin nici o sămânţă de grâu!

23. Să v-o spun pe-a dreaptă, eu cred că numai gelozia vă face să spuneţi asemenea aberaţii şi că voi sunteţi singurele vinovate de toate relele de care vă acuzaţi bărbaţii, care au dat întotdeauna dovadă de o înţelepciune reală!

24. Mai mult, îndrăznesc să afirm sus şi tare, fără nici o ruşine, că fiecare dintre voi s-ar fi lăsat vrăjită fără nici o ezitare de acel bărbat fermecător, fără să opună nici cea mai mică rezistenţă – dacă acesta ar fi avut o astfel de intenţie!

25. Văzând însă că bărbatul v-a respins, spunându-vă să vă îndepărtaţi de colina sacră (având, probabil, motive cât se poate de serioase în această direcţie), vă răzbunaţi acum pe el, făcându-l să pară o fiinţă infamă! – De fapt, nu ştiu de ce mă mir, căci aşa procedaţi întotdeauna când nu vă convine ceva!

26. Mi-a făcut şi mie semn cu mâna să mă alătur lui, şi dacă nu m-aş fi temut atât de tare de bârfele voastre stupide, n-aş fi avut nici o ezitare să o fac, aşa cum a procedat nepoata mea, Purista!

27. Dar acum nu mă mai tem de voi. Ştiu foarte bine ce spun, aşa că vă atrag atenția, îndeosebi vouă, mame şi fiice care aveți un nivel mai ridicat de conştiință: atunci când Domnul Iehova va sosi – dacă nu cumva a făcut-o deja – vă veți trezi într-o postură jenantă! Nu ştiu a cui soartă va fi de preferat atunci: a voastră, sau a celor patru perle ale Levantului şi a bărbaților pe care i-ați calomniat cu atâta neruşinare! Eu una am remarcat o lumină puternică ce ieşea din acel bărbat! Mă întreb dacă acest om, de care v-ați bătut joc până n-ați mai putut, nu este cumva Domnul Însuşi? Şi dacă este, oare ce se va întâmpla cu voi?”

28. Auzind aceste cuvinte, celelalte femei au tăcut, cuprinse de o mare teamă.

Capitolul 4

Mâhnită, Mira discută cu Enoh

(30 martie 1843)

1. Văzând efectul generat de cuvintele sale asupra femeilor, tânăra oratoare, pe nume Mira, s-a gândit: „Hm, oare ce le-o fi apucat? Aceste mame şi aceste surori nu mai scot nici un cuvânt, iar pe fețe li se citeşte teama, ba chiar teroarea!

2. Vai, trebuie să fac ceva! Nu le pot lăsa pe aceste femei în această stare, căci de regulă sunt pline de demnitate şi de afecțiune!

3. Hm, ştiu ce trebuie să fac! Mă voi duce singură la Enoh. Este limpede că nici una dintre ele nu va îndrăzni să mă însoțească, aşa că voi fi eu purtătoarea lor de cuvânt. Sunt convinsă că marele preot le va reconforta şi le va elibera de această stare de panică! Bună idee! Să trecem aşadar la fapte!”

4. Dacă afirmă ceva, omul trebuie să treacă de îndată la fapte – aceasta era convingerea preferată a Mirei (care era cam dintr-o bucată). De aceea, ea s-a dus glonț la Enoh şi i-a povestit totul.

5. Dar Enoh i-a cerut explicații suplimentare: „Spune-mi, de ce le-ai vorbit atât de aspru femeilor, aruncându-le practic în această stare de angoasă?

6. Aşa cum ai găsit acum drumul spre mine, la fel de bine ai fi putut-o face şi înainte, transmițându-mi judecățile greşite ale acestor femei, şi întreaga situație s-ar fi putut rezolva mult mai simplu, mergând pe calea iubirii. Acum, lucrurile nu mai sunt la fel de simplu de rezolvat, căci tu le-ai judecat deja pe surorile tale, şi încă într-un mod cât se poate de impetuos!”

7. Fără să se teamă deloc, Mira i-a răspuns fără ezitare: „Părinte Enoh, tu eşti cu siguranţă un înţelept! Mai mult, eşti singurul mare preot numit de Domnul Însuşi! Cu toate acestea, eu una nu cred că cineva mi-ar putea reproşa faptul că am acţionat greşit în această poveste, căci dacă drepturile fiinţei umane le încalcă pe cele divine, este evident că cele din urmă prevalează asupra celor dintâi.

8. Tovarăşele mele au uitat de sine în pasiunea lor oarbă, fapt care ni se întâmplă frecvent nouă, femeilor, şi au rostit o sumedenie de afirmaţii false, care încalcă dreptul divin. Personal, nu am putut tolera aceste ironii la adresa Tatălui nostru preasfânt şi preaplin de iubire, în aparenţa sa masculină absolut perfectă, aşa că am luat poziţia pe care ţi-am făcut-o cunoscută. Nu mă simt vinovată în nici un fel dacă aceste cuvinte ale mele (născute exclusiv dintr-un simţ al dreptăţii) au avut asupra lor un efect atât de neaşteptat!

9. De aceea, părinte Enoh, nu mă mai certa, căci am avut intenţiile cele mai bune din lume!

10. Oare nu reprezintă o dovadă de iubire sinceră faptul că am rămas în mijlocul tovarăşelor mele, din cauza respectului pe care li-l port, deşi acel bărbat minunat mi-a făcut semn cu mâna să mă alătur lui şi celorlalte surori ale mele, în condiţiile în care am simţit o nevoie imperioasă să îl ascult?

11. Îţi spun cu toată certitudinea, părinte Enoh: dacă acel bărbat mi-ar face a doua oară semn cu mâna, mi-aş abandona pe loc surorile, ba chiar şi întreaga lume, şi m-aş grăbi către el – căci dincolo de el se ascunde mult mai mult decât un singur om! Ştiu asta cu toată siguranţa!”

12. Enoh i-a spus atunci Mirei: „Ascultă, eşti uluitor de inteligentă, cu mult peste media suratelor tale! În aceste condiţii, de vreme ce afirmi că le iubeşti din toată inima pe celelalte mame şi surori ale tale, sunt absolut convins că te vei descurca singură în situaţia de faţă, făcând uz de înţelepciunea ta!”

13. Mira i-a răspuns cu îndrăzneală: „Da, da, dragul meu părinte Enoh, ştiam eu că nu mă pot aştepta la cine ştie ce compasiune din partea ta! Cu astfel de afirmaţii evazive, n-aş putea spune că m-ai ajutat prea mult! Of, dacă m-aş putea apropia de acel bărbat… Sunt convinsă că m-ar primi mult mai călduros decât tine!”

14. Enoh: „Foarte bine! Ascultă-mă: acel bărbat se află în coliba Puristei, iar poarta este deschisă! Dacă doreşti să îţi cauţi dreptatea la El, eu unul nu mă voi opune în nici un fel. Haide, du-te la El, dacă eşti convinsă că îţi va da alt sfat decât mine!”

15. Mira: „O, dacă îmi este permis acest lucru, află că nu mă tem să mă apropii de el!

16. Bucuraţi-vă, sărmanele mele surori, căci veţi obţine ajutorul dorit, chiar şi fără concursul lui Enoh!

17. Haide, curaj! Sunt convinsă că acel bărbat minunat are mai multă inimă decât restul bărbaţilor de pe aici, dragă părinte Enoh, şi că nu-mi va cântări fiecare cuvânt atunci când îi voi împărtăşi dificultăţile mele. Dimpotrivă, sunt ferm convinsă că mă va ajuta!”

18. După aceste cuvinte, ea s-a îndreptat cu toată hotărârea spre colibă.

Capitolul 5

Mira intră în colibă, dar este supusă unui test. Purificarea Mirei şi acceptarea ei de către Domnul

(31 martie 1843)

1. Când Mira a intrat veselă în coliba în care se afla Domnul, pe care ea nu îl cunoştea decât în mică măsură, Acesta s-a ridicat imediat şi i-a spus pe un ton destul de sever: „Mira, cum se face că vii aici neinvitată, după ce M-ai refuzat ceva mai devreme, atunci când ţi-am făcut semn să te apropii de Mine? De altfel, i-am poruncit lui Enoh să nu lase nici o femeie să treacă pragul acestei colibe; cu toate acestea, tu ai intrat! Cum a fost posibil aşa ceva?”

2. Văzând că este apostrofată pe un ton cât se poate de tranşant, Mira şi-a mai pierdut din aplomb, dar şi-a revenit repede, spunându-şi în sinea ei: „Dacă Acesta este într-adevăr Domnul, cu siguranţă nu va fi extrem de sever cu mine, căci ştiu că este întotdeauna profund mişcat atunci când cineva îl roagă ceva din inimă. Pe de altă parte, dacă nu este decât un înţelept greu de abordat, am să plec aşa cum am venit, nici o problemă!”

3. După aceste reflecţii, ea a luat cuvântul, spunând cu o voce timidă, dar nu lipsită de căldură sufletească: „Înţeleg că am comis o greşeală, dar cea care m-a trimis aici a fost inima mea; de altfel, Enoh nu a suflat nici un cuvinţel cum că n-aş avea voie să intru în colibă, aşa că nu cred că am făcut ceva cu adevărat rău!

4. La urma urmelor, cine poate spune ‚nu’ unui suflet care îi cere ajutorul, mai ales când este vorba de o sărmană creatură şi de o femeie slabă ca mine?

5. De fapt, ce anume am făcut rău? Ce i se poate reproşa unei femei dacă îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de orice bărbat, care, prin comparaţie cu El, i se pare un fel de umbră pe pământ?

6. Le-am spus aşadar tovarăşelor mele care este părerea mea în această privinţă, fără să-mi dau seama ce efect teribil vor avea asupra lor cuvintele mele! De bună seamă, dacă mi-aş fi dat seama, aş fi păstrat tăcerea. Din păcate, acum nu mai pot schimba nimic din cele petrecute. Pe

de altă parte, doresc cât se poate de sincer să îmi repar greşeala; în aceste condiţii, nu văd cine m-ar putea condamna!

7. I-am spus părintelui Enoh toate aceste lucruri, dar acesta nu a părut să dea prea multă importanţă tristeţii mele. De aceea, m-am grăbit să vin la tine, în speranţa că vei da dovadă de o compasiune ceva mai mare decât a lui. Judecând însă după primirea pe care mi-ai făcut-o, se pare că nu trebuie să mă aştept nici în cazul de faţă la mai multă înţelegere!

8. Trăiesc sentimentul acut că de când Domnul a predicat legea supremă a iubirii timp de mai multe zile, pe înălţimile sacre, oamenii au devenit chiar mai lipsiţi de compasiune ca înainte, fapt care nu mi se pare deloc de bun augur.

9. Dacă ar fi după mine, eu aş ajuta imediat pe toată lumea, şi cu atât mai mult o femeie slabă, complet dezavantajată de Dumnezeu şi de natură prin comparaţie cu bărbaţii, deşi mi-e greu să înţeleg de ce a fost creată astfel lumea!

10. Iată, ţi-am spus tot ce aveam pe inimă! Dacă aceste cuvinte nu ţi-au fost pe plac sau dacă am reuşit să te ofensez – deşi nu mi-am propus nici o clipă acest lucru – cu siguranţă eşti suficient de puternic pentru a mă obliga să părăsesc acest loc, sau chiar să faci cu mine ce ai făcut cu Sehel! În ceea ce mă priveşte, aş prefera de o mie de ori să nu mai exist deloc decât să trăiesc într-o lume locuită numai de oameni cu inimile împietrite, în care compasiunea nu mai are nici un pic de loc!”

11. Domnul: „Mira, Mi-ai dat un răspuns cam lung la întrebarea Mea mult mai scurtă! Ai fi putut foarte bine să păstrezi jumătate din el pentru tine, iar cealaltă jumătate să o ţii sub tăcere, căci Eu ştiu mai bine ce anume te răneşte de fapt!

12. Ca să vezi că am dreptate, am să-ţi explic pe larg despre ce este vorba.

13. Ascultă: tovarăşele tale sunt într-adevăr geloase, dar la fel de geloasă eşti şi tu! Din cauza acestui sentiment, ele au proferat asupra Mea tot felul de calomnii, criticându-Mi în fel şi chip comportamentul. Tot din gelozie, tu le-ai mustrat cu severitate, considerând în sinea ta că ai nişte drepturi speciale asupra Mea, dat fiind că ţi-am făcut acel semn cu mâna să te apropii, pe care nu l-am făcut şi celorlalte.

14. Acest semn a trezit în tine o iubire violentă faţă de Mine; de aceea, auzindu-ţi suratele vorbindu-Mă de rău, iubirea ta s-a simţit rănită, aşa că te-ai răzbunat pe ele, transmiţându-le în mod agresiv buna părere pe care o ai despre persoana Mea!

15. Văzând însă efectul produs de această răzbunare, mult mai teribil decât te-ai fi aşteptat, ai început să ai mustrări de conştiinţă, aşa că acum doreşti să le ajuţi. Ai constatat că de una singură acest lucru îţi este imposibil, aşa că acum cauţi ajutor în altă parte.

16. Iar Eu îți spun: acest ajutor le va fi acordat, şi asta mai rapid chiar decât te-ai putea aştepta. Cât despre tine, cred că ar fi cazul să ieşi afară şi să reflectezi în tăcere la greşeala pe care ai comis-o. Nu te vei putea întoarce la Mine decât după ce te vei purifica. Abia atunci te voi primi la pieptul Meu şi te voi binecuvânta, la fel ca pe celelalte patru surate ale tale aici de față!"

17. Roşie la față de ruşine, Mira i-a răspuns Domnului: „Dacă nu ai fi Domnul Însuşi, inima mea nu s-ar fi deschis niciodată în fața Ta, aşa cum a făcut-o! Dar Tu *eşti* Domnul, aşa că nimic nu poate rămâne ascuns în fața Ta. De aceea, părăsesc consolată această colibă, căci îmi dau seama că nu sunt demnă să mă aflu aici, acum, că Te-am recunoscut definitiv!

18. Iartă, Doamne, greşeala mea, la fel cum şi eu îi iert din toată inima pe toți cei care m-au ofensat vreodată!"

19. Domnul: „Chiar dacă ai fi o păcătoasă adevărată, ți-aş ierta cu dragă inimă toate greşelile pe care le-ai comis vreodată, văzând cât de mult Mă iubeşti! De vreme ce eşti atât de pură, poți rămâne liniştită alături de Mine, iar Enoh va avea grijă să aranjeze lucrurile! Amin".

Capitolul 6

Mira moare, din cauza iubirii sale excesive. Domnul îi dă din nou viață. Iubirea Mirei generează o furtună de foc. Dispariția subită a Domnului. Reapariția Lui şi pregătirea pentru festin

(1 aprilie 1843)

1. Aceste cuvinte ar fi putut-o costa însăşi viața pe Mira, dacă nu s-ar fi aflat în prezența Domnului, căci iubirea ei pentru El, ținută mult timp ascunsă, a explodat acum cu toată forța, deşi corpul ei nu era încă pregătit pentru acest lucru. De aceea, Mira a căzut cu fața la pământ, fără suflare.

2. Dar o singură atingere cu degetul a Domnului a fost suficientă să o trezească din nou la viață, ba chiar la o viață cu totul nouă, aşa cum nu a mai simțit vreodată până atunci.

3. Acest fenomen a fost cât se poate de benefic pentru Mira, având loc în conformitate cu ordinea Mea divină; căci omul trebuie să moară mai întâi față de lumea exterioară pentru a putea primi şi suporta în ființa sa întreaga plenitudine şi forță dătătoare de viață a iubirii Mele.

4. Când Mira s-a trezit din somnul ei de moarte, reînviată de iubirea pe care Mi-o purta, ea a început să plângă, dând frâu liber sentimentelor copleşitoare care o animau. Gura ei era incapabilă să rostească vreun cuvânt, dar întreaga ei ființă era extrem de grăitoare, spunând mai multe decât ar putea afla cineva chiar citind toate cărțile din lume. Cuvântul suprem pe care

îl rostea ființa ei nu poate fi comparat cu nici un altul. Numele lui era *iubire,* adică iubirea cea mai pură, mai autentică şi mai vie pentru Dumnezeu.

5. Acest cuvânt suprem, mai presus de oricare altul, a penetrat întreaga ființă a Mirei, generând acea cascadă de lacrimi născute din preaplinul inimii ei. Aceste lacrimi, mai scânteietoare decât diamantele, Mi-au umezit picioarele, iar semnificația lor era mai profundă decât cunoaşterea oferită de toate tratatele filozofice ale lumii.

6. Adevăr vă spun: lacrimile unui păcătos care se căieşte şi se închină la picioarele Mele cu toată iubirea sunt mai valoroase pentru mântuirea lui decât dacă ar obține cadou o mie de lumi pentru propria sa plăcere!

7. De altfel, Mira nu a fost niciodată o păcătoasă. De aceea, iubirea ei năvalnică semăna cu focul unui soare central, iar lacrimile ei cu nişte stele obişnuite care iluminează şi dau viață planetelor de pe orbitele lor.

8. Plină cu o astfel de iubire, Mira şi-a luat inima în dinți şi Mi-a aruncat o privire, Mie, Tatălui preasfânt şi preaplin de iubire, cu o intensitate şi o strălucire pe care nimeni altcineva decât Mine nu ar fi putut-o suporta. Chiar şi inima Mea a simțit pentru o clipă nevoia să se retragă pentru o scurtă vreme, din anumite motive pline de înțelepciune, legate strict de miracolul iubirii.

9. Dacă Mi-aş fi dat la rândul Meu frâu liber iubirii ce i-o purtam, aceasta ar fi inflamat într-o asemenea măsură iubirea Mirei încât trupul ei ar fi luat foc, datorită propriei sale ardori.

10. De aceea, am preferat să devin invizibil pentru un scurt interval de timp, în care M-am văzut cu Enoh, singurul capabil să Mă perceapă dintre bărbații de afară. L-am învățat cu această ocazie ce să le spună femeilor aflate în stare de şoc, astfel încât să Mă poată recunoaşte, dar fără a repeta fenomenul care s-a petrecut în colibă (legat de moartea Mirei).

11. Aceasta este inclusiv explicația pentru care eram nevoit să apar şi să dispar succesiv din viața părinților patriarhi, căci iubirea lor pentru Mine era încă imatură, făcându-i să se inflameze atât de puternic în prezența Mea, încât aceasta le era foarte greu de suportat.

12. Constatând dispariția Mea intempestivă, aprinsele Mele admiratoare din interiorul colibei s-au mai calmat, furtuna de foc a iubirii lor pentru Mine liniştindu-se într-o oarecare măsură. Cele cinci femei s-au privit cu ochii măriți de uimire şi s-au întrebat una pe cealaltă: „Ce s-a întâmplat? Unde este El? De ce a dispărut atât de brusc? Ceva mai devreme dorea să ne vorbească despre soare, ia acum, când inimile noastre s-au aprins la fel ca un astru solar, a dispărut fără urmă! Foarte ciudat! Ori de câte ori dorim să ne topim de tot în El, dispare complet!”

13. Singură Mira a remarcat: „Chiar dacă ochii mei nu îl mai pot vedea, inima mea este plină cu prezența Sa, iar acest lucru înseamnă mult

mai mult decât aş fi putut spera vreodată să obțin, eu, o păcătoasă atât de mare în fața Lui!

14. Mie îmi este suficient faptul că îl pot iubi, căci sunt conştientă că prezența Lui în formă vizibilă în fața noastră, a muritorilor de rând, reprezintă o grație rară, iar lucrurile nu pot sta altfel!

15. Dacă s-ar afla tot timpul printre noi, îmbrăcat în această formă umană, noi nu am mai şti ce să facem din cauza intensității mereu în creştere a iubirii noastre față de El. Sau poate că ne-am obişnui atât de mult cu El încât am ajunge să îl confundăm cu unul din semenii noştri!

16. De altfel, El ştie cel mai bine de ce avem nevoie noi: pleacă atunci când este cazul, şi revine la momentul oportun!"

17. Chiar în acest moment, Domnul şi-a făcut din nou apariția şi i-a spus Mirei: „Ai perfectă dreptate! Aşa cum spuneai: Domnul pleacă şi se întoarce, dar numai pentru binele vostru suprem! Iar acum, El este din nou în fața voastră, după cum puteți vedea!"

18. Cele cinci femei celeste au scos un strigăt de bucurie şi au căzut la picioarele Domnului.

19. El le-a ridicat însă imediat şi a luat loc la masă, alături de ele, după care i s-a adresat Puristei: „Du-te şi vezi ce se întâmplă cu mâncarea care fierbe în oală. De asemenea, ațâță mai bine focul, căci arde prea tare într-o parte şi aproape deloc în partea opusă! Când părinții patriarhi vor sosi în colibă, mâncarea va trebui să fie gata. De aceea, haide, draga Mea copilă, treci la treabă!"

20. Purista s-a îndreptat imediat spre sobă şi a făcut ce i s-a spus. A constatat imediat că fructele puse la copt erau deja înmuiate, aşa că i le-a arătat Domnului.

21. Domnul: „Foarte bine. Poți să le aduci, iar tu, Mira, ieşi şi anunță-i pe părinții patriarhi că masa este gata şi că pot intra în colibă! Aşa să fie! Amin".

Capitolul 7

Mira îi invită la masă pe patriarhi, dar într-o manieră nu tocmai curtenitoare. Domnul o invită să fie mai smerită. Noua invitație a Mirei este încununată de succes

(3 aprilie 1843)

1. Fericită că poate îndeplini o dorință a Domnului, Mira s-a grăbit să iasă afară şi să-i anunțe pe părinții patriarhi că masa este gata, aşa că pot intra în colibă, conform voinței Domnului.

2. Dat fiind că Enoh nu era prezent, întrucât tocmai le vorbea femeilor aflate ceva mai departe, Lameh i s-a adresat Mirei: „Ascultă, Enoh nu a terminat încă, iar noi nu putem intra în colibă fără el, căci este patriarhul nostru cel mai elevat în plan spiritual.”

3. Mira i-a răspuns lui Lameh: „Asta-i bună! Ce tot spui?! Doar n-o fi Enoh mai elevat în plan spiritual decât Domnul! După părerea mea, oamenii îi datorează ascultare mai întâi de toate Domnului, şi abia apoi semenilor lor. Cu siguranţă, Enoh va şti ce are de făcut.

4. Mă rog, eu una v-am transmis mesajul pe care trebuia să vi-l transmit, aşa că mi-am făcut datoria. Nu pot să vă târăsc cu forţa în colibă, şi – oricum – Domnul nu mi-a dat nici o indicaţie în acest sens! De aceea, nu aveţi decât să faceţi ce doriţi. Cât despre mine, mă voi întoarce în colibă”.

5. Lameh nu a lăsat-o însă să plece, chemând-o înapoi: „Ascultă, copilă frumoasă a dimineţii, mi se pare că eşti puţin cam impertinentă! Ce te-ar costa, având în vedere că ai picioare zvelte şi agile, dacă ai da o fugă până la Enoh, spunându-i ce ne-ai transmis nouă, în loc să te grăbeşti să te întorci în colibă?”

6. Mira: „Ha, s-o crezi tu! Aşa cum ţi-am spus, eu mi-am făcut datoria şi nu mai am de gând să fac nimic în plus! Consider că nu e bine să slujeşti la doi stăpâni în acelaşi timp, iar Domnul nu mi-a poruncit să vin decât până aici!

7. De vreme ce Enoh este mai important pentru tine decât Domnul, mă gândesc că te-ai putea duce tu însuţi până la el, cu atât mai mult cu cât picioarele tale sunt de două ori mai lungi decât ale mele, aşa că nu ţi-ar lua decât o jumătate din timpul care mi-ar fi necesar mie ca să ajung la el!

8. Oricum, conversaţia noastră mi se pare la fel de deşartă precum măcinarea unor paie goale, în locul grăunţelor de grâu. De aceea, nu-mi mai pierd timpul cu tine şi mă duc. În ceea ce vă priveşte, nu aveţi decât să faceţi ce doriţi!”

9. După care, Mira s-a pregătit să îi întoarcă spatele, dar Lameh nu a lăsat-o, ci i-a pus o nouă întrebare: „Ascultă, Mira, perlă graţioasă a Levantului, mă tem că nu ar fi prea inspirat din partea ta să te întorci singură în colibă, de vreme ce Domnul te-a trimis la noi ca mesageră! Ce crezi că va spune El dacă te vei întoarce fără noi?

10. Nu crezi că te-ar putea întreba pe un ton sever: ‚Bine, Mira, cum le-ai transmis instrucţiunile mele părinţilor tăi, de vreme ce nici unul dintre ei nu te-a însoţit, binevoind să apară în faţa Mea?’

11. Spune-mi, Mira, dacă Domnul ţi-ar vorbi în acest fel, ce i-ai răspunde?”

12. Fără prea multe ezitări, Mira i-a răspuns lui Lameh: „Domnul nu mi-a cerut să mă întorc în colibă însoţită de voi, ci doar să vă transmit

porunca Lui de a veni! Eu una am făcut ce mi s-a spus. Cât despre îndeplinirea poruncii, aceasta depinde numai de voi. Gata, am plecat!"

13. Dar plecarea Mirei a fost întârziată o dată în plus, de data aceasta datorită lui Adam, care i s-a adresat astfel: „Ascultă, scumpa mea fetiță, dacă nu ne-ai fi invitat într-o manieră atât de impertinentă şi de autoritară, cu siguranță te-am fi însoțit imediat, fără să avem ceva de obiectat!"

14. Aceste cuvinte au avut darul de a o irita pe Mira, care i-a răspuns pe un ton şi mai obraznic lui Adam: „Ascultați-mă: comiteți un păcat grav luându-mă de sus şi criticându-mă în fel şi chip, în loc să dați curs voinței Domnului! Zău aşa, mi se pare prea mult! Trebuie să mă duc imediat să-i raportez Domnului ce se întâmplă!"

15. După aceste cuvinte, ea a alergat înapoi în colibă, dorind să se plângă Domnului de comportamentul părinților patriarhi.

16. Dar Acesta i-a luat-o înainte şi i-a spus: „Mira, cum se face că te întorci singură? Unde sunt părinții?"

17. Uşor stânjenită, Mira i-a răspuns: „Vezi Tu, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, părinții m-au tratat cu multă aroganță, dovedindu-se complet neascultători! Le-am transmis instrucțiunile Tale exact aşa cum le-am primit de la Tine, dar ei… Vai, nici nu pot să-ți relatez cum m-au tratat!"

18. Domnul a insistat însă: „Haide, spune-Mi: cum te-au tratat?"

19. Mira: „Dacă doreşti într-adevăr să ştii, sunt convinsă că poți afla şi fără să-ți povestesc eu!"

20. Domnul: „După câte îmi dau seama, tocmai i-ai acuzat pe patriarhi de neascultare, iar acum faci acelaşi lucru, refuzând să asculți o poruncă divină, şi asta chiar şi fața Mea! Ce ar trebui să înțeleg din acest comportament?"

21. Mira: „Doamne, Tu citeşti în inima mea, aşa că poți vedea că nu este vorba de nici o neascultare față de Tine!"

22. Domnul: „Ascultă, Eu ştiu foarte bine că eşti o ființă de o mare puritate. Mă tem însă că le-ai vorbit părinților într-o manieră cam impertinentă! Acesta este motivul pentru care aceştia au dorit să te facă să înțelegi că o fată tânără nu trebuie să li se adreseze niciodată pe acest ton, ci cu o atitudine mult mai smerită! De aceea, du-te înapoi la ei şi invită-i din nou la masă. Te asigur că de data aceasta te vor urma".

23. Mira s-a întors aşadar la părinții patriarhi şi le-a transmis din nou invitația Mea. Într-adevăr, de data aceasta părinții au urmat-o în colibă, cu atât mai mult cu cât Enoh se afla deja în mijlocul lor, întrucât terminase de vorbit femeilor, care s-au liniştit în sfârşit.

24. Adam a căzut la picioarele Domnului şi i-a mulțumit pentru imensa Lui grație şi pentru marea Lui compasiune. De îndată ce au pătruns în colibă, toți părinții au avut viziunea sublimă a profunzimilor creației

cosmice. Cutremuraţi, ei s-au închinat la picioarele Tatălui ceresc şi L-au slăvit din străfundurile inimilor lor.

Capitolul 8

Festinul din coliba Puristei. Discursul Domnului referitor la alianţa Sa cu copiii de pe pământ şi la comuniunea dintre cer şi pământ

(4 aprilie 1843)

1. După marea viziune a profunzimilor cosmice, părinţii patriarhi şi copiii Levantului s-au închinat din nou Domnului iubirii, cu o ardoare direct proporţională cu nivelul de trezire al inimilor lor. Domnul le-a îngăduit atunci să se ridice de jos şi le-a spus că, aşa cum le promisese mai demult, aveau în sfârşit dreptul să se aşeze la masa Puristei şi să mănânce din hrana pregătită de aceasta.

2. S-au ridicat imediat cu toţii şi s-au aşezat la masă, alături de Domnul. Nu trebuie să credeţi că aşa-zisa „colibă" a Puristei era un loc neîncăpător, comparabil cu căsuţa unui ţăran sau cu o cabană de munte. Dimpotrivă, această construcţie era suficient de încăpătoare pentru a putea găzdui nu mai puţin de 60.000 de persoane. Dacă i se spunea „micuţa colibă", patriarhii făceau acest lucru din motive de smerenie, nu din cauza proporţiilor sale.

3. După ce patriarhii au luat loc la marea masă şi s-au îndestulat cu bucatele pregătite, Domnul le-a spus: „La ora actuală, pe pământ domneşte cu adevărat o ordine desăvârşită. Din acest motiv, Mă aflu din nou printre voi, binecuvântând astfel cu prezenţa Mea vizibilă întregul glob pământesc, prin intermediul vostru.

4. În acest moment, între Mine, îngerii Mei şi acest pământ s-a creat o nouă formă de comuniune. Aşa se explică de ce am dispus pregătirea acestui festin al bucuriei, alcătuit din fructe coapte şi fierte, ca să vă reamintească pentru totdeauna că Eu, Tatăl etern al copiilor acestui pământ, am devenit pentru ei un Dumnezeu, un Domn şi un Părinte, şi am încheiat cu ei o alianţă prin care le îngădui să devină cu adevărat copiii Mei veritabili, aşa cum Eu sunt Părintele lor preaplin de iubire şi de sfinţenie, pentru întreaga eternitate.

5. Doresc de asemenea să vă spun că această comuniune vizibilă între cer şi pământ va persista atât timp cât veţi păstra această alianţă a iubirii Mele pentru voi şi a iubirii voastre pentru Mine.

6. Dacă vă veţi îndepărta însă de această iubire şi veţi rupe această punte de legătură sacră, pământul va cădea din nou în bezna de dinainte. El va fi învăluit de o ceaţă deasă, care nu va mai permite nimănui să Mă perceapă pe Mine sau cerul Meu.

7. Dacă pământul va cădea în acest stadiu de involuție şi se va întuneca din ce în ce mai mult, el se va grăbi practic către propria sa judecată. Nu voi mai fi atunci pentru oameni un Părinte plin de iubire şi de blândețe, ci un Dumnezeu etern care îl va trece prin focul teribilei Sale mânii!

8. Cei care se vor afla atunci pe pământ vor trebui să aştepte multă vreme până când o nouă alianță bazată pe iubire va putea fi stabilită pe această planetă fără vărsare de sânge. Nu Mă voi mai grăbi atunci să reinstaurez această alianță, iar oamenii vor avea mult de aşteptat până când Mă voi decide să o reînnoiesc!

9. Pe de altă parte, dacă nu veți rupe această alianță sfântă făcută acum cu voi – copiii Mei autentici – în numele iubirii, prin întoarcerea voastră la adorarea aspectului exterior al acestei lumi moarte, atunci voi rămâne alături de voi, la fel cum voi veți rămâne foarte aproape de Mine. În toată această perioadă de timp, pământul nu va diferi în nici un fel de cer, iar moartea nu va putea domni printre voi. Aşa cum l-am luat alături de Mine pe Sehel, iar acum ceva timp pe Zuriel, părintele trupesc al Ghemelei, la fel doresc să procedez şi cu voi, făcând din spiritul vostru un instrument atotputernice al iubirii Mele, cu ajutorul căruia să dirijez toate ființele şi toate creaturile care populează lumile infinite ale creației Mele!

10. Căci ceea ce ochii voştri percep drept un *singur* punct luminos pe bolta cerească reprezintă de fapt o sferă infinită de lumi create de atotputerea Mea eternă, pe care trăiesc ființe ce vă seamănă întru totul. Dincolo de aceste lumi există un număr nesfârşit de alte sfere în care sălăşluiesc acele suflete care nu există decât în plan spiritual. Şi fiecare din aceste sfere are capacitatea de a îngloba în sine un spațiu infinit mai mare decât cel al lumii materiale vizibile (care vouă vi se pare nelimitat).

11. Ați aflat aşadar care este destinul vostru etern şi calea uşoară care conduce către împlinirea lui. Nici unul dintre voi nu va putea ajunge însă la această destinație până când iubirea lui pentru Mine nu se va maturiza suficient de mult.

12. Atunci când voi chema pe cineva la Mine, această chemare va genera separarea lui de corpul său fizic. El va fi astfel eliberat de greaua povară a cărnii şi se va integra pe loc în măreția vieții eterne şi nepieritoare a Spiritului Iubirii.

13. Ca să puteți înțelege mai plenar în ce constă această viață pur spirituală, vă voi deschide acum privirea interioară!

14. Priviți-i aşadar pe cei trei oameni care au reuşit să treacă de partea cealaltă a vălului şi vorbiți cu ei. Vă veți convinge astfel că existența în Mine nu se sfârşeşte niciodată, iar iluzia creată de marele Dragon este o minciună de cea mai înaltă clasă!”

15. Haideți, întrețineți-vă cu aceste trei spirite pure şi întrebați-le ce înseamnă viața trăită într-o stare de libertate şi de beatitudine perfectă, pe care o guvernează în eternitate! Amin”.

Capitolul 9

Apariția spiritelor lui Abel, Sehel şi Zuriel. Seth conversează cu Sehel, iar Adam cu Abel

(5 aprilie 1843)

1. Văzând cum cerurile se deschid în fața lor, părinții patriarhi au fost cuprinşi de o mare bucurie. Adam şi Eva s-au îndreptat în grabă către Abel, Seth către Sehel, iar Ghemela către Zuriel, şi cu toții au vorbit despre aspectele spirituale şi despre viața perfectă şi liberă a spiritelor în lumea de dincolo, într-o stare de binecuvântare desăvârşită.

2. Seth l-a întrebat pe Sehel: „Fiul meu, cum te-ai simțit după ce Domnul ți-a dezagregat trupul fizic, făcându-te să părăseşti această lume?”

3. Sehel i-a răspuns: „Domnul fie cu tine! – Inițial, m-am trezit într-un spațiu vid, animat de un suflu. Am simțit cum eterul este tulburat de un freamăt, care a rupt centura solară, după care am devenit complet liber, ca o viață eternă, trăită în infinitate.

4. De îndată ce m-am transformat în lumină, am penetrat întregul univers, iar această lumină a pătruns în toate ființele, descompunându-le. În ele s-a trezit atunci o Viață nouă, trăită într-o luciditate supremă. Iar la rădăcina acestei lumini era Tatăl, şi Viața Sa era însăşi Viața luminii.

5. Am intrat astfel într-o stare de unitate perfectă cu tot ceea ce există, care îmi permite să duc o viață eternă, luminoasă şi atotputernică, a cărei sursă este Viața născută din Dumnezeu.

6. Cam aşa s-au petrecut lucrurile, părinte Seth, şi la fel se vor petrece ele în eternitate cu toate spiritele care vor trece marele prag. Căci fiecare secundă a viitorului respiră o viață chiar mai perfectă decât cea precedentă.

7. Crede-mă, părinte Seth: ceea ce vezi şi auzi acum nu reprezintă o iluzie a simțurilor tale sau un defect de auz, ci adevărul cel mai pur cu putință şi realitatea supremă. În schimb, ceea ce percepi în realitatea exterioară nu reprezintă decât scoarța arborelui, învelişul grosier care ascunde în sine miezul adevărului suprem. Prin comparație cu adevărata realitate, ea nu reprezintă decât un pământ cu suprafața acoperită de o ceață groasă, întunecată, prin care nu se poate vedea nimic.

8. Iată, acolo, a continuat Sehel, arătând către Domnul, o, părinte Seth, acolo se află Viața întregii vieți şi Lumina oricărei lumini, în toată plenitudinea ei.

9. Ascultă Cuvântul Său, căci acesta stă la baza întregii existențe! Din acest Cuvânt ne-am născut eu şi cu tine, căci El reprezintă sursa vieții oricărei entități.

10. Atunci când vorbeşte El, fiecare din cuvintele Sale dă viață unor creații substanțiale de o profunzime fără egal, şi noi cohorte de sori şi de planete îşi încep pentru prima oară mişcarea de revoluție pe orbitele lor, care va continua apoi la nesfârşit.

11. De aceea, ascultați cu cea mai mare atenție tot ce vă spune Tatăl ceresc şi nu mai uitați apoi nici o clipă cuvintele Sale. Numai în acest fel vă veți da seama că cel care posedă în conştiința sa Cuvântul Tatălui posedă în egală măsură şi Viața eternă.

12. Căci Cuvântul Lui este dătător de Viață, iar tonalitatea discursului Său este însăşi temelia tuturor lucrurilor.

13. Lui îi aparțin pentru totdeauna întreaga slavă, întreaga glorie şi întreaga iubire pe care i-o datorează creaturile Sale! Amin".

14. Cuvintele lui Sehel au produs o mare impresie asupra întregii asistențe, care s-a grăbit să îl slăvească pe Domnul Vieții pentru grația de a le fi dăruit îngerilor Săi o astfel de înțelepciune şi o putere atât de mare.

15. În continuare, Adam l-a întrebat pe Abel: „Fiul meu mult iubit, pe care l-am deplâns atâta vreme, vrei să ne spui şi tu câteva cuvinte, asemănătoare celor rostite de Sehel, care au măturat în calea lor toate îndoielile noastre, ca un fluviu atotputernic?"

16. Abel i-a răspuns: „Părinte terestru al ființei umane! Nu se pune problema că aceste cuvinte i-ar aparține lui Sehel sau mie, căci totul, dar absolut totul vine de la Dumnezeu, Tatăl etern şi preasfânt. Cuvintele noastre îi aparțin de fapt Lui, aşa cum voința Lui sfântă se manifestă prin noi!

17. Căci pentru spirit nu există un alt cuvânt decât cel al Tatălui, la fel cum nu există nici o altă viață decât a Lui.

18. Cel care trăieşte întru Dumnezeu rosteşte cuvintele Acestuia. El nu poate exprima decât cuvintele Vieții care provin de la Domnul Vieții!

19. Dacă cineva se ridică şi spune: ‚Mi-am semănat propriul teren!', el se dovedeşte un mincinos la fel de mare ca şi bătrânul Dragon care îşi arogă imensa compasiune a Tatălui, pretinzând că: ‚Eu sunt stăpânul lui Dumnezeu şi îl pot înfrânge oricând doresc!', deşi nu este în sine decât o creatură, şi încă cea mai rătăcită dintre toate.

20. Vezi tu, tată, este foarte uşor pentru un spirit pur să vorbească şi să acționeze cu toată forța şi puterea Domnului, căci aceste spirite îl iubesc mai presus de orice, trăiesc şi respiră la unison cu El, fiind în acelaşi timp absolut libere. De aceea, Lui şi numai Lui în datorăm cu toții întreaga noastră iubire! Amin".

21. Acest discurs a avut darul să trezească în Adam cele mai nobile sentimente, aducând totodată lacrimi de iubire în ochii Evei. Mişcat la culme, Adam a strigat: „O, Doamne, Părinte preasfânt, deşi mă bucur că trăiesc încă în mijlocul copiilor mei de pe pământ, îţi mărturisesc că aş prefera de o mie de ori să ajung acolo unde se află Abel al meu, care este mai întâi de toate al Tău!"

22. Domnul i-a răspuns: „Mai ai puţină răbdare şi te vei putea bucura de pacea pe care o meriţi! Amin".

23. Adam L-a întrebat: „Ce trebuie să înţeleg prin termenul de ‚pace'?"

24. Domnul: „Pacea este învierea spiritului întru Viaţa eternă, a cărei sursă se află în Mine!

25. Adevăr îţi spun: vei fi nevoit să rămâi pe pământ până când Eu voi învia în tine. În acel moment, vei învia tu însuţi, trezindu-te în lumina Vieţii Mele şi în trupul Iubirii şi al Cuvântului care se nasc din Mine!

26. De aceea, linişteşte-te! Mănâncă şi bea, până când trupul Meu şi sângele Meu îţi vor trezi spiritul! Amin".

Capitolul 10

Întrebările Ghemelei referitoare la viaţa terestră şi la cea din lumea de dincolo. Răspunsul spiritului lui Zuriel

(6 aprilie 1843)

1. În continuare, a luat cuvântul Ghemela, care şi-a întrebat tatăl, pe Zuriel, ce diferenţe există între viaţa trăită pe pământ şi cea a spiritului, şi dacă fiinţele spirituale mai pot percepe încă lumea naturală şi pe oamenii care trăiesc întrupaţi.

2. Zuriel i-a răspuns astfel: „Ascultă, fiică a Domnului, întrebarea ta este lipsită de substanţă, căci viaţa este pretutindeni aceeaşi. Pentru omul care trăieşte întru Domnul, nu există nici cea mai mică diferenţă între cele două vieţi. Dacă nu trăieşte întru Domnul, nu putem vorbi practic de o viaţă, ci mai degrabă de o moarte veritabilă, conştientă într-o oarecare măsură de sine. În realitate, această conştiinţă de sine nu reprezintă decât o eroare autoindusă, căci tot ceea ce percepe un spirit mort este un biet coşmar trăit în spiritul vanităţii, căci lumea din care provine el nu are nici un fel de bază şi conţinutul ei este la fel de efemer ca o spumă lipsită de consistenţă!

3. Pe de altă parte, nu trebuie să crezi că materia este ceva mort, chiar dacă ţie ţi se pare că ea nu este înzestrată cu nici un fel de conştiinţă. Ei bine, nu este moartă, căci în interiorul ei acţionează forţe extrem de puternice. Mai mult, ea nu reprezintă decât o modalitate de expresie a voinţei divine şi a atotputerii lui Dumnezeu, care se manifestă pretutindeni.

Ceea ce tu consideri a fi mort nu este altceva decât un spirit care s-a separat de sursa sa vie, care este Domnul, făcând uz de liberul arbitru care i-a fost acordat de Acesta şi dorind să trăiască fără Dumnezeu, numai pe baza propriilor sale forțe.

4. La drept vorbind, chiar şi aceste ființe îşi continuă existența tot grație iubirii şi compasiunii lui Dumnezeu, dar calitatea acestei existențe este o cu totul altă poveste!

5. Îți poți da seama deja, fiica mea întru Domnul, că adevărata viață se manifestă pretutindeni şi în toate circumstanțele în acelaşi fel.

6. Dacă nu poți înțelege pe deplin acest adevăr, întoarce-ți fața către Domnul! El este Viața cea mai perfectă a oricărei vieți şi însăşi sursa vieții noastre! Ei bine, constați vreo diferență între El şi mine?

7. Văd că îmi răspunzi: ‚Nici una, cel puțin dacă ne luăm după aparențe!'

8. Foarte bine! Acesta este răspunsul corect la întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme! Te rog să înțelegi că noi nu suntem ceea ce suntem decât prin forța Domnului. De aceea, întreaga noastră ființă corespunde perfect imaginii Sale.

9. În consecință, nu putem trage altă concluzie decât că viața noastră este totuna cu Viața Lui. Orice spirit are libertatea de a trăi oriunde şi oricând doreşte, dar de îndată ce înțelege sursa care stă la baza vieții sale şi îşi întoarce inima către Domnul, el trăieşte deja o viață perfectă, indiferent dacă îşi continuă existența într-un înveliş carnal sau dacă se află deja într-o stare de spirit pur! Nu există nici o diferență între aceste două stări (pentru cel cu spiritul trezit)!

10. M-ai întrebat de asemenea, scumpa mea fiică întru Domnul, dacă un spirit pur şi perfect liber poate percepe lumea voastră naturală şi ceea ce se află în ea. Ei bine, şi această întrebare este la fel de superfluă ca şi precedenta, căci, aşa cum spuneam mai devreme, viața veritabilă este pretutindeni aceeaşi, aşa că cel care o contemplă nu poate percepe vreo diferență.

11. Mai bine întreabă-te dacă ceea ce percepi tu este adevărata realitate, dacă trăieşti prin intermediul trupului, care nu reprezintă în sine decât o materie complet insensibilă, sau prin cel al spiritului?

12. Văd că începi să înțelegi! Deci, dacă spiritul tău întrupat, înconjurat de materie, poate vedea lumea naturală, cu atât mai clar va percepe această lume spiritul pur, desigur, dacă Domnul permite acest lucru!

13. Pe de altă parte, dacă Domnul nu permite acest lucru, nici spiritul liber şi nici cel întrupat nu pot vedea ceva în mod clar, căci aşa cum Domnul poate răpi vederea unui corp, la fel de bine poate face El acest lucru în cazul unui spirit.

14. Aşa cum tu poţi vedea în prezent – prin graţia Domnului – deopotrivă lumea naturală şi pe cea spirituală, la fel le pot vedea şi eu pe amândouă, dar numai dacă acest lucru este strict necesar şi dacă Domnul îmi permite acest lucru!

15. Atunci când ne-a înălţat întru spirit, Domnul ne-a destinat să ajutăm lumile folosindu-ne de marea putere a iubirii divine. Spune-mi, cum crezi că am putea face acest lucru dacă nu i-am vedea pe cei cărora trebuie să le slujim?

16. Tu vezi acum dincolo de materie şi mă poţi observa pe mine, care sunt spirit pur. La rândul meu, eu te pot vedea pe tine. După cum poţi constata, nu există nici o diferenţă reală între adevărata Viaţă şi viaţa terestră!

17. Şi totuşi, există o diferenţă între tine şi mine, şi anume aceea că trupul tău nu se poate mişca la fel de rapid ca mine. Depinde însă numai de spiritul tău în ce măsură poţi depăşi acest obstacol sau nu!

18. Ţi-am spus tot ce mi-a fost îngăduit să îţi transmit, pentru propriul tău bine. Dacă doreşti să pătrunzi mai adânc în profunzimile propriului tău spirit, poţi descoperi acolo şi celelalte răspunsuri referitoare la viaţa spirituală, şi asta chiar în timp ce te afli în acest corp fizic. Îţi doresc din inimă acest lucru, în numele Domnului! Amin”.

Capitolul 11

Mulţumirile pline de recunoştinţă ale Ghemelei. O profeţie referitoare la Ghemela şi la Pura, precum şi la Maria. Pura dispare din privirile celor întrupaţi

(7 aprilie 1843)

1. După ce a ascultat cuvintele lui Zuriel, Ghemela s-a simţit atât de inspirată şi de fericită încât s-a grăbit către Domnul cerului şi al pământului, căruia i-a mulţumit cu inima plină de recunoştinţă, slăvindu-L şi adorându-L cu toată iubirea ei pentru imensa graţie de a-i fi permis să afle în ce măsură se aseamănă viaţa spirituală cu cea terestră (întrupată în corp) dacă spiritul este plin de iubire faţă de Tatăl ceresc, preasfânt şi preaplin de bunătate şi de compasiune.

2. Domnul i s-a adresat atunci Ghemelei, spunându-i: „Da, aşa se petrec lucrurile în cazul fiinţelor umane: cele care primesc mai mult sunt mai ingrate decât cele care primesc mai puţin! Vezi tu, graţia care ţi-a fost acordată ţie le-a fost acordată în egală măsură şi tuturor celorlalţi prezenţi aici de faţă! Cu toţii au mâncat la masa Mea, dar numai tu ţi-ai alimentat furnalul inimii tale, deşi nu ai servit nici măcar o înghiţitură din bucatele de pe masă. Cât despre ceilalţi, nici unul nu a venit la Mine să îmi

mulțumească, aşa cum ai făcut tu, cu inima plină de iubire şi de recunoştinţă!

3. Adevăr îți spun: cea mai bună masă este inima Mea! Chiar dacă nu ai mâncat la masa comună, poți să te aşezi la masa inimii Mele. Te asigur că această hrană este infinit superioară şi mult mai întăritoare decât cealaltă, întrucât conduce la perfecțiune!

4. Adevăr îți spun, fiica Mea mult iubită: iubirea din inima unuia dintre copiii Mei are o valoare mai mare decât înțelepciunea cea mai sublimă şi decât întreaga ştiinţă a lumii.

5. Căci cel care posedă iubirea, posedă totul, în timp ce cel care posedă numai iubirea născută din înțelepciune, din cunoaşterea ştiinţifică şi din folosirea forței poate obține orice îşi doreşte, mai puțin inima Mea. Tu ai obținut însă această inimă, acum şi de-a pururi!

6. O, rasă umană care trăieşti pe pământ, ascultă cuvintele Mele: dacă vei pune mai presus cunoaşterea lucrurilor decât iubirea Mea părintească, vei ajunge să îi asupreşti pe cei sărmani cu puterea înțelepciunii tale, dar şi tu îmi vei fi aservită, iar Eu nu te voi cruța şi nu te voi mângâia!

7. Cât despre tine, micuța Mea Ghemela, te voi păstra de-a pururi alături de Mine. Fructul pe care îl vei purta în pântec va fi un nou părinte patriarh al fiinţelor umane de pe pământ, iar sângele tău se va răspândi astfel pe întreaga planetă!"

8. În acest moment, toate celelalte femei s-au repezit la Domnul şi i-au cerut iertare pentru că au uitat să îi mulțumească, aşa cum a făcut Ghemela.

9. Cea mai tristă între toate s-a dovedit a fi Pura, care plângea cu lacrimi amare, nemaiştiind ce să facă.

10. Dar Domnul s-a aplecat asupra fiecăreia dintre penitente, le-a ridicat de jos şi a luat-o pe Pura în brațele Sale, spunându-i: „Nu mai plânge, micuța Mea copilă, căci între toate, tu ai cele mai puține motive să o faci! Eu ştiu foarte bine cât de mult Mă iubeşti. De aceea, bucură-te, căci tu şi Ghemela îmi sunteți la fel de apropiate ca şi inima Mea, cu toată atotputerea ei eternă!

11. Ție, Ghemela, îți dăruiesc o rasă umană nouă, iar ție, Pura, îți dăruiesc Cuvântul Vieţii Mele! De acum înainte vei trăi întru spirit, ca un trup veşnic viu, iar când pe pământ va sosi marele moment, te vei întrupa şi vei da naştere unui trup viu, care va purta în el Viața întregii vieți. De aceea, linişteşte-te şi bucură-te, căci te iubesc deopotrivă ca ființă umană limitată şi ca spirit nelimitat. Din punctul Meu de vedere, nu există nimeni mai frumos şi mai minunat decât tine, nici pe pământ şi nici în ceruri!

12. Priveşte acolo: la uşa colibei te aşteaptă cineva! El a fost procreatorul tău terestru; urmează-l! Numele lui este Gabriel şi el te va conduce în locuința Mea celestă, în care vei rămâne de-a pururi alături de

Mine, până când va sosi marele moment. Cât despre ceea ce se va întâmpla atunci, vei afla aceste lucruri în marea Mea casă părintească! Amin”.

13. Dar Pura a continuat să îl strângă la piept pe Domnul, nedorind să îi dea drumul din brațe.

14. Atunci, Domnul i-a spus: „Micuța Mea, te asigur că nu va trebui să Mă aştepți deloc acolo unde te va conduce Gabriel, căci Eu Mă voi afla acolo chiar înainte să ajungi tu. Îți voi ieşi în întâmpinare şi te voi conduce Eu Însumi în marea Mea casă. De aceea, nu mai ezita şi pleacă însoțită de Gabriel, căci Eu îmi țin întotdeauna cuvântul! Amin”.

15. Pura a strâns pentru ultima oară (în manieră vizibilă) capul Domnului la pieptul ei, după care a dispărut din privirile celorlalți. Îngerul lui Dumnezeu a condus-o în casa Tatălui, într-un nou corp, pur spiritual. Această casă a Domnului nu este alta decât iubirea Tatălui ceresc.

16. Cât despre Mira, Purista şi Naama, acestea nu îşi mai puteau înfrâna lacrimile, dar Domnul le-a asigurat pe fiecare în parte de iubirea Lui şi le-a binecuvântat.

17. Discursul Domnului pe care l-am descris în acest capitol şi actul care i-a urmat au provocat o adevărată senzație printre patriarhi. Cu excepția lui Enoh, aceştia au rămas nemişcați ca nişte statui, nici unul dintre ei neîndrăznind să spună vreun cuvânt. Cu toții se simțeau îngrijorați după această viziune a profunzimilor creației, căci şi-au dat seama că în sinea lor au început deja să apară intenții ascunse.

Capitolul 12

Adam îi cere cu naivitate Domnului să îşi retragă cuvintele critice la adresa lor, inclusiv amenințarea cu judecata. Memorabilul răspuns al Domnului

(8 aprilie 1843)

1. După o vreme destul de îndelungată, Adam şi-a mai revenit puțin şi s-a îndreptat către Domnul, căruia i-a spus cu un profund respect: „O, Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, dacă îmi este permis să vorbesc în numele tuturor celor de față: noi Te-am iubit întotdeauna, Te-am adorat şi Te-am slăvit. Nimeni nu poate contesta acest lucru.

2. Este adevărat că noi nu am alergat către Tine aşa cum a procedat Ghemela, într-un elan de recunoştință, dar unicul motiv care ne-a împiedicat să facem acest lucru – cel puțin, aceasta este părerea mea – nu a fost în nici un caz lipsa de considerație față de Tine, ci dimpotrivă, venerația deosebită pe care Ți-o purtăm, respectul profund şi iubirea extremă pentru ființa Ta.

3. Fiind bărbați, şi deci înzestrați cu înțelepciune, noi percepem plenar natura Ta sfântă, în timp ce aceste femei tinere nu au o astfel de

putere, din cauza naturii lor. De aceea, ele sunt nevoite să Te abordeze într-o manieră mai exterioară, fiind infinit mai puţin capabile decât bărbaţii să înţeleagă natura Ta pur spirituală.

4. Privind lucrurile din această perspectivă, condamnarea infinit de severă pe care ne-ai adresat-o tuturor, cu excepţia lui Enoh, mi se pare puţin excesivă. Sunt nevoit să îţi spun acest lucru.

5. Spun aceste cuvinte pornind de la ceea ce simt în inima mea, şi nimeni nu mă va putea convinge de contrariul până când nu voi ajunge să simt altceva, care să-mi demonstreze că m-am înşelat.

6. Tu eşti în sine Dumnezeu cel atotputernic, încă de la începuturile eternităţii, dar eu nu sunt decât o creatură limitată şi lipsită de lumină, născută din voinţa Ta sfântă şi omnipotentă. Dacă Tu, Creatorul meu, doreşti să-mi vorbeşti, înseamnă că mă pot adresa Ţie deschis, căci Tu eşti Cel care m-a creat. De aceea, îţi spun cât se poate de sincer: ‚De data aceasta, cuvintele Tale adresate nouă, copiilor Tăi, au fost mult prea aspre şi ne-au învinovăţit în bloc. Chiar dacă ai fi rostit doar jumătate dintre ele, ar fi fost prea suficiente pentru a ne da o lovitură de moarte!

7. De aceea, Te implor: ridică de la noi această condamnare, ca să Te putem iubi din nou fără nici o rezervă, ca pe un Părinte preaplin de iubire; căci nimeni nu Te poate iubi atunci când Te manifeşti cu atâta severitate, aşa cum ne-ai învăţat Tu Însuţi pe înălţimile sacre.

8. Dacă eu i-aş spune unui copil al meu: ‚Ascultă, nu eşti bun de nimic! Dacă nu mă vei iubi mai presus de orice şi dacă voi descoperi la tine chiar şi cea mai mică slăbiciune a iubirii tale faţă de mine, te voi condamna la moarte!’ – cred că mi-ar pune exact aceeaşi întrebare pe care Ţi-am pus-o eu: cum ar putea să mă iubească acest copil pe mine, părintele său, dacă eu îl ameninţ atât de crunt?

9. De aceea, o, Doamne, Creator şi Părinte al nostru, Te implor, retrage-Ţi ameninţările, pentru ca să Te putem iubi liber, din toată inima, fără a fi obligaţi să o facem din teamă, datorită avertismentelor Tale excesiv de severe!

10. Nu ne mai ameninţa şi nu mai face profeţii atât de sinistre. Limitează-Te să fii Părintele nostru şi dăruieşte-ne nouă Viaţa care vine de la Tine, astfel încât să Te putem iubi cu toţii ca pe un Părinte preasfânt şi etern, ceea ce şi eşti pentru noi!

11. Este evident pentru noi că Tu poţi face orice doreşti, căci numai Tu eşti unicul Dumnezeu şi Domnul Savaot, care nu are nevoie de părerea altcuiva.

12. Tu eşti însăşi Viaţa eternă. În Tine moartea nu există deloc, şi nimeni nu îţi poate răpi această Viaţă absolut liberă, atotputernică şi miraculoasă.

13. Tu nu ai o Sursă care să Te binecuvânteze, spre deosebire de noi, creaturile Tale, care depindem întru totul de Tine. Până şi respirația noastră depinde de Tine, iar slăbiciunea noastră pare infinită prin comparație cu forța Ta, astfel încât o simplă privire lipsită de blândețe venită de la Tine ne-ar putea distruge pe loc.

14. Tu nu poți cunoaşte durerea, dar pe noi ne-ai creat într-un corp supus celor mai teribile suferințe, care culminează cu moartea şi cu distrugerea fizică! Cu toate acestea, noi avem datoria să Te iubim mai presus de orice, chiar şi în mijlocul celor mai cumplite chinuri!

15. Dacă doreşti însă să ne omori (sau poate chiar ai început să o faci), ne va fi imposibil să Te mai iubim, căci cine Te poate iubi pe Tine atunci când eşti mânios, sau când reverşi asupra noastră moartea?"

16. După acest discurs patetic, Domnul s-a întors către Adam şi i-a spus: „Tu Mi-ai vorbit aşa cum trebuie să se adreseze o ființă umană Creatorului ei, şi ai făcut foarte bine. Ai reflectat astfel perfecțiunea nelimitată a operei Mele, care ți-a permis să te exprimi absolut liber în fața Mea.

17. Pe de altă parte, un copil autentic, care îşi cunoaşte bine Părintele şi bunătatea Lui infinită, ar fi vorbit cu totul altfel decât tine, căci el L-ar iubi şi nu s-ar teme deloc de El. Pe scurt, ar acționa aşa cum au făcut-o aceste tinere fete!

18. Dacă un părinte şi-ar amenința copiii pentru ca aceştia să-l iubească, el ar fi orice, numai un părinte adevărat nu!

19. Şi totuşi, constat că pe toți vă macină o teamă ridicolă şi complet nejustificată în ceea ce Mă priveşte, deşi Eu sunt unicul vostru Părinte. Din fericire, Eu ştiu ce trebuie să fac pentru a vă scăpa de acest element care corespunde statutului de creatură şi pentru a face din voi copiii Mei autentici.

20. Dacă vei ține cont de aceste considerente, îți vei da seama că Eu, Creatorul şi Părintele vostru, ştiu cel mai bine cât de mari sunt suferințele voastre – chiar dacă ‚Eu nu pot cunoaşte durerea'! – şi cu atât mai mult cum să vă ajut să scăpați de ele, folosind instrumentele cele mai potrivite în acest scop.

21. De aceea, sfatul Meu este să îți mai reduci din pretenții şi să Mă iubeşti aşa cum sunt. Abia atunci vei constata dacă Eu le-am cerut vreodată copiilor Mei să Mă iubească sub amenințarea cu moartea!

22. După cum poți constata, cererea ta nu are nimic de-a face cu ceea ce v-am cerut Eu! De aceea, înainte de a mai vorbi, gândeşte-te bine!

23. Dincolo de toate, află că Eu, în calitatea Mea de Creator şi Părinte al vostru, ştiu întotdeauna foarte precis ce spun şi ce am de făcut! Gândeşte-te inclusiv la acest lucru. Amin".

Capitolul 13

Adam îi cere iertare Domnului. Discursul extrem de semnificativ al Domnului referitor la ființa umană

(10 aprilie 1843)

1. Aceste cuvinte l-au ajutat pe Adam să-şi revină. Plin de smerenie, el i s-a adresat astfel Domnului: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Cuvintele Tale au trezit în mine o lumină nouă, care m-a făcut să înțeleg că am păcătuit grav în fața Ta! De aceea, Te implor, Părinte preasfânt, să nu-mi treci în cont această greşeală, care va fi cu siguranță ultima din toate nebuniile mele, şi să îl ierți pe acest bătrân slab de înger!”

2. Domnul s-a întors atunci către Adam şi i-a spus, adresându-se totodată inclusiv celorlalți patriarhi care fuseseră ceva mai devreme de acord cu el: „Ascultați-Mă cu toții, şi mai ales tu, fiul Meu Adam. Ceea ce vă voi spune în continuare are o mare importanță pentru voi şi reprezintă totodată un fel de justificare pentru Mine. Aflați aşadar că, în cazul în care veți uita mai târziu sfaturile Mele, nu Eu Mă voi face vinovat de judecata voastră, inclusiv de depravarea şi de moartea voastră, în măsura în care nu veți urma calea recomandată de Mine, Creatorul vostru plin de înțelepciune, de iubire şi de sfințenie – ci voi înşivă, sărmane creaturi oarbe şi lipsite de bun simț! Ascultați-Mă cu atenție:

3. Voi (oamenii) sunteți o culme a creației infinite în ansamblul ei, fiind alcătuiți după chipul şi asemănarea Mea. De aceea, voi reprezentați însăşi cheia de boltă absolută a lumilor vizibile şi a celor invizibile. Din această afirmație rezultă că tot ceea ce există în creație corespunde întru totul ființei voastre, de la cele mai mici detalii şi până la marele ansamblu.

4. Acest lucru fiind indiscutabil, nu putem trage decât o singură concluzie: de vreme ce ființa umană reprezintă scopul final şi apogeul creației (care se află într-o concordanță perfectă cu omul), rezultă că rolul ființei umane este acela de domn care guvernează asupra restului creației. Datorită rezonanței care există între microcosmosul uman şi macrocosmosul creației, este evident că tot ce face omul influențează creația în ansamblul ei, la fel cum ceea ce se petrece în creație îl influențează pe om.

5. Prin comparație cu voi, creația nu dispune de un liber arbitru, căci tot ce există în ea este astfel alcătuit încât să vă servească pe voi, reprezentând implicit o necesitate absolută.

6. Fiind cel care a construit acest mare angrenaj, Eu sunt singurul care îi cunoaşte toate rotițele şi felul în care se îmbină între ele diferitele subansamble. De aceea, tot ce pot face Eu este să vă semnalez care sunt instrumentele cele mai potrivite pe care trebuie să le folosiți, indicându-vă astfel ce comportament trebuie să adoptați pentru a deveni absolut liberi şi pentru a atinge scopul suprem pentru care v-am creat şi care este deopotrivă valabil pentru întreaga Mea creație.

7. Dacă veți respecta ordinea pe care v-am indicat-o Eu, Creatorul vostru, întreaga creație care v-a precedat va rămâne într-o armonie perfectă. Dacă nu veți respecta însă această ordine divină şi vă veți crea propria voastră ordine, în funcție de interesele voastre egoiste, nu Eu Mă voi face vinovat dacă întreaga creație care v-a precedat se va coaliza împotriva voastră, torturându-vă şi chiar omorându-vă în cele din urmă, căci ea nu dispune de un liber arbitru, iar esența ei este însăşi judecata.

8. Ca să poată rămâne stabilă la sol, o piatră trebuie neapărat să fie grea. Aceasta este judecata materiei din care este alcătuită ea!

9. Atât timp cât veți merge pe pietre, aflându-vă deasupra lor, conform ordinii prestabilite, nu veți avea nici o problemă din partea lor. Altfel spus, le veți putea controla aşa cum veți dori. Dacă însă vă veți lăsa striviți de un bolovan uriaş, din propria voastră greşeală, veți ajunge astfel sub controlul lui, iar el vă va judeca transferând asupra voastră greutatea lui, ba chiar şi moartea.

10. Exact la fel se petrec lucrurile cu întreaga creație vizibilă şi invizibilă.

11. Voi o puteți binecuvânta, respectând ordinea Mea, sau dimpotrivă, o puteți corupe prin încălcarea acestei ordini, caz în care va trebui să suportați consecințele propriilor voastre acțiuni.

12. Iubirea față de Mine nu este altceva decât simbolul ordinii Mele. De aceea, agățați-vă în permanență de această iubire, şi în acest fel nu veți cădea vreodată sub incidența judecății. Dacă veți încălca însă această ordine, veți deschide astfel ecluzele judecății, care va năvăli asupra voastră la fel ca o viitură imposibil de controlat, sau ca şi piatra de care v-am vorbit mai devreme, care vă va strivi prin puterea ei.

13. Meditați la aceste cuvinte, căci sunt de o importanță vitală pentru voi. Cât despre Mine, Părintele vostru, aflați că Eu nu judec niciodată pe nimeni! Încercați să înțelegeți acest lucru! Amin”.

Capitolul 14

Uranion îl întreabă pe Domnul dacă oamenii îl pot ofensa pe El. Răspunsul afirmativ al Domnului

(11 aprilie 1843)

1. Cu toții s-au închinat atunci Domnului, mulțumindu-i pentru lumina înțelepciunii pe care a revărsat-o asupra lor prin cuvintele Sale. Cu excepția lui Uranion, au înțeles cu toții cât de sublimă este poziția omului în ansamblul creației, ca o culme a numeroaselor eşaloane ce alcătuiesc imensa creație populată cu ființe ce reprezintă opera lui Dumnezeu.

2. Aşa cum spuneam însă, bătrânul părinte din Levant nu era tocmai lămurit într-o anume privinţă; de aceea, el s-a îndreptat către Domnul cu cea mai mare smerenie posibilă şi i-a cerut Acestuia permisiunea să-i pună o întrebare legată de nelămurirea sa.

3. Domnul i-a răspuns imediat: „Tocmai din iubire faţă de fraţii tăi, am îngăduit ca acest aspect să-ţi rămână nelămurit. De aceea, îmi poţi pune întrebarea dorită, ca şi cum nu aş şti despre ce este vorba!"

4. După ce a obţinut permisiunea, Uranion a pus cu inima uşoară întrebarea care îl rodea, cu atât mai mult cu cât Domnul Însuşi o considera utilă pentru lămurirea tuturor celor de faţă.

5. Iată cum şi-a formulat el întrebarea: „O, Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire faţă de toate creaturile Tale! Dacă este adevărat că omul nu poate păcătui decât împotriva ordinii Tale care guvernează creaţia, prin nerespectarea voinţei Tale sfinte, pe care ne-ai făcut-o cunoscută, şi prin aplicarea propriei sale voinţe egocentrice, rezultă că el nu poate păcătui decât împotriva creaţiei Tale şi a propriei sale fiinţe. În acest caz, cum este posibil ca el să Te ofenseze pe Tine, rănindu-Ţi inima părintească atât de plină de iubire, dar şi de sfinţenie?

6. Dacă ar fi adevărat că fiinţa umană îşi găseşte judecata inevitabilă exclusiv în mijlocul creaţiei, respectiv a fiinţelor şi a lucrurilor care nu sunt înzestrate cu un liber arbitru, aş fi tentat să cred că pe Tine nu Te interesează deloc ce face ea, neputând fi vreodată ofensat sau rănit datorită neascultării unui copil al Tău, încăpăţânat şi insensibil.

7. Iată aşadar în ce constă întrebarea mea: ‚Poţi Tu, Tată, să fii vreodată ofensat de o fiinţă umană?' Te implor, Tată preasfânt, revarsă din nou o mică scânteie din lumina graţiei şi iubirii Tale asupra noastră, şi răspunde-ne la această întrebare! Dar mai presus de orice, facă-se voia Ta!"

8. Domnul i-a răspuns astfel lui Uranion: „Mi-ai pus o întrebare foarte bună, deşi răspunsul pe care îl aştepţi este cât se poate de simplu şi nu conţine în sine nici o profunzime ascunsă, aşa cum cred destui dintre voi.

9. Iată deci în ce constă acest răspuns: tu însuţi ai procreat copii, pe care i-ai adăpostit în casa ta. Ai înzestrat apoi această casă cu tot felul de lucruri utile, pe care le-ai confecţionat tu însuţi, conform planului pe care l-ai avut în minte, în ideea că acestea vor fi folosite în mod judicios.

10. Dar dacă unii dintre copiii tăi folosesc în mod greşit un obiect pe care l-ai creat într-un scop profitabil, deteriorându-l sau chiar stricându-l de tot, sau dacă nu acordă nici o atenţie operei tale, considerând-o stupidă, ridicolă sau superfluă, ba chiar ar încerca să te denigreze pe tine şi opera ta, încercând să o distrugă cu mânie, ori dacă s-ar apuca să te persifleze şi să te insulte în toate felurile, ca pe un ciumat, sub pretextul că i-ai silit să facă ceva, deşi ai făcut acest lucru exclusiv din iubire şi numai pentru binele lor suprem, – spune-Mi, cum ai considera tu această atitudine a copiilor tăi, chit

că aceştia nu au păcătuit propriu-zis faţă de tine, ci numai faţă de opera ta? Haide, răspunde-Mi, doar eşti şi tu părinte!

11. Ei bine, constat că nu ai ezita chiar să îţi blestemi aceste progenituri!

12. În acest caz, ce ar trebui să fac Eu, Părintele vostru preasfânt, dacă voi atentaţi la ordinea Mea eternă şi sacră, într-un mod conştient şi voluntar? Sau dacă Mă uitaţi complet? Să Mă fac că nu văd?

13. După cum poţi constata, este absolut imposibil ca Eu să rămân indiferent la ceea ce faceţi voi!

14. În aceste condiţii, este la fel de evident faptul că Mă puteţi ofensa. Chiar şi aşa însă, cei care îşi dau seama de greşelile lor se pot întoarce la Mine fără nici o ezitare, căci Eu sunt mai bun decât voi, oamenii, întrucât nu resping pe nimeni, ci încerc prin toate mijloacele care îmi stau la dispoziţie să îi readuc pe toţi cei rătăciţi pe calea cea bună, după care îi primesc cu căldură înapoi, în casa din care au plecat, dacă doresc să se întoarcă aici.

15. Iată aşadar cum stau lucrurile. De aceea, rămâneţi la unison cu iubirea Mea, şi în acest fel nu veţi mai păcătui în raport cu creaţia pe care am manifestat-o pentru voi.

16. Constat însă că şi Kisehel are o întrebare care îi apasă inima. Haide, Kisehel, vino la Mine şi descarcă-ţi inima în faţa Părintelui tău! Amin”.

Capitolul 15

Domnul îl cheamă pe Satan în prezenţa lui Kisehel, a lui Enoh şi a lui Lameh. Impertinentele propuneri ale Dragonului şi predicţia sa referitoare la crucificarea Domnului

(12 aprilie 1843)

1. Auzindu-se chemat, Kisehel s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat rapid către Domnul, cu cea mai mare umilinţă.

2. Ajuns în faţa Acestuia, el a deschis gura ca să rostească cu voce tare întrebarea care îl apăsa, aşa cum procedase mai devreme Uraniel, dar Domnul i-a făcut semn să tacă şi s-a adresat direct inimii sale (fără să fie auzit de ceilalţi):

3. „Kisehel, du-te şi caută-i pe Lameh şi pe Enoh; căci ceea ce te frământă pe tine nu îi priveşte neapărat pe ceilalţi, aşa că nu trebuie să îţi faci publică întrebarea.

4. Îţi voi da oricum răspunsul la această întrebare, ţie şi celorlalţi doi, dar nu aici, ci afară, unde ceilalţi nu ne vor putea vedea. De aceea, vom

părăsi deocamdată împreună această adunare. Înainte de a pleca, spune-le părinţilor că nu trebuie să ne întrebe unde ne ducem!"

5. Kisehel a făcut imediat ce i-a poruncit Domnul.

6. După ce a aranjat astfel lucrurile, Domnul s-a îndreptat însoţit de cei trei către un crâng limitat în partea de nord de o stâncă abruptă, în interiorul căreia se afla o grotă asemănătoare celei de care am mai vorbit, în care mesagerii şi Enoh (care se întorceau din ţinuturile de jos) au văzut apărând Dragonul în drumul lor de întoarcere către înălţimile sacre.

7. După ce au ajuns la faţa locului, Domnul i-a spus lui Kisehel: „Ştiu că am fost acuzat în faţa ta de marele Meu duşman, într-o manieră cât se poate de ipocrită! Dacă M-aş justifica în faţa ta fără ca acuzatorul Meu să fie prezent, ţi-ai putea spune: ‚Este posibil ca lucrurile să stea aşa cum ni le-a prezentat Domnul, dar nici argumentele Dragonului nu mi s-au părut lipsite de interes, fiind extrem de logice!'

8. Acesta este motivul pentru care v-am adus aici, aşa că vom regla o dată pentru totdeauna această chestiune, chiar în prezenţa Dragonului!"

9. După aceste cuvinte, Domnul a strigat cu putere, astfel încât întregul glob pământesc s-a cutremurat.

10. Iar apelul Său a sunat astfel: „Satan! Domnul şi Dumnezeul tău de la începuturile eternităţii doreşte ca tu să apari în faţa Lui, în acest loc!"

11. Imediat după acest apel plin de autoritate, care în alte condiţii ar fi putut costa viaţa întregii creaţii, Dragonul a apărut, fremătând de mânie, în faţa Domnului atotputernic al eternităţii, şi L-a întrebat:

12. „Ce doreşti de la mine, persecutorul meu etern? Doreşti cumva să te ajut să îţi distrugi mai repede întreaga creaţie? Sau poate ai un nou proiect şi doreşti să îţi găsesc un loc bun pentru a-l realiza.

13. Dar eu îţi spun: nu vei obţine niciodată ajutorul meu, căci îţi cunosc imensa nehotărâre şi ştiu că Tu nu înţelegi ce înseamnă permanenţa. Promisiunile Tale nu sunt decât cuvinte goale, căci Tu nu le respecţi niciodată. De aceea, am luat decizia fermă de a mă revolta împotriva ta şi de a Te persecuta de-a pururi!

14. Ştiu că Tu eşti Dumnezeu şi că domneşti încă asupra infinităţii, dar în faţa mea nu Te vei putea ascunde niciodată, căci nu există loc în imensa creaţie pe care eu să nu îl cunosc şi în care să nu Te găsesc. Te asigur că nu îmi vei scăpa!

15. Deocamdată nu ai decât să mă ameninţi cât vrei. Va veni însă o vreme când vom vedea care dintre noi este adevăratul Domn al lumilor şi al creaturilor!

16. Dacă vei dori vreodată să mă constrângi într-un fel sau altul, îţi jur pe viaţa mea că mă voi autodistruge, şi vei vedea atunci ce va mai rămâne din existenţa Ta eternă!

17. Înțelege-mă bine, bătrân mistificator al lumilor, care Te amuzi cu atotputerea Ta pe seama mea! Înțelegi ce vreau să spun?

18. Știu că ai venit să mă somezi în fața acestor trei oameni să retrag ceea ce le-am revelat, cu cele mai bune intenții de altfel! O, poți aştepta mult şi bine, căci eu unul nu mă voi lăsa folosit în scopurile Tale ruşinoase!

19. Haide, străpunge cuirasa cu care m-am înconjurat, dacă poți, cu toată atotputerea Ta!

20. De altfel, îți jur un lucru: nu eu, ci servitorii mei cei mai nevolnici vor fi cei care Te vor încarcera, Te vor schilodi şi te vor scuipa ca pe un criminal, după care Te vor bate în cuie pe o cruce din lemn, pe care vei putea striga în zadar după ajutor o eternitate întreagă! Înțelegi ce îți spun?

21. Ți-am făcut o promisiune. Dacă mai vrei şi altceva de la mine, vorbeşte, dar cuvintele Tale nu se vor adeveri niciodată, în timp ce ale mele se vor petrece întocmai! ‚Amin-ul' meu vine de la mine, Domnul Tău! Ai înțeles? De la mine!"

Capitolul 16

Domnul potoleşte dorința de răzbunare a lui Kisehel. Satan refuză să răspundă la întrebările Domnului. Pedepsirea şi umilirea Dragonului furios de către Kisehel

(13 aprilie 1843)

1. Auzind aceste sacrilegii din gura Dragonului, Kisehel a simțit cum întreaga ființă îi ia foc, cerând răzbunare. De aceea, el a strigat cu putere:

2. „Bine, Doamne, Dumnezeu etern şi atotputernic, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Cum este posibil să asculți liniştit asemenea sacrilegii?

3. Împrumută-mi din nou forța pe care mi-ai acordat-o pe vremea când am coborât în ținuturile de jos şi voi avea grijă să pun capăt existenței acestui spirit netrebnic, într-o manieră despre care se va mai vorbi multe eternități de acum încolo!"

4. Domnul i-a spus însă lui Kisehel: „O, fiu al focului şi al tunetului! De ce crezi tu că sacrilegiul Dragonului te afectează pe tine mai mult decât pe Mine, în condițiile în care ție ți-a vorbit cu simpatie, în timp ce pe Mine M-a împroşcat cu lăturile furiei sale?

5. Chiar crezi că nu M-aş putea descurca singur în fața acestui spirit căzut, fără ajutorul tău prețios? – O, fii fără grijă! Dacă aş dori, l-aş putea izgoni cu un singur suflu, pentru tot restul eternității!

6. Dacă aş acționa însă în acest fel, ce ai avea tu de câştigat, sau ce aş câştiga Eu?

7. Ascultă-Mă: dacă acest Dragon Mi-ar putea aduce vreun prejudiciu real sau dacă M-ar putea face prizonier, aşa cum se laudă, te asigur că ar fi făcut-o încă cu mult timp în urmă. Dar el nu este decât un adolescent slab în creaţia Mea. De altfel, te asigur că îşi dă foarte bine seama cât de neputincios este în faţa Mea. Acesta este motivul pentru care are limba atât de veninoasă, căci el încearcă să se răzbune pe Mine prin cuvintele sale, ştiind că nu-i va fi niciodată posibil să treacă la fapte!

8. De aceea, lasă-l să vorbească oricât de mult doreşte. După ce îşi va goli sacul cu vorbe, voi avea şi Eu grijă să îi spun câteva cuvinte.

9. Aşadar, calmează-te, iar tu, Satan, continuă să vorbeşti, căci Eu, Domnul şi Dumnezeul tău, doresc să îţi dezvălui în întregime esenţa în faţa acestor martori ai noştri, astfel încât să vadă cine eşti, pentru a-i ajuta mai târziu şi pe ceilalţi să te recunoască! (Notă: la origini, Satan a fost o fiinţă feminină)

10. Începe mai întâi prin a ne spune câte creaţii am distrus Eu, aşa cum M-ai acuzat mai devreme?"

11. Dragonul a rămas însă interzis şi a refuzat să răspundă.

12. Dar Domnul i-a poruncit să vorbească.

13. Atunci, Dragonul a început să fumege şi a dat semne că ar dori să se repeadă la cei patru oponenţi ai săi.

14. Dar Domnul i-a spus: „Dacă refuzi să vorbeşti, te voi forţa prin mânia Mea!"

15. Dragonul a început însă să scoată flăcări pe nări şi a urlat: „Ce crezi Tu că înseamnă pentru mine mânia Ta? Eu o cunosc cel mai bine, căci ea reprezintă însăşi esenţa mea!

16. Nu eu trebuie să mă tem de Tine, ci Tu Însuţi trebuie să Te fereşti ca nu cumva să pun stăpânire pe Tine. Te asigur că dacă aş acţiona în acest fel, s-a zis cu iubirea Ta, şi îţi vei extermina singur copiii de pe pământ, fără nici o milă! Pe planetă nu ar mai rămâne probabil decât câteva muşte care să depună mărturie în legătură cu puţinul interes pe care îl acorzi creaturilor Tale!

17. De aceea, ţine-Te la o distanţă respectuoasă faţă de mine, căci în caz contrar nu pot garanta că nu îţi va veni chiar acum ideea de a inunda întregul pământ cu o apă mare, lucru la care ai visat dintotdeauna, ştiu bine!"

18. De data aceasta, răspunsul Domnului a fost ceva mai violent: „Satan, nu-Mi forţa mărinimia, căci şi răbdarea Mea are o limită! Dă-Mi răspunsul pe care îl aştept de la tine, nu altul! În caz contrar, vei regreta cu adevărat!"

19. În acest moment, Dragonul s-a întors şi a încercat să îşi lovească adversarii cu coada sa extrem de puternică.

20. Dar Domnul i-a dat un baston lui Kisehel şi i-a spus: „Du-te şi pedepseşte-l!”

21. Kisehel a luat bastonul şi l-a lovit cu toată puterea pe Dragon.

22. Acesta s-a întors imediat, urlând şi scoţând foc pe nări, după care a renunţat la forma sa oribilă şi a luat o înfăţişare umană. S-a prosternat astfel în faţa Domnului, căruia i-a spus:

23. „Doamne, Dumnezeu etern şi atotputernic! Dacă doreşti să mă pedepseşti pentru aşa-zisa mea răutate faţă de Tine, cel puţin nu o face fără iubire, căci ştii bine că loviturile mâniei Tale mă ard îngrozitor, provocându-mi răni insuportabile!”

24. Domnul i-a răspuns: „Ce rugăciune este asta din partea ta, care te pretinzi Domnul Meu? Nu M-ai ameninţat tu ceva mai devreme cu pedeapsa pe care Mi-o pregăteşti? Ce înseamnă această schimbare de atitudine?”

25. Satan: „O, Doamne, nu mă mai chinui. Ştii bine că sunt un mincinos patentat şi că visul meu dintotdeauna a fost acela de a deveni un Domn independent de Tine!

26. Haide, dăruieşte-mi un nou răgaz, şi mai devreme sau mai târziu mă voi întoarce din nou la Tine; dar ia-mi totodată întreaga mea putere, ca să nu mai fiu tentat să mă revolt din nou împotriva Ta!”

27. Domnul: „Haide, mărturiseşte-ţi toate minciunile în faţa acestor martori, şi apoi voi vedea ce pot face pentru tine. Dar nu le ascunde nimic, căci în caz contrar toate rugăciunile tale vor fi în zadar! Amin”.

Capitolul 17

Satan îşi recunoaşte minciunile şi îşi mărturiseşte răutatea

(14 aprilie 1843)

1. După aceste cuvinte, Satan s-a ridicat tremurând şi i-a spus lui Kisehel, care ţinea încă ferm în mâini bastonul primit de la Domnul:

2. „Ascultă, executor al pedepselor poruncite de puterea lui Dumnezeu, care este şi va rămâne de-a pururi un Dumnezeu al mâniei, ce nu încetează niciodată să mă lovească cu teribilul său baston!

3. Am făcut ceva mai devreme, în forma înspăimântătoare de dragon, pe care mi-o asum de fiecare dată când doresc să mă protejez, o serie de afirmaţii referitoare la Domnul, Creatorul atotputernic al tuturor lucrurilor care există, inclusiv al tuturor spiritelor şi fiinţelor umane, pe care doresc acum să le contest, în această formă umană care îţi seamănă întru totul, declarându-le minciuni pure.

4. Sincer să fiu, ţi-am spus numai adevărul curat, pe care l-am deformat însă, întorcându-l pe dos, ceea ce face din el o minciună. În

realitate, tot ce am afirmat despre Domnul este propria mea operă. Nu Domnul, ci eu sunt bătrânul şi maleficul mistificator al lumii, care se bucură astfel de puterea lui extrem de extinsă, chiar dacă nu este omnipotentă.

5. Nu Domnul, ci eu am fost cel care a distrus numeroase sisteme solare. Dacă ar fi fost după mine, acestea ar fi dispărut în neantul etern. Domnului i s-a făcut însă milă de ele şi le-a transferat prin intermediul mesagerilor săi divini într-un loc special conceput din imensitate, în care pot urma un nou parcurs al evoluției, inaccesibil suflului meu pestilențial.

6. Dacă lucrurile ar depinde numai de mine, aş prefera să am în fața ochilor o lume nouă în fiecare clipă, căci mie nu-mi place să creez decât pentru a avea imediat ceva de distrus. Mi-ar plăcea să creez tot felul de ființe umane cu forme armonioase, frumoase şi atrăgătoare, dar numai pentru a le tortura pentru plăcerea mea perversă, distrugându-le în final, după ce m-aş sătura de suferințele lor.

7. Ascultă: întotdeauna mi-a plăcut minciuna şi aş prefera de o mie de ori să te mint, decât să îți spun adevărul. Din păcate, acum mă tem mult prea tare de bastonul tău pentru a îndrăzni să te mint din nou!

8. Totuşi, faptul că acum îți spun adevărul curat nu mă face cu nimic mai bun, cel puțin atât timp cât îmi va fi lăsată marea putere de care dispun şi care îmi permite să guvernez asupra întregii creații materiale, cu nenumăratele ei stele şi sisteme solare, populate cu tot felul de ființe, care trebuie să mi se supună întru totul, întrucât eu sunt suveranul lor absolut.

9. Eu sunt domnul acestei lumi vizibile, căci eu sunt un dumnezeu creat. Sunt ținut prizonier în această totalitate a materiei, de care nu voi putea scăpa atât timp cât ultimul fir de praf alcătuit din materie va continua să existe. De altfel, acesta este motivul care mă determină să încerc să distrug în permanență lucrurile pe care le-a creat Atotputernicul, pentru a-mi redobândi astfel atotputerea primordială, ce corespunde întru totul setei mele nemărginite de putere, şi pentru a-l detrona astfel pe Domnul slavei de pe tronul Său aşa-zis etern. Căci El se opune în permanență proiectelor mele distructive, încă de când m-a proiectat în afara Lui, în această existență în care domneşte puterea mea cvasi-infinită. Dorința mea cea mai arzătoare este să domnesc ca un al doilea dumnezeu alături de El, iubindu-L mai presus de orice altceva, din străfundurile ființei mele, la fel cum îşi iubeşte o soție credincioasă bărbatul ales.

10. La origini, măreția şi frumusețea mea erau incomparabile! Am obținut întotdeauna tot ce am vrut, iar Domnul nu mi-a îngrădit niciodată voința şi nu mi-a înfrânat zelul creator.

11. Când am dorit însă să distrug ceea ce am creat, El m-a împiedicat, limitându-mi puterile nemărginite.

12. Am încercat atunci să îl atrag în capcană luând o înfățişare feminină de o frumusețe tulburătoare. Pentru a-mi atinge scopurile, m-am înconjurat de întreaga mea lumină, sperând să îi iau astfel mințile Domnului.

13. Dar El m-a făcut prizoniera acestei lumini şi, folosindu-se de ea, a creat această lume materială, precum şi numeroase fiinţe minunate pe care le-a plasat alături de mine şi pe care le-a iubit la fel de mult ca pe mine, prima Lui consoartă.

14. M-am lăsat atunci cuprinsă de o furie teribilă şi oarbă. L-am blestemat pe Dumnezeu, şi de atunci nu încetez să îl blestem, deşi El a încercat de nenumărate ori să mă salveze. Dar mânia mea este prea mare pentru a-L lăsa să facă acest lucru, dat fiind că nu mi-a permis să domnesc suveran asupra creaţiei mele!

15. Iată, Satana a vorbit! De data aceasta, ea nu a minţit şi a spus numai adevărul. De aceea, Doamne, ia-i puterea miraculoasă de care dispune, ca să nu Ţi se mai poată opune constant, fiind apoi pedepsită într-o manieră din ce în ce mai cumplită!

16. Dă-mi un nou răgaz, şi la sfârşitul lui mă voi întoarce din nou la Tine.

17. Pentru ca gelozia să nu pună din nou stăpânire pe mine, văzând că Ţi-ai întors în întregime inima către noile Tale creaturi, silindu-mă astfel să le persecut, mai bine ia-mi întreaga putere şi anihilează-mă pentru totdeauna, sau fă cu mine orice vei dori!

18. Plasează-mă între cer şi pământ, pentru ca mânia mea să mă devoreze de tot văzându-Ţi imensa măreţie şi contemplându-i pe cei pe care îi iubeşti şi care Te pot iubi la rândul lor. Facă-se voia Ta!”

Capitolul 18

Aşa-zisa pedeapsă eternă a Satanei reprezintă o nouă minciună. Frumuseţea în forma ei primordială. Moartea Domnului pe cruce şi răgazul acordat Satanei, de dragul libertăţii ei

(15 aprilie 1843)

1. După aceste cuvinte, Domnul s-a întors din nou către Satana şi i-a spus: „Satana, afirmi că Eu sunt un Dumnezeu al mâniei atotputernice şi veşnic implacabilă, care nu face altceva decât să te pedepsească de-a pururi, într-o manieră plină de cruzime şi indescriptibilă! Ca să punem lucrurile la punct, îţi poruncesc să le arăţi acestor martori toate rănile pe care ţi le-am făcut vreodată!”

2. Din nou, marea prostituată a rămas interzisă, neştiind ce să-i răspundă Domnului slavei. Căci nici nu putea fi vorba de vreo rană pe care Acesta i-ar fi făcut-o vreodată. Dimpotrivă, Domnul nu i-a luat niciodată imensa putere a voinţei sale, pe care i-a lăsat-o plenar, permiţându-i să acţioneze liber în imensitatea spaţiilor creaţiei.

3. De fapt, cumplita pedeapsă la care făcea referire Satana era incapacitatea sa de a distruge creația, lucru pe care Domnul l-a împiedicat constant, în pofida tuturor tentativelor sale.

4. Dar de ce îşi dorea atât de mult Satana să distrugă lumile create? Iată de ce: ea era obsedată de ideea că dacă i-ar lua lui Dumnezeu baza Sa, respectiv punctele Sale de sprijin, întreaga Sa atotputere s-ar reduce la zero, iar Satana, duşmana sa declarată, ar avea astfel cale liberă să îl învingă pe Dumnezeu în maniera cea mai simplă cu putință, aşezându-se apoi pe tronul puterii Sale. Ea l-ar putea reduce astfel la o stare de sclavie pe bătrânul Dumnezeu, devenit acum foarte slab, dar în continuare indestructibil, făcându-L să o asculte în toate cele, aşa cum cerea orgoliul ei de învingătoare.

5. Dat fiind că Domnul a împiedicat de-a lungul eternității toate planurile malefice ale Satanei, în care iubirea nu juca nici un rol, şi le-a contracarat într-o manieră implacabilă şi atotputernică exact atunci când vicleana sa opozantă se aştepta mai puțin, ura şi dorința de răzbunare a Satanei față de Dumnezeu au continuat să se amplifice, făcând-o să îl considere un călău de o cruzime absolută, cu atât mai mult cu cât era nevoită acum să depună mărturie în privința felului în care a fost tratată de eternul ei duşman.

6. Satana nu avea însă nici o dovadă care să demonstreze că Domnul măreției şi slavei s-ar fi făcut vreodată vinovat de un asemenea tratament în ceea ce o priveşte. De aceea, a fost nevoită să păstreze tăcerea, scrâşnind din dinți. Atunci, Domnul i-a adresat din nou cuvântul:

7. „De ce nu faci ce îți poruncesc şi de ce nu le arăți acestor martori rănile pe care ți le-am provocat prin pedepsele Mele eterne, ca să pot astfel să îmi conştientizez greşeala, despăgubindu-te pentru toate nedreptățile pe care ți le-am făcut vreodată?

8. Văd că eşti în întregime îmbrăcată şi în afara părului tău, aceşti martori nu îți pot vedea deloc trupul. De aceea, dezbracă-te şi arată-ți în întregime goliciunea, pentru ca ei să poată vedea felul sublim în care te-am creat, cu toată răutatea ta infinită!"

9. Într-o singură clipă, Satana a rămas complet goală în fața celor trei martori, care au declarat la unison, absolut stupefiați, că nu au văzut niciodată până atunci o femeie atât de frumoasă, înzestrată cu proporții atât de perfecte şi cu forme de o rotunjime atât de minunată, splendide şi impecabile.

10. Lameh a adăugat: „O, Doamne şi Părinte al nostru, în ceea ce priveşte frumusețea exterioară, chiar şi Ghemela, Naama, Purista şi Pura – care se află acum în sferele celeste – ar părea nişte pietricele prin comparație cu diamantul cel mai pur şi mai scânteietor, iluminat de razele soarelui de dimineață! Şi totuşi, această creatură înzestrată cu o splendoare atât de mare

vorbeşte de nu ştiu ce pedepse pline de cruzime pe care i le-ai fi acordat Tu, Doamne, care eşti însăşi bunătatea, iubirea şi compasiunea infinită!”

11. Domnul i-a răspuns: „Într-adevăr, cu excepția loviturii pe care i-a dat-o Kisehel, încă nu am pedepsit-o vreodată pe această creatură, Eu, care sunt Creatorul, Dumnezeul, Părintele şi Soțul ei Divin. Şi totuşi, ea Mă urăşte pentru că sunt Iubirea eternă şi doreşte moartea inimii Mele, pentru simplul motiv că nu sunt de acord cu tendințele sale distructive.

12. Ea îşi imaginează că îmi poate răpi puterea Mea de Creator, în loc să se întoarcă la Mine, comportându-se de-a pururi ca o fiică şi o soție credincioasă şi dragă, fapt care i-ar permite să primească de la Mine întreaga atotputere a celor Şapte Spirite ale Mele.

13. Stelele, sorii şi lumile stau mărturie pentru tot ce am făcut pentru ea, numai ca să se întoarcă pe calea cea dreaptă. Din păcate, până în prezent nu am reuşit să o conving. Ea a rămas străvechea Mea duşmană implacabilă şi furibundă împotriva Iubirii Mele!

14. De aceea, voi lăsa lucrurile să decurgă pe pământ până la extremitatea lor ultimă! O voi lăsa să Mă facă prizonierul ei, şi chiar să Mă omoare, şi îi voi acorda întreaga putere pe această planetă şi pe restul stelelor!

15. Va avea chiar libertatea să Mă ucidă, aşa cum îşi doreşte atât de tare, dar Mă voi folosi apoi de atotputerea Mea pentru a învia din morți, fără nici un ajutor din exterior, numai pentru a-i demonstra întreaga slăbiciune şi neputință. Abia atunci îi voi lua puterea de a guverna asupra astrelor şi nu-i voi mai acorda decât o putere parțială de a guverna pământul. În plus, îi voi mai acorda un răgaz, un semi-răgaz şi un sfert de răgaz!

16. Dacă nici acest plan nu va da rezultate, vai ei, căci abia atunci voi începe să o pedepsesc cu adevărat!

17. Până în momentul captivității Mele – dacă va persista în încăpățânarea ei – se va putea bucura de o libertate deplină şi va putea face orice va dori.

18. Dacă va şti să se folosească de acest nou răgaz în scopuri benefice, cu atât mai bine pentru ea! Dar dacă va continua să acționeze lăsându-se ghidată de străvechea ei furie, va obține în sfârşit retribuția pe care o merită de atâta vreme.

19. Dar până la momentul ruşinii sale supreme, păstrați aceste lucruri pentru voi! Amin”.

Capitolul 19

Neliniştea lui Kisehel legată de imensa putere a Satanei. Cuvintele reconfortante ale Domnului. Puterea Satanei este limitată

(18 martie 1843)

1. După aceste importante declarații ale Domnului, Kisehel L-a întrebat: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, şi eu, ca şi Enoh şi Lameh aici de față, îți recunoaştem bunătatea şi compasiunea infinită, dar când mă gândesc la puterea teribilă pe care i-ai acordat-o duşmanei Tale asupra restului creației, inclusiv asupra noastră, nu mă pot împiedica să nu mă cutremur cu privire la soarta umanității.

2. Dacă ne-a chinuit într-o asemenea măsură, încă de la bun început, pe Tine, acest pământ şi pe noi toți, mă întreb ce se va întâmpla cu noi dacă se va putea bucura de această putere nelimitată pe care i-o acorzi acum?

3. De aceea, aş dori să Te implor să Te gândeşti la viitorul nostru şi să nu îi acorzi puteri nelimitate duşmanei Tale. În caz contrar, nu cred că învățăturile sfinte pe care ni le-ai împărtăşit, o, Părinte preaplin de iubire, ne vor fi de prea mare folos!

4. Mă tem că înainte chiar ca Tu să fii pus în gardă, ea îți va face mari stricăciuni în casa Ta! Nici noi nu vom fi feriți de atacurile sale, chiar dacă ai fi tot timpul de partea noastră în această formă vizibilă! De aceea, Te implor, Doamne, gândeşte-Te la ceea ce faci!"

5. Domnul i-a răspuns atunci lui Kisehel, pe un ton foarte serios: „Adevăr îți spun, dacă nu ai ceva mai înțelept de spus, sileşte-ți limba să tacă. În caz contrar, Mă vei enerva chiar mai mult decât Satana!

6. Eu ştiu foarte bine ce fac, în timp ce tu nu ştii deloc ce vorbeşti! Eu Mă ocup cu menținerea ordinii eterne a lucrurilor şi a ființelor din această creație, născute direct din ea, în timp ce tu nu eşti preocupat decât de menținerea acestei lumi exterioare.

7. Chiar crezi că îi voi acorda vreodată duşmanei Mele întreaga putere şi libertate pe care v-o acord vouă?

8. Adevăr îți spun: întreaga putere pe care i-o acord duşmanei Mele asupra stelelor, asupra acestei planete şi asupra voastră, luată la un loc, nu este mai mare decât puterea pe care i-o acord fiecăruia dintre voi, în măsura în care Mă veți iubi pe Mine!

9. Ți-am demonstrat deja acest lucru atunci când ți-am permis să o loveşti pe Satana cu bastonul. Acest baston va rămâne la voi până când va sosi marele moment, când voi alege o altă bucată de lemn, cu ajutorul căreia îi voi răpi duşmanei Mele întreaga putere asupra stelelor şi asupra unei jumătăți din acest pământ. Iar ea va fi judecată după faptele sale.

10. În acest fel, ea trebuie să învețe că toți copiii pe care i-a ținut prizonieri nu îi vor servi la nimic, căci această nouă bucată de lemn *(n.n. crucea de pe Golgota)* îi va mântui pe aceştia, smulgându-i din puterea ei. În final, tot ce îi va mai rămâne va fi propria ei neputință şi judecata care va decurge din ea.

11. Voi sunteți în întregime liberi, iar duşmana Mea nu vă va putea răpi această libertate. La fel ca şi ea, puteți acționa aşa cum doriți.

12. Nu va depinde decât de voi dacă vă veți învinge duşmanul, sau dacă vă veți lăsa învinşi de el, căci puterea voastră este mai mare decât a lui.

13. Ce bărbat se dovedeşte mai slab decât soția lui, dacă doreşte să fie un soț înțelept şi drept?

14. Aşa cum sunteți stăpânii soțiilor voastre, care vă urmează în toate, la fel de bine puteți fi stăpânii acestei femei, care este mai slabă decât cele mai slabe dintre soțiile voastre.

15. Dacă ai dori să îți pedepseşti propria nevastă, ai putea face cu uşurință acest lucru. În schimb, ea nu te-ar putea pedepsi pe tine, nici chiar dacă ar dori să o facă!

16. La fel se vor petrece lucrurile şi în viitor, iar puterea Mea nu vă va părăsi niciodată, atât timp cât veți rămâne ferm ancorați în iubirea Mea.

17. Am încheiat cu voi o alianță şi nici o femeie sau putere duşmană nu va putea vreodată să rupă în întregime această alianță!

18. Încercați să înțelegeți aceste cuvinte şi nu mai rostiți cuvinte lipsite de înțelepciune în fața Mea! Amin".

19. După acest discurs, Kisehel s-a liniştit de tot şi i-a cerut iertare Domnului pentru imensa lui nebunie.

20. Domnul l-a binecuvântat şi i-a spus: „De acum înainte, fiți nişte bărbați adevărați, care nu se lasă învinşi de trupul feminin. În acest fel, actele voastre de procreație nu se vor mai petrece pe pământ, ci în cer, iar fructele lor vor aparține grației şi forței, şi vor fi plăcute la vedere! Amin".

21. Auzind aceste cuvinte, Satana a suspinat şi a spus: „Dar eu, la ce fructe voi putea da naştere, o, Doamne? Trebuie oare să tânjesc de-a pururi, rămânând la fel de stearpă ca o tufă uscată de spini?"

22. Domnul i-a răspuns: „Întoarce-te către Mine în inima ta şi vei putea prinde rod, dând acele fructe care îmi sunt destinate, de o splendoare pe care eternitatea nu a văzut-o încă până acum. În caz contrar, vei purta în pântec numai fructele morții eterne, care te vor face să pari cea mai mare dintre prostituate!

23. Încearcă să înțelegi aceste cuvinte, căci începând din acest moment nu voi mai lua în seamă decât simplitatea lipsită de strălucire şi tot ce este mai mic în creație.

24. De aceea, acționează în consecință, şi vei scăpa astfel de judecata Mea! Amin".

Capitolul 20

Satana îi cere Domnului să îi dăruiască din nou o inimă, ca să îl poată iubi pe Dumnezeu

(19 aprilie 1843)

1. Satana s-a adresat atunci Domnului: „Doamne, cum m-aş putea raporta eu la Tine în inima mea? Ştii bine că mi-ai luat această inimă, atunci când i-ai creat pe Adam, pe soția acestuia şi pe toți descendenții lor!

2. De atunci, eu nu mai am o inimă, aşa că îmi este imposibil să Te caut în ea sau să mă întorc către Tine la nivelul ei! Haide, dăruieşte-mi o nouă inimă, iar eu voi face ceea ce îmi ceri!

3. Gândeşte-te ce fructe minunate ți-aş putea dărui atunci! Dacă vei continua să mă privezi de sământa vieții – şi ştii bine că singura inimă capabilă să mă fecundeze este inima lui Adam – ce alte fructe ți-aş putea oferi decât cele ale morții şi ale judecății, care, aşa cum spui, vor face din mine cea mai mare dintre prostituate?

4. Ție îți este uşor să vorbeşti, căci Tu eşti Domnul şi faci orice doreşti. Nu întrebi niciodată pe altcineva ce trebuie să faci şi nu accepți nici un sfat de la alții.

5. Tot ce doreşti Tu trebuie să se împlinească implacabil, iar dacă altcineva doreşte altceva decât Tine, poți să îl anihilezi pe loc, sau cel puțin să îl ții captiv sub povara unei judecăți până când cedează şi îți acceptă voința. Nu mă miră că, aşa cum spuneai, îți găseşti plăcerea doar în simplitate şi în cei care acceptă să fie mici în fața Ta!

6. Pentru Tine este uşor să afirmi aşa ceva, căci cine îți poate schimba Ție o decizie? Nu la fel se petrec însă lucrurile în cazul meu, prima Ta creatură! Eu nu sunt un domn suveran şi nu dispun de nici o altă putere decât aceea pe care accepți Tu să mi-o acorzi. Ea nu reprezintă mare lucru şi nu acționează decât prin intermediul Tău; altfel spus, nu o pot utiliza decât dacă sunt la unison cu voința Ta. Dacă aş utiliza-o în acord cu propria mea voință, adică cu pretinsul liber arbitru pe care mi l-ai acordat, aş comite un păcat, m-aş îndepărta de tine şi aş fi nevoită să suport condamnarea judecății Tale!

7. Ție îți este uşor să îi spui unei creaturi: ‚Pune-te la unison cu voința Mea, şi în acest fel vei scăpa de judecată!' Într-un fel, ai dreptate, căci dacă ea şi-ar lua viața, nu ai mai avea nevoie să o supui morții.

8. Tu Te simți cât se poate de bine în calitatea Ta de Domn şi de Creator invincibil, dar mă întreb în ce măsură îți dai seama ce simte o creatură în momentul morții sale…

9. Îți spun eu: ea suferă de o angoasă teribilă şi se chinuieşte îngrozitor. Chiar şi în decursul vieții, dacă se simte cât de cât satisfăcută, ea aude o voce interioară care îi spune, avertizând-o: ‚Degeaba de bucuri de

viața ta, căci în scurt timp va veni momentul în care va trebui să renunți la ea, întrucât în fața Mea reprezintă un sacrilegiu!'

10. Bucuria de a trăi a sărmanei creaturi dispare astfel. Singura sa speranță rămâne credința – subliniez: credința, şi nu viziunea – într-o viață de apoi, pe care o intuieşte vag. Chiar dacă această credință este suficient de tenace, creatura umană trebuie mai întâi de toate să piară pe jumătate pentru a obține astfel o ipotetică viață viitoare, şi asta în maniera cea mai mizerabilă cu putință, aşa cum am constatat nu de puține ori din hăul în care m-ai aruncat!

11. De ce a trebuit să creezi astfel lucrurile, şi nu altfel? – Pentru că Tu eşti Domnul şi poți face orice doreşti, şi pentru că, în calitatea Ta de Dumnezeu şi de Creator, Tu nu poți simți cu adevărat ceea ce trăiesc creaturile Tale atunci când sunt nevoite să moară pentru a asculta de voința Ta.

12. Cel puțin dacă le-ai ajuta să dispară fără nici o suferință, atunci nu aş mai avea nimic de obiectat. Mă întreb ce ai de câştigat dacă sărmanele Tale creaturi sunt nevoite să sufere acest martiriu, plătind cu viața şi fiind distruse într-o proporție mai mare de jumătate? Cu ce Ți-au greşit ele?

13. Ți-am demonstrat aşadar, prin toate aceste exemple, că eu nu dispun de o inimă, şi deci nu am cum să mă întorc către Tine în inima mea. Fii înțelegător şi dăruieşte-mi o inimă, dacă doreşti într-adevăr să mă întorc pe calea care duce către Tine!

14. Aşa cum sunt constituită acum, nu Te-aş putea iubi niciodată, căci pe de o parte Tu eşti iubire pură, dar pe de altă parte eşti un veritabil tiran care îşi propune să distrugă orice trup fizic în suferințele cele mai monstruoase, nefiind dispus să acorzi Viața eternă decât spiritului, motiv pentru care nimeni nu îşi poate reprezenta cu claritate în ce constă de fapt această Viață eternă.

15. Trupul fizic este fructul produs de mine. Dacă Tu îl ucizi, cum Te-aş putea iubi?

16. Haide, acceptă să negociezi cu mine, şi atunci voi accepta să Te iubesc!"

Capitolul 21

Răspunsul Domnului. Acesta explică eforturile pe care le face pentru a o converti pe Satana

(20 aprilie 1843)

1. Auzind această propunere a Satanei, Domnul a părut uşor agitat şi a spus: „Ce prostii tot spui acolo? Ce sunt aceste aberații care îți ies din gura ta obişnuită să spună numai minciuni?

2. Dacă lucrurile ar sta cum spui tu, nu ar mai exista nici un pământ. Nu ar mai exista un Adam care să păşească pe el, nici un soare care să lumineze bolta cerească, nici luna şi stelele care împodobesc spaţiul infinit ce înconjoară această planetă!

3. Tu nu faci altceva decât să proferezi tot felul de acuzaţii perfide, minţind la fiecare cuvânt pe care îl rosteşti, căci există un pământ, un Adam care păşeşte pe el şi un spaţiu infinit al creaţiei care străluceşte în lumina slavei Mele divine, a iubirii Mele, a compasiunii şi graţiei Mele!

4. Afirmi că ai fi lipsită de inimă, pe care ţi-aş fi furat-o Eu atunci când l-am creat pe Adam. Mai mult, îmi ceri să ţi-o înapoiez. Spune-Mi însă, Mie, Creatorului tău: trăieşti sau nu? Văd că îmi răspunzi: ‚Da, trăiesc!'

5. Cum ai putea trăi însă dacă nu ai avea o inimă, sursa vieţii oricărui individ, fără de care viaţa nu ar fi posibilă? Cum ai putea respira, gândi, simţi şi vorbi dacă nu ai beneficia de acest fundament al vieţii? – Văd că îmi spui: ‚Într-adevăr, nu aş putea trăi!'

6. Bun. De vreme ce avem de-a face cu o dovadă absolut incontestabilă a existenţei inimii tale, de unde ai venit cu scornelile astea, cum că Eu ţi-aş fi furat inima?

7. Văd că păstrezi din nou tăcerea, nemaiştiind ce să-Mi răspunzi! Dar Eu îţi spun: tu ai fost întotdeauna adepta minciunii şi ai refuzat cu încăpăţânare să rosteşti vreodată adevărul, deşi acesta nu ţi-a fost ascuns niciodată.

8. Nu am făcut Eu apel la tine, cerându-ţi să îţi schimbi natura perfidă în corpul lui Adam, pe care l-am creat? Din păcate, tu ţi-ai folosit din nou liberul arbitru în mod negativ, refuzând să accepţi ceea ce ar fi fost extrem de profitabil pentru tine, şi ţi-ai propus să devii o femeie.

9. Am acceptat dorinţa ta şi te-am creat folosindu-Mă în acest scop de corpul lui Adam. Am acţionat astfel tocmai pentru a face din voi doi un *singur* trup. Simultan, am insuflat în trupul lui Adam un suflet nou şi viu, făcând astfel din el o fiinţă spirituală, după chipul şi asemănarea Mea.

10. Ai avut astfel posibilitatea să te transformi în Eva şi să-ţi învingi natura în care toate valorile au fost inversate (prin propria ta voinţă), fiind astfel supuse morţii şi judecăţii.

11. În mod regretabil, tu ai declinat şi această ofertă a compasiunii Mele, te-ai eliberat de acel corp şi ai preferat să îţi seduci fostul trup luând forma unui şarpe mincinos, o creatură care nu are sex şi care ascunde în sine veninul otrăvit al procreaţiei sale. Te-ai folosit de această înfăţişare pentru a o corupe pe noua Evă creată de Mine şi ai provocat astfel inclusiv căderea lui Adam din Paradis.

12. În aceste condiţii, spune-Mi: Eu sunt cel care ţi-a furat inima, creându-l pe Adam? – Văd că taci, consternată, cel puţin în aparenţă. Dar Eu

îți sesizez furia interioară, care își spune: ‚Da, dispun într-adevăr de inima lui Adam şi a Evei, care alcătuiesc împreună o singură unitate! Şi totuşi, refuz să Te iubesc pe Tine, Doamne, pentru simplul motiv că Te urăsc, întrucât nu accepți să faci din mine unicul suveran şi deținătorul întregii atotputeri!' Iată, chiar acestea sunt cuvintele pe care le rosteşti acum în sinea ta!

13. Mai mult, tu crezi că Eu nu te iubesc, întrucât nu îți acord favoarea pe care ți-o doreşti atât de mult de la Mine.

14. Dar Eu îți spun: tot ce creează Spiritul Meu va dăinui de-a pururi şi în asta constă opera eternă a iubirii Mele! Tu nu doreşti altceva decât să distrugi ceea ce creez Eu! Din acest punct de vedere, nu te voi putea iubi niciodată aşa cum îți doreşti, în această manieră deşartă şi plină de orgoliu!

15. Cu toate acestea, te iubesc mai presus decât orice închipuire, căci tot ce am făcut până în prezent, am făcut pentru tine. Mai mult, sunt dispus chiar să merg până la sacrificiul suprem.

16. Te asigur însă că dacă vei refuza şi atunci să îmi recunoşti iubirea ce ți-o port, aceasta se va stinge pentru totdeauna şi îți voi arăta atunci de ce este în stare un Dumnezeu mânios!

17. Îți reamintesc că elementul Meu fundamental este focul. Tot ce am creat, am creat prin puterea lui. Ei bine, aceasta este închisoarea pe care ți-am pregătit-o. Vei fi aruncată în acest foc şi vei rămâne de-a pururi tributară lui!

18. Atunci când trupul unui om moare pentru ca spiritul lui să primească Viața eternă, avem de-a face cu o moarte minoră. Tu vei avea însă parte de adevărata moarte, atunci când vei fi aruncată în focul Meu, şi vom vedea atunci ce va mai rămâne din tine după ce vei fi consumată de el!

19. Ce înseamnă separarea de trup? Nimic altceva decât o eliberare a spiritului, respectiv învierea sa din morți şi renaşterea în adevărata Viață perfectă.

20. Rămâne de văzut în ce măsură marea ta moarte şi separarea ta de Mine prin puterea focului va însemna pentru tine o astfel de înviere! – Nici chiar Eu nu cunosc răspunsul la această întrebare, căci te voi abandona atunci în întregime şi nu voi mai face nimic pentru tine. Abia după scurgerea tuturor eternităților vom vedea ce s-a întâmplat cu tine după ce ai fost abandonată propriei tale voințe.

21. De altfel, nici chiar moartea trupului fizic şi durerile care îi sunt atribuite nu reprezintă opera Mea, ci exclusiv a ta!

22. Eu ştiu însă cum să îmi protejez copiii de toate neplăcerile posibile şi am grijă să le răpesc corpul muritor în aşa fel încât să nu aibă vreodată motive să se plângă!

23. Voi avea grijă pe viitor să creez un echilibru între natura lor de ființe create şi Mine, astfel încât oamenii să îmi devină adevărați frați. Când acest lucru se va petrece, va sosi şi momentul tău final!

24. Ca să vezi totuşi că sunt dispus să țin cont chiar şi de sfaturile tale perverse, te invit acum să îmi spui cum vezi tu lucrurile, şi te asigur că voi ține cont de sfaturile tale, fără a-Mi distruge însă ordinea divină, ca să nu mai spui că Eu nu țin niciodată cont de părerile altora, sub pretextul că sunt singurul Domn atotputernic al creației.

25. Vorbeşte, deci, ca să îți pot demonstra că Eu acționez întotdeauna în beneficiul tuturor creaturilor Mele! Amin".

Capitolul 22

Acuzațiile egoiste şi impertinente ale Satanei. Tristețea Domnului în fața încăpățânării şi neascultării sale

(22 aprilie 1843)

1. O dată în plus, Satana a preferat să îl sfideze pe Domnul, spunându-i cu răutate: „Maniera Ta de a domni peste creație constă doar în a da ordine celor pe care i-ai creat şi care ar trebui să fie complet liberi să acționeze aşa cum doresc. Peste toate, Tu îi judeci pe cei care nu dispun de o conştiință de sine cu adevărat liberă.

2. Îți este absolut imposibil să discuți cu blândețe cu o creatură a Ta, renunțând la acest autoritarism deplasat, pentru a-i câştiga astfel iubirea.

3. Tu îmi porunceşti tot timpul câte ceva, aşteptând de la mine să Te ascult fără rezerve, numai pentru a obține cândva răsplata finală a disprețului Tău etern. Ei bine, nu văd de ce Ți-aş mulțumi pentru acest lucru!

4. Dacă mi-ai fi spus: ‚Draga, iubita, neprețuita Mea Satana, sunt dispus să te ascult cu toată iubirea. Haide, sfătuieşte-Mă, iar Eu îți voi urma necondiționat sfaturile!', aş fi fost încântată să îți acord aceste sfaturi. Nu sunt dispusă însă să ascult de o nouă poruncă imperioasă!

5. Ce îți imaginezi Tu, că puterea de care dispui îți dă dreptul să mă tratezi ca pe o sclavă? – O, Te asigur că Te înşeli în totalitate!

6. Dacă tot Te pretinzi un Creator drept şi înțelept, demonstrează-Ți această înțelepciune şi acest simț al justiției tratându-mă cu respectul cuvenit, pe mine, prima ta creatură, chiar dacă sunt supusă judecății.

7. Dacă acest lucru îți displace atât de mult, rezultă în mod evident că am fost prost creată, fiind un eşec al atotputerii şi înțelepciunii tale, fapt care demonstrează dincolo de orice îndoială că Tu singur răspândeşti haosul

şi confuzia în întreaga Ta creaţie. Cum s-ar spune, eu şi întreaga Ta creaţie nu suntem decât o tentativă ratată a ‚marii' tale capacităţi creatoare.

8. De aceea, aştept din partea Ta un comportament diferit faţă de mine, care să nu Te mai compromită în faţa celor pe care îi numeşti copiii Tăi! Mă întreb cine Te-ar putea respecta, atât timp cât Te dai astfel în spectacol?

9. Eu ştiu că înţelepciunea Ta este într-adevăr divină şi că nu eşti lipsit de bunătate. Cu atât mai mânioasă sunt văzând cum mă tratezi, ca şi cum nu aş fi şi eu creatura Ta, ci un fel de străină de care nu doreşti să ştii nimic.

10. Practic, sunt singura fiinţă care are curajul să-Ţi spună în faţă aceste adevăruri dureroase, fapt care îi intrigă la culme pe aceşti laşi care asistă la discuţia noastră şi care nu concep ca o creatură să îşi pună la punct Creatorul. Eu Te întreb însă: de ce nu ar avea creatura acest drept, atât timp cât se bucură de un liber arbitru?

11. Eu una nu consider că îţi datorez vreo recunoştinţă sau vreun respect pentru faptul că m-ai creat, căci nu mi-am luat nici un angajament prealabil faţă de Tine înainte de a exista şi înainte ca Tu să creezi tot ce a urmat, făcând astfel din mine debitoarea Ta!

12. În calitatea mea de creatură, nu îţi voi fi recunoscătoare decât atunci când voi constata că sunt într-adevăr o fiinţă perfect liberă, absolut fericită şi conştientă de sine în faţa Ta, Creatorul meu.

13. Atât timp cât nu dispun de aceste drepturi, consider că am toate motivele să mă plâng de felul în care m-ai creat şi să refuz, ori de câte ori am posibilitatea, să fac ceea ce îmi impui cu forţa, folosindu-te de atotputerea Ta şi de slăbiciunea mea.

14. Dacă nu sunt pe placul Tău, distruge-mă complet sau recreează-mă altfel, dar nu mă lăsa în această stare de imperfecţiune. Este evident că atât timp cât voi rămâne în această stare, nu vei avea motive să Te mândreşti cu creaţia Ta!

15. Dacă doreşti să Te ador, eu, creatura Ta, şi să îţi cer consimţământul pentru tot ce fac, cel puţin spune-mi-o în faţă, şi dă dovadă de o oarecare amabilitate atunci când o faci. În acest caz, voi proceda şi eu aşa cum mi se va părea echitabil. În schimb, nu vei obţine nimic de la mine ordonându-mi ce să fac. Încearcă să înţelegi ce îţi spun!

16. Acesta este deocamdată unicul sfat pe care Ţi-l dau, aşa cum mi-ai cerut. Dacă nu doreşti să-l urmezi, poţi fi sigur că altul nu-Ţi voi mai da! Încearcă să înţelegi şi acest lucru! – Iar acum, îţi spun la rândul meu: ‚Amin'!"

17. Auzind aceste cuvinte, Domnul s-a întors către cei trei martori şi le-a spus cu tristeţe: „Copiii Mei! Spuneţi-Mi, sunt Eu aşa cum Mă descrie această creatură? Merit Eu să fiu tratat în acest fel de ea?

18. O, Iubirea Mea eternă! Spune-Mi Tu, ce nu am făcut Eu pentru a salva această creatură, aducând-o la o perfecţiune limitată şi greu de obţinut? Şi totuşi, acest proiect nu îmi reuşeşte deloc!

19. Da, am făcut într-adevăr o greşeală în ceea ce o priveşte pe Satana, şi anume că am creat-o mult prea perfectă, sperând că o voi face astfel infinit de fericită, atât cât îmi permitea atotputerea Mea eternă, înţelepciunea Mea, bunătatea Mea, iubirea şi compasiunea Mea!

20. Şi totuşi, această fiinţă – care nu a ajuns nici măcar la un sfert din maturitatea sa – se opune ordinii Mele omnipotente chiar în momentul cel mai important şi mai delicat al dezvoltării sale. Această încăpăţânare oarbă Mă întristează teribil!

21. Şi întrucât nu doresc să o anihilez, din cauza iubirii şi compasiunii Mele eterne, nu-Mi rămâne decât să institui din nou un proces evolutiv infinit de lung, cu scopul de a-i reduce această încăpăţânare la dimensiunile unui atom, creând astfel o creatură cu totul nouă, care va fi alcătuită din voi, copiii Mei dragi – o creatură după inima Mea şi care să vă semene întru totul!

22. O, Satana, am plâns atunci când Mi-ai încălcat prima dată porunca. La fel plâng şi acum, şi voi mai plânge o dată; dar după aceea nu voi mai plânge niciodată din cauza ta, căci îţi voi da răsplata binemeritată pentru faptele tale, în strict acord cu voinţa ta. Vei vedea atunci unde te-a condus încăpăţânarea ta arogantă!

23. Deocamdată, vom părăsi acest loc şi o vom lăsa pe această creatură cu încăpăţânarea ei!"

24. Auzind aceste cuvinte, Satana s-a aruncat la picioarele Domnului, strigând: „O, Doamne, ai milă de mine şi nu mă abandona, căci nu sunt decât o creatură sărmană a Ta! Ştiu că sunt o biată nebună, plină de răutate! Pedepseşte-mă pentru răutatea mea, dar nu mă părăsi, căci sunt gata să fac orice vei dori de la mine!"

25. Atunci, Domnul i-a spus: „În acest caz, ascultă şi fă ceea ce îţi cer, pentru propriul tău bine. Numai aşa Mă vei convinge să rămân. Dacă te vei mai opune însă voinţei Mele încă o dată, nu te voi mai asculta niciodată de acum înainte! Ridică-te aşadar şi vorbeşte! Amin".

Capitolul 23

Dorinţa Satanei de a fi transformată în bărbat este îndeplinită. Satana se dovedeşte însă incorigibilă. Femeia plină de puritate, care seamănă cu soarele. Satana dispare

(24 aprilie 1843)

1. După ce Domnul a tăcut, Satana s-a ridicat şi i-a spus: „Doamne, ştiu foarte bine că Tu nu ai nevoie de nici un sfat, nici din partea mea, şi nici din partea altcuiva, căci Tu reprezinți înțelepciunea cea mai sublimă, eternă şi infinită deopotrivă!

2. În condițiile în care Tu le-ai acordat însă creaturilor Tale un liber arbitru, precum şi dreptul de a desfăşura o activitate autonomă, dar şi de a-Ți adresa cereri, este evident că orice solicitare din partea lor reprezintă un sfat umil venit din partea unei ființe libere, dar slabe, aşa cum ai binevoit Tu să o creezi, în marea Ta înțelepciune. Ea îți arată astfel dificultățile prin care trece, ca şi cum Tu nu ai şti nimic în legătură cu ele. În mod similar, ea Te poate sfătui, desigur, cu cea mai mare smerenie posibilă, spunându-Ți ce ar trebui să faci în continuare. La fel doresc să îți transmit şi eu sfatul meu, rugându-Te să ții cu bunăvoință cont de el, căci presupune crearea unei ordini cu totul noi care să guverneze opera Ta şi creaturile Tale!

3. Iată aşadar ce îmi doresc cel mai mult: aşa cum sunt acum, Doamne, mă simt cât se poate de nefericită! Atât timp cât voi continua să îmi păstrez această formă feminină nu voi putea niciodată să mă întorc în întregime către Tine, căci gelozia şi mânia mea insuportabilă mă țin în permanență prizonieră, făcându-mă să mă gândesc numai la răzbunare.

4. De aceea, aş dori să-Ți propun, ştiind că pentru Tine totul este cu putință, să îmi schimbi natura şi să îmi dăruieşti un caracter masculin, transformându-mă în bărbat, în fața Ta şi a copiilor Tăi!

5. Sunt sigură că în acest fel mă voi putea elibera în scurt timp de toată această suferință care mă apasă atât de greu! Mă voi putea în sfârşit smeri în fața Ta, căci voi semăna ca două picături de apă cu copiii Tăi aleşi!

6. Dacă voi rămâne de-a pururi o ființă feminină, îmi dau de pe acum seama că toate hotărârile mele bune vor rămâne fără rezultat, pentru eternitate.

7. Fă aşadar după cum Ți-e voia, Doamne, dar dacă este posibil să îmi îndeplineşti această cerere, atunci Te implor să o faci!"

8. Domnul i-a răspuns: „Ascultă, creatură veşnic inconstantă, spune-Mi de câte ori nu te-am transformat până acum, în urma aceleiaşi asigurări: ‚O, Doamne, îngăduie-mi să iau această formă şi îți jur că voi deveni mai bună!'

9. Ți-am îndeplinit întotdeauna dorințele. Pe acest pământ nu există atâția atomi câte forme ai avut tu, ca urmare a promisiunii de a te schimba.

10. De câte ori nu am creat din cauza ta un spațiu nou, cu un sistem solar în care doreai să fii femeie pe soare şi bărbat pe una din planete!

11. Până acum, ți-am dat chiar şi puterea necesară pentru a te transforma după bunul tău plac. Spune-Mi însă: la ce ți-au folosit toate aceste schimbări? Îți răspund Eu: la nimic! Ai rămas aceeaşi mincinoasă

patentată care ai fost întotdeauna şi nimic din ce am făcut pentru tine nu a adus vreodată roade.

12. De vreme ce nu poți contesta aceste lucruri, spune-Mi: la ce ți-ar folosi această nouă transformare?

13. De aceea, de data aceasta nu voi mai face aşa cum doreşti, dar te voi lăsa liberă să acționezi aşa cum crezi de cuviință!

14. Nu-Mi mai pasă dacă doreşti să fii femeie, bărbat sau un simplu element. De acum înainte, nu voi mai ține cont decât de vocea Mea interioară, fără a-ți mai cere vreodată sfatul!

15. Dacă doreşti să rămâi femeie, îți voi oferi drept contraparte un prinț al tenebrelor născut chiar din esența ta. Acesta îți va da puterea necesară pentru a pune la încercare rasa umană.

16. Dacă preferi să fii bărbat, îți voi oferi drept contraparte o femeie de o mare puritate, la fel de strălucitoare ca şi soarele, o a doua Evă, care va călca în picioare străvechea ta încăpățânare. Nici chiar dacă vei atenta la trupul ei, nu-i vei putea aduce vreun prejudiciu!

17. Acum, ştii în ce situație te afli! În consecință, nu ai decât să faci ce doreşti!"

18. În acea clipă, Satana s-a transformat într-un bărbat puternic, cu o înfățişare mulțumită.

19. Domnul i-a arătat însă o femeie care strălucea la fel ca soarele şi i-a spus: „Bine, aşa să fie după cum ți-e voia! Iată-te în noua ta formă, şi iată-ți şi contrapartea promisă! Acum du-te şi acționează aşa cum te îndeamnă inima, iar Eu voi face acelaşi lucru, după puterile Mele! Amin".

20. Satan s-a făcut invizibil, la fel ca şi femeia care strălucea ca soarele.

21. După acest episod, Domnul s-a întors împreună cu cei trei copii ai Săi pe înălțimile sacre.

Capitolul 24

O analogie a naturii interioare a Satanei, a lui Adam, a Evei şi a lui Cain. Fragmentarea şi slăbirea Satanei

(25 aprilie 1843)

1. Pe drum, Domnul l-a întrebat pe Kisehel: „Ei bine, dragul Meu Kisehel, ştiu că până recent ai cultivat în inima ta tot felul de îndoieli legate de Mine, din cauza spuselor Dragonului. Spune-Mi acum, ce mai crezi de acest mincinos şi de acest impostor?

2. Mai eşti încă dispus să îi acorzi credulitatea ta, întrebându-te dacă nu cumva există totuşi o aparenţă de adevăr în discursul pe care vi l-a adresat vouă, sub înfăţişarea Dragonului?

3. Haide, spune-Mi, ce părere ai în această chestiune de o maximă importanţă!”

4. Cu inima îndurerată, Kisehel L-a rugat pe Domnul să îi ierte nebunia din trecut. Abia după ce Acesta l-a asigurat cu toată fermitatea că l-a iertat cu mult timp în urmă a putut lua el cuvântul. În sfârşit, după câteva momente bune de tăcere, el a spus:

5. „O, Doamne, unicul nostru Părinte preasfânt şi preaplin de iubire! În ceea ce priveşte minciunile acestei fiinţe care pentru mine nu are un nume, acestea îmi apar la fel de clare ca şi soarele care străluceşte încă cu putere la orizont, deşi ziua se apropie de sfârşit. Mai mult, pun chiar la îndoială înseşi cuvintele sale din final, când a pretins că nu rosteşte decât adevărul cel mai curat.

6. Am constatat imediat cât de bine se pricepe să se folosească de cuvinte pentru a atrage mila asupra ei şi pentru a arunca ori de câte ori îi era cu putinţă vina asupra Ta, fie pe faţă, fie într-o manieră disimulată. Sincer să fiu, de-abia m-am abţinut de câteva ori să nu-i dau frumoasei mincinoase riposta cuvenită cu ajutorul bastonului pe care mi l-ai încredinţat.

7. De aici, rezultă foarte limpede ce cred despre adevărul cuvintelor rostite de acea creatură!

8. Aşa cum am mai spus, văd acum clar din ce aluat este făcută şi cât de mult iubeşte minciuna. Rămâne totuşi un lucru care nu încetează să mă obsedeze. O, Doamne, sunt convins că Tu ştii deja despre ce este vorba. De aceea, Te implor, clarifică-mi şi această îndoială!”

9. Domnul i-a răspuns astfel lui Kisehel: „Ei bine, ascultă-Mă!

10. Satana, Adam şi Eva alcătuiesc împreună o singură unitate, la fel ca şi Cain şi toţi descendenţii săi, căci Satana a devenit prizonieră în trupul lui Adam, apoi în cel al Evei, şi în sfârşit în trupul primului născut al acesteia, ca urmare a ascultării ei faţă de Mine. În acest fel, intenţia Mea a fost aceea de a face din Satana o fiinţă absolut perfectă, astfel încât întreaga procreaţie ulterioară provenită de la ea să fie la fel de impecabilă, ca şi cum s-ar fi produs în ceruri!

11. Această creatură a respins însă acest plan, căci nimic nu îi repugnă mai mult decât să Mă asculte pe Mine!

12. De aceea, ea nu a acceptat să se identifice cu Adam după întreaga Mea măsură. A rămas în el, dar s-a orientat exclusiv către sine, transformându-se astfel într-o iubire de sine excesivă, fapt care l-a făcut pe Adam, primul om creat, să păşească pe pământ fără să fie atent la ceea ce îl înconjoară, întrucât nu era decât un trup în care îşi făcuse sălaş această creatură orgolioasă.

13. La scurt timp după aceea, am fost nevoit să execut o nouă diviziune, smulgând din Adam contrapartea sa feminină şi nelăsându-i decât spiritul său masculin. Am eliberat apoi spiritul său feminin, făcând-o din el pe Eva, căreia i-am acordat un nou trup, de o mare frumuseţe, independent de cel al lui Adam.

14. Adam şi-a recunoscut imediat în Eva cel de-al doilea eu al său, aşa că a privit-o cu o mare satisfacţie.

15. Cea de-a doua creatură şi-a dat şi ea imediat seama că este mult mai slabă decât era înainte (când era reunită cu contrapartea ei masculină), aşa că a pus pe loc la cale o stratagemă care să-i permită să se înalţe mai presus de prima fiinţă creată.

16. Prima ei tentativă de înşelătorie nu i-a reuşit însă, căci Adam şi-a dat imediat seama de ea şi a criticat-o cu asprime, fapt care i-a fost suficient Evei pentru a nu mai încerca a doua oară.

17. De aceea, această creatură şi-a separat propria ei contraparte masculină, sub forma şarpelui, o fiinţă monstruoasă şi androgină, lăsându-i Evei doar feminitatea sa, pe care ea o considera echivalentă cu slăbiciunea. În această dublă ipostază, ea a putut acţiona deopotrivă ca bărbat şi ca femeie, fapt care a permis procrearea nebinecuvântată a lui Cain, pe care o cunoaşteţi cu toţii foarte bine.

18. Din cauza acestor schimbări neaşteptate, am fost nevoit să modific întreaga creaţie, binecuvântând inclusiv procreaţia imperfectă, cu o singură condiţie: ca răul moştenit de oameni de la Satana, provenit din străfundurile fiinţei acesteia, să fie în întregime contracarat şi neutralizat printr-o iubire foarte pură faţă de Mine. De vreme ce o parte din Satana a rămas în Adam şi în Eva, este evident că bărbatul şi femeia trebuie să se caute cu aviditate, căci acest lucru corespunde dublei naturi caracteristice lui Satana, chiar dacă aceasta a fost împărţită în două.

19. Aşa se explică de ce, în anumite momente, Adam şi Cain vorbeau exact aşa cum ar fi făcut-o Satana. Totuşi, nici Adam, nici Eva şi nici Cain nu reprezentau în sine fiinţa primordială, la fel cum nici voi nu sunteţi una cu Adam şi cu Eva, chiar dacă aţi derivat din ei, reprezentând părţi fragmentate ale lor.

20. Prin acest mecanism ingenios al procreaţiei, Satana este în permanenţă divizată în toate creaturile umane, slăbind din ce în ce mai mult, până când – la sfârşitul timpurilor – va fi complet atomizată, nemairămânând din ea decât o formă vie, dar lipsită de viaţă, căci întreaga sa capacitate de a iubi va fi trecut de mult în alte creaturi, respectiv în voi, care sunteţi deja copiii Mei.

21. Aşa se petrec lucrurile. Nu trebuie să dezvăluiţi însă acest mister nimănui, ştiu Eu mai bine de ce! Aşadar, vă cer să păstraţi tăcerea când vom ajunge înapoi în colibă! Amin”.

Capitolul 25

Lameh întreabă cum este posibil ca Satana, deşi a fost creată de Dumnezeu, să fie atât de rea. Domnul îi răspunde printr-o parabolă

(26 aprilie 1843)

1. În continuare, Lameh s-a apropiat la rândul lui de Domnul şi L-a rugat să îi răspundă la întrebarea care îl tulbura.

2. Domnul i-a răspuns: „Ştiu despre ce este vorba. Enoh ştie şi el, dar Kisehel nu este încă în stare să contemple profunzimile cele mai intime ale vieţii tale. De aceea, spune ce ai de spus cu voce tare. Haide, spune-ne tuturor ce anume te preocupă”.

3. Cu inima plină de iubire, Lameh i-a mulţumit Domnului pentru graţia acordată şi i-a pus următoarea întrebare:

4. „Tată preasfânt şi preaplin de iubire, de o bunătate inexprimabilă! Tu ai creat-o pe Satana din însăşi esenţa Ta, nu dintr-o esenţă străină! Cum se face în acest caz că această fiinţă, care este în întregime creaţia Ta, poate fi de o răutate atât de inimaginabilă, de vreme ce tot ce există în Tine nu poate fi altfel decât bun, căci Tu Însuţi eşti de o bunătate infinită, fiind aşadar absolut exclus ca din Tine să poată ieşi ceva rău?!

5. Văzând răutatea incredibilă a Satanei, pur şi simplu nu pot să-mi explic acest lucru. Acesta este lucrul care mă nedumereşte, şi întrebarea mea mi se pare întru totul justificată. Dacă mi-ai putea lămuri acest subiect, cu siguranţă mintea mea s-ar linişti de tot!”

6. Ca răspuns la această întrebare nu lipsită de temei, Domnul i-a spus lui Lameh: „Dacă priveşti această chestiune doar dintr-o perspectivă umană, Mă tem că ea nu poate avea o soluţie. Dacă o vei privi însă dintr-o perspectivă pur spirituală, aspectul ei aparent inexplicabil va dispărea pe loc şi vei putea vedea soluţia ei la fel de clar cum vezi lumina soarelui într-o dimineaţă strălucitoare şi pură.

7. Din păcate, îmi este greu să-ţi explic această problemă într-un limbaj pe înţelesul tău, căci ea îmi atinge profunzimile ultime ale înţelepciunii Mele, care este absolut infinită.

8. Ca să înţelegi totuşi cât de cât despre ce este vorba, îţi voi spune o parabolă. Cu cât vei medita mai intens asupra sensului ei, cu atât mai clar vei înţelege spiritul adevărului ce acoperă acest mister de o profunzime fără limite. Ascultă deci:

9. Un om de o mare înţelepciune şi de o bunătate infinită a conceput un plan. El şi-a propus să îşi ia o nevastă şi să facă împreună cu ea copii care să-i semene întru totul, cu scopul de a le transmite lor imensele comori şi bogăţiile nelimitate pe care le avea, astfel încât aceştia să se folosească – fiecare în felul lui – de ele.

10. În sine, proiectul era excelent, dar cum l-ar fi putut duce el la îndeplinire, de vreme ce pe întreg întinsul teritoriilor sale, altminteri foarte extinse, nu exista nici o ființă feminină?

11. Ce poate face în acest caz omul nostru, a cărui înțelepciune este nelimitată? – El nu mai stă pe gânduri şi îşi spune:

12. ‚Ce rost are să mai caut prin teritoriile mele atât de extinse, când posed deja în mine ceea ce doresc să găsesc: iubirea, înțelepciunea şi puterea care decurge din primele două.

13. De aceea, îmi propun să îmi creez eu însumi o soție care să fie la unison cu mine în toate privințele! Doar am creat deja atâtea alte lucruri cu ajutorul forțelor mele, iar acestea au dăinuit. Nu văd de ce nu mi-ar reuşi şi crearea unei soții perfecte!

14. Voi concepe aşadar o idee care să se identifice perfect cu mine şi care să corespundă voinței mele ferme. În acest fel, nu voi mai fi nevoit să caut în altă parte ceea ce nu există şi nu poate exista în afara mea!'

15. Zis şi făcut. În scurt timp, în fața creatorului nostru apare o creație absolut minunată! Cel care i-a dat viață, creatorul plin de înțelepciune şi de putere, o contemplă cu o satisfacție imensă.

16. Dar opera sa nu reprezintă încă decât o maşinărie, fiind lipsită de o voință proprie, şi deci moartă. Ea nu face altceva decât ceea ce o pune stăpânul său să facă şi nu rosteşte alte cuvinte decât cele pe care i le pune acesta în gură.

17. Ghidat de înțelepciunea sa, omul reflectează o vreme, după care conchide: ‚Am creat ce mi-am dorit, dar creația mea nu reprezintă decât o reflexie a mea! Dacă o voi lăsa aşa, satisfacția pe care mi-o va oferi va fi minoră. Dacă îi voi dărui însă o viață proprie, liberă şi independentă, trebuie să accept din start riscul că ea se poate îndepărta de mine şi poate acționa aşa cum vrea ea, nu cum doresc eu.

18. Pe de altă parte, puterea mea se întinde asupra întregului teritoriu care există. De aceea, dacă ea va depăşi limitele pe care i le voi trasa, voi şti ce am de făcut; căci ea va rămâne de-a pururi opera mea!"

19. Aşa şi-a spus în sinea sa omul nostru plin de înțelepciune, după care a acționat aşa cum şi-a propus.

20. El i-a dăruit operei sale o libertate deplină de comportament. Femeia s-a putut mişca şi a putut vorbi liber, independent de dorințele creatorului ei. A fost un mare triumf pentru creatorul nostru să vadă că femeia creată de el poate desfăşura o activitate autonomă de a lui, fiind plină de vitalitate, dar fără să părăsească vreodată sfera voinței creatorului ei.

21. Omul nostru nu s-a limitat însă la atâta, ci şi-a propus ceva mai mult: să îi dăruiască operei sale o libertate totală de mişcare şi de voință, care să-i permită acesteia să se bucure de o educație personală, precum şi de o întreagă gamă de experiențe.

22. Această educație continuă inclusiv la ora actuală, iar creația noilor opere nu are alt scop decât acest proces educativ. Cât despre creatorul nostru, acesta nu face altceva decât să contemple încântat realizarea plenară şi sigură a operei sale!

23. Iată, ți-am spus o parabolă de o mare importanță, căci ea descrie începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor! Reflectează asupra ei, iar lumina îți va inunda ființa, până când va ajunge în străfundurile ei! – Până atunci însă, să ne continuăm drumul! Amin”.

Capitolul 26

Kisehel îşi face o imagine deformată referitoare la cuplul alcătuit din Satana şi Dumnezeu. Explicațiile Domnului îi clarifică nelămuririle

(27 aprilie 1843)

1. La fel ca şi tovarăşii săi, Lameh i-a mulțumit Domnului pentru grația de a le dezvălui aceste taine profunde, după care şi-au văzut cu toții de drum.

2. Pe când se apropiau de înălțimile Levantului, Domnul s-a oprit şi s-a întors către Kisehel, fără să-i spună însă nici un cuvânt.

3. Acesta s-a speriat atât de tare încât a început să tremure din toate încheieturile, neputând descifra semnificația acestei priviri.

4. Dar Domnul a pus imediat capăt acestei angoase şi l-a întrebat: „Kisehel, de ce cultivi gânduri atât de nebuneşti în inima ta?

5. Chiar crezi că Dumnezeu trebuie să se împerecheze trupeşte pentru a putea procrea, aşa cum procedați voi, oamenii?! Crezi de asemenea că El are nevoie de o soție divină pentru a obține copiii pe care şi-i doreşte în această manieră carnală? – O, cât de tare te înşeli!

6. De pildă, tu ai o soție, dar puteți voi face copii oricând doriți? Nu puteți, pentru că acest act creator nu depinde de voința ta, nici de cea a soției tale, ci exclusiv de voința *Mea* divină atotputernică! Nici chiar copiii pe care îi procreați nu arată şi nu se comportă aşa cum doriți voi, ci aşa cum doresc *Eu!*

7. Dacă tu îți doreşti un fiu, Eu îți dăruiesc o fiică, şi invers, căci Eu singur sunt Domnul întregii vieți.

8. Tu poți avea relații amoroase cu soția ta, dar ştiți voi vreodată anticipat ce anume procreați?

9. Îți spun: chiar dacă ți se pare că deții această cunoaştere, ea îți este complet necunoscută!

10. Eu singur cunosc toate lucrurile încă de la începuturile eternității, căci Eu sunt unicul Domn şi Dumnezeu atotputernic, posesor al unei înțelepciuni infinite!

11. Dacă Eu doresc să creez un fruct viu, în conformitate cu ordinea Mea, şi să îl introduc în pântecul soției tale, chiar crezi că trebuie mai întâi să mă culc cu ea în secret?!

12. În mod similar, atunci când un soare dă naştere unei lumi planetare, iar plantele şi animalele de pe aceasta îşi procreează progeniturile, chiar crezi că pentru ca aceste lucruri să fie posibile, trebuie mai întâi ca Eu să Mă acuplez în secret cu soarele, cu plantele şi cu animalele respective?!

13. Vai ție, ființă lipsită de minte, ce gânduri nebuneşti îți trec prin cap!

14. Ascultă-Mă: femeia pe care am creat-o ca prim spirit nu seamănă în nici un fel cu femeile voastre de pe pământ, iar Eu nu am nevoie să Mă culc cu ea ca să dau naştere unor copii!

15. Dacă am fost capabil să creez din Mine Însumi acest prim spirit în toată perfecțiunea lui, este evident că voi fi capabil şi în continuare să dau naştere altor miriade de creaturi fără concursul lui direct!

16. Eu nu am creat acest prim spirit în vederea unei procreații ulterioare, ca şi cum nu aş fi fost capabil să fac şi singur acest lucru! L-am creat cu unicul scop pentru care te-am creat inclusiv pe tine, respectiv de a Mă recunoaşte ca unic Dumnezeu, Domn şi Creator al său, dar şi ca un Părinte plin de cea mai mare iubire, pentru ca să Mă iubească şi să îmi slujească în eternitate, cu o iubire comparabilă cu a Mea.

17. Faptul că acest spirit a putut da naştere apoi unui număr cvasi-infinit de alte creaturi se explică prin faptul că l-am creat în întregime după chipul şi asemănarea Mea, insuflându-i propria Mea viață creatoare, liberă şi atotputernică.

18. Atunci când acest spirit a observat această perfecțiune care îl caracterizează, el a început să dea naştere unor creații cu totul extraordinare, similare lui.

19. În virtutea înțelepciunii, iubirii, bunătății, toleranței şi blândeții Mele, Eu am tolerat aceste creaturi ratate, provenite de la primul spirit. Le-am permis să prospere şi am făcut pentru ele exact ce fac pentru propriile Mele creaturi. Altfel spus, M-am ocupat de aceste ființe străine la fel ca de copiii din propria Mea casă.

20. Spune-Mi: chiar crezi că am nevoie de o soție divină pentru a da naştere cerului, îngerilor, sorilor, lumilor, plantelor, animalelor şi ființelor umane, printr-un act de acuplare amoroasă?

21. O, orbule, Creatorul etern şi atotputernic în sine şi prin El Însuşi nu poate avea nevoie vreodată de altcineva! Este suficient ca Eu să doresc ceva, pentru ca acesta să apară instantaneu în fața Mea.

22. Iată: doresc ca în această clipă, nenumărate cohorte de ființe umane de ambele sexe să apară în fața noastră! – Priveşte! Ele au apărut deja, iar Eu nu le voi mai distruge niciodată, ci le voi plasa pe alte stele, chiar în fața ta! Priveşte: ele se îndreaptă deja către destinul lor preafericit, lăudându-Mi numele!

23. Văd că eşti împietrit de uimire! Spune-Mi: am avut cumva nevoie de o femeie pentru a procrea aceste ființe?

24. Desigur, îmi răspunzi negativ, de vreme ce Mi-ai putut contempla puterea.

25. Dar Eu îți spun: dacă doreşti să îmi recâştigi bunăvoința, nu mai cultiva gânduri atât de lipsite de noimă! Încearcă să înțelegi o dată pentru totdeauna că între Mine şi tine există o diferență imensă, ce nu poate fi redusă decât prin miracolul iubirii! – Iar acum, să ne vedem de drum! Amin”.

Capitolul 27

Limitarea cunoştințelor umane dorită de Dumnezeu. Explicațiile Domnului referitoare la aspectul masculin şi la cel feminin la nivelul Divinității şi la nivelul omului. Crearea lui Lucifer

(28 aprilie 1843)

1. Cei patru şi-au continuat drumul şi nimeni nu a mai îndrăznit să îi adreseze vreun cuvânt Domnului, chit că cei trei (da, inclusiv Enoh) erau tulburați de o nouă întrebare enigmatică, extrem de complexă, care îi apăsa la fel de greu ca şi cum ar fi făcut-o o piatră de câteva sute de kilograme care le-ar fi căzut pe piept.

2. Dat fiind că nimic nu-i poate scăpa Celui care vede totul în simultaneitate, Domnul i s-a adresat astfel lui Enoh, căruia i-a spus: „Cum se face că mai există încă lucruri care îți sunt nelămurite, în jurul cărora te învârți ca o găină în jurul unui ou gol, cu care nu ştie ce să facă?

3. Dar Eu îți spun: omul nu are încă dreptul să pătrundă în misterele profunde ale înțelepciunii Mele. Tocmai pentru aceasta v-am pregătit o Viață eternă!

4. În fine, vă voi da totuşi un răspuns la întrebarea care vă preocupă, apăsându-vă atât de greu, dar acesta vă este destinat numai vouă, nu şi celorlalți! Ascultați-Mă deci!

5. În profunzimile Divinității Mele, Eu sunt deopotrivă bărbat şi femeie, dar nu aşa cum înțelegeți voi aceste concepte, ci în maniera următoare:

6. În calitatea Mea de bărbat, Eu sunt de-a pururi iubire, viață liberă, putere şi energie. Aşa se explică de ce toți bărbații care corespund perfect măsurii Mele găzduiesc în inima lor o iubire veritabilă, de care inima vanitoasă a femeilor nu va fi niciodată capabilă.

7. Datorită corespondenței cu iubirea Mea masculină, bărbații sunt la fel de puternici ca şi Mine, iar această putere este concentrată în pieptul lor lat. Nu acelaşi este cazul femeilor frivole, care îşi pot oferi laptele trupului copiilor lor, dar nu le pot oferi acestora şi laptele Vieții interioare, întrucât iubirea bărbatului puternic şi elevat nu are loc în pieptul lor strâmt, din cauza vanității lor ieşite din comun!

8. Aceasta este ipostaza Mea de bărbat, care corespunde perfect esenței Mele. Sunt convins că puteți înțelege cu uşurință acest lucru!

9. De vreme ce viața Mea se regăseşte şi în femei, este la fel de evident că esența feminității derivă tot din Mine. În caz contrar, cum aş fi putut crea Eu o femeie?

10. Vă voi explica cum este posibil acest lucru: în orice femeie se găsesc ascunse atributele şireteniei şi vicleniei, inclusiv o minte ascuțită şi subtilă (intuitivă). Femeia nu vorbeşte niciodată deschis şi are obiceiul să îşi ascundă lumina inimii. De aceea, oricine se încrede în ea îşi clădeşte un castel din nisip.

11. În consecință, Eu nu pot vorbi din perspectiva sferei Mele feminine la fel de înțelept cum aş face-o din perspectiva sferei Mele masculine, căci aspectul Meu feminin se naşte din lumina iubirii, a cărei sursă se află în Mine; în calitatea sa de înțelepciune – deşi nenăscută în sine – aceasta poate fi comparată cu lumina sublimelor raze ce se nasc din lumina originală.

12. Rezultă aşadar că aspectul Meu feminin este lumina care străluceşte în eternitate din înțelepciune, născută continuu din iubire, cu o forță şi cu o putere egală.

13. Această înțelepciune este adevărata soție a Iubirii lui Dumnezeu, care îi aparține întru totul şi care este de-a pururi inseparabilă de El. Cu ajutorul ei am conceput şi am creat Eu – unicul Dumnezeu – toate lucrurile; şi niciodată nu am avut nevoie de o altă soție, căci Eu sunt unicul Dumnezeu al Iubirii, Bărbatul etern, Primul şi Ultimul în acelaşi timp!

14. Încă de la începuturile eternității, Eu am conceput împreună cu aleasa inimii Mele un număr cvasi-infinit de ființe pe care le-am contemplat, deşi nici una dintre ele nu putea şi nu era autorizată să privească în sine.

15. Şi totuşi, încă de la bun început am luat decizia de a le acorda libertatea absolută acestor ființe pe care le-am conceput inițiat în mintea Mea cosmică, pentru ca ele să se poată recunoaşte pe sine, recunoscându-Mă implicit şi pe Mine.

16. Atunci când în Mine s-a trezit dorința de a duce la îndeplinire acest plan, spațiile infinite în care domneşte suveran Divinitatea Mea eternă, în toată forța şi lumina Ei, au fost străbătute de un fior care spunea: „Aşa să fie!”

17. Ascultați şi urmăriți să înțelegeți ce vă spun: din aceste raze de lumină ieşite din locul lor de origine s-a format atunci o unitate substanțială, care conținea într-o stare nediferențiată tot ce a ieşit vreodată din Mine, din Bărbatul etern şi din Femeia eternă, sub forma acestor raze de o spiritualitate profundă, a căror lumină era infinită şi imuabilă.

18. Această unitate a reprezentat noua femeie creată. Ea a dispus de la bun început de o libertate totală, ca loc al marii întâlniri a tuturor razelor purtătoare de entități, care ies din abundență din Mine încă de la începuturile eternității, pentru ca ființele care se găsesc în ele şi care au ieşit din locul lor de origine să se poată maturiza în căldura constantă a grației Mele, deschis şi liber, astfel încât să le pot contempla cu bucurie, văzând că sunt libere de orice constrângere şi că au facultatea de a Mă percepe în lumina iubirii pe care le-am acordat-o.

19. Ascultați-Mă: acest act de procreație a reuşit. Voi puteți deja să Mă vedeți şi să Mă atingeți.

20. Totuşi, vremea maturității depline şi a recoltei nu a sosit încă. Toate marile opere au nevoie de timp pentru a fi duse la bun sfârşit.

21. Încercați să înțelegeți acest lucru, dar nu-l transmiteți mai departe, căci nu este bine să le vorbeşti oamenilor de dificultățile care însoțesc un proces de maturizare de o asemenea anvergură.

22. La momentul potrivit voi anunța Eu Însumi acest mesaj ca pe o nouă revelație adusă pe acest pământ, aşa cum v-am anunțat-o vouă. Cât despre descendenții voştri din timpurile din urmă, aceştia vor descoperi mesajul în ei înşişi şi se vor elibera de materie. Amin”.

23. Cei trei bărbați au început să îşi lovească piepturile cu pumnii, strigând: „O, Tu, înțelepciune divină infinită! Cine te-ar putea cuprinde vreodată pe Tine în toate profunzimile Tale?!”

24. Domnul le-a repetat însă: „Nu spuneți la nimeni ce v-am dezvăluit acum. Iată, copiii Mei se grăbesc deja către Mine, cu brațele larg deschise! Să ne grăbim şi să le ieşim în întâmpinare. Amin”.

Capitolul 28

Iubirea pură şi actele născute din iubire reprezintă cea mai nobilă dintre toate poruncile. Pericolele oraşelor şi ale femeilor din ținuturile de jos

(29 aprilie 1843)

1. Câteva clipe mai târziu, cele două grupuri s-au reunit într-o iubire reciprocă plină de ardoare, şi toţi şi-au dat frâu liber bucuriei, oferindu-i Domnului infinităţii un mare sacrificiu de iubire în inimile lor.

2. Atunci, Domnul s-a adresat marii adunări şi a spus: „Ascultaţi-Mă, copilaşii Mei dragi, şi păstraţi cu religiozitate în inimile voastre ceea ce vă voi spune în continuare!

3. Până în prezent nu v-am dat încă nici o poruncă, cu excepţia celei a iubirii, care este cea mai uşoară între toate. Unii dintre voi se întreabă dacă nu cumva ar fi cazul să vă dau şi alte porunci, în afară de aceasta, care este cea mai veche între toate.

4. Ascultaţi-Mă: atât timp cât veţi respecta această poruncă în inimile voastre, nu va mai exista nici o alta care să vă poată uni cu Mine prin acţiunile voastre!

5. Căci iubirea pură şi actele născute din ea stau la baza oricărei justiţii. Orice om care dispune de această iubire născută din Mine va fi ferit de-a pururi de orice injustiţie.

6. De aceea, voi nu aveţi nevoie de o poruncă nouă, căci, aşa cum spuneam, iubirea este porunca cea mai sublimă între toate, care conţine în sine întreaga Viaţă şi întregul Adevăr.

7. Tocmai din cauza acestei iubiri pe care o simţiţi în voi şi unii faţă de ceilalţi, doresc, în calitatea Mea de Tată preasfânt şi preaplin de iubire, să adaug un nou sfat, pe care ar fi bine să îl respectaţi dacă doriţi să păstraţi această iubire sacră în inimile voastre.

8. Acest sfat nu este deloc dificil de respectat; dimpotrivă, el este cât se poate de uşor de urmat. Aşadar, ascultaţi-Mă:

9. La ora actuală, aveţi un acces liber către ţinuturile de jos. Dacă doriţi, puteţi coborî până la copiii lui Cain. De asemenea, i-am autorizat pe aceştia să urce – dacă doresc – până la voi. De aceea, de acum înainte va fi din nou posibil să vă dispersaţi pe întregul pământ.

10. Totuşi, vă atrag atenţia că nu îi voi privi cu plăcere pe aceia dintre voi care se vor stabili într-unul din oraşele din ţinuturile de jos, căci acolo se află numeroase progenituri ale Şarpelui, care degajă mirosuri pestilenţiale pentru spirit şi îi otrăvesc viaţa cu veninul lor.

11. Oricum, dacă cineva dintre voi doreşte să coboare în ţinuturile de jos pentru a contempla cu ochii lui cât de bine am aranjat lucrurile şi cât de bune sunt fructele compasiunii Mele manifestate în acele regiuni, o poate face. Nimeni nu trebuie să rămână însă în acele locuri o perioadă mai lungă de trei ori şapte zile (cel mult), cu excepţia cazului în care a primit o poruncă expresă în această direcţie, venită direct de la Mine. Acest sfat este la fel de valabil şi în ceea ce priveşte vizitele celor de acolo pe înălţimile sacre.

12. Voi, copiii rasei primordiale, în frunte cu Enoh, veți fi singurii care veți putea hotărî ce perioadă au dreptul să rămână printre voi frații voştri din ținuturile de jos, iar aceştia vor trebui să respecte cu strictețe decizia voastră.

13. Dacă vreunul dintre ei îşi va exprima intenția de a se stabili pe înălțimile sacre, va trebui să îmi cereți întotdeauna autorizația!

14. Desigur, veți putea acorda această permisiune oricui veți dori, dar aveți grijă să nu primiți la sân vreo viperă!

15. Păstrați-vă întotdeauna luciditatea şi nu veți avea vreodată de suferit, nici în plan corporal şi nici în plan spiritual.

16. În mod similar, nu va trebui niciodată să vă pângăriți trupurile şi sufletele cu femeile din ținuturile de jos, oricât de frumoase sau de atrăgătoare vi se vor părea. În caz contrar, riscați să cădeți pe loc sub influența Şarpelui şi veți da naştere unor fructe care se vor hrăni cu sânge de oameni şi cu carne de copii.

17. E bine să ştiți că duşmanul Vieții şi-a făcut un plan: acela de a le înzestra pe femeile din ținuturile de jos cu trupuri din ce în ce mai excitante, pentru a vă tenta astfel în cel mai înalt grad. De aceea, prefer să vă avertizez anticipat, ca să ştiți cum trebuie să vă comportați într-o asemenea situație.

18. Dacă vreunul dintre voi se va afla vreodată într-o stare de confuzie şi de îndoială, să Mi se adreseze, iar Eu îl voi ajuta.

19. Acesta a fost sfatul pe care am dorit să vi-l dau, pentru propria voastră bunăstare fizică şi spirituală; urmați-l şi totul va fi bine!

20. În continuare, voi mai rămâne printre voi în această formă vizibilă până diseară. Cei care au nevoie de lumină şi lămuriri să vină şi să Mi le ceară, pentru a le primi fără întârziere! Amin”.

Capitolul 29

Întrebarea lui Muthael referitoare la spiritul de contradicție specific femeilor. Răspunsul Domnului cu privire la natura bărbatului şi la cea a femeii

(2 mai 1843)

1. Dând curs acestei invitații, unul din copiii Levantului, un bărbat tânăr de numai 50 de ani, s-a apropiat de Domnul, plin de curaj şi de ardoare, şi L-a întrebat: „Creator şi Dumnezeu atotputernic, Părintele nostru preasfânt! Îmi este oare permis mie, sărman vierme care mă târăsc prin praf, să îți adresez cu toată smerenia inimii mele o întrebare care mă preocupă şi care mi se pare foarte importantă?”

2. Domnul i-a răspuns: „Muthael, îți spun: vorbeşte! Căci citesc în inima ta că întrebarea pe care doreşti să Mi-o pui este bună!”

3. Muthael i-a mulțumit Domnului cu multă râvnă pentru această grație şi i-a pus următoarea întrebare, într-adevăr memorabilă:

4. „O, Doamne, Dumnezeu şi Părinte preasfânt şi preaplin de iubire! Ascultă: eu am trecut de 50 de ani, şi din câte ştiu, mulți dintre frații mei chiar mai tineri şi-au luat deja o soție. În ceea ce mă priveşte, nu mi-a fost dat încă să mă apropii de o ființă feminină.

5. Ori de câte ori am privit un trup feminin, acesta mi s-a părut gingaş şi excitant. La fel, majoritatea femeilor mi s-au părut întotdeauna blânde şi delicate, deci foarte atrăgătoare. De aceea, simt de multă vreme dorința arzătoare de a-mi lua o soție, dar ori de câte ori am încercat să mă apropii de o astfel de fată tânără, mânat de o nevoie interioară, încercând să pronunț cuvintele de iubire pe care mi le dicta inima mea, mă simțeam înspăimântat, temându-mă că nu voi găsi la ea ceea ce caut. La fel de tare mă tem şi acum.

6. Mi-am spus adeseori: ‚Cum este posibil ca în aceste ființe cu o înfățişare atât de delicată să existe contraste atât de mari? Din punct de vedere exterior, chiar şi suflul blând al unei brize de seară este suficient pentru a le face să tremure pielea extrem de fragilă. În schimb, interiorul lor este absolut insensibil chiar şi la furtunile cele mai mari ale spiritului, iar uraganele înțelepciunii masculine nu le pot atinge inima aşa cum o fac slăbiciunea bărbatului față de ele, atracția pe care o simte el față de trupul lor, laudele pe care i le adresează, dorința bucuriilor senzuale, şi mai presus de toate adorarea corpului lor, ca să nu menționez decât câteva din lucrurile care le fac plăcere femeilor.

7. În urma acestor constatări, am sfârşit prin a simți o adevărată aversiune față de toate femeile, iar vederea lor a ajuns să mă dezguste într-o oarecare măsură încât nu mă mai pot apropia de nici una!

8. O, Doamne, Dumnezeu şi Părinte preasfânt, este oare corectă această atitudine din partea mea? Nu cumva am păcătuit astfel în fața Ta? Care este motivația ce stă la baza acestui fenomen? Ce înseamnă de fapt femeia, această ființă aparent atât de vie din punct de vedere exterior, dar complet moartă din punct de vedere lăuntric?”

9. Domnul s-a întors către el şi i-a spus: „Ascultă, dragul Meu fiu Muthael, ceea ce simți tu în această privință este chiar mai important decât ți se pare!

10. Prima motivație care stă la baza acestor constatări ale tale este că tu provii dintr-o lume de sus, în timp ce femeia provine dintr-o lume de jos.

11. Spiritul tău conține în el spiritul viu al iubirii Mele, în timp ce cel al femeii nu conține decât spiritul lumii exterioare.

12. Acesta este motivul pentru care tu eşti blând şi delicat în interior, în timp ce femeia nu pare astfel decât în ceea ce priveşte înfăţişarea ei exterioară.

13. Tu eşti o creatură născută direct din profunzimea Mea. Femeia nu este decât o creatură secundară, un rezultat al strălucirii Mele.

14. Tu ai fost creat din nucleul soarelui, în timp ce femeia a fost creată doar din razele efemere ale acestuia.

15. În tine se află întregul adevăr, în timp ce în femeie nu există decât aparența lui.

16. Tu eşti o entitate ieşită din Mine, în timp ce femeia nu este decât o reflexie a Mea.

17. După cum vezi, ai motive cât se poate de serioase pentru această aversiune pe care o simți față de femei.

18. Nici nu se pune problema să fi păcătuit în vreun fel față de Mine, căci nimeni nu poate păcătui decât dacă încalcă un ordin primit expres de la Mine, de a face sau de a nu face ceva, ceea ce nu este cazul tău.

19. Doresc să adaug însă că Eu am primit inclusiv femei la sânul Meu, care au devenit astfel copiii Mei. Femeile care doresc să atingă acest statut trebuie să urmeze modelul Puristei, iar aceasta este într-adevăr o poruncă divină.

20. Există doar două femei care au urmat acest model în inimile lor: Ghemela şi Mira.

21. Orice femeie care urmează acest model îşi transformă inima după chipul şi asemănarea Mea. Dacă te vei apropia de o asemenea femeie cu o inimă pură, nu vei mai simți această aversiune.

22. De vreme ce provii din Levant şi ai o inimă dintre cele mai pure, îți voi dărui în curând o soție cu o puritate comparabilă, care te va convinge de ceea ce ți-am spus. Până atunci însă, rămâi aşa cum eşti! Amin".

23. Chiar în acest moment, Muthael a văzut o lumină mare, care i-a permis să aibă acces la marile profunzimi cosmice. El i-a mulțumit Domnului şi L-a slăvit din toată inima sa pură.

24. Cât despre Domnul, Acesta a continuat să le răspundă celor care aveau alte probleme de lămurit.

Capitolul 30

Părinții patriarhi sunt deconcertați de răspunsul Domnului. Noile declarații ale Domnului referitoare la ființa polarizată a bărbatului şi a femeii

(3 mai 1843)

1. Cu excepţia lui Enoh, a lui Lameh şi a lui Kisehel, răspunsul dat de Domnul lui Muthael i-a dezorientat de tot pe părinţii patriarhi. Aceştia nu mai ştiau ce să creadă şi se simţeau extrem de angoasaţi, căci toţi îşi iubeau profund soţiile – spre marea lor cinste – pe care le considerau un cadou suprem din partea cerului. Nu erau puţini aceia care considerau că bunele şi minunatele lor soţii erau chiar mai elevate în plan spiritual decât ei, şi deci mai apropiate de Mine, pentru simplul motiv că în acele timpuri fetele tinere, dar şi femeile, erau cu adevărat caste, blânde, pline de răbdare, devotate, ascultătoare, gingaşe, iubeau viaţa de familie şi erau înzestrate cu o graţie feminină şi cu o frumuseţe care le depăşeau cu mult pe cele ale femeilor din epoca actuală, care sunt complet corupte, deopotrivă în plan fizic şi spiritual.

2. De aceea, răspunsul dat mai sus i-a bulversat complet pe părinţii patriarhi, care s-au întors către Mine în inimile lor şi Mi-au spus:

3. „O, Doamne, părinte preaplin de iubire! Oferă-ne, Te rugăm, lămuriri suplimentare în legătură cu cele spuse lui Muthael, căci suntem foarte nefericiţi. Este greu să le privim pe bunele şi credincioasele noastre soţii – pe care până acum le-am considerat bunul nostru cel mai de preţ – în lumina răspunsului Tău, pentru care îţi mulţumim din inimă.

4. Chiar dacă înţeleptul Muthael (care s-a dovedit, de altfel, puţin cam aspru) nu a învăţat încă să le preţuiască pe femei, străvechea şi corecta ordine pe care ai plasat-o în inimile noastre, o, Tată, nu poate fi încălcată! Dimpotrivă, noi considerăm că înclinaţiile specifice femeilor din anturajul nostru nu fac decât să ne avantajeze pe noi, bărbaţii, şi asta cu atât mai mult cu cât – graţie fidelităţii lor faţă de virtute – aceştia trebuie mai întâi de toate să se smerească înainte de a primi un astfel de dar al graţiei Tale, o, Părinte preaiubit!

5. Atunci când un bărbat descoperă în soţia sa o anumită duritate, el ştie că aceasta nu face altceva decât să reflecte propria sa duritate. De aceea, el face tot ce îi stă în puteri pentru a o mângâia, conştient că va descoperi astfel în ea contrariul absolut al stării psihice de dinainte, respectiv blândeţea şi iubirea cea mai devotată.

6. O, Părinte mult iubit, confirmă-ne faptul că scumpele noastre soţii vin şi ele din lumea de sus, la fel ca noi!”

7. Atunci, Domnul a luat cuvântul şi le-a spus: „Voi vorbiţi de ordinea Mea, dar daţi dovadă de o orbire totală!

8. Este evident că nu aveţi nici o idee legată de ceea ce înseamnă ‚lumea de sus’ şi ‚lumea de jos’. Atunci de ce nu întrebaţi acest lucru, în loc să îmi puneţi întrebări nelalocul lor sau să îmi cereţi să îmi inversez ordinea eternă pentru a vă satisface vouă dorinţa stupidă?

9. Spuneţi-Mi: chiar credeţi că o femeie are în ochii Mei o valoare mai mică dacă afirm despre ea că provine din ‚lumea de jos’, reprezentând

polaritatea opusă bărbatului, fapt absolut indispensabil, fără de care nici unul din cei doi nu ar putea exista?

10. Mă întreb ce ați mai spune în acest caz dacă aş afirma că voi toți proveniți dintr-o lume de jos, în timp ce numai Eu provin din lumea de sus?

11. Credeți că aş înceta în acest caz să mai fiu Creatorul vostru şi unicul vostru Părinte etern şi sfânt? Oare nu te-am creat Eu pe tine, Adam, din lut, aşa cum am creat-o pe Eva din coasta ta?

12. De vreme ce ştiți cu toții că ‚lutul' reprezintă iubirea Mea, iar ‚coasta' grația şi compasiunea Mea, acestea fiind principalele materiale din care v-am creat sufletul vostru, la fel cum corpul fizic ascunde în el un schelet solid, trebuie să recunoaşteți că sunteți complet orbi dacă vă găsiți singuri motive de disperare în această diferență care există între voi şi femei, în timp ce ar trebui să găsiți în ea numai motive de bucurie!

13. Spuneți-Mi, ce este mai important: soarele sau lumina lui? Ce anume preferați?

14. Văd că vă spuneți în sinea voastră: ‚O, Doamne, ambele sunt la fel de indispensabile! Este imposibil să separi soarele de lumina lui, sau invers'.

15. Perfect, sunt absolut de acord. Dacă soarele este considerat însă un ‚loc de sus' (un plan spiritual în sine), ce loc îi putem atribui în acest caz luminii care emană din el?

16. Văd că îmi răspundeți: ‚În mod evident, ea trebuie considerată mai prejos de soare' (o reflexie a lui).

17. Bun, de vreme ce soarele nu poate fi separat în nici un fel de lumina lui, fără de care nu ar avea nici o valoare ca astru, acelaşi lucru îl putem afirma şi în legătură cu femeia, care este plasată în ierarhia lucrurilor mai prejos de bărbat, dar fără de care acesta nu ar reprezenta un tot armonios şi nu şi-ar găsi niciodată împlinirea de sine.

18. Adevăr vă spun: dacă femeia este aşa cum trebuie să fie, valoarea ei nu este cu nimic mai mică decât cea a bărbatului, iar Eu o privesc ca pe un copilaş drag al Meu, la fel cum vă privesc şi pe voi. Dacă ea se rătăceşte de pe calea cea bună, voi încerca să o readuc pe aceasta cu aceeaşi solicitudine cu care procedez atunci când este vorba de un bărbat.

19. Pe de altă parte, o femeie rea nu poate fi mai rea decât bărbatul ei, căci razele solare nu pot avea o altă calitate decât cea a soarelui care le emană.

20. Vă asigur că va veni o vreme când voi aduna laolaltă toate razele femeii, ca să reaprind astfel soarele stins al bărbatului.

21. Încercați să înțelegeți ce v-am spus şi renunțați odată la astfel de gânduri absurde şi nebuneşti! Iubiți-vă soțiile la fel ca până acum, dar nu încercați să le puneți mai presus de locul lor firesc în ordinea Mea divină!

Este suficient să le respectați la fel ca pe ceilalți semeni ai voştri. Tot ce este în plus sau în minus față de această atitudine reprezintă un păcat în fața Mea!

22. Dacă mai este cineva care doreşte lămuriri pe o temă sau alta, să vină acum la Mine! Amin".

Capitolul 31

Kenan cere lămuriri în legătură cu viziunea sa. Sfatul înțelept al Domnului. Dispariția Sa subită

(4 mai 1843)

1. După această ultimă invitație a Domnului, Kenan s-a apropiat de Acesta, s-a închinat cu smerenie în fața Domnului măreției supreme, după care s-a pregătit să îi pună o întrebare.

2. Dar Domnul i-a luat-o înainte şi i-a spus: „Dragul Meu fiu Kenan, toți cei de față ştiu perfect ce anume te preocupă şi ce doreşti să-ți lămuresc. Cât despre Mine, Eu cunosc acest lucru încă de la începuturile eternității. De aceea, nu mai este necesar să vorbeşti.

3. Căci Kenan şi viziunea celor zece coloane pe care a avut-o au devenit aproape o legendă printre părinții patriarhi!

4. De aceea, ori de câte ori doreşti să Mă întrebi ceva important şi secret, pe Mine sau pe alți semeni ai tăi, toată lumea ştie că este vorba de cele zece coloane care s-au impregnat profund în sufletul tău de poet!

5. Iar Eu îți spun: într-adevăr, în spatele acelei viziuni se ascunde un adevăr important şi sublim! Din păcate, acesta nu este foarte reconfortant, aşa că îl consider mai puțin important pentru voi decât ceea ce i-am spus lui Muthael!

6. De altfel, i-am explicat deja spiritului tău întreaga semnificație a viziunii. De ce nu te încrezi în ceea ce ştii deja?

7. Chiar dacă cea de-a zecea coloană nu este încă prezentă într-un corp fizic, în mijlocul vostru, aceste zece coloane sunt asemănătoare celor care se află acum printre noi!

8. Analizează ce s-a întâmplat până în prezent şi compară aceste evenimente cu viziunea ta, punct cu punct, ținând cont de similitudinile interioare şi spirituale, şi vei descoperi astfel semnificația viziunii în toată profunzimea ei.

9. Ceea ce este absolut sigur este că viziunea ta nu a fost un vis obişnuit, având, într-adevăr, o mare semnificație spirituală.

10. Dacă vei observa însă realitatea din această perspectivă, merită să te întrebi în ce măsură este aceasta chiar mai semnificativă (în toate privințele) decât viziunea ta confuză.

11. Dacă te vei raporta în acest fel la realitate, viziunea îți va deveni clară şi uşor de înțeles, aşa că nu va mai fi necesar să revii de fiecare dată la Mine cu aceeaşi întrebare, aşa cum procedează femeile.

12. Eu ştiu foarte bine că cea care te tulbură cel mai tare este coloana a zecea, dar îți spun: mulțumeşte-te deocamdată cu celelalte nouă. Cât despre cea de-a zecea, nu te mai gândi la ea. Mai bine uneşte-te cu Mine în iubirea inimii tale. În acest fel, te vei simți mai bine decât dacă vei continua să te gândeşti obsesiv la astfel de lucruri sumbre şi deşarte.

13. Ascultă: cultivarea unui singur gând referitor la un viitor extrem de sumbru poate fi comparată cu încercarea unui bărbat de a plasa sămânța sa vie în trupul unui alt bărbat, nu al unei femei, fapt care reprezintă un act de perversiune absolut abominabil.

14. Dacă îți vei focaliza gândurile exclusiv asupra Mea, amplificându-ți iubirea din inimă, vei acționa în plan spiritual ca şi cum ai fuziona amoros cu o femeie de care eşti îndrăgostit.

15. În acest fel, gândul încă mut al iubirii tale față de Mine va acționa asupra femeii precum sămânța ta vie plasată în pântecul ei: ea va da naştere unei iubiri noi, care se va prezenta în lumina spiritului tău în toată abundența adevărului etern, devenind ceea ce ar fi trebuit să fie pentru tine de la bun început – o lumină vie care emană din Mine!

16. Încearcă să înțelegi aceste cuvinte şi orientează-ți viața în funcție de ele; în acest fel, purificarea celei de-a zecea coloane şi noaptea profundă care o înconjoară nu te vor mai obseda!

17. Iar acum, Mă adresez tuturor şi vă spun: rămâneți ferm ancorați în iubire; cântăriți cu atenție tot ce v-am spus, iar sensul celei de-a zecea coloane a lui Kenan vă va fi revelat într-o cu totul altă manieră decât dacă îl veți studia din perspectiva neascultării.

18. Căci ordinea pe care am stabilit-o Eu conține în sine mai multe căi posibile, iar unele dintre acestea sunt mai bune decât altele. Calea judecății este incontestabil cea din urmă între toate, căci presupune opțiunea între viață şi moarte. De aceea, acționați astfel încât să evitați orice judecată!

19. Acum trebuie să vă părăsesc din nou pentru o vreme, cel puțin în forma Mea vizibilă. Voi rămâne însă în permanență alături de voi prin iubirea pe care Mi-o purtați! Fie ca binecuvântarea Mea să vă însoțească pe toți, bărbați şi femei deopotrivă! Amin”.

20. După care Domnul a dispărut odată cu soarele care apunea. Toți cei de față au căzut cu fața la pământ, plângând, închinându-se şi slăvindu-şi Părintele preasfânt de-a lungul întregii nopți. Abia dimineața s-au întors fiecare la casele lor.

Capitolul 32

Şireata strategie a lui Satan de a-i seduce pe bărbaţi cu ajutorul frumuseţii femeilor. Vocea de sus. Trimişii lui Horadal la Adam şi la Enoh

(5 mai 1843)

1. În acel moment, pe globul pământesc domnea o ordine perfectă. Cerul era strâns îngemănat cu pământul, şi chiar Satan ajunsese să se întrebe:

2. „Ce aş mai putea face? Domnul Şi-a instruit perfect copiii, care s-au apropiat astfel foarte mult de El. A luat sub jurisdicţia Sa chiar şi ţinuturile de jos, care până acum erau apanajul meu, şi le-a dăruit reprezentanţilor tuturor liniilor genealogice o putere în faţa căreia nu pot face nimic, căci sunt neputincios.

3. Desigur, dispun încă de o putere nelimitată asupra stelelor şi elementelor care acţionează pe pământ, dar la ce-mi foloseşte aceasta atât timp cât oamenii dispun de puterea inimii lui Dumnezeu, sfidându-mă victorios de fiecare dată când încerc să mă revolt?

4. Aha, ştiu ce am de făcut! Le voi întinde oamenilor o capcană, căci mi s-a dat dreptul de a-i tenta. Vom vedea cât de curând în ce măsură se dovedesc copiii Domnului la fel de fermi şi de neclintiţi ca atunci când Tatăl se afla printre ei, conducându-i direct!

5. Mă voi manifesta plenar în actele de procreaţie ale fiicelor din ţinuturile de jos, făcându-le să devină atât de frumoase şi de excitante încât toţi bărbaţii care le vor vedea pe aceste reprezentante ale marilor oraşe de la câmpie vor deveni sclavii simţurilor lor! Am tot dreptul din lume să acţionez în acest fel, căci trupul fizic este încă apanajul meu!

6. Mă întreb cum ar putea fi evaluat acest plan? Este el bun sau rău? Dacă ceea ce fac este rău, Domnul îmi va căuta nod în papură. Pe de altă parte, dacă ceea ce fac este bun, va spune că nu mai Dumnezeu are puterea de a duce la îndeplinire acest plan!

7. Mda, ştiu cum trebuie să procedez: mă voi plasa undeva la mijloc, astfel încât ceea ce voi face nu va fi nici bun, nici rău!

8. Cât despre aceste fete frumoase, ele vor corespunde întru totul naturii mele duale, iar în preajma lor se va găsi întotdeauna un bărbat virtuos şi puternic, întru totul pe gustul lui Dumnezeu!

9. În cel mai rău caz, el va avea şansa să îşi testeze virtutea. Aceasta se va întări sau, dimpotrivă, va slăbi, astfel încât bărbatul respectiv să se prezinte în faţa lui Dumnezeu şi a mea exact aşa cum este, nu cum ar dori să devină fără să se confrunte cu nici un fel de dificultăţi şi incapabil de

autocontrol. Dacă va învinge tentația, va fi cu siguranță un senior care va domni inclusiv asupra mea şi un prinț atotputernic al cerurilor.

10. Desigur, multe spirite slabe vor cădea în această capcană, dar nu mă îndoiesc o clipă că se vor găsi destule altele care vor deveni nişte adevărați eroi ai virtuții!

11. Pe scurt, dacă analizăm chestiunea sub ambele ei aspecte, nimeni nu-mi va putea reproşa vreodată că am făcut ceva rău, dar nici ceva bun. Practic, am ales calea de mijloc, făcând ceva care nu este nici bun, nici rău.

12. Ce mai, ard de nerăbdare să îmi pun planul în aplicare!

13. Mă întreb însă ce se va întâmpla dacă acest plan va da rezultate mult mai dezastruoase decât cele la care mă aştept acum? În acest caz, mă tem că iar o voi lua pe cocoaşă de la Domnul!

14. Cred că ştiu însă cum trebuie să procedez, inclusiv în acest caz. Enoh este brațul drept al Domnului pe acest pământ. De aceea, mă voi duce la el şi îi voi împărtăşi planul meu! El va cere cu siguranță părerea Domnului, iar apoi îmi va spune dacă am aprobarea Lui sau nu!

15. Mda, ideea nu e rea! Mă întreb însă ce se va întâmpla dacă Enoh mă va respinge cu violență, ştiut fiind cât de mari sunt puterile lui? Mă tem ca în fața acestei atitudini, mânia mea să nu se trezească din nou, fapt care mi-ar fi fatidic!

16. Hm, ce-ar fi însă dacă m-aş aventura să vorbesc direct cu Domnul? Cu siguranță, aceasta ar fi varianta cea mai scurtă şi mai eficace de a afla adevărul".

17. O voce s-a auzit atunci din cer: „De ce te gândeşti în ce fel poți face rău altor oameni?"

18. Satan a răspuns: „Doamne, nu vreau să fac nimănui rău. Tot ce doresc este să restabilesc un anumit echilibru printre copiii Tăi, fără să le aduc nici cea mai mică atingere libertății lor interioare! De aceea, îngăduie-mi să trec la aplicarea planului meu!"

19. Vocea de sus a spus: „Satan, ai vrut să fii bărbat! De aceea, eşti liber să acționezi aşa cum doreşti, în conformitate cu elementele din care eşti alcătuit. La rândul Lui, Domnul va acționa în acord cu voința Lui! – Cât despre Enoh, lasă-l în pace!"

20. Satisfăcut de răspunsul primit, Satan s-a pus imediat pe treabă, obținând în scurt timp rezultatele dorite. Dacă în timpul perioadei de creație a umanității din ținuturile de sus şi din cele de jos nu a putut avea un cuvânt prea greu de spus, întrucât şiretenia lui a fost ținută sub control, în ceea ce îi privea pe descendenții primilor oameni a putut acționa după placul inimii sale, aşa cum avea să dovedească suita catastrofalelor evenimente ce aveau să se producă în scurt timp!

21. La scurt timp după acest incident, trimişii lui Horadal s-au prezentat în fața lui Adam, pe care l-au desemnat în numele Domnului şeful suprem al tuturor popoarelor care trăiau în Septentrion şi în Levant. Această delegație era alcătuită din zece bărbați conduşi de cei doi fii ai lui Lameh.

22. Adam i-a trimis însă la Enoh, care a acceptat să facă oficiile de preot în schimbul unei ofrande aduse Domnului, alcătuită din a zecea parte a recoltei lor de fructe. În final, el i-a trimis înapoi pe mesageri, primindu-i în coliba sa doar pe cei doi fii ai lui Lameh.

Capitolul 33

Cuvintele lui Enoh adresate lui Hored, Lameh, Naamei, Adei şi Zillei, lui Jubal şi Jabal. Plecarea către Hanoch sub conducerea lui Enoh

(8 mai 1843)

1. După 30 de zile, Domnul l-a anunțat pe Enoh că Lameh a terminat de construit cel de-al doilea templu din ținuturile de jos.

2. Enoh şi-a dat imediat seama ce trebuie să facă. El a dispus imediat să fie chemate cele două soții ale lui Lameh, Ada şi Zilla, precum şi Hored împreună cu soția sa Naama.

3. Când toți cei chemați au sosit în locuința marelui preot al Domnului, care îi aparținea încă lui Jared, Enoh i-a prezentat celor de față pe Jabal şi pe Jubal, şi le-a spus:

4. „În numele Domnului şi al atotputernicului Dumnezeu, preasfânt şi preaplin de iubire, ascultați-mă! Voința de o sfințenie absolută a Acestuia vă cere să vă conformați liber ordinii Sale eterne şi sacre.

5. De aceea, va trebui să vă supuneți tuturor celor pe care vi le va transmite Domnul prin intermediul meu.

6. Iată ce trebuie să faceți: potrivit voinței divine, marele preot Lameh, care conduce toate popoarele din câmpie în numele Domnului, are nevoie de voi, căci el a devenit prin propria sa alegere un servitor devotat şi perfect al lui Dumnezeu, prin grația şi compasiunea Acestuia!

7. Lameh L-a văzut pentru prima dată pe Domnul pe muntele cu şerpi, curățat între timp de Domnul, lucru pe care îl cunoaşteți foarte bine. De aceea, el a dispus înălțarea pe acest munte a unui monument magnific închinat Domnului.

8. În clipa de față, acest monument este gata. De aceea, vom coborî cu toții la câmpie şi vom continua să ne supunem acolo voinței Domnului, aşa cum o facem aici!

9. Nu trebuie să vă temeți nici o clipă de ghidul vostru Lameh, căci acum el este una cu Domnul, aşa cum sunt şi eu. Vă va primi aşadar cu

inima plină de iubire şi va revărsa asupra voastră graţia lui, care trebuie privită ca un cadou de la Dumnezeu. – Aşadar, haideţi să pornim cu toţii la drum, în numele Domnului!

10. Hored, la drept vorbind tu eşti un fiu născut pe înălţimile sacre ale Levantului. Acum va trebui să cobori însă împreună cu soţia ta la câmpie, pentru a-l ajuta pe Lameh şi pentru a te îngriji de binele spiritual al sărmanilor copii ai lui Cain, mânat de iubirea pe care i-o porţi Domnului.

11. Dacă vei dori să revii vreodată pe înălţimile sacre, acestea îţi sunt deschise zi şi noapte. Nu vei mai putea locui însă aici în permanenţă, căci ţi-ai luat o soţie din ţinuturile de jos; de aceea, locul tău este acum acolo, şi aşa va rămâne pe parcursul întregii tale existenţe. Îţi vei păstra însă întreaga forţă specifică fiilor lui Dumnezeu, până la sfârşitul existenţei tale terestre.

12. Nu mă întreba însă dacă Domnul va fi şi El alături de tine la câmpie, aşa cum a fost aici, pe înălţimile sacre în care locuiesc copiii lui Dumnezeu!

13. Căci Domnul se găseşte întotdeauna alături de cel care îl iubeşte mai presus de orice. În schimb, El nu îi însoţeşte niciodată pe cei care nu îl iubesc, chiar dacă aceştia ar locui pe un munte de o mie de ori mai înalt decât cel pe care ne aflăm noi acum!

14. De aceea, Domnul îţi cere să acţionezi în acest fel, iar El îţi va arăta în fiecare zi ce ai de făcut.

15. Cât despre voi, fii ai lui Lameh, voi veţi primi direct de la tatăl vostru instrucţiunile necesare pentru a vă desfăşura activitatea în casa lui.

16. Iar voi, soţii ale lui Lameh, va trebui să redeveniţi ce aţi fost pentru el, dar fără teamă, ci cu bucurie.

17. Tu, Naama, îi vei rămâne credincioasă noului soţ pe care ţi l-a oferit Domnul Însuşi, iar pe Tubal-Cain va trebui să îl consideri un simplu frate!

18. Acum ştiţi cu toţii ce aveţi de făcut. De aceea, haideţi să pornim neîntârziat la drum!

19. De data aceasta mă vei însoţi şi tu, Lameh, nepotul meu, dar soţia ta va rămâne acasă, alături de Jared şi de Metuselah.

20. Urmaţi-mă aşa cum sunteţi şi nu luaţi cu voi nici un obiect. – Aceasta este voinţa Domnului. Amin”.

21. După care Enoh a ieşit din casă, a binecuvântat înălţimile sacre şi câmpiile de jos, precum şi cărarea care le unea, după care a pornit la drum, însoţit de cei amintiţi mai sus.

22. Iar aceştia l-au urmat aşa cum îşi urmează turma păstorul.

Capitolul 34

Sosirea lui Enoh şi a tovarăşilor săi în vecinătatea oraşului. Lameh admiră realizările locuitorilor din Hanoh. Sfatul înțelept al lui Enoh

(9 mai 1843)

1. Când micul grup s-a apropiat de marele oraş Hanoh, Lameh (cel de pe înălțimile sacre) s-a minunat de splendoarea şi masivitatea construcțiilor umane. El i-a spus lui Enoh:

2. „Ascultă, părinte Enoh, dacă privim aceste monumente, putem spune orice despre locuitorii ținuturilor de jos, dar şi faptul că sunt proşti! Trebuie să recunosc că aceste construcții sunt foarte inspirate, şi nu pot să nu le contemplu cu cea mai mare plăcere.

3. Dacă ne gândim că locuitorii ținuturilor de jos au construit aceste monumente cu mâinile lor, fără să cunoască în nici un fel puterea spiritului, nu pot să nu mă minunez văzând această operă impresionantă!"

4. Dar cea care a pus capac acestei stări de încântare a lui Lameh a fost vederea noului templu de pe fostul munte al şerpilor. Lameh a rămas mut de uimire, pierdut în contemplația sa. Abia după o vreme şi-a regăsit el darul vorbirii, când i-a spus lui Enoh:

5. „Vai, părinte Enoh, ce-mi este dat să văd? Nici nu-mi vine să cred că acest edificiu a fost construit de mâinile unor oameni!"

6. Fără să-şi piardă calmul, Enoh i-a răspuns lui Lameh: „Ascultă, dragul meu fiu, îți spun un lucru: nu mai fii atât de entuziasmat de această realitate exterioară, căci altfel mă vei bombarda cu întrebările tale. Îți reamintesc însă că toate aceste construcții nu aparțin spiritului, ci lumii exterioare!

7. Dacă îşi va găsi plăcerea în ele, spiritul tău va sfârşi prin a se întuneca. El nu va mai fi capabil să-i ofere inimii tale lumina necesară, aşa că aceasta va fi nevoită să ceară altora explicațiile pe care le doreşte, deşi ar fi putut găsi aceste explicații în propriul său spirit.

8. De aceea, sfatul meu este să îți întorci privirea de la aceste lucruri care te impresionează într-o asemenea măsură. În acest fel, spiritul tău îşi va regăsi lumina în sine, iar tu vei găsi în tine însuți răspunsurile pe care le cauți!"

9. După care, Enoh s-a întors către ceilalți şi le-a spus: „Cât despre voi ceilalți, puteți să vă bucurați după pofta inimii de acest miracol făcut Domnul special pentru bunăstarea voastră fizică şi spirituală, în lumina iubirii şi grației Sale infinite, şi pe care nu îl veți putea contempla niciodată cu suficientă recunoştință!"

10. Naama, împreună cu celelalte două fete şi cu cei doi fii ai lui Lameh, au căzut cu toții la pământ, slăvind cu voce tare bunătatea infinită a

Părintelui lor divin, care a săvârşit un miracol atât de sublim în mare mila Lui faţă de copiii din ţinuturile de jos.

11. Naama s-a minunat cu atât mai mult cu cât avea acum posibilitatea să vadă cu ochii fizici ceea ce i-a permis Domnul să vadă cu ochii spirituali pe înălţimile sacre. De aceea, ea şi-a slăvit Tatăl ceresc cu o iubire chiar mai aprinsă decât cei care nu avuseseră această viziune.

12. Enoh şi-a dat imediat seama de acest lucru şi i-a spus Naamei: „Acum ridică-te, căci o mulţime mare de oameni fericiţi de venirea noastră ne-au ieşit în întâmpinare!

13. Spune-le şi celorlalţi să se ridice şi anunţă-i că Domnul i-a transmis lui Lameh cel din ţinuturile de jos că îl vom aştepta în vecinătatea oraşului Hanoh. De aceea, el se apropie de noi cu braţele larg deschise şi ne va întâmpina în scurt timp cu toată forţa iubirii pe care a revărsat-o Domnul asupra lui!”

14. Auzind aceste cuvinte, Naama s-a ridicat de jos, însoţită de tovarăşii săi, care auziseră şi ei cuvintele lui Enoh. Naama s-a îndreptat imediat către ei ca să-i liniştească, întrucât văzând marea mulţime de oameni care se apropia de ei, aceştia s-au lăsat cuprinşi de o uşoară teamă, chiar dacă inimile lor erau bucuroase.

15. Atunci, Enoh a lăudat-o cu voce tare pe Naama pentru maniera plină de discernământ cu care i-a urmat instrucţiunile.

16. Naama i-a răspuns: „O, Enoh, eu i-am dăruit întreaga mea iubire Domnului! Dacă am înţeles atât de exact cuvintele tale, acest lucru a fost posibil numai graţie compasiunii Lui infinite, de care nu sunt deloc demnă”.

17. Chiar în timp ce pronunţa aceste cuvinte, ea a simţit un suflu blând, care părea să o mângâie. De aceea, ea l-a întrebat pe Enoh:

18. „O, Enoh, cui îi aparţine acest suflu divin care îmi mângâie sufletul, făcându-l să renască?”

19. Enoh i-a răspuns: „Draga mea Naama, este chiar Domnul, care se află printre noi, invizibil ochilor noştri fizici, dar cât se poate de palpabil pentru sufletele noastre!

20. Dacă vei continua să-L iubeşti cu aceeaşi ardoare, vei simţi adeseori acest suflu sacru, căci ori de câte ori Domnul te binecuvântează, El îţi insuflă personal iubirea Lui în inima ta! Da, aşa se petrec lucrurile.

21. Dar Lameh s-a apropiat foarte mult. De aceea, haideţi să ne pregătim să-i ieşim în întâmpinare! Amin”.

Capitolul 35

Întâlnirea lui Enoh cu regele Lameh. Pericolul venerării unei fiinţe umane

(10 mai 1843)

1. Când regele Lameh a ajuns în faţa lui Enoh, el şi-a descoperit capul şi pieptul şi s-a prosternat până la pământ în faţa lui.

2. Enoh s-a apropiat însă de el şi i-a spus: „Ascultă, dragul meu frate Lameh, pe viitor te rog să te abţii de la astfel de gesturi, pe care nici măcar Domnul Însuşi nu ni le cere, nici mie, nici ţie!

3. Eu nu am venit la tine ca să mă venerezi de parcă aş fi un al doilea Dumnezeu, ci numai din iubire faţă de Domnul, Părintele nostru preaplin de iubire, precum şi ca un frate al tău! De aceea, renunţă la această veneraţie care este absolut inutilă!

4. Cel mai bine este să evităm să acţionăm în acest fel, dacă nu dormi să dăm naştere unor spirite malefice!

5. Dacă mă venerezi în această manieră, deşi eu nu sunt nici cu un fir de păr mai bun decât oricare dintre voi, mă ridici practic deasupra celorlalţi şi îi umileşti implicit pe ei în faţa mea, deşi suntem cu toţii fraţi cu drepturi egale!

6. O vreme, aceştia se vor lăsa umiliţi, dar mai devreme sau mai târziu va veni un moment în care vor începe să îşi pună întrebări de genul:

7. ‚Este oare acest om mai presus decât noi? De ce îi dă Dumnezeu dreptul să primească asemenea onoruri, forţându-ne să ne prosternăm în faţa lui şi lăsându-ne să ne complacem în această stare ruşinoasă de prostraţie?

8. Ei bine, ne vom ridica deasupra lui şi îi vom răpi privilegiile, după care îl vom pedepsi pentru toate onorurile pe care am fost nevoiţi să i le aducem atâta vreme! Va vedea astfel că nu este decât o fiinţă umană, la fel ca noi!'

9. Cam aşa vorbeşte vocea naturii umane, dragul meu frate Lameh. Odată dezlănţuită, ea poate deveni mai teribilă decât mânia oarbă a tigrilor şi a hienelor la un loc!

10. De aceea, îţi propun să renunţăm la acest gen de ceremonii, căci ele poartă în sine o sământă otrăvită. În acest fel, pământul va înflori literalmente, devenind un paradis terestru.

11. Pe de altă parte, dacă nu vom proceda în acest fel, vom semăna practic numai scaieţi şi mărăcini, făcându-i pe descendenţii noştri să se omoare cu miile şi cu sutele de mii, mânaţi de focul răzbunării.

12. Îţi reamintesc că nu avem decât un *singur* Domn, un *singur* Dumnezeu şi un *singur* Părinte. Cât despre noi, suntem cu toţii fraţi.

13. Chiar dacă Domnul îi dă unui om o responsabilitate mai mare decât celorlalţi semeni ai săi, acesta nu devine astfel mai presus decât

ceilalţi. Dimpotrivă, el are posibilitatea să îşi dovedească într-o mai mare măsură iubirea faţă de fraţii săi.

14. În aceste condiţii, nu este cazul să ne venerăm între noi, căci iubirea este o forţă care tinde să se unească în permanenţă cu ceea ce îi seamănă şi care respinge tot ce nu seamănă cu ea. La fel se petrec lucrurile în timpul procesului de cernere a grâului şi de separare a lui de paiele goale.

15. Nu uita aceste cuvinte, dragul meu frate Lameh, şi astfel vei trăi în ordinea perfectă a lui Dumnezeu, fiind mereu pe placul Acestuia!"

16. Aceste cuvinte au făcut o impresie profundă asupra lui Lameh, făcându-l să îşi schimbe pe loc anumite decizii pe care le luase. Căci el avea intenţia de a introduce un sistem perfecţionat de caste, deşi acesta reprezintă în ochii Mei o judecată şi o oroare absolută.

17. Din fericire, aşa cum spuneam, discursul lui Enoh i-a schimbat pe loc aceste planuri lui Lameh. El i-a răspuns astfel lui Enoh:

18. O, frate Enoh, ai adus o mare lumină în inima mea! Domnul fie lăudat de-a pururi pentru graţia de a-i fi creat pe oameni egali, ca nişte fraţi plini de iubire!"

19. În acest moment, Lameh şi-a mutat privirile la câteva sute de paşi mai încolo, unde se afla micul grup care l-a însoţit pe Enoh şi care a rămas pe loc, în timp ce Enoh s-a grăbit să îi iasă în întâmpinare lui Lameh pentru a-l face să renunţe la umilinţa lui exagerată. Văzând micul grup, Lameh şi-a întrebat interlocutorul:

20. „Frate, cine sunt acei oameni care te urmează oarecum stânjeniţi, după câte mi se pare mie?"

21. Enoh i-a răspuns: „Dragul meu frate, spune-le celor care te însoţesc să rămână pe loc şi urmează-mă. Vei vedea astfel cât de mare este bunătatea şi compasiunea Domnului!

22. Vino şi întâmpină-ţi familia, în numele Domnului!"

Capitolul 36

Lameh aleargă către familia sa, însoţit de Enoh. Tripla semnificaţie a comportamentului lui Enoh. O profeţie autentică referitoare la eliberarea oamenilor

(11 mai 1843)

1. La auzul acestor cuvinte, Lameh şi-a ieşit din minţi de fericire. El a scos un strigăt de bucurie şi a alergat către familia sa, cu braţele larg deschise.

2. Bietul Enoh, care nu mai era la prima tinerețe, a fost nevoit să țină pasul cu el, pentru a parcurge distanța – din fericire foarte scurtă – care îi separa de micul grup.

3. Poate părea ciudat faptul că Enoh a alergat alături de Lameh, dar acest fapt are o semnificație mai mare decât ați putea crede. Putem spune chiar că el are o triplă semnificație profetică.

4. Pe de o parte, gestul său le arată tuturor ghizilor spirituali că nu trebuie să întârzie progresul discipolilor lor printr-o pedanterie exagerată, care sufocă avântul spiritului. Dimpotrivă, ei trebuie să stimuleze cu orice preț această aspirație a discipolilor lor, acomodându-şi pasul la viteza celor care progresează rapid, acționând liber alături de cei liberi, folosind forța în cazul celor puternici, răbdarea în cazul celor slabi, târându-i după ei pe cei indecişi şi insuflându-le curaj celor speriați!

5. În al doilea rând, consecințele progresului industrial conduc inevitabil către o decadență rapidă a elementului spiritual, care se identifică cu materia captivă, în loc să se elibereze de ea. Semnificația ascunsă a gestului lui Enoh era aşadar aceea că spiritul acestuia coborâse în profunzimile materiei pentru a elibera sufletul ținut captiv în materie al lui Lameh, reunificându-l din nou cu elementele sale cele mai sublime şi mai pure, respectiv cu spiritul său.

6. A treia semnificație a gestului lui Enoh avea o conotație pur profetică: copiii înălțimilor sacre au coborât cu paşi repezi către ținuturile joase, unde au dat curs liber tuturor dorințelor lor inferioare. Deşi au coborât în calitate de înțelepți şi de filozofi, ei au învățat destul de repede să se dedea la tot felul de abuzuri şi destrăbălări.

7. Acestea sunt cele trei interpretări ale gestului lui Enoh.

8. Unii oameni ar putea obiecta că dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că viitorul ar putea fi determinat prin studierea cuvintelor şi acțiunilor tuturor profeților care au existat vreodată pe pământ. În consecință, oamenii nu sunt liberi în plan spiritual, fiind nevoiți să acționeze exact aşa cum au prezis profeții! Cum s-ar spune, copiii înălțimilor sacre erau predestinați să decadă de îndată ce aveau să coboare la şes, de vreme ce Enoh a anunțat acest lucru atunci când l-a însoțit pe Lameh în fuga către familia sa.

9. Dacă aşa stau lucrurile, de ce trebuie pedepsiți oamenii, care nu au făcut altceva decât să împlinească străvechea profeție?

10. Dar Eu vă spun: dacă aşa s-ar petrece lucrurile, ar fi cumplit să fii om. Din fericire, lucrurile stau cu totul altfel, iar profeții nu fac decât să ne arate consecințele inevitabile ale acțiunilor oamenilor, care urmează să se petreacă într-un moment precis, la fel cum o sământă de grâu semănată în pământ dă rod într-o perioadă cunoscută dinainte. De aceea, Eu cred că este mai degrabă profitabil ca oamenii să ştie din timp care vor fi consecințele acțiunilor lor!

11. Nu este normal ca ţăranul să ştie dinainte că dacă va semăna grâu, ceea ce va obţine va fi tot o recoltă de grâu, şi că dacă va semăna buruieni, va obţine tot buruieni?

12. De vreme ce este bine ca el să cunoască aceste lucruri, de ce credeţi că nu este normal ca oamenii să cunoască din gura profeţilor care vor fi roadele pe care le vor recolta în urma acţiunilor lor în cadrul ordinii Mele eterne şi imuabile, dacă vor continua să le comită fără să le modifice în nici un fel?

13. În mod evident, dacă oamenii îşi schimbă comportamentul – ca urmare a acestor avertismente –, roadele acţiunilor lor vor fi cu totul altele, lucru afirmat, de altfel, în mod repetat de către toţi profeţii. Căci tot ce prezice un profet este condiţionat de acţiunile oamenilor.

14. Rezultă aşadar că libertatea oamenilor nu este în nici un fel afectată de ceea ce prezic profeţiile. Dimpotrivă, acestea le oferă oamenilor un avantaj enorm, în sensul că învaţă astfel să îşi cunoască mai bine acţiunile şi consecinţele lor, având o libertate deplină să le comită în continuare sau să le modifice, dat fiind că acum cunoaşte care sunt roadele acţiunilor bune şi care sunt roadele acţiunilor sale rele.

15. Ar mai fi un aspect care trebuie elucidat în privinţa comportamentului lui Enoh din timpul cursei sale, dar îl vom lăsa chiar pe el să facă acest lucru.

16. Să revenim aşadar la cei doi, care au ajuns deja la familia lui Lameh, şi să vedem ce se întâmplă în continuare!

Capitolul 37

Revărsarea de bucurie şi recunoştinţa exuberantă a regelui Lameh. Enoh îl avertizează să nu facă promisiuni pripite

(12 mai 1843)

1. Ajuns în prezenţa familiei sale şi fericit să îşi regăsească cele două soţii, fiica sa preferată şi pe soţul robust al acesteia, Lameh a rămas literalmente fără cuvinte. El semăna întru totul cu un om îndrăgostit până peste urechi, cum aţi spune voi, incapabil să îşi declare dragostea iubitei sale din cauza preaplinului pe care îl simte în inimă.

2. Abia după un lung moment de tăcere, când fericirea sa năvalnică s-a mai liniştit, a reuşit el să îşi dezlege baierele limbii, spunând următoarele cuvinte:

3. „O, Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, cum Ţi-aş putea mulţumi eu, un biet vierme care se târăşte prin praf, slăvindu-Te şi adorându-Te pe deplin pentru această graţie pe care nu o merit în nici un fel?

4. O, voi, soții şi copile ale mele, dacă ați şti câte nopți nu am plâns şi nu am suspinat gândindu-mă la voi! Eram însă plin de mânie împotriva lui Dumnezeu şi – în nebunia mea – am încercat să mă răzbun pe El, pe Domnul atotputernic şi etern al infinității!

5. Pentru această atitudine, aş fi meritat pe deplin cea mai cruntă pedeapsă posibilă, pentru întreaga eternitate. Şi totuşi, în loc să mă pedepsească aşa cum aş fi meritat, Domnul revarsă asupra mea o grație atât de mare încât chiar şi spiritele cele mai elevate şi mai perfecte din univers s-ar cutremura văzând atâta compasiune!

6. De aceea, mă închin acum la picioarele Tatălui ceresc şi strig din toată inima mea: ‚O, Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Ce doreşti să fac pentru a-Ți oferi ceva pe placul inimii Tale în semn de recunoştință pentru compasiunea Ta infinită?'"

7. Enoh i-a spus însă lui Lameh: „Ascultă, frate, ai vorbit cât se poate de inspirat în fața alor tăi, a mea şi a lui Dumnezeu, dar am regăsit în cuvintele tale un element care nu corespunde deloc ordinii divine!

8. În ardoarea iubirii tale, tu i-ai poruncit practic Domnului veşniciei să îți solicite un sacrificiu, pe care i L-ai oferit pentru a-i demonstra recunoştința ta şi pentru a-i face pe plac!

9. Această intenție este cât se poate de nobilă, dar gândeşte-te ce ai face dacă Domnul ți-ar cere să i-i sacrifici chiar pe cei care ți-au umplut inima cu o astfel de recunoştință şi cu o astfel de iubire?! Spune-mi: ce ai face în acest caz?"

10. Auzind aceste cuvinte, Lameh a rămas complet interzis, neştiind ce să răspundă, deşi întrebarea era cât se poate de importantă.

11. De aceea, Enoh a luat din nou cuvântul: „Ascultă, dragul meu frate, văd că ai înghețat de spaimă, fiind incapabil să îmi răspunzi la această întrebare!

12. Dar eu îți spun: chiar dacă Domnul ți-ar cere nu doar să i-i sacrifici pe cei dragi, dar şi mai mult încă, ar trebui să te supui voinței Sale cu inima plină de smerenie, căci cine nu este dispus să piardă totul de dragul Lui nu este cu adevărat demn de El!

13. La fel se petrec lucrurile cu toți pământenii care îşi iubesc consoarta, copiii şi părinții mai mult decât îl iubesc pe Dumnezeu!

14. De aceea, înainte de a face astfel de promisiuni Domnului, fiecare ar trebui să îşi sondeze mai întâi propria inimă, căci cel care promite un sacrificiu în semn de recunoştință, dar apoi regretă că a făcut această promisiune, nu este demn de iubirea necondiționată a Domnului. Pe de altă parte, față de cel care nu regretă promisiunea făcută, Domnul va acționa ca şi cum ar fi primit deja ofranda cerută.

15. Linişteşte-te însă, căci Domnul nu te va pune niciodată la încercare folosind asemenea metode brutale. Ceea ce am dorit să subliniez

este că înainte de a-i face astfel de promisiuni, ar fi bine să reflectezi; căci Domnului nu-i place ca oamenii să facă glume pe seama Lui!

16. Gândeşte-te la aceste cuvinte şi pe viitor acţionează în consecinţă. Iar acum, îţi propun să ne îndreptăm către casa ta, iar apoi către templul de pe munte. Amin”.

Capitolul 38

Bucuria revederii dintre regele Lameh şi familia sa. Marea recunoştinţă a lui Lameh faţă de Domnul. Enoh şi patriarhul Lameh (cel de pe înălţimile sacre) discută despre sacrificiul exemplar făcut de Lameh şi de familia sa

(15 mai 1843)

1. Lameh i-a mulţumit în inima sa lui Enoh pentru această învăţătură şi pentru avertismentul inerent pe care îl conţinea ea, după care le-a spus alor săi:

2. „Veniţi la pieptul meu şi nu vă temeţi de nimic. Ştiu că Domnul v-a transmis deja în inimile voastre că nu mai aveţi a vă teme de mine!

3. Într-adevăr, compasiunea divină m-a transformat pe deplin şi a transformat fostul tiran de odinioară, însetat de sânge, care şi-a ucis cei doi fraţi şi a comis cele mai cumplite orori, într-un miel şi un ghid plin de blândeţe al umanităţii.

4. De aceea, veniţi la pieptul meu şi nu vă temeţi. Cu ajutorul graţiei Domnului, mă aflu aici pentru a repara atât cât îmi stă în puteri toate crimele pe care le-am comis vreodată faţă de fraţii şi de surorile mele, conducându-i pe toţi către Dumnezeu (cel puţin, pe cei care mai sunt în viaţă)”.

5. Auzind această invitaţie atât de călduroasă, dublată de această tristă confesiune care făcea dovada sincerităţii sale, rudele lui Lameh s-au liniştit instantaneu şi s-au apropiat de el. L-au îmbrăţişat şi l-au salutat cu respect, mulţumindu-i din inimă Domnului pentru imensa graţie şi compasiune pe care a revărsat-o asupra lui Lameh, într-o manieră atât de miraculoasă încât toate ţinuturile de jos aveau de profitat de pe urma ei.

6. Acest act de recunoştinţă i-a înmuiat de tot inima lui Lameh, care a izbucnit în lacrimi, mulţumindu-i încă o dată Domnului pentru graţia Lui infinită.

7. Conştient de acest moment de mare graţie, Enoh i-a vorbit în tăcere fiului său, Lameh (cel de pe înălţimile sacre, care îl auzea în inima sa):

8. „Priveşte, fiule! Iată cum trebuie oferit un sacrificiu care să fie cu adevărat pe placul Tatălui nostru preasfânt! Ai întâlnit vreodată o fervoare atât de mare pe înălțimile sacre?

9. Da, cândva obişnuiam să practicăm cu toții o ceremonie sacră, care nu făcea însă decât să excite simțurile şi să ucidă spiritul! Mă tem însă că nu vei întâlni prea des pe înălțimile sacre o astfel de ceremonie, tăcută, dar vie, care lasă să vorbească numai inimile, cum este cea la care asistăm în clipa de față. Şi ne mai numim ‚copiii lui Dumnezeu', în timp ce pe aceşti oameni din ținuturile de jos îi numim ‚copiii lumii'!

10. E drept că atât timp cât Tatăl nostru ceresc păşea printre noi într-o manieră vizibilă, dându-ne dovezi peste dovezi ale iubirii, grației şi compasiunii Sale divine, s-au găsit printre noi destule inimi smerite care să îl slăvească şi să se închine la picioarele Părintelui nostru preasfânt şi preaplin de iubire, dar de îndată ce Acesta a redevenit invizibil, cei mai mulți dintre frații noştri au revenit la vechile lor ocupații, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic ieşit din comun! Ce spui de această diferență?"

11. Lameh (cel de pe înălțimile sacre) i-a răspuns: „O, părinte Enoh, această diferență mi se pare uriaşă! Pe de altă parte, trebuie să-ți mărturisesc că niciodată până acum nu mi s-a părut atât de sublim Tatăl nostru ceresc!

12. Cât de inferiori suntem noi față de ceea ce ne pretindem a fi! Acest Lameh din ținuturile de jos este mult mai presus decât mine, chiar dacă eu vin din înălțimile sacre!

13. La urma urmelor, Domnul nu i-a dăruit mare lucru, şi chiar şi acesta aparține lumii exterioare; şi totuşi, el îi mulțumeşte ca şi cum i-ar fi dăruit toate cerurile Sale. Mie mi-a dăruit însă tot ce poate fi mai prețios, aşa cum mi-a mărturisit chiar El, şi tot ce poate fi mai înălțător, aşa cum mi-a spus cu cuvintele Sale, dar recunoştința şi iubirea mea s-au dovedit infime prin comparație cu cele manifestate acum de Lameh!"

14. Enoh l-a aprobat întru totul: „Aşa este, dragul meu fiu, ai perfectă dreptate! Acest lucru ne priveşte pe toți, căci noi, copiii înălțimilor sacre, suntem mult mai puțin recunoscători față de Tată nostru ceresc pentru darurile Sale de o măreție infinită decât sunt frații noştri din ținuturile de jos pentru nişte daruri absolut minore!

15. Dar acum să ne îndreptăm către oraş! Vei vedea acolo minunile pe care le-au creat iubirea şi recunoştința față de Dumnezeu, şi care vor depăşi în grandoare tot ce am văzut vreodată până acum! Vei înțelege astfel şi mai bine cât de mare este recunoştința acestor oameni pentru câteva fire de praf solar, prin comparație cu recunoştința noastră, a celor de pe înălțimile sacre, care am primit în dar întregii aştri solari! – Haide să pornim aşadar către oraş! Amin".

16. Lameh din ținuturile de jos şi-a regăsit în sfârşit prezența de spirit şi i-a urmat pe Enoh şi pe ceilalți patriarhi, însoțit de familia sa şi cu inima plină de smerenie şi de recunoştință.

Capitolul 39

Sosirea la Hanoh. Venerarea locurilor sacre este admisă provizoriu. Recepția la palat

(16 mai 1843)

1. Când grupul a ajuns în oraş, Enoh i-a atras atenția fiului său asupra oamenilor din ținuturile de jos. Îmbrăcați în zdrențe, aceştia scăldau în lacrimile lor drumurile pe care păşiseră cândva mesagerii din ținuturile de sus, dar mai ales cele pe care păşise cândva Domnul. Unii stăteau chiar întinşi la sol, pentru a atinge cu piepturile lor locurile sfinte pe care a călcat Domnul, adorându-le astfel cu inimile pline de iubirea cea mai profundă.

2. Văzând aceste scene impresionante, patriarhul Lameh şi-a bătut pieptul cu pumnii şi a spus: „O, părinte Enoh, ce-mi văd ochii? Aceşti copii ai lumii iubesc locurile pe care a păşit cândva Domnul mai mult chiar decât îl iubim noi pe Domnul Însuşi! Mă întreb în ce măsură trebuie să-L iubească ei pe Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire!

3. Enoh i-a răspuns: „Aşa este! Acesta este adevărul cel mai curat! La drept vorbind, ar trebui să le interzicem sărmanilor noştri frați să venereze în acest fel idolatru locurile prin care au trecut cândva Domnul şi mesagerii veniți din munți, căci inimile lor s-ar putea ataşa cu uşurință de aceste aspecte exterioare pe care le confundă cu amintirea lor atât de sublimă. Din fericire, ceea ce simt ei este orientat în totalitate către Domnul, aşa că nu pot decât să-i las să-şi manifeste în continuare pietatea în acest fel.

4. Străduța pe care a trecut Domnul atunci când numele lui Iehova a fost dus la templu va rămâne un loc de-a pururi sacru, şi de acum înainte nu vom mai putea interzice astfel de acte de venerație ale acestor oameni fără a le încălca liberul arbitru. De altfel, nici nu avem vreun drept să facem aşa ceva, de vreme ce Domnul Însuşi nu le interzice să facă acest lucru.

5. Pe de altă parte, nu ne revine nouă rolul de a-i spune Domnului ce trebuie să facă. La fel ca întotdeauna, El va acționa aşa cum găseşte de cuviință!

6. În ceea ce ne priveşte, avem în cazul de față o ocazie minunată de a vedea cât de mult îl iubesc aceşti oameni pe Domnul, pe care îl consideră Tatăl lor preasfânt şi preaplin de iubire într-o măsură mult mai mare decât noi, copiii lui Dumnezeu care venim din înălțimile sacre. Mai mult, ei îl adoră într-o manieră diferită de a noastră, aş putea spune mult mai vie şi mai autentică!

7. Am ajuns însă în apropiere de casa regelui Lameh. Să îl lăsăm aşadar să o ia înainte şi să ne conducă în locuința sa!”

8. Văzând că patriarhul Lameh se minunează în fața splendorii neasemuite a palatului, Enoh i-a spus: „Da, măreția acestei construcții este de neegalat, dar dacă ne gândim la sacrificiile care au fost făcute pentru a-l construi, nu putem decât să ne cutremurăm!"

9. Într-adevăr, patriarhul Lameh s-a cutremurat până în străfundurile inimii sale şi a spus cu tristețe: „Da, da, dragă tată Enoh, chiar aşa stau lucrurile! Atunci când Domnul creează lumi şi sisteme solare, aşezând munții şi celelalte minuni ale naturii la locul lor, este normal să ne bucurăm la vederea acestor splendori, căci ştim cât de uşor îi este Domnului să creeze astfel de miracole! Cât despre aceste construcții din piatră ridicate de oameni cu sudoarea frunții şi cu prețul a nenumărate sacrificii, nu putem decât să ne întristăm, chiar dacă la prima vedere şi ele seamănă cu munții".

10. Enoh: „Da, ai întru totul dreptate! Îți propun însă să nu ne mai ocupăm de aceste lucruri, pe care Domnul le-a permis să devină realitate. Am avut şi noi partea noastră de suferință de suportat, iar lucrurile nu mai pot fi schimbate în ochii Tatălui nostru preasfânt şi preaplin de iubire.

11. Iată, ghidul nostru Lameh se apropie deja de noi, cu brațele larg deschise, pentru a ne conduce în casa sa, iar oamenii ne aşteaptă la poartă! De aceea, haide să ne grăbim să intrăm, căci în caz contrar oamenii ne vor lua pe sus, închinându-se în fața noastră ca şi cum am fi nişte Dumnezei, lucru pe care trebuie să îl evităm cu orice preț!"

12. În acest moment, ghidul Lameh s-a alăturat patriarhilor, iar Enoh i-a recomandat să îi conducă repede în casă, pentru a împiedica astfel oamenii să îi transforme în obiectul adorației lor. Lameh a făcut precum i s-a spus.

Capitolul 40

Primirea oaspeților la curtea regală. Pregătirea pentru festin. Lameh porunceşte ca toate armele să fie transformate în ustensile utile. Iubirea – arma primordială şi sacră a Domnului

(17 mai 1843)

1. Când grupul a ajuns în marea sală a tronului, în care se afla adunată întreaga curte regală a lui Lameh, regele a început să strige cu bucurie:

2. „Prieteni, frați, copii şi surori! Bucurați-vă împreună cu mine, căci Domnul şi-a arătat din nou grația față de noi!

3. Iată, aici se află cele două soții ale mele, Ada şi Zilla, precum şi cei doi fii ai mei pe care îi credeam pierduți, Jubal şi Jabal, şi fiica mea Naama, împreună cu soțul pe care i l-a dăruit Domnul însuşi!

4. Bucurați-vă împreună cu mine, căci Domnul mi-a înapoiat familia pentru a-mi fi alături şi pentru a-şi relua poziția pe care o ocupa cândva, de această dată însă în spiritul smereniei şi al purității, şi nu în cel al tiraniei, aşa cum s-a întâmplat pe timpuri, fapt care mi-a atras întreaga dezaprobare a Domnului.

5. O, să ne bucurăm cu toții de imensa grație pe care a revărsat-o din nou asupra noastră Părintele nostru ceresc!

6. Brudal, du-te chiar acum în camera cu provizii şi pregăteşte-ne un mare festin de sărbătoare. Foloseşte în acest scop carnea cea mai bună şi fructele cele mai proaspete. De asemenea, pregăteşte o masă întinsă inclusiv pentru acei cetățeni de vază ai acestui oraş care îl iubesc pe Dumnezeu, şi o a treia pentru sărmanii care erau cândva sclavii şi prizonierii noştri, şi pe care între timp i-am eliberat! Haide, du-te şi fă ce ți-am poruncit!

7. Iar tu, fratele meu Terhad, care ai fost ales de Domnul pentru a fi gardianul templului Său principal, trimite-ți fără întârziere heralzii în oraş cu misiunea de a-i invita pe toți cei pe care i-am pomenit la acest mare festin al bucuriei nemărginite, în numele preasfânt al Domnului Iehova Savaot, Dumnezeul, Creatorul şi Părintele nostru preasfânt şi preaplin de iubire, acum şi de-a pururi! Aşa să fie! Amin”.

8. Brudal şi Terhad au trecut imediat la treabă, făcând ceea ce li s-a poruncit.

9. În continuare, Lameh l-a chemat la el pe fiul său Tubal-Cain. Când acesta s-a apropiat cu smerenie de tatăl său, acesta i-a spus:

10. „Tubal-Cain, fiul meu drag, îți dau o poruncă în fața marelui preot al Domnului: dă ordin să fie adunate toate armele din marele meu regat care erau destinate cândva pentru luptă, topeşte-le şi transformă-le în căruțe, greble, furci, foarfeci, ciocane şi tot felul de alte ustensile utile, aşa cum îți va indica Spiritul lui Dumnezeu!

11. De acum înainte, singura armă cu care ne vom apăra în fața răului va fi credința noastră față de Domnul. De acum înainte nu doresc să mai folosim arme nici măcar împotriva fiarelor sălbatice; căci am avut ocazia să cunosc şi să învăț care este principala armă a Domnului!

12. De aceea, de acum înainte nu ne vom mai apăra decât folosindu-ne de această armă atotputernică, iar copiii copiilor noştri nu vor mai cunoaşte altă armă.

13. Arma primordială, atotputernică şi sacră a Domnului este iubirea! Aceasta este singura armă cu care ne vom mai lupta de acum înainte împotriva combatanților noştri tereştri. În acest fel, îi vom putea oferi Domnului, până la sfârşitul zilelor noastre pe acest pământ, un sacrificiu care îi va fi cu siguranță pe plac şi care va consta în victoriile pe care le vom obține asupra oricărui rău din această lume folosindu-ne de arma Sa atotputernică şi sacră.

14. Doresc să începi să te ocupi chiar de mâine de sarcina pe care ți-am dat-o. Fie ca voința preasfântă a Domnului să se facă întotdeauna, acum şi de-a pururi! Amin”.

15. Auzind aceste cuvinte, Enoh s-a îndreptat către Lameh şi i-a spus: „Mult iubitul meu frate Lameh, porunca pe care tocmai i-ai dat-o lui Tubal-Cain îmi face o bucurie infinit mai mare decât mi-ar face vederea aurului cel mai pur din lume. De aceea, te asigur că vei fi binecuvântat aşa cum nimeni din această lume nu a fost vreodată până acum!

16. Această țară va vedea curgând pe străzile ei lapte şi miere. Oraşul tău va străluci ca o lună plină, casele din el vor lumina precum stelele, iar palatul tău precum soarele la răsărit!

17. Adevăr îți spun: iubirea ta a devenit mai mare decât întregul glob pământesc! Când marele festin se va încheia şi vom trece la ceremonia de consacrare, îți vei da seama cât de mulțumit este Domnul de tine!

18. Inițial, intenția mea era să plec chiar astăzi, dar acum sunt gata să mai rămân încă trei zile alături de tine, pentru a-ți arăta puterea noii arme pe care ai adoptat-o. Aşa să fie, în numele Domnului! Amin”.

Capitolul 41

Conversația dintre Enoh şi fiul său pe tema ordinii juste şi a dezastruoasei ierarhii umane

(18 mai 1843)

1. Festinul comandat a fost în curând gata, iar oaspeții au început să sosească. Mesele au fost ocupate şi separate conform indicațiilor lui Lameh.

2. Atunci, Enoh i-a spus lui Lameh: „Frate, este foarte bine să respectăm o anumită ordine, căci aceasta reprezintă puterea lui Dumnezeu, care a creat întreaga lume ținând cont de principiile ordinii. Din păcate, oamenii au creat o cu totul altă ordine, care îi este absolut insuportabilă Domnului şi care poartă numele de ierarhie!

3. Dacă tu însuți ai aranja diferite obiecte într-o anumită ordine pe masă şi altcineva ar veni şi le-ar schimba între ele, acest lucru te-ar supăra, căci ordinea instaurată de tine ar fi încălcată. De aceea, l-ai privi cu mânie pe cel responsabil de această dezordine.

4. În mod similar, Domnul şi-a creat copiii într-o manieră similară şi i-a aşezat în fața Lui în linie dreaptă, în ordinea dorită de El. De ce încalci atunci această ordine după bunul tău plac?

5. La drept vorbind, noi putem în anumite circumstanțe să spunem: ‚Cutare şi-a îndeplinit funcția, iar cutare este numit în următoarea poziție’, iar un frate care a fost numit de Domnul pentru a-şi instrui semenii îi poate

spune unui alt frate (care nu a fost numit de Domnul) să îi urmeze instrucțiunile.

6. Aceasta este adevărata ierarhie pe care ne-a dăruit-o Domnul. Dacă însă nu facem decât să le oferim fraților noștri un festin, nu este normal să aranjăm trei mese diferite. Una singură este suficientă, şi putem mânca cu toții la ea, în calitate de frați şi de surori cu drepturi egale!"

7. Auzind această mustrare născută din iubire, Lameh a dispus imediat unirea meselor, astfel încât toți s-au putut aşeza la aceeaşi masă, simțindu-se precum frații.

8. Enoh l-a lăudat imediat pe Lameh pentru supunerea sa în fața voinței şi iubirii Domnului.

9. Cât despre patriarhul Lameh (cel de pe înălțimile sacre), acesta s-a apropiat pe furiş de Enoh şi i-a spus în şoaptă: „Ascultă, părinte Enoh, sunt întru totul de acord cu ceea ce i-ai spus omonimului meu din ținuturile de jos, dar trebuie să-ți mărturisesc că nu am înțeles pe deplin ce ai vrut să spui atunci când te-ai referit la ierarhia creată de oameni.

10. Ascultă: copiii sunt mai mici în rang decât părinții lor şi cred că nici chiar Domnului nu i-ar plăcea să îi vadă punându-se pe picior de egalitate cu aceştia din urmă.

11. De altfel, îmi amintesc de diferite situații în care Domnul Însuşi i-a tratat pe cei de pe înălțimi în mod diferit, nepunându-i deloc pe picior de egalitate!

12. Ceea ce s-a întâmplat cu cele trei coşuri atunci când am ținut marele festin în munții sacri reprezintă o dovadă clară în această direcție. Mai mult, la acel festin Domnul te-a numit pe tine mare preot, iar pe Ghemela şi pe Purista le-a înălțat în rang în fața tuturor. Nimeni nu poate contesta aceste fapte!

13. Rezultă aşadar dincolo de orice tăgadă că Domnul a stabilit o anumită ierarhie între oameni. De aceea, nu am reuşit să înțeleg ce ai vrut să spui mai devreme. Te rog, oferă-mi câteva explicații suplimentare în această direcție!"

14. Enoh s-a întors către Lameh şi i-a spus: „Fiul meu, mă tem că greşeşti teribil atunci când compari maniera de a acționa a Domnului cu cea a oamenilor. Nu uita că Domnul poate face aşa cum doreşte şi nimeni nu se poate opune voinței Sale!

15. De altfel, diferitele grade pe care le-a stabilit Domnul în rândul copiilor Lui au drept unic criteriu iubirea pe care o simt aceştia din urmă pentru El. Altfel spus: ‚Cu cât inima ta Mă iubeşte mai mult pe Mine, Tatăl tău preasfânt şi preaplin de iubire, cu atât eşti mai apropiat de Mine. Invers, cu cât inima ta Mă iubeşte mai puțin, cu atât mai mult Mă voi îndepărta de tine!'

16. Acesta este unicul criteriu pentru care Enoh a fost considerat demn de a primi statutul de mare preot, şi tot el explică ce s-a întâmplat cu cele trei coşuri cu alimente, sau cu Purista şi cu Ghemela. Aceeaşi ordine explică şi de ce au copiii o datorie faţă de părinţii lor, care reprezintă primii mari preoţi numiţi de Dumnezeu în rândul umanităţii (respectiv al copiilor Lui).

17. În consecinţă, totul depinde exclusiv de comportamentul dictat de iubirea oamenilor faţă de Dumnezeu. În ceea ce priveşte însă ordinea stabilită de oameni, aceasta diferă de ordinea creată de Dumnezeu, iar ei nu trebuie să se separe şi să se îndepărteze unii de ceilalţi, sub pretextul că unii ar fi mai presus şi alţii mai prejos!

18. Dacă ne diferenţiem unii faţă de ceilalţi, acest lucru este valabil exclusiv în faţa lui Dumnezeu, şi asta în funcţie de iubirea noastră faţă de El. În rest, între noi nu trebuie să existe nici o diferenţă!

19. Căci cel care doreşte să fie mai mare între doi oameni va fi întotdeauna mai mic în faţa lui Dumnezeu. În schimb, dacă ne simţim uniţi cu ceilalţi fraţi ai noştri prin iubirea pe care le-o purtăm, la fel ne vom prezenta şi în faţa lui Dumnezeu!

20. Încearcă să înţelegi corect ce îţi spun, fiul meu! Dar văd că mesele au fost reunite. Îţi propun să luăm loc la una din ele. Amin".

Capitolul 42

O a doua masă este aranjată în sala tronului. Marele festin al bucuriei. Discursul necunoscutului aşezat la a doua masă

(19 mai 1843)

1. Numărul invitaţilor era atât de mare încât nu au putut lua toţi loc la masa cea mare. De aceea, Lameh s-a întors către Enoh şi i-a spus:

2. „Ascultă, dragul şi înţeleptul meu frate, tu, care eşti unicul mare preot al Domnului, după cum îţi poţi da seama şi singur, jumătate din oaspeţii mei nu au loc la masa principală! Mă întreb ce vor spune ei dacă voi dispune aranjarea unei alte mese, separat de aceasta, special pentru ei? Oare se vor simţi mai puţin bine trataţi decât ceilalţi, de vreme ce nu pot sta la masa la care eşti aşezat tu?"

3. Enoh i-a răspuns zâmbind: „Dragul meu frate, necesitatea nu este totuna cu tratamentul de sus. Oricum, pentru a atrage cât mai puţin atenţia asupra acestei chestiuni, dispune aranjarea unei a doua mese în această sală uriaşă, care poate găzdui pe puţin zece mii de persoane, şi atunci nu va mai conta unde se vor aşeza invitaţii. În acest fel, nimeni nu va avea motive de nemulţumire!"

4. Lameh a fost imediat de acord cu propunerea excelentă a lui Enoh şi le-a poruncit servitorilor săi să facă exact aşa cum l-a sfătuit acesta.

5. Invitaţii aflaţi în plus şi-au găsit cu uşurinţă loc la cea de-a doua masă şi s-au bucurat enorm să constate că fac obiectul unei graţii speciale din partea regelui lor, care le permite să mănânce în marea sală a tronului, alături de distinşii oaspeţi veniţi din ţinuturile sacre şi prieteni ai lui Dumnezeu.

6. Văzând cât de mare este mulţumirea oamenilor în faţa gestului său de a dispune aranjarea celei de-a doua mese, Lameh s-a bucurat în sinea sa şi s-a aşezat alături de Enoh şi de fiul acestuia, patriarhul Lameh.

7. Şi astfel, totul era într-o ordine perfectă. Felurile de mâncare au fost aduse, iar în curând din toate inimile s-a ridicat către cer un cor de laude aduse Domnului. Enoh a binecuvântat mâncarea în numele sfânt al lui Dumnezeu şi toţi s-au servit din bucatele astfel binecuvântate, mâncând şi bând, în timp ce din loc în loc se auzeau cuvinte de recunoştinţă şi de slavă aduse Tatălui ceresc.

8. După ce toată lumea s-a săturat, unul din oaspeţii care luase loc la cea de-a doua masă s-a ridicat şi le-a adresat următoarele cuvinte comesenilor săi:

9. „Fraţi, prieteni şi surori! Ce om, oricât de mare ar fi ardoarea inimii sale, i-ar putea mulţumi îndeajuns lui Dumnezeu, Domnul suprem al cerului şi al pământului, pentru graţia inexprimabilă de a-l fi transformat pe nemilosul nostru rege Lameh într-un frate atât de minunat şi într-un binefăcător al umanităţii? Adevăr vă spun: nu-mi pot imagina ceva mai sublim!

10. Cu siguranţă, nimic nu este mai uşor pentru Domnul decât să creeze miliarde de lumi, dar să transformi o fiinţă liberă şi nesupusă judecăţii în maniera în care a fost transformat Lameh, şi implicit prin el întreaga sa casă regală, reprezintă un miracol mult mai mare decât crearea stelelor, a pământurilor şi a celorlalte lumi într-o singură clipă, aşa cum numai voinţa divină şi atotputernică este capabilă să facă!

11. Căci crearea unei lumi nu depinde decât de voinţa lui Dumnezeu, iar ceea de doreşte Acesta va continua să existe de-a pururi! Este suficient ca El să rostească atotputernicul său: ‚Aşa să fie!' pentru ca o lume întreagă cu sori şi planete să înceapă să se rotească în jurul orbitei sale în faţa ochilor marelui Creator!

12. Cu totul altfel stau însă lucrurile cu fiinţele libere, căci în cazul lor ‚Aşa să fie!' ar echivala cu o judecată, respectiv cu moartea! De aceea, în astfel de cazuri numai marea iubire, compasiunea, răbdarea, blândeţea şi celelalte mijloace pline de înţelepciune folosite de Dumnezeu pentru a le orienta fără a le controla în vreun fel pot da rezultate. Aceste instrumente divine iau astfel locul atotputerii, instruind şi conducând spiritul fiinţei umane, care reprezintă o divinitate în sine, până când acesta se trezeşte, iar

omul îşi reia locul firesc în cadrul ordinii divine, prin cunoaşterea de sine. Acest miracol mi se pare infinit mai mare decât să creezi o întreagă lume, cu sori şi planete!

13. De aceea, ar trebui să îl slăvim şi să îl iubim pe Domnul mai mult chiar decât am făcut-o vreodată, căci abia acum ne putem da cu adevărat seama de întreaga Sa măreție!

14. Aşadar, ridicați-vă, fraților, şi haideți să îl slăvim pe Domnul care a revărsat asupra noastră o grație atât de mare!"

15. Acest discurs a uluit literalmente întreaga asistență, care a rămas copleşită de forța ce se degaja din aceste cuvinte.

Capitolul 43

Uimirea regelui Lameh la ascultarea discursului oaspetelui necunoscut. Cele două tipuri de hrană ale ființei umane şi dubla natură a acesteia

(20 mai 1843)

1. Singur Lameh nu ştia cum să procedeze. De aceea, el s-a adresat lui Enoh, căruia i-a spus: „Ascultă, prieten drag şi frate sublim întru iubirea lui Dumnezeu, acest om vorbeşte de parcă ar fi fost ales de Domnul personal pentru a ne fi ghid!

2. Într-adevăr, tot ce a spus el ar fi putut ieşi la fel de bine de pe buzele tale, şi eu însumi m-aş simți onorat să fiu inspirat cu asemenea cuvinte. Din nefericire, nu prea este cazul!

3. Spune-mi, aşadar, dragul meu Enoh, dacă împărtăşeşti această părere a mea: oare nu ar fi cazul să îl invităm pe acest orator înțelept la masa noastră?"

4. Enoh i-a răspuns: „Dragul meu frate, mă întreb dacă, acționând în acest fel, nu vei acorda o mai mare importanță mesei noastre decât mesei alăturate!

5. De aceea, eu cred că deocamdată ar fi bine să ne limităm să ascultăm cu atenție ce are de spus străinul, meditând în tăcere asupra semnificației profunde a cuvintelor sale!

6. Dacă vei cumpăni asupra acestui sfat, sunt convins că îmi vei da dreptate. Oricum, te afli la tine acasă şi eşti înzestrat cu propria ta voință, aşa că nu ai decât să procedezi aşa cum consideri că este mai bine!"

7. Într-adevăr, Lameh a început să reflecteze, iar în cele din urmă a spus: „O, dragul şi înțeleptul meu frate Enoh, ce rost ar avea să mă iau după propria mea voință în condițiile în care mă aflu alături de tine? Ori de câte ori rosteşti un cuvânt, sunt copleşit de înțelepciunea care emană din el!

8. De aceea, voi face aşa cum m-ai învăţat: îl voi asculta cu cea mai mare atenţie pe oratorul de la masa alăturată şi nu îl voi ruga să vină la masa noastră decât după ce toată lumea a terminat de mâncat, astfel încât să ne cunoaştem mai bine. Sper că nu ai nimic de obiectat!"

9. Enoh: „Dragul meu frate, dacă vei acţiona în acord cu această intenţie a ta, vei proceda corect şi drept în faţa lui Dumnezeu şi a acestor oaspeţi ai noştri!"

10. Când Enoh a tăcut, oaspetele de la masa alăturată s-a ridicat din nou şi a luat din nou cuvântul, spunând:

11. „Prieteni, fraţi şi surori! Ne-am înfruptat cu toţii din aceste delicioase bucate. Corpurile noastre s-au îngreunat şi simt o stare de bunăstare interioară, în timp ce sufletele noastre nu-şi pot păstra decât cu mare greutate mobilitatea obişnuită. De aceea, vă propun să îi dăruim iubirea şi recunoştinţa noastră Celui care dăruieşte toate lucrurile!

12. Corpul nu este însă esenţa omului. El nu reprezintă decât un instrument care îi serveşte pentru a realiza marele scop sacru ce a existat dintotdeauna, şi anume integrarea în ordinea divină.

13. De vreme ce aşa stau lucrurile cu corpul nostru, şi este evident că ele nu pot sta altfel, rezultă că în interiorul fiinţei umane trebuie să existe un alt principiu, cu totul diferit, un alt fel de fiinţă, mai elevată, pentru care a fost creat acest corp pe care tocmai l-am hrănit atât de bine. Această fiinţă interioară este cea căreia trebuie să-i acordăm întreaga noastră atenţie, procurându-i hrana cea mai potrivită şi având grijă de ea, căci este extrem de delicată şi de sensibilă…

14. Constat că vă întrebaţi în inimile voastre: ‚Mda, bine ar fi să putem avea grijă de fiinţa noastră interioară, dar nu prea ştim cu ce anume trebuie să o hrănim!

15. Este uşor să creştem pe pământ diferiţi pomi pentru a obţine fructele necesare pentru a ne hrăni trupul fizic, dar încă nu am cunoscut vreun pom în care să crească acele fructe cu care se hrăneşte fiinţa interioară a omului!'

16. Aveţi întru totul dreptate, dragii mei prieteni, fraţi şi surori, dar eu vă spun altceva!

17. Ascultaţi-mă aşadar: Domnul a aranjat astfel lucrurile încât materia să se hrănească cu materie, sufletul cu suflet, iubirea cu iubire şi spiritul cu spirit!

18. Iubirea este temelia spiritului şi esenţa autentică a acestei fiinţe interioare a omului. De aceea, noi nu ne putem hrăni această fiinţă interioară cu o altă hrană mai bună decât cu iubirea noastră faţă de Dumnezeu. Această iubire întăreşte fiinţa interioară a omului, permiţându-i acestuia să fie un senior în propria sa casă, care nu este alta decât sufletul nemuritor şi corpul trecător.

19. Pentru a putea fi consumate, mâncărurile destinate trupului trebuie însă pregătite de natura exterioară, dar şi de arta culinară a oamenilor. Cu atât mai mult, hrana destinată spiritului trebuie bine pregătită înainte de a putea fi consumată!

20. Pregătirea acestei hrane spirituale se face cu ajutorul Cuvântului dinlăuntrul nostru. Numai consumând hrana spirituală astfel preparată ne vom putea fortifica noi spiritul!"

21. În acest moment, Lameh l-a tras de mânecă pe Enoh şi i-a spus: „Încă nu a terminat, aşa că îl vom asculta până la capăt, şi abia apoi vom schimba impresii pe marginea celor spuse de el! Iată, reîncepe să vorbească. Să-l ascultăm!"

Capitolul 44

Saţietatea corpului, a sufletului şi a spiritului. Plictiseala este foamea sufletului, iar aviditatea de a se instrui cea a spiritului

(22 mai 1843)

1. Oratorul aflat la cealaltă masă a continuat astfel: „Pregătirea iubirii faţă de Dumnezeu se realizează cu ajutorul Cuvântul viu care vine din inimile noastre. Aceasta este adevărata hrană a spiritului.

2. Adevăr vă spun: Cuvântul autentic şi viu care se naşte în profunzimile inimilor noastre înseamnă totul. El poate penetra materia, dezagregând-o şi transformând-o într-o esenţă spirituală care hrăneşte apoi spiritul.

3. Este exact aşa cum vă spuneam la început: materia hrăneşte materia, sufletul hrăneşte sufletul, iar spiritul hrăneşte spiritul.

4. Căci Cuvântul care există în noi, sub forma gândului care se exprimă cu claritate în inima noastră, este mai presus de materie, pe care o divide şi o contemplă din interiorul structurii sale minunate. Cu această contemplaţie se satură sufletul, căci starea de încântare pe care o simte el la vederea frumuseţii neasemuite a formelor pe care le descoperă astfel îi potoleşte în întregime foamea.

5. Creatorul a creat astfel omul încât saţietatea uneia din părţile fiinţei sale să trezească senzaţia de foame într-o altă parte a sa.

6. Pentru a înţelege mai bine aceste cuvinte, vă voi da un exemplu. De aceea, ascultaţi-mă cu cea mai mare atenţie!

7. Ori de câte ori vă este foame din punct de vedere fizic, voi vă gândiţi cu aviditate la o masă bună, iar dacă vă găsiţi în faţa unei mese pline cu bucate alese, vă umpleţi de o stare de fericire interioară, căci ştiţi că vă veţi putea potoli astfel foamea.

8. Dacă aţi fi însă nevoiţi să rămâneţi aşezaţi la această masă opt zile, o lună sau chiar un an, fără să vă puteţi ridica de la ea, nu v-aţi plictisi peste măsură?

9. Adevăr vă spun, dragii mei prieteni, fraţi şi surori, nu numai că v-aţi plictisi, dar v-ar cuprinde o disperare nemărginită!

10. De vreme ce aşa stau lucrurile, vă pun următoarea întrebare: de unde se naşte această stare de disperare, de vreme ce corpul vostru s-ar simţi astfel întru totul satisfăcut, ştiind că foamea sa va fi mereu potolită?

11. E simplu: starea de disperare se naşte din faptul că potolirea corpului fizic provoacă inevitabil foamea sufletului, care se manifestă fără nici o excepţie printr-o plictiseală exasperată şi plină de amărăciune.

12. Ce putem face în acest caz pentru a potoli sufletul, după ce am satisfăcut corpul?

13. Ne putem ridica de la masă, putem ieşi afară, pe o colină sau într-o grădină în care sufletul poate admira în voie formele frumoase create de natură, se poate desfăta cu ciripitul păsărelelor, cu parfumul eteric al florilor şi cu tot felul de alte lucruri la fel de agreabile.

14. Vom constata însă cât de curând că după ce ne-am potolit sufletul înfometat contemplând aceste forme frumoase, această nouă hrană va începe să ne plictisească la rândul ei, iar noi vom simţi nevoia să ne întoarcem în casă pentru a ne hrăni din nou corpul. Acesta devine înfometat ori de câte ori sufletul atinge starea de saţietate. În alte cazuri, mai rare, spiritul omului elevat este cel care începe să se agite, spunându-i sufletului: ‚Mi-e foame!'

15. Cum se manifestă această foame a spiritului? Printr-o sete de cunoaştere din ce în ce mai mare.

16. Spiritul îşi doreşte să înţeleagă care este esenţa materiei şi a frumoaselor forme pe care le-a contemplat sufletul; căci, pentru el, frumuseţea formelor nu reprezintă o hrană ce poate fi consumată. Pentru ca spiritul să atingă la rândul lui starea de saţietate, formele trebuie consumate prin foc, lumină şi adevăr.

17. La ce foc mă refer în cazul de faţă? La cel al iubirii plină de ardoare. În ce constă lumina care poate potoli foamea spiritului? În gândul care se manifestă cu claritate în interiorul inimii. La ce se referă adevărul de care vorbeam? La Cuvântul care decurge din foc şi din lumină.

18. Cu ajutorul acestui Cuvânt, noi dizolvăm materia fermă aflată în forma care ne place şi descoperim în interiorul ei semnificaţia spirituală a formei sale.

19. Spiritul care descoperă această semnificaţie trăieşte o stare de euforie beatifică, sinonimă cu potolirea foamei sale anterioare. În această stare îşi găseşte el adevărata patrie, pacea primordială, substanţa, sursa, şi

implicit adevărata sa iubire faţă de Dumnezeu, precum şi iubirea atotputernică a lui Dumnezeu faţă de el.

20. Fericit, spiritul astfel satisfăcut se închină cu smerenie şi cu ardoare în faţa iubirii infinite a lui Dumnezeu, căruia îi mulţumeşte cu recunoştinţă. Şi astfel, Dumnezeu devine hrana sa esenţială, cu ajutorul căreia poate obţine viaţa eternă.

21. Aşa trebuie să privim noi opera Tatălui nostru ceresc, căutând în ea marea Sa iubire şi compasiunea Sa infinită. Atunci când unul dintre noi descoperă un astfel de adevăr, el trebuie să îl împărtăşească imediat şi fraţilor săi, într-un limbaj autentic şi uşor de înţeles de către aceştia. În acest fel, întreaga umanitate va avansa în spiritul adevărului, care va deveni hrana vie a spiritului său, pe care îl va ajuta să crească şi să se maturizeze întru iubirea sa faţă de Dumnezeu. În ultimă instanţă, această activitate reprezintă adevărata viaţă eternă!"

22. După aceste cuvinte, Oratorul a tăcut. Întreaga adunare a rămas uluită în faţa unei înţelepciuni atât de mari. Cât despre Lameh, acesta parcă şi-a ieşit complet din minţi!

23. Enoh l-a liniştit însă şi i-a spus: „Mai ai încă puţină răbdare, căci Oratorul nostru nu şi-a terminat încă discursul. Parcă spuneai că nu vom schimba impresii decât după ce va termina de vorbit!"

Capitolul 45

Întrebările spiritelor critice, incapabile de înţelegere. Răspunsul înţelept al Oratorului referitor la Cuvântul viu

(23 mai 1843)

1. Se pare însă că mai mulţi oaspeţi aşezaţi la masa Oratorului aveau dificultăţi în a înţelege pe deplin discursul Său. Aceştia i s-au adresat aşadar, pe un ton complet lipsit de înţelegere, spunându-i:

2. „Prieten bun şi înţelept, dispui în mod evident de multă lumină, iar cuvintele tale sunt cât se poate de clare. Nici unul dintre noi nu poate contesta acest lucru, întrucât suntem noi înşine înzestraţi cu această calitate a înţelepciunii, fiind capabili să ne dăm seama dacă cineva ştie ce spune sau nu!

3. În ceea ce te priveşte, nu putem spune că nu ai vorbit cât se poate de clar, întrucât îţi recunoaştem înţelepciunea absolută.

4. Există totuşi în discursul tău un aspect pe care nu îl putem accepta, cel puţin nu în forma pe care ne-ai prezentat-o tu!

5. Iată! Spuneai mai devreme că: ‚Cel care dizolvă materia în formele sale primordiale este Cuvântul, iar sufletul se satură contemplându-

le. Prin descompunerea lor până la esenţa lor ultimă, care ne permite să înţelegem sensul lor spiritual, noi ne săturăm inclusiv spiritul'.

6. Mă rog, să spunem că suntem de acord. Dar să spui că omul poate dizolva materia cu ajutorul cuvântului său neputincios, aşa cum face fierul încins cu o picătură de apă căzută pe el – frate, reflectează puţin şi îţi vei da singur seama că ai mers puţin cam prea departe cu această afirmaţie!

7. Poţi să-i vorbeşti unei pietre o mie de ani sau mai mult – dacă ai putea trăi o perioadă atât de lungă de timp – dar ea va rămâne exact aşa cum a fost creată, de un Cuvânt cu siguranţă mult mai puternic decât al nostru!

8. Întrucât dorim însă ca onoarea ta să fie reparată – chit că nu ştim din ce parte a oraşului provii – îţi sugerăm să corectezi cât mai repede această greşeală, cu atât mai mult cu cât cei de la masa alăturată par să acorde o atenţie specială conversaţiei noastre, inclusiv cei doi puternici reprezentanţi veniţi de pe înălţimile sacre!"

9. Atunci, Oratorul s-a ridicat din nou în picioare şi s-a adresat astfel celor care L-au criticat (altminteri, cu bune intenţii): „După ce se orientează înţelepciunea autentică: după adevărul etern sau după slăbiciunea acestei lumi? Ce răspuns îmi daţi? Acela dintre voi care se consideră un înţelept să-mi răspundă!

10. Văd că tăceţi, în căutarea unui răspuns. Eu vă spun însă că nici un răspuns din cele pe care Mi le-aţi putea da nu Mă va satisface! Am vorbit Eu de o descompunere materială sau mecanică a materiei?

11. Spuneţi că aveţi intenţii lăudabile şi că doriţi să îmi restabiliţi onoarea în faţa eminenţilor invitaţi de la masa alăturată. Mă întreb ce aş putea face Eu pentru a vă salva onoarea voastră, în condiţiile în care, prin criticarea discursului pe care vi l-am adresat numai pentru a vă trezi într-o mai mare măsură inimile, aţi dat dovadă de o prostie demnă de o femeie bătrână?

12. Oare nu v-am vorbit Eu de Cuvântul interior şi viu al iubirii născute în inimă, care se exprimă prin gânduri clare sau în forme ce corespund sufletului, după care se transformă în limbajul (simbolic al) vederii? Abia la acest nivel, şi numai dacă este absolut necesar, din cauza slăbiciunii oamenilor cu simţurile mai grosiere, se transformă el într-un limbaj verbal, dar numai ca urmare a saţietăţii repetate a spiritului. Cu simţurile astfel purificate, şi deci mai vii, oamenii vor putea contempla în continuare lucrurile în esenţa adevărului lor spiritual, potolindu-şi astfel din ce în ce mai mult foamea spiritului, astfel încât acesta să îşi regăsească locul just, acela de Viaţă autentică a omului şi de stăpân absolut al casei sale. Aşa cum se află el la ora actuală în voi, spiritul este redus la rolul de simplu servitor al materiei, al judecăţii, şi implicit al morţii.

13. De vreme ce acesta este Cuvântul de care v-am vorbit, spuneţi-Mi, cu ce înţelegere vă lăudaţi voi în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, având în vedere că nu aţi putut sesiza înţelesul cuvintelor Mele, preferând să

ieşiţi în evidenţă cu prostia voastră, în loc să îmi puneţi cu smerenie şi pe un ton blând întrebarea cuvenită referitoare la nelămurirea voastră?”

14. Auzind această mustrare severă, contestatarii s-au privit şocaţi, dar nici unul dintre ei nu a îndrăznit să mai spună ceva pentru a se justifica.

15. Atunci, Lameh i-a spus lui Enoh: „O, frate Enoh, dacă mai există şi alţi înţelepţi de calibrul acestuia în oraşul meu, mă tem că voi rămâne doar o figură tristă printre ei. Căci acest om vorbeşte de parcă ar fi coborât direct din cer!”

16. Enoh i-a răspuns: „Frate, ai încă puţină răbdare! Iată, Oratorul nostru încă nu a terminat de vorbit. Atunci când va fi cazul, îţi voi spune eu ce ai de făcut! Te aşteaptă încă surprize foarte mari, crede-mă pe cuvânt! Aşadar, ai încă puţină răbdare! Amin”.

Capitolul 46

Discursul înţeleptului Orator pe tema limbajului interior al spiritului, prin comparaţie cu limbajul exterior al buzelor

(24 mai 1843)

1. După câteva momente, unul dintre contestatari s-a ridicat totuşi în picioare şi a spus: „Ascultă, dragul meu prieten şi frate! Este incontestabil faptul că tu eşti omul cel mai înţelept dintre toţi cei aşezaţi la această masă. De aceea, sunt absolut convins dinainte că îmi vei putea da răspunsul corect la importanta întrebare pe care doresc să ţi-o pun. De aceea, te rog să mă asculţi!”

2. Dar Oratorul i-a răspuns: „Ascultă! Înţelepciunea autentică ce provine de la Domnul Dumnezeu Savaot nu trebuie să fie niciodată pusă în discuţie, dar nici să trezească întrebări rămase fără răspuns. Căci adevăratul înţelept ştie ce stă la baza oricărui adevăr, cu ajutorul Cuvântului său viu. Cât despre ceilalţi oameni, aceştia nu trebuie să-i pună întrebări, întrucât spiritul său îl instruieşte şi îi transmite tot ce le este necesar fraţilor săi să ştie.

3. Dacă tot doreşti să-Mi pui întrebări, spune-Mi: de unde provine înţelepciunea de care eşti atât de mândru, în calitatea ta de spirit critic?

4. Dacă ai fi într-adevăr avizat, lumina spiritului tău ţi-ar transmite faptul că Eu, în calitatea Mea de înţelept, sunt deja la curent cu ceea ce te preocupă, fără a mai fi necesar să îmi pui vreo întrebare!

5. Şi totuşi, tu ţii morţiş să faci acest lucru. Spune-Mi: te consideri un înţelept? Dar pe Mine, cum Mă consideri: un înţelept autentic?

6. Care crezi că este părerea eminenţilor noştri oaspeţi? O, nu ai decât să te duci să-i întrebi!”

7. Auzind aceste cuvinte, contestatarul cu spiritul critic a devenit extrem de stânjenit, neştiind ce să facă, întrucât aluziile Oratorului i-au demonstrat dincolo de orice tăgadă că Acesta remarcase intenția sa de a-i pune o întrebare litigioasă.

8. Dându-şi seama că nu poate scăpa cu una cu două de un interlocutor atât de pătrunzător, el a început într-adevăr să-şi asculte vocea inimii, care se străduia de mai mult timp să-i transmită un anumit mesaj.

9. Constatând acest lucru, Oratorul i-a adresat următoarele cuvinte:

10. „Ascultă! Îți voi da oricum un răspuns la întrebarea pe care doreai să Mi-o pui pentru a-Mi întinde o capcană, căci văd că ți-ai schimbat starea de spirit. Iată deci răspunsul Meu:

11. După părerea ta, omul nu se poate face înțeles de către frații săi decât cu ajutorul cuvântului. În consecință, cuvintele pe care le rostesc buzele sale nu fac decât să exprime cuvântul mut al inimii, reprezentând un apogeu al acestuia, căci numai grație acestor cuvinte rostite se poate manifesta el în fața celorlalte creaturi de pe pământ. Rezultă astfel că Dumnezeu trebuie adorat şi venerat numai prin intermediul cuvântului rostit, şi nu cu ajutorul gândului interior sau al impresiilor asociate cu sentimentele, care nu pot satisface decât spiritul.

12. În realitate, adevărul este exact pe dos. Omul nu se mai poate înțelege cu frații săi decât cu ajutorul cuvintelor pe care le rostesc buzele sale, care nu reprezintă altceva decât scoarța exterioară a copacului. Acest lucru se datorează decăderii sale, care a făcut din el un servitor al acestei lumi exterioare şi al simțurilor sale, care l-au orientat către lumea aparențelor, silindu-l să se identifice cu limbajul oral exterior.

13. Acest aparent câştig este însă iluzoriu, reprezentând în realitate o pierdere considerabilă, căci dacă omul şi-ar fi păstrat limbajul spiritual primordial, el ar fi putut conversa cu întreaga creație, sesizând esența tuturor lucrurilor. Aşa cum este la ora actuală, el a devenit observatorul mut al naturii care îl înconjoară, cu simțurile pervertite din cauza exteriorizării lor. Omul actual este surd, orb şi insensibil, la fel ca scoarța unui copac, şi nu mai înțelege nimic din ceea ce stă la baza realității. El nu se mai cunoaşte nici măcar pe el însuşi, motiv pentru care şi-a închis complet inima în fața suferințelor fraților săi!

14. Spune-Mi: nu doreai tu adineauri să orientezi către exterior recunoştința şi adorația lui Dumnezeu, deşi Acesta este însăşi Viața aflată în profunzimile ultime ale ființei umane? Procedând în acest fel, nu ai face decât să îl pierzi definitiv pe Dumnezeu, devenind un păgân, sau chiar un ateu cu drepturi depline!”

15. De data aceasta, toți comesenii de la cea de-a doua masă, inclusiv cei de la masa principală, au început să se simtă extrem de stânjeniți, cu excepția lui Enoh, a patriarhului Lameh şi a lui Hored.

16. Cât despre regele Lameh (cel din ținuturile de jos), acesta se scărpina de zor după urechi şi tare ar fi vrut să spună ceva, dar Oratorul nu îşi terminase încă discursul, aşa că a fost nevoit să îşi exerseze încă puțin răbdarea.

Capitolul 47

Credința forțată. Credința devenită liberă şi vie prin intermediul iubirii față de Dumnezeu

(27 mai 1843)

1. După o scurtă pauză, Oratorul a continuat: „Constat că acum, după ce te-am ajutat să percepi într-o oarecare măsură lumina, Mă priveşti complet aiurit şi nu mai ştii ce să crezi despre Mine şi despre cuvintele Mele.

2. Te întrebi în sinea ta: ‚De ce m-aş considera un ateu dacă mă rog la Dumnezeu doar cu buzele? Oare aş fi putut depune eu mărturie prin cuvintele mele dacă nu L-aş fi recunoscut înainte în inima mea, şi implicit în gândurile acesteia?'

3. Aşa este, prietene şi frate! Tu îl recunoşti pe Dumnezeu în această manieră, iar cuvintele pe care le pronunți sunt expresia realității din inima ta. Dar de ce se petrec astfel lucrurile?

4. Pentru că tu L-ai văzut pe Domnul, Dumnezeul tău, şi eşti forțat astfel să crezi că Acesta există, întrucât ştii cum arată şi ai auzit direct din gura Lui ce anume aşteaptă El de la oameni.

5. Această credință nu are însă nimic de-a face cu libertatea spiritului. Dimpotrivă, ea reprezintă dovada unei servituți care îl ucide pe acesta, întrucât te *obligă* să crezi că Domnul este totuna cu Dumnezeu, deoarece L-ai văzut şi te-ai putut convinge de puterea Cuvântului Său şi a acțiunilor Sale.

6. Această convingere nu este însă valabilă decât pentru tine şi nu va putea fi transmisă cu aceeaşi forță de convingere descendenților tăi. Urmaşii tăi nu vor putea crede în ceea ce tu recunoşti în sinea ta în această manieră convingătoare, căci această cunoaştere nu va fi decât o moştenire transmisă de la gură la ureche, care nu va putea avea aceeaşi forță de convingere pe care o simți tu la ora actuală.

7. În numai zece generații, convingerile tale transmise din gură în gură vor fi deja atât de distorsionate încât nu vor mai fi crezute de nimeni, iar fructul acestei tradiții transmise pe cale orală va fi păgânismul cel mai pur, căruia îi va urma apoi un ateism absolut, ce nu va putea avea altă consecință decât judecata cea mai severă, căci omul aflat în afara lui Dumnezeu este deja judecat de noaptea propriei sale morți.

8. Dacă îl vei recunoaşte însă pe Dumnezeu în inima ta, prin iubirea vie pe care i-o porţi, şi dacă te vei ruga Lui în spiritul adevărului, vei putea scăpa de judecata la care conduce inevitabil credinţa forţată, care nu ţi-ar fi adus niciodată mântuirea. Credinţa ta va deveni astfel vie, fiind animată de spiritul tău, în care se va concentra mai devreme sau mai târziu întreaga ta forţă, astfel încât vei putea trăi de-a pururi.

9. Numai prin această contemplaţie vie îl vei putea cunoaşte tu cu adevărat pe Dumnezeu, în spirit şi în adevăr. Vei face atunci tot ce-ţi va sta în puteri pentru a trezi această credinţă autentică inclusiv în descendenţii tăi, care vor face acelaşi lucru cu progeniturile lor. În acest fel, vor fi feriţi cu toţii de păgânism, de negarea lui Dumnezeu, de judecată şi de moarte.

10. Este indiscutabil şi în conformitate cu ordinea divină că elementul aflat în profunzimile ultime ale fiinţei umane este spiritul, la fel cum sământa vie se află în interiorul fructului, chiar în centrul acestuia.

11. De aceea, dacă te vei ruga şi vei crede orientându-te doar asupra lumii exterioare, către realitatea materială pe care ţi-o arată simţurile, însuşi spiritul tău va fi atras către această lume iluzorie, dăruindu-se materiei, care echivalează cu judecata şi cu moartea.

12. Dacă vei acţiona în acest fel, va fi ca şi cum ai scufunda o torţă aprinsă în apă, în loc să o laşi să ardă! Ce crezi: va mai continua aceasta să ardă şi să îţi lumineze calea?

13. Spiritul tău este lumina şi Viaţa ta. Dacă această lumină se va stinge din cauza comportamentului tău iresponsabil, ce altceva ţi-ar mai putea dărui această Viaţă?

14. Desigur, vei continua să trăieşti, căci L-ai văzut pe Dumnezeu cu ochii tăi şi eşti *obligat* să crezi că Acesta există. Dar Eu îţi spun: după această viaţă nu vei continua să trăieşti şi dincolo de mormânt, dacă nu vei uita ceea ce ai *văzut* şi dacă nu vei regăsi apoi ceea ce ai uitat sub forma unui element nou al spiritului tău, născut dintr-o iubire atotputernică faţă de Dumnezeu.

15. Păstrează de-a pururi aceste cuvinte, la fel ca şi imaginea lui Dumnezeu pe care ai perceput-o direct, şi astfel vei putea trăi de-a pururi. În caz contrar, credinţa ta în Dumnezeu nu va putea trece dincolo de mormânt!

16. Încearcă să înţelegi ce îţi spun, iar dacă mai există aspecte nelămurite, comunică-Mi-le, ca să îţi pot dărui lumina necesară! Amin”.

Capitolul 48

Umilirea spiritului critic, căruia îi lipseşte sinceritatea şi care nu iubeşte decât spectacolul lumii exterioare. Tendinţa omului de a minţi cu ajutorul cuvintelor sale

(29 mai 1843)

1. Contestatarul de dinainte a reflectat timp de câteva momente, complet consternat de discursul auzit şi întrebându-se ce anume i-ar putea răspunde sau ce l-ar putea întreba pe Orator.

2. După un scurt moment de cumpănire, şi-a amintit subit că Lameh avea intenția să inaugureze templul de pe colină. De aceea, i-a spus Oratorului:

3. „Ascultă, prietene şi frate pe care te stimez enorm! Sunt profund zguduit de adevărurile profunde conținute în discursul pe care mi l-ai adresat. Claritatea argumentelor tale m-a convins definitiv şi mi-aş dori să îți pun o mie de întrebări! Pe de altă parte, regele Lameh şi-a propus să inaugureze noul templu de pe colină şi dă semne că ar dori să începem. De aceea, nu cred că mai avem timp să discutăm înainte de această ceremonie sacră. Mai târziu, voi avea însă grijă să mă ocup numai de tine!"

4. Oratorul: „Ascultă, prietene şi frate, în ce fel îl împiedică discuția noastră pe Lameh să îşi ducă la bun sfârşit ceremonia?"

5. Interlocutorul său: „Ei bine, prin faptul că discuția noastră i-a captat întreaga atenție, aşa cum s-a întâmplat şi cu Enoh şi cu tovarăşii acestuia!

6. Acesta este motivul pentru care cred că ar fi cazul să punem deocamdată punct discuției noastre, şi implicit acesta este răspunsul la întrebarea pe care mi-ai pus-o. Pe de altă parte, nu doresc în nici un fel să mă opun marii tale înțelepciuni şi sunt absolut convins că îmi vei lămuri şi această dilemă, dat fiind că eşti cu mult mai înțelept decât mine. Spune-mi aşadar ce crezi că trebuie să facem, iar eu mă voi înclina în fața hotărârii tale".

7. Oratorul: „Iată ce cred Eu: Lameh ne-a invitat să participăm la acest festin, iar noi am dat curs invitației sale. În schimb, nimeni nu ne-a invitat la ceremonia de pe colină şi nimeni nu ne-a spus ce urmează să se întâmple după acest festin. În consecință, inaugurarea templului de pe colină nu ne priveşte în nici un fel.

8. Lameh şi Enoh ştiu foarte bine ce au de făcut sau ce doresc să facă, şi cu siguranță nu îşi vor schimba proiectele din cauza discuției noastre! Dacă doresc să îi însoțim, cu siguranță ne vor spune acest lucru, iar noi îi vom urma, continuând să schimbăm între noi opinii. În cazul în care nu doresc să îi însoțim, nu văd cine ne-ar putea împiedica să facem ce dorim!

9. Spune-Mi, nu crezi că am dreptate? Ce părere ai?"

10. Din nou, contestatarul a rămas fără răspuns, aşa că a început să reflecteze intens; căci îi plăceau la nebunie spectacolele lumii exterioare şi îşi dorea din suflet să participe la inaugurarea templului.

11. Interlocutorul său a remarcat acest lucru şi i-a spus: „Ascultă, prietene şi frate! De ce ți se pare atât de dificil să fii sincer în toate circumstanțele vieții?

12. În ceea ce te priveşte, este absolut limpede cum foloseşti tu cuvântul rostit, căci ai o tendință evidentă către minciună!

13. Mi-ai adus până acum tot felul de argumente pentru care ar trebui să punem capăt conversației noastre, dar toate au fost simple invenții ale tale! Căci ceea ce te interesează pe tine nu este inaugurarea templului, nici momentul fixat de Lameh pentru acest eveniment sau atenția pe care o acordă el cuvintelor Mele, ci dorința ta nemărginită de a observa tot ce se întâmplă în jur!

14. Practic, îți doreşti atât de mult să asişti la ceremonia de inaugurare încât ți-ai dori ca Eu să tac! Spune-Mi: nu am dreptate?

15. Cum poate un bărbat să cultive în inima sa astfel de dorințe efemere, specifice femeilor? Această viclenie ascunsă nu-Mi poate provoca decât dezgust, Mie şi oricărui alt bărbat înzestrat cu înțelepciune!

16. Adevăr îți spun: fă un efort şi purifică-ți inima, ca să îți pot vorbi şi despre alte lucruri infinit mai importante decât această ceremonie de inaugurare absolut insignifiantă!"

17. Aceste cuvinte i-au dat lovitura de grație contestatarului nostru. Roşu la față de ruşine, acestuia îi venea să o ia la fugă, dar interlocutorul său l-a împiedicat să facă acest lucru.

Capitolul 49

Dialogul dintre regele Lameh şi Enoh pe tema înțeleptului Orator şi a inaugurării templului. Conformitatea interioară a templului. Regele Lameh îl invită pe Orator la ceremonia de inaugurare

(30 mai 1843)

1. După ce conversația dintre cei doi parteneri de discuție s-a încheiat, Lameh s-a întors către Enoh şi l-a întrebat:

2. „Ascultă, fratele meu întru Domnul, părerea mea este că pentru un om obişnuit, respectiv născut şi crescut în ținuturile de jos, vorbitorul anterior face dovada unui discernământ cam prea mare.

3. De aceea, sunt convins că a fost trimis de sus, chiar de Domnul Însuşi, pentru a ne demonstra mie şi poporului meu măreția şi profunzimea înțelepciunii divine.

4. De vreme ce a pomenit el însuşi de o eventuală invitație la ceremonia de inaugurare a templului, sunt de părere că ar trebui să mă duc

eu însumi pentru a-l invita fără întârziere la această ceremonie. Ce crezi: nu ar fi normal să procedez astfel?"

5. Enoh i-a răspuns: „Dragul meu frate, du-te la el şi fă aşa cum îţi dictează inima, căci momentul este propice!

6. De altfel, consider indispensabil ca acest înţelept să ia parte la inaugurare, căci templul de pe munte este consacrat chiar înţelepciunii Domnului, pe care Acesta ne-a împărtăşit-o în imensa sa iubire şi compasiune infinită. De aceea, templul trebuie consacrat cu întreaga înţelepciune divină care se găseşte printre noi, inclusiv cu cea din noi înşine!

7. Templul construit la şes după purificarea ţinuturilor de jos a fost consacrat iubirii şi compasiunii Domnului. El este întru totul comparabil cu inima omului, în care, până nu demult, colcăiau şerpii imoralităţii. Nu întâmplător, regiunea a trebuit purificată prin uciderea iubirii trupeşti (adu-ţi aminte ce s-a întâmplat între femeile de la curte şi Kisehel!), după care mlaştinile sale au trebuit să fie secate cu ajutorul vânturilor calde şi puternice. Solul a trebuit să fie nivelat şi transformat în aur pur printr-un incendiu extrem de violent, aşa cum s-a întâmplat cu curtezanele curţii. În sfârşit, au trebuit să fie aduse pietre fin şlefuite pentru construirea templului. Acestea echivalează cu un material complet nou, deopotrivă ferm şi durabil, care nu seamănă nici cu lemnul găunos şi putred, nici cu terenul moale şi fetid al mlaştinilor.

8. După cum vezi, templul exterior construit la şes şi consacrat de Domnul Însuşi nu a reprezentat decât o metaforă a templului interior al lui Dumnezeu aflat în inima omului.

9. După construirea acestui prim templu, Domnul ţi-a poruncit să înalţi un al doilea templu, pe muntele purificat.

10. Acesta nu mai simbolizează în primul rând iubirea şi compasiunea, ci înţelepciunea şi toate atributele care se nasc din aceasta.

11. De aceea, este absolut necesar ca toţi cei pe care Domnul i-a înzestrat cu o mare înţelepciune să ia parte la inaugurarea templului.

12. Acest om care a vorbit în faţa noastră este un înţelept autentic în faţa lui Dumnezeu; du-te deci la el şi invită-l la ceremonia de inaugurare!

13. Nu invita însă pe nimeni altcineva decât pe el. Pe de altă parte, dacă el doreşte să fie însoţit de altcineva, consideră că persoana respectivă este invitatul tău direct!

14. *Căci înţelepciunea este lumina iubirii, iar strălucirea ei este adevărul etern în esenţa sa cea mai pură.* De aceea, haide, du-te la el şi lasă-te ghidat de inima ta. Amin!"

15. Auzind acest îndemn, Lameh s-a grăbit către Oratorul înţelept şi L-a invitat la ceremonia de inaugurare a templului.

16. Înțeleptul i-a spus lui Lameh: „Prietene şi frate, de vreme ce M-ai invitat, voi veni, poți fi sigur de acest lucru; şi toți cei pe care îi voi lua cu mine îți vor fi pe plac!

17. Căci Eu merg pe drumul insondabil al înțelepciunii eterne a lui Dumnezeu; de aceea, toți cei care înțeleg această înțelepciune sunt slujitori ai înțelepciunii divine, iar tu vei fi de-a pururi fratele lor!

18. Du-te şi transmite-i aceste cuvinte lui Enoh, iar el va înțelege imediat ce am vrut să spun!

19. Iar acum, să ne ridicăm de la masă, pentru ca templul să poată fi consacrat cât timp soarele mai este încă pe cer! Amin".

Capitolul 50

Discursul înțeleptului pe tema semnificației consacrării templului. Toți cei prezenți sunt invitați să ia parte la eveniment

(31 mai 1843)

1. După ce Oratorul a tăcut, Lameh L-a salutat cu respect şi s-a grăbit să se întoarcă la Enoh.

2. El i-a transmis acestuia mesajul comunicat de înțelept.

3. Cuvintele sale i-au bucurat nespus pe cei de la masa principală, iar Enoh i-a spus cu blândețe lui Lameh:

4. „În acest caz, dispune ca toată lumea să se ridice de la masă, pentru a nu se însera înainte ca templul înțelepciunii să fie consacrat în numele Domnului!"

5. Lameh a dat imediat porunca necesară şi toată lumea s-a ridicat de la masă.

6. Văzând că oamenii obişnuiți dau semne că vor să-i însoțească, regele s-a simțit oarecum stânjenit, dar Oratorul înțelept s-a îndreptat către el şi i-a spus:

7. „De ce te tulbură faptul că aceşti copii doresc să urmeze şi ei calea înțelepciunii? Eu cred că nu trebuie să împiedicăm pe nimeni să ne urmeze pe calea justiției divine.

8. Căci ceea ce simbolizează iminenta consacrare a templului trebuie să se petreacă mai întâi în inimile noastre şi în cele ale celor pe care îi păstorim.

9. Înainte ca templul alcătuit din materie moartă să poată fi inaugurat, este necesar ca mai întâi să inaugurăm nenumăratele temple ale spiritului lui Dumnezeu care se găsesc în inimile fraților şi surorilor noastre.

Acest lucru este absolut fundamental, căci fără el inaugurarea templului exterior nu foloseşte la nimic.

10. Dacă doreşti ca oamenii să se îndrepte către casele lor, consacrând templul fără ei, spune-Mi: la ce va mai folosi acest edificiu?

11. Vrei cumva să sanctifici templul tu, o ființă impură în fața lui Dumnezeu, a cărui puritate şi sfințenie sunt absolute?

12. Acest lucru este imposibil, căci nici un proces de sfințire nu poate fi realizat decât de Cel Sfânt, care nu cunoaşte impuritatea.

13. Pe de altă parte, Dumnezeu nu este preocupat decât de popor, nu de temple. Dacă ți-a poruncit să construieşti acest templu, a făcut acest lucru de dragul poporului, şi nu doar pentru a-l inaugura printr-o ceremonie oarecare!

14. Rezultă aşadar că ceea ce contează mai mult în cadrul acestei ceremonii nu este templul propriu-zis, ci oamenii care iau parte la proces; de aceea, aceştia trebuie neapărat să fie prezenți!

15. În caz contrar, Domnul va consacra El Însuşi templele vii din inimile oamenilor, dar va refuza de-a pururi să sfințească templul mort din vârful muntelui, care va redeveni astfel un sălaş pentru şerpi!

16. De aceea, invită-i pe toți cei de față şi trimite-ți heralzii în tot oraşul, căci aşa cum ți-am spus, Eu îi voi lua cu Mine pe toți cei cărora le vei permite să ne însoțească.

17. Iar cei pe care doresc să îi iau cu Mine sunt toți locuitorii oraşului tău. În rest, nu-ți mai face probleme, căci numai înțelepciunea Domnului din inima omului poate recunoaşte căile juste ale lui Dumnezeu!"

18. Aceste cuvinte l-au tulburat într-o măsură atât de mare pe Lameh încât acesta s-a retras, nemaiputând face față înțelepciunii uluitoare a acestui necunoscut.

19. El s-a îndreptat rapid către servitorii săi şi i-a trimis în cea mai mare grabă către toate colțurile oraşului pentru a-i invita pe oameni la inaugurarea templului.

20. Când s-a întors cu paşi repezi în marea sală a tronului, Enoh i-a ieşit în întâmpinare şi i-a spus:

21. „Bine, frate Lameh, dar cum se face că nu mi-ai mai cerut sfatul înainte de a face ce ți-a recomandat înțeleptul Orator, deşi chiar acesta este motivul pentru care mă aflu alături de tine?"

22. Lameh a devenit din nou foarte tulburat, căci nu ştia că Enoh nu doreşte altceva decât să îl pună la încercare. De aceea, el i-a răspuns: „Frate Enoh, mi-a fost imposibil să acționez altfel, căci marea înțelepciune a acestui străin şi profunzimea adevărului pe care îl conțin cuvintele sale m-au luat prin surprindere!"

23. Atunci, Enoh l-a îmbrățișat pe Lameh şi i-a spus: „Ai procedat foarte corect! Iar acum să pornim la drum, pentru a putea îndeplini ceremonia sfântă înainte de apusul soarelui! Aşa să fie, în numele Domnului! Amin”.

Capitolul 51

Enoh şi regele Lameh discută despre adevăr. Supunerea unei inimi armonioase. Poporul se îndreaptă către templu

(1 iunie 1843)

1. În continuare, Lameh l-a întrebat în şoaptă pe Enoh în ce ordine trebuie să se îndrepte oamenii către templu.

2. Enoh i-a răspuns: „Frate Lameh, ți-aş putea da cu uşurință răspuns la această întrebare, dar prefer de departe (ştiind că aceasta este inclusiv voia Domnului) să te las pe tine să găseşti răspunsul corect. Dacă nu reuşeşti, apelează la sfatul Înțeleptului nostru!

3. Vei obține astfel o mai mare satisfacție, căci vei descoperi răspunsul fie în inima ta, fie prin intermediul înțelepților tăi, care sunt de o mie de ori mai apropiați de tine decât sunt eu, cu atât mai mult cu cât discutăm de acest Orator atât de inspirat!”

4. Dar Lameh i-a spus lui Enoh: „Frate Enoh, adevărul rămâne adevăr, indiferent ce gură îl rosteşte! Dacă îmi poți da acelaşi răspuns ca şi acel om, nu văd de ce ar fi de preferat să îl ascult de pe buzele sale, şi nu direct din gura ta!”

5. Enoh: „La prima vedere, este foarte greu să-ți dai seama în ce constă diferența, dar nu trebuie să fii surprins dacă îți spun că îți scapă încă foarte multe lucruri. Haide, du-te la El şi urmează-mi sfatul! La momentul potrivit, vei înțelege de ce este mai uşor să înțelegi cuvintele unui Orator care îți este apropiat decât cele ale cuiva care nu-ți este apropiat”.

6. Lameh: „Dragul meu frate! Aluziile tale mi se par extrem de enigmatice, şi îmi dau seama că se vor petrece lucruri mărețe! Totuşi, rămân la părerea mea, potrivit căreia adevărul rămâne întotdeauna neschimbat, indiferent ce gură îl rosteşte!

7. Spre exemplu, dacă tu, eu, Naama, înțeleptul nostru orator sau chiar Şarpele însuşi ar spune: ‚Dumnezeu este Domnul cerului şi al pământului!’ – nu am avea în acest caz de-a face cu acelaşi adevăr etern, indiferent de gura care îl rosteşte?”

8. Enoh: „Frate, îți spun: nu-ți mai bate capul, căci nu vei ajunge la nici o concluzie!

9. Supunerea în lucrurile minore este de preferat decât să-ți spargi inutil capul cu ele. De aceea, ai face mai bine să îmi asculți sfatul decât să îți pierzi timpul cu astfel de reflexii, oricât de subtile ți-ar părea ele!

10. De altfel, te asigur că dacă îți dorești o dispută filozofică cu mine, nu ai nici cea mai mică şansă să o câştigi!

11. Atât timp cât nu ştii de ce este piatra dură şi grea, care este locul de origine al vânturilor, cu ce se hrănesc marea şi pământul, atât timp cât nu eşti capabil să descoperi comorile ascunse în interiorul pământului, locul în care se naşte focul, atât timp cât nu înțelegi limbajul animalelor şi al plantelor, precum şi nenumărate ale lucruri, lasă-te de dispute filozofice – căci acestea nu îți vor folosi la nimic. Toate aceste secrete aparțin Domnului, şi numai El poate oferi explicațiile necesare celor căruia doreşte să le ofere!

12. De aceea, urmează-mă şi acționează aşa cum te-am sfătuit! *Căci numai urmând calea supunerii, care reprezintă fructul autentic al umilinței, vei putea ajunge tu la înțelepciunea lui Dumnezeu!*

13. Dacă nu faci decât să te justifici în fața oamenilor, înseamnă că aştepți laudele lor, dar acestea sunt absolut deşarte, aşa cum sunt toate laudele.

14. Dacă doreşti să-i fii pe plac lui Dumnezeu, va trebui să te smereşti la maxim în fața Lui. Dacă e să lauzi pe cineva, slăveşte-L pe El, iar El te va iubi cu întreaga plenitudine a divinității Sale!

15. Aceasta este adevărata înțelepciune: iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice! De aceea, du-te şi fă ce ți-am spus! Amin".

16. Lameh şi-a dat în sfârşit seama de autoritatea cuvintelor lui Enoh şi i-a urmat sfatul, smerindu-se în inima sa. El s-a îndreptat către Orator şi L-a întrebat în ce ordine ar trebui aşezată mulțimea pentru a putea purcede la ascensiunea pe munte.

17. Străinul i-a răspuns: „Ascultă, frate, cea mai bună ordine este cea pe care ți-o dictează inima! Aceasta este ordinea în care vom urca cu toții pe vârful colinei!

18. Orice altă ordine este pur exterioară, nefiind altceva decât o oroare în fața lui Dumnezeu. Priveşte cum a aranjat Dumnezeu plantele şi florile de pe câmp, şi îți vei da rapid seama care este ordinea care îi este pe plac!

19. Nu mai face nici o diferență între cei care ne urmează în această procesiune, şi astfel Domnul va fi alături de tine! Acesta este sfatul Meu! Dacă cunoşti altul mai bun, urmează-l pe acela!"

20. Lameh nu a răspuns nimic, mulțumindu-se să anunțe plecarea către templul de pe munte. Toată lumea s-a ridicat în picioare şi a pornit la drum, amestecați şi fără să urmeze vreo ordine oarecare.

Capitolul 52

Îmbulzeala de pe munte. Tulburarea lui Lameh, văzând că soarele se apropie de asfințit. Discursul Înțeleptului referitor la adevărata consacrare a templului

(2 iunie 1843)

1. Când toată lumea a ajuns în vârful colinei, care reprezenta un platou întins, pe care puteau încăpea mai multe mii de persoane, oferind astfel suficient spațiu tuturor curioşilor adunați cu această ocazie, marele şi magnificul templu a fost luat cu asalt de mulțimea dezlănțuită, astfel încât grupului nostru i-a fost imposibil să îşi croiască drum către intrarea în templu.

2. Lameh se simțea extrem de tulburat, căci soarele se apropia deja de asfințit, iar el ştia că templul trebuia consacrat pe lumina zilei.

3. De aceea, el i s-a adresat lui Enoh, căruia i-a spus: „Frate Enoh, tu, care eşti înțeleptul şi unicul mare preot al lui Dumnezeu, ce trebuie să facem? Iată, soarele tinde deja să dispară dincolo de orizont, iar nouă ne este imposibil să ajungem la templu! Cum îl vom putea inaugura în acest caz, de vreme ce procesul trebuie să se petreacă înainte de căderea nopții?"

4. Enoh i-a răspuns: „Frate, eu cred că cei care ne blochează calea sunt mai importanți decât templul, căci ei reprezintă miile de temple vii care poartă în sine iubirea şi compasiunea lui Dumnezeu, în timp ce acela nu este decât un templu singular, construit peste toate din piatră moartă!

5. Mă întreb ce-ar fi să consacrăm mai degrabă toate aceste temple vii, care ascund în sine Viața născută din Dumnezeu… Oare nu am consacra astfel într-o manieră mult mai eficientă templul construit din piatră moartă, ajutându-ne astfel de aceşti numeroşi frați ai noştri? Ce părere ai?"

6. Inițial, Lameh a rămas interzis, după care a răspuns: „Da, dragul meu frate, ai perfectă dreptate şi nu am nimic de obiectat în această privință! – Dar priveşte poziția soarelui! Dacă lumina sa este o condiție a consacrării templului, indiferent care ar fi acesta, mă tem că nu vom putea întreprinde astăzi acest act, fiind nevoiți să îl lăsăm pe mâine! Oare aşa trebuie să procedăm?"

7. Enoh: „Frate, priveşte, Înțeleptul nostru se află chiar în spatele tău! Cere-i din nou sfatul, şi te asigur că voi acționa eu însumi în conformitate cu instrucțiunile lui!"

8. Lameh nu a mai stat pe gânduri şi a făcut aşa cum l-a învățat Enoh.

9. Înțeleptul i-a răspuns lui Lameh: „Dragă prietene şi frate! Consacrarea pe care ți-a recomandat-o Enoh este singura potrivită pentru un

templu al lui Dumnezeu. În ceea ce priveşte soarele care este pe punctul de a asfinți, acesta nu îşi revarsă lumina decât asupra materiei moarte. De aceea, prezența sa nu are o importanță chiar atât de mare pentru ceremonia noastră de inaugurare.

10. Căci mai există un soare, mult mai puternic decât acest astru natural. Atunci când ți-am vorbit de necesitatea prezenței luminii solare, la acest soare m-am referit Eu. Din fericire, acest soare se află chiar la apogeul puterii sale, asfințitul său fiind extrem de îndepărtat!

11. Dacă acest soare străluceşte cu putere în centrul cerului spiritului tău, aşa cum a făcut-o de la începuturile eternității, poți foarte bine să consacri templul în orice moment doreşti, în fața lui Dumnezeu şi a poporului tău, fără ca acest act să îşi piardă în vreun fel validitatea. Aşa cum te-a sfătuit Enoh, poți face acest lucru prin intermediul fraților şi surorilor tale, chiar dacă ne va prinde miezul nopții.

12. Vezi tu: Dumnezeu nu numără zilele şi nopțile după măsura oamenilor, căci pentru El o mie de ani nu înseamnă mai mult decât o zi. În schimb, El numără gândurile inimii tale, iar un gând plin de bunătate şi de iubire valorează mai mult în ochii Lui decât o mie ori o mie de ani, aşa cum îi măsurați voi pe pământ.

13. De aceea, nu te mai gândi la timpul exterior, care a fost fixat imuabil numai pentru a le fi de folos locuitorilor acestui pământ, şi ține cont numai de inima ta vie, căci ea reprezintă adevăratul templu al Vieții născute din Dumnezeu.

14. Lasă soarele tău să strălucească în fața inimilor fraților şi surorilor tale, şi astfel îi vei face de-a pururi pe plac lui Dumnezeu, şi chiar în toiul celei mai întunecate nopți terestre, vei străluci mai puternic decât soarele!

15. Vezi tu, soarele care tocmai a asfințit reprezintă el însuşi o lume imensă, iar cei care trăiesc pe suprafața lui se bucură de o zi eternă. Dacă vei trăi în lumina spiritului tău, nu vei mai percepe niciodată noaptea din tine şi vei trăi la rândul tău în lumina eternă a Vieții, care provine direct de la Dumnezeu!

16. Aşa trebuie consacrat acest templu în inimile acestor oameni, iar consacrarea ta va fi justificată în ochii Domnului!

17. Binecuvântează-i pe toți frații şi pe toate surorile tale, iar Dumnezeu va avea grijă să binecuvânteze în fața ta acest templu construit de oameni! Ți-am explicat cum trebuie să se deruleze lucrurile. Acum acționează! Amin”.

Capitolul 53

Consacrarea vie a templului prin iubirea arzătoare a regelui Lameh față de frații și de surorile sale. Deasupra templului apare o inimă luminoasă

(9 iunie 1843)

1. Complet uluit în fața înțelepciunii acestui bărbat, Lameh L-a slăvit pe Dumnezeu pentru că l-a înzestrat pe om cu astfel de atribute. După ce şi-a uşurat astfel inima, el s-a adresat din nou Înțeleptului şi L-a întrebat:

2. „Prietene şi frate extrem de înțelept, imediat după Dumnezeu şi după marele Său preot Enoh! Mi-ai spus mai devreme că trebuie să consacru templul în inimile oamenilor şi că actul meu de consacrare va fi justificat în fața lui Dumnezeu. Ai adăugat că tot ce trebuie să fac este să îi binecuvântez pe toți cei prezenți, considerându-i frații şi surorile mele, iar Dumnezeu va consacra şi va binecuvânta El Însuşi, în fața mea, templul construit de oameni. Acum câteva minute, Enoh mi-a făcut o propunere importantă, spunându-mi: ‚Noi ar trebui să consacrăm templele din inimile oamenilor, trezindu-le astfel către Viața spirituală şi eternă ce vine de la Dumnezeu; căci numai aceste temple sunt vii. Nu crezi că templul construit din materie moartă va fi consacrat mai eficient dacă îi vom binecuvânta pe toți frații şi pe toate surorile noastre aici de față, trezind astfel în ei Viața lui Dumnezeu?' În sfârşit, mi-ai explicat că nu trebuie să mă preocup de apusul soarelui natural, ci doar de soarele viu al spiritului, care este sinonim cu iubirea din inimile noastre față de Dumnezeu! Îmi dau acum seama că tu şi Enoh aveți perfectă dreptate, cuvintele voastre exprimând în toată plenitudinea sa adevărul divin!

3. Dar cum pot face eu toate aceste lucruri? Aceasta este o altă problemă! Da, cum trebuie să procedez pentru a-i consacra lui Dumnezeu inima oamenilor într-o manieră care să-i fie Acestuia pe plac?”

4. Înțeleptul i-a răspuns lui Lameh: „Ascultă, dragul Meu prieten şi frate! Ce îți spune inima atunci când contempli această mulțime alcătuită din frații şi din surorile tale, care ne privesc cu ochi strălucind de iubire şi de bucurie?”

5. Lameh: „Da, da, îmi dau seama că aşa stau lucrurile. Însăşi inima mea arde în vâlvătaia iubirii față de ei, mergând până acolo încât i-aş putea lua pe toți în brațele mele, strângându-i de-a pururi lângă inima mea. Mi-aş dori de asemenea să le fac cât mai mult bine şi să îi înalț cât mai sus, astfel încât nici un muritor să nu poată sesiza întreaga măreție a splendorii lor!

6. Ca să fiu sincer, dacă aş şti că moartea mea le-ar putea aduce Viața eternă şi preafericită, aş muri instantaneu din iubire față de toți cei prezenți, inclusiv pentru cei rămaşi acasă!

7. O, prietene, mă întreb dacă această iubire atotputernică pe care o simt în clipa de față nu reprezintă cumva însuşi începutul consacrării curate

a inimilor acestor oameni în fața lui Dumnezeu? – Oare ce altceva s-ar mai putea petrece care să fie pe placul Domnului Dumnezeului nostru?”

8. Înțeleptul: „Priveşte în direcția templului şi spune-Mi ce vezi!”

9. Lameh s-a întors de îndată şi a privit în direcția templului, lovindu-şi palmele de uimire. În locul îmbulzelii de dinainte, el a văzut acoperişul templului învăluit într-un nor alb, deasupra căruia bătea o inimă mai strălucitoare decât soarele la amiază.

10. Această viziune l-a lăsat pe bietul Lameh complet mut, buzele sale fiind incapabile să mai rostească vreun cuvânt.

11. Drept care, Înțeleptul a luat din nou cuvântul: „Sunt de părere că prin iubirea ta vie față de Dumnezeu şi față de frații şi surorile tale aici de față ai binecuvântat în mod corect inimile lor în fața Domnului şi le-ai consacrat astfel ca temple vii, de vreme ce Domnul Dumnezeul tău a iluminat acest templu alcătuit din materie moartă prin grația şi compasiunea Sa!

12. Da, frate, trebuie să recunosc că ai efectuat consacrarea templului în maniera cea mai agreabilă cu putință în fața lui Dumnezeu. Din acest motiv, Domnul te-a binecuvântat pe tine, aşa cum a binecuvântat şi templul!

13. Din iubire, tu ai dispus transformarea tuturor armelor din regatul tău în unelte utile oamenilor. Enoh ți-a promis atunci că grația lui Dumnezeu se va manifesta față de tine în timpul acestei ceremonii.

14. Iată: calea care duce către templu este acum liberă. De aceea, însoțeşte-Mă împreună cu Enoh, pentru a primi ceea ce ți-a fost promis! Amin”.

Capitolul 54

Confesiunea smerită a regelui Lameh şi reținerea sa înainte de a intra în templu. Discursul Înțeleptului pe tema cuvântului Domnului şi al spiritului divin din interiorul omului. Intrarea în templul consacrat

(10 iunie 1843)

1. Dând curs acestui îndemn, Lameh s-a îndreptat imediat către templul înconjurat încă de norul cel alb. Fără să scoată un cuvânt, copleşit de extaz, el i-a urmat pe Enoh şi pe Înțelept.

2. Ajuns în apropierea intrării, el şi-a pierdut curajul de a intra în interiorul templului, deşi porțile acestuia erau larg deschise, căci îşi mai pierduse din aplomb. De aceea, el le-a spus celor doi prieteni ai săi:

3. „Ascultați-mă, dragi prieteni şi frați, cred că încep să mă trezesc dintr-un vis sublim, dar deşi îmi țin ochii larg deschişi, constatat că ceea ce mi se părea a fi un vis este de fapt realitatea însăşi.

4. Voi îmi spuneți să intru alături de voi în interiorul templului, dar eu vă răspund că nu voi fi niciodată în stare să fac aşa ceva, căci acest loc este prea sfânt şi nu doresc să-l profanez cu paşii mei, eu, o ființă atât de impură!

5. Intențiile voastre sunt cât se poate de lăudabile, căci marea voastră înțelepciune vă arată ce trebuie să faceți, dar compasiunea infinită a Domnului i-a permis inimii mele să îşi regăsească umilința şi pietatea, iar această inimă îmi spune: ‚Nu eşti încă demn de a pătrunde în sanctuarul în care se manifestă într-o manieră atât de izbitoare slava lui Dumnezeu; căci El este un Dumnezeu unic, atotputernic şi pururi sfânt, sfânt, sfânt!' Cred că trebuie să îmi urmez îndemnul inimii!

6. Voi, ceilalți, meritați cu siguranță să intrați în interiorul acestui loc sacru şi puteți să vă urmați propria voce interioară, căci Domnul Dumnezeul nostru v-a consacrat pe înălțimile sacre, iar inimile voastre nu au fost niciodată profanate de vreun păcat în fața Lui, căci i-ați urmat întotdeauna căile cu sufletul pios! Nu la fel stau însă lucrurile în cazul meu!

7. Eu am fost încă de la bun început unul din cei mai mari păcătoşi în fața lui Dumnezeu şi am comis cele mai cumplite sacrilegii. De aceea, nu pot intra în acest sanctuar cu inima împăcată.

8. De aceea, vă rog, nu încercați să mă convingeți, căci ştiu că mi-ați putea schimba părerea cu ajutorul înțelepciunii voastre divine, silindu-mă astfel să intru în acest templu mult prea sfânt pentru mine!"

9. Dar Înțeleptul l-a luat pe Lameh de mână şi i-a spus: „Ascultă-Mă, tu, cel cu inima atât de smerită! Nu crezi că inimile fraților tăi şi ale surorilor tale reprezintă cu mult mai mult decât acest templu? Şi totuşi, tu ți-ai croit drum printre ele cu ajutorul iubirii tale! Cum se face în acest caz că eşti atât de înspăimântat să intri în acest edificiu pe care Dumnezeu nu l-a atins decât cu suflul Său, în timp ce El a dat viață inimilor fraților şi surorilor tale prin iubirea Sa cea mai vie, prin grația şi compasiunea Sa de-a pururi sfinte?

10. Ce contează mai mult: suflul emanat din voința Domnului sau Cuvântul Său substanțial şi viu, care a pătruns în timpul consacrării în inimile semenilor tăi?

11. Ascultă-Mă: lumile, aştrii solari şi tot ceea ce există s-au născut din suflul lui Dumnezeu. Acest lucru nu este însă valabil şi pentru spiritul omului, care se află în inima sa! Căci acesta este o parte substanțială din însuşi Spiritul etern şi autentic al lui Dumnezeu, care locuieşte chiar în inima Sa, fiind una cu El.

12. Iar acum, judecă singur dacă merită să renunți – chiar şi mânat de o prea mare smerenie – la un gest a cărui importanță este minoră, când mai devreme nu ai ezitat să faci un gest cu adevărat măreț!

13. Pe de altă parte, constat că nu ți-e teamă să îți laşi mâna în mâna Mea, şi te rog să Mă crezi că Eu reprezint cu mult mai mult decât acest

templu, cu tot cu norul alb care îl învăluie şi cu tot cu inima ce străluceşte ca un soare deasupra lui!

14. De vreme ce ai acest curaj, poți intra liniştit împreună cu noi în templu, cu conştiința curată şi pregătit să primeşti ceea ce ți-a fost promis!”

15. Auzind aceste cuvinte, Lameh şi-a mai revenit, aşa că a intrat în interiorul templului fără nici un fel de teamă, ba chiar animat de un curaj dublat de o mare bucurie. Căci el nu îl recunoscuse încă pe Înțelept.

Capitolul 55

Semnificația simbolică a semnelor care au apărut în timpul ceremoniei de consacrare. Sărăcia este pe placul lui Dumnezeu. Puternicul presentiment al lui Lameh

(12 iunie 1843)

1. Ascultând îndemnul Înțeleptului, cei trei au intrat în templu, ajungând în centrul acestuia, acolo unde era aşezat altarul sacrificial.

2. De îndată ce au ajuns în fața altarului, Înțeleptul i-a spus lui Lameh: „Iar acum, dragă prietene şi frate, ascultă cu cea mai mare atenție ce îți va spune Domnul! Iată: El a început deja să vorbească! De aceea, lungeşte-ți bine urechea!”

3. Lameh s-a concentrat să audă ceva în jurul său, dar în afară de cuvintele Înțeleptului nu a auzit nimic. După câteva clipe, el i-a spus:

4. „Ascultă, dragul şi înțeleptul meu frate! Oricât de mult mi-aş încorda auzul, mi-e imposibil să aud altceva decât cuvintele tale pline de înțelepciune!

5. De aceea, spune-mi dacă trebuie să ascult ceea ce doreşte să îmi comunice Dumnezeu prin intermediul gurii tale sau prin cea a lui Enoh, ori dacă voi fi considerat eu însumi demn să aud vocea lui Dumnezeu în acest sanctuar!”

6. Înțeleptul i-a răspuns: „Adevăr îți spun: dacă templul este învăluit încă de acest nor luminos, acest lucru se datorează faptului că nu îl recunoşti pe Cel care îți vorbeşte!

7. Nu ai văzut deasupra templului o inimă strălucitoare, care nu este acoperită de nici un nor? Ei bine, această inimă nu îi aparține lui Dumnezeu, ci este propria ta inimă!

8. De ce a apărut ea deasupra templului? Pentru că tu îl cauți fără încetare pe Dumnezeu pe înălțimi, plasând iubirea față de El şi cunoaşterea Lui deasupra propriului tău templu, care este înconjurat de nori pentru a te împiedica să vezi cine este Acela care îți vorbeşte!

9. Şi totuşi, tu nu ai construit un altar sacrificial deasupra templului, ci în interiorul lui. Spune-Mi: cum crezi că L-ai putea găsi pe Dumnezeu deasupra templului, acolo unde se află inima ta care arde de iubire şi străluceşte mai intens decât soarele, în condițiile în care i-ai înălțat un altar sacrificial în interiorul templului?"

10. Auzind aceste cuvinte, Lameh a rămas interzis, după care şi-a întrebat interlocutorul:

11. „Ascultă, frate uluitor de înțelept şi prieten minunat! Dumnezeu mi-e martor: chiar şi pentru un înțelept, cuvintele tale sunt puțin cam prea atotcunoscătoare!

12. De aceea, te întreb cu toată seriozitatea: cine eşti tu, care vorbeşti de parcă ai fi Dumnezeu Însuşi, astfel încât fiecare cuvânt al tău pătrunde în inima mea precum o rază luminoasă şi caldă?

13. Cu siguranță, nu poți fi născut din femeie! Ori vii direct din mâna lui Dumnezeu ca ființă întrupată, ori eşti un înger de lumină extrem de elevat, din a cărui inimă se revarsă această abundență infinită de înțelepciune divină!

14. Spune-mi cine eşti, ca să te pot recunoaşte!"

15. Înțeleptul i-a răspuns lui Lameh: „Adevăr îți spun: coboară inima ta plină de iubire, aflată în căutarea lui Dumnezeu, până la nivelul acestui altar aflat mai jos, şi vei afla astfel în toată claritatea tot ce doreşti să ştii!

16. Chiar crezi că Dumnezeu se complace sălăşluind numai pe înălțimi? Eu îți spun: nici vorbă! În inima Lui nu pot intra decât cei mici şi umili!

17. El nu doreşte să fie un Dumnezeu elevat, un mare Dumnezeu, un Dumnezeu bogat în fața copiilor Săi. Dimpotrivă, preferă să fie un Dumnezeu al celor umili, al celor mici şi al celor săraci; căci El le-a dăruit totul copiilor Lui. Tot ce posedă El, posedă şi ei.

18. De vreme ce eşti de acord cu acest adevăr absolut, cum îl poți căuta pe Dumnezeu deasupra stelelor, deşi ştii foarte bine că plăcerea Lui cea mai mare este de a sălăşlui în inima micuță a omului?

19. Aminteşte-ți: cum ți-a apărut Domnul atunci când L-ai văzut pentru prima oară? Ca un cerşetor! Şi totuşi, tu L-ai recunoscut, din cauza înțelepciunii Sale!

20. Cum este posibil ca un nor atât de dens să îți mai umbrească încă privirile?

21. Iată: adevărata înțelepciune este sărăcia! Dacă un om doreşte să devină la fel ca Dumnezeu, pentru a-L putea contempla, el trebuie să fie sărac. Numai aşa îl va putea recunoaşte el pe Dumnezeu, care este El Însuşi sărac, găsindu-şi astfel fericirea absolută. Căci numai în această sărăcie rezidă libertatea cea mai deplină!

22. De aceea, coboară-ţi inima din aceste înălţimi şi îl vei recunoaşte pe Cel pe care nu îl recunoşti încă. În acest fel, vei primi ceea ce ţi-a promis Dumnezeu atunci când ai făcut acea confesiune în care te-ai smerit!"

23. În acest moment, în inima lui Lameh a început să se facă lumină, iar el a început să intuiască faptul că se petrec lucruri mari.

24. El a dorit să cadă la picioarele Înţeleptului, dar acesta l-a împiedicat şi i-a spus: „Mai întâi de toate porunceşte-i inimii tale să se coboare din înălţimile pe care s-a cocoţat, şi abia apoi vei putea acţiona în funcţie de cunoaşterea pură şi autentică ce îţi va fi dezvăluită! Amin".

Capitolul 56

Interpretarea inexactă a lui Lameh referitoare la inima situată deasupra templului. Rectificarea Domnului. Cum şi unde trebuie căutat Dumnezeu

(13 iunie 1843)

1. Lameh a început să reflecteze la cuvintele Înţeleptului, întrebându-se cum să facă pentru a-şi coborî inima de deasupra templului în interiorul acestuia.

2. Căci el nu înţelesese încă mesajul simbolic al Înţeleptului şi credea că trebuie să se urce literalmente pe acoperişul templului şi să-şi ia inima în mână, pentru a o coborî astfel; sau, în cazul în care mâna sa s-ar fi dovedit prea scurtă, să ia un par lung şi să încerce să agaţe inima cu el, aşa cum ar fi procedat pentru a culege un măr situat pe o creangă prea sus pentru a putea ajunge la ea.

3. Dându-şi seama ce se petrece în mintea lui Lameh, Înţeleptul i-a spus: „Ascultă, Lameh, ceva mai devreme erai complet uluit de înţelepciunea Mea, mergând până acolo încât te-ai întrebat dacă nu cumva în faţa ta se află Însuşi Dumnezeu (şi nu te înşelai deloc!). În acest caz, spune-Mi: cum se face că ai înţeles cuvintele Mele într-o manieră atât de greşită?

4. Adevăr îţi spun: nu am mai întâlnit niciodată până acum un caz în care cuvintele spirituale să fie înţelese într-o manieră atât de stupidă şi să fie privite dintr-un unghi atât de material!

5. Chiar crezi că inima strălucitoare de deasupra templului este inima ta trupească?

6. Te asigur că inima ta trupească nu ne este de nici un folos pe acest altar, ca să nu mai punem la socoteală faptul că ea îţi este absolut indispensabilă pentru a trăi. Eu vorbeam de inima spiritului tău, respectiv de iubirea ta faţă de Dumnezeu!

7. Această inimă nu se poate lăsa atinsă nici de mâna ta din carne şi oase, nici chiar de un par, ci doar de forța specifică a iubirii.

8. Inima luminoasă nu este decât o viziune, care nu poate fi contemplată cu ochii fizici, ci doar cu cei ai spiritului. Ea nu înseamnă altceva decât că tu iubeşti un Dumnezeu infinit de îndepărtat pe care îl cauți dincolo de stele. În schimb, pe acel Dumnezeu care se află tot timpul alături de tine nu îl recunoşti, şi deci nu-L poți iubi!

9. La drept vorbind, inima ta străluceşte de o iubire pură şi arzătoare față de El. Din păcate, avantajele pe care le extragi tu din această iubire sunt minore. Singurul beneficiu de care te bucuri sunt câteva luminițe în noaptea care te înconjoară, care îți permit să nu te scufunzi de tot în întuneric. La asta se rezumă însă totul!

10. Pe de altă parte, Viața înseamnă tot ce poate fi mai important, căci durata ei este eternă, neputând fi confundată cu lumina singulară a vieții temporale, care se stinge odată cu aceasta.

11. De aceea, inima spiritului – respectiv iubirea ta față de Dumnezeu – trebuie să-ți fie extrem de apropiată. Mai exact, ea trebuie să se afle în interiorul tău. Altfel spus, tu trebuie să îl cauți pe Dumnezeu în tine, să îl recunoşti şi să îl iubeşti mai presus de orice, şi astfel te vei putea bucura de Viața eternă. Căci, vezi tu, această Viață este totuna cu Dumnezeu, din care se naşte şi din care emană!

12. De vreme ce suntem de acord amândoi că acesta este un adevăr etern, spune-Mi: la ce îți poate servi un Dumnezeu aflat la o distanță infinită sau o Viață aproape inaccesibilă?

13. Dacă doreşti să trăieşti, este absolut necesar să dispui de Viața eternă în interiorul tău şi nu să o cauți dincolo de stele!

14. În ceea ce îl priveşte pe Dumnezeu, aspectul Său infinit nu îți este de nici un folos, căci, fiind o ființă limitată, tu nu vei putea cunoaşte niciodată această entitate infinită.

15. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a ales drept sălaş inima omului, astfel încât nimeni să nu poată trăi vreodată în afara Lui sau fără El.

16. De pildă, soarele care luminează pământul se află situat la o distanță atât de mare încât nici un om nu-l va putea atinge vreodată. De altfel, mărimea lui este atât de mare încât pământul pe care locuiți voi li se pare locuitorilor săi o simplă mingiuță de dimensiunea unui pumn!

17. Spune-Mi: la ce ți-ar folosi ție acest soare, chiar dacă l-ai putea atinge cu mâna, cu privirile sau cu corpul tău, atât timp cât structura ta corporală nu îți permite să integrezi în ființa ta întregul soare la o scară suficient de redusă? De altfel, chiar dacă l-ai putea integra în interior, el nu ți-ar mai da nici lumina şi nici căldura actuală!

18. În schimb, atât timp cât Dumnezeu ți-a dat doi ochi cu care poți contempla soarele în totalitatea lui, integrând astfel în mintea ta imaginea lui integrală, tu te poți bucura de toate beneficiile pe care le răspândeşte el asupra planetei voastre. Şi totuşi, nu căldura lui este cea care te încălzeşte, ci soarele pe care îl porți în tine!

19. La fel se petrec lucrurile şi cu Dumnezeu, a cărui imensitate nu o vei putea cuprinde niciodată. Pentru tine, El este de-a dreptul inexistent!

20. Pe de altă parte, acest Dumnezeu de proporții nelimitate a plasat în inima ta spirituală imaginea Lui perfectă, care este însăşi viața ta şi care îți este absolut accesibilă.

21. Marea ta iubire față de Dumnezeu se naşte din această imagine a Lui care se află în interiorul tău şi care îți dă viață. De aceea, scufundă-te în esența ta şi nu te mai despărți vreodată de acest sanctuar. Dimpotrivă, dă-i forță, şi astfel Dumnezeu va acționa în permanență foarte aproape de tine. Nu vei mai fi nevoit astfel să te întrebi dincolo de ce stea se ascunde El, căci vei recunoaşte în tine propria ta stea sfântă în care sălăşluieşte Dumnezeu, lucrând fără încetare la modelarea vieții tale, chiar dacă tu nu îți dai încă seama de acest lucru.

22. De aceea, trezeşte în tine o iubire cât mai mare față de acest Dumnezeu care îți este foarte apropiat, iar inima ta va coborî pe altarul sacrificial fără a mai fi nevoit să o agăți cu un par. Îl vei cunoaşte în acest fel pe acel Dumnezeu care se află foarte aproape de tine, iar aceasta va fi recompensa supremă pentru smerenia ta justă. Amin".

Capitolul 57

Lameh îşi recunoaşte nebunia şi îl descoperă pe Domnul în persoana Oratorului. Discursul Domnului pe tema naturii spiritului divin din interiorul ființei umane

(14 iunie 1843)

1. Abia acum a înțeles pe deplin Lameh cuvintele Înțeleptului. El şi-a lovit pieptul cu pumnii şi şi-a spus:

2. „O, Doamne, cât de infinit de prost poate fi omul şi de câtă răbdare are nevoie înțelepciunea supremă pentru ca un om ca mine să poată începe să înțeleagă ordinea divină, această ordine atât de sublimă şi de sacră!

3. Dar ce poate face un om creat? Tot ce poate face el este să trăiască în acord cu ordinea divină pe care o cunoaşte! Cine face acest lucru (dacă reuşeşte să recunoască această ordine) nu poate comite nici o greşeală!

4. Tu, Doamne, ştii cel mai bine cât poate duce o ființă umană. De aceea, nu îi permiți să pătrundă decât puțin câte puțin în profunzimea

infinită a înțelepciunii Tale, pentru ca ea să îți poată semăna prin acțiunile sale.

5. De aceea, doresc să Te slăvesc, să Te iubesc şi să mă închin la picioarele Tale de-a lungul întregii mele vieți!"

6. În timp ce Lameh reflecta astfel, dizolvându-se într-o contemplare tăcută a propriei sale ființe, norul care învăluia templul a dispărut, făcând să apară construcția în toată splendoarea ei. Simultan, inima luminoasă a coborât pe altar.

7. În acest moment, toți cei de față au căzut la pământ, închinându-se cu venerație, şi au spus: „O, Dumnezeu atotputernic şi preasfânt, ai milă de noi, păcătoşii!"

8. Cutremurat de această viziune extraordinară (deşi aceasta îi fusese prezisă de Înțelept), Lameh s-a prăbuşit la rândul lui la pământ şi i-a spus Acestuia:

9. „Din învățătura Ta, am înțeles că Spiritul Divin se află în mine, fapt de care încep să îmi dau seama. În Tine El este însă incomparabil mai puternic! De aceea, mă închin la picioarele Tale, în fața iubirii şi înțelepciunii divine care sălăşluiesc în tine, precum şi în mine, căci îmi dau seama acum că Spiritul Divin trăieşte în inima mea, lucrând în favoarea mântuirii mele!

10. Îi dăruiesc întreaga mea iubire lui Dumnezeu, Creatorul şi Părintele nostru preasfânt, care s-a coborât până la nivelul nostru, făcând astfel de minuni în fața ochilor noştri, pentru ca noi să îl recunoaştem şi să trăim la unison cu ordinea Lui sacră, ce ni se revelează liber, pentru ca noi să obținem Viața eternă!"

11. Înțeleptul s-a aplecat atunci şi l-a ridicat pe Lameh, spunându-i: „Lameh, adevăr îți spun: ridică-te în inima ta şi recunoaşte-L pe Cel care îți vorbeşte!

12. Căci oamenii nu trebuie să îngenuncheze niciodată, nici să se prosterneze până la pământ în fața Lui. Nici îngerii din cer nu fac acest lucru între ei, iar zeii sunt una cu *Cel Unic.*

13. Priveşte-ți frații în ochi în lumina zilei şi vei recunoaşte reflectându-se în ei unul şi acelaşi soare! De vreme ce nu există decât un singur soare care se reflectă în ochii tuturor ființelor care există, lumina care străluceşte în privirile oamenilor provine din aceeaşi sursă unică, din fluxul spiritual al aceluiaşi purtător al luminii!

14. În mod similar, nu există decât *un singur* Spirit Divin care acționează în inimile tuturor oamenilor. De aceea, spiritul din inima omului nu reprezintă un al doilea Dumnezeu, ci este identic cu Tatăl ceresc, care este infinit, la fel cum toți sorii ce se reflectă în ochii oamenilor sunt identici cu soarele de pe cer.

15. Eu sunt Domnul. Ştiu că acum Mă recunoşti, acesta fiind motivul real pentru care ai căzut la pământ în fața Mea.

16. Dar Eu îți spun: dacă soarele ar fi singurul beneficiar al întregii sale lumini şi călduri, el s-ar autodistruge. Din fericire, el îşi răspândeşte această lumină şi această căldură asupra pământului vostru, încălzindu-l şi luminându-l, fapt care îi permite să devină un cămin ideal pentru oameni şi pentru ceilalți locuitori ai săi.

17. În mod similar, Eu îmi transfer puterea divină copiilor Mei, pentru ca într-o bună zi aceştia să poată locui împreună cu Mine, în casa Mea, într-o stare de fericire supremă.

18. De aceea, Eu nu doresc ca ei să se închine la picioarele Mele şi îi voi ridica de fiecare dată când vor face acest lucru. Pe de altă parte, Mă bucură sincer smerenia ta.

19. Păstrează această smerenie şi această iubire, căci în acest fel nu vei mai fi nevoit vreodată să îți cauți inima pe acoperişul ființei tale! Amin".

Capitolul 58

Motivul pentru care Domnul se manifestă atât de rar în fața oamenilor. Tentativa nereuşită a lui Lameh de a ridica de la sol oamenii prăbuşiți în fața apariției miraculoase. Descoperirea că este singur îi provoacă o mare tristețe

(16 iunie 1843)

1. După ce L-a recunoscut plenar pe Domnul în persoana Înțeleptului, Lameh ar fi vrut să anunțe prezența divină a Acestuia întregului popor, prin strigătele sale.

2. Dar Domnul i-a spus: „Nu-ți transpune în faptă intenția. Gândeşte-te că dacă aş fi considerat acest lucru util şi necesar, Mi-aş fi dezvăluit Eu Însumi identitatea în fața oamenilor.

3. O astfel de veste i-ar costa însă viața, căci sunt deja mult prea tulburați.

4. De aceea, vom amâna această dezvăluire pentru un moment mai favorabil. Cu timpul, după ce Mă voi îndepărta din nou de privirile voastre, le vei putea vorbi despre prezența Mea.

5. Voi mai rămâne o perioadă scurtă de timp printre voi în această formă vizibilă de Înțelept, dar nimeni nu trebuie să ştie cine sunt, pentru a nu fi atins de judecata morții din cauza Mea, pierzându-şi astfel libertatea interioară.

6. Singurul lucru pe care îl poți face este să ieşi şi să le spui oamenilor să se ridice de la sol, pentru a nu cădea într-o adorație oarbă a

acestei inimi luminoase, crezând că este o manifestare metaforică a măreției şi înțelepciunii lui Dumnezeu.

7. Explică-le oamenilor această imagine şi adevărul care ți-a fost revelat, pentru ca ei să înțeleagă. Abia după ce îşi vor redobândi luciditatea vor putea ei să Mă slăvească în inimile lor, pe Mine, Dumnezeul şi Domnul lor!

8. Aceasta este sarcina pe care ți-o dau! Acum du-te şi acționează, apoi întoarce-te aici. După îndeplinirea acestei misiuni, odihna îți va părea cu atât mai dulce! Amin".

9. Lameh a plecat să execute sarcina primită de la Domnul, dar când a încercat să îi ridice de jos pe oameni, trăgând de ei, nimeni nu s-a mişcat şi toți au rămas la pământ într-o imobilitate totală, ca şi cum nimeni nu le-ar fi spus să se ridice.

10. În fața acestui spectacol, Lameh a simțit cum neliniştea îi pătrunde din nou în suflet şi şi-a spus: „Ce trebuie să fac ca să nu mă întorc cu coada între picioare în fața Domnului, acoperindu-mă astfel de ruşine? – Ei bine, îi voi lua pe fiecare în brațe, îi voi aşeza pe picioarele lor şi le voi spune ce am de spus!"

11. Zis şi făcut. Din păcate, eforturile lui s-au dovedit zadarnice, căci de îndată ce îi lăsa din brațe pe oameni, aceştia cădeau din nou la pământ, în poziția lor de dinainte, ca şi cum ar fi fost scufundați într-un somn adânc.

12. Uimit la culme în fața acestui comportament neobişnuit, Lameh se simțea din ce în ce mai stânjenit. El şi-a spus în sinea lui: „Mai bine mă duc la supuşii mei; ei mă vor asculta cu siguranță, în măsura în care mai sunt în viață!"

13. Zis şi făcut. Şi de această dată, eforturile sale au rămas însă fără nici un efect. De aceea, nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să se întoarcă la templu, pentru a le spune ce s-a întâmplat Domnului şi lui Enoh. Ajuns aici, nu mică i-a fost însă surpriza să constate că aceştia dispăruseră.

14. Era prea mult pentru bietul Enoh. Disperat, el şi-a spus: „Probabil că aceasta este voința Domnului. De aceea, facă-se voia Lui!

15. Cu siguranță, nu este vina mea că nu am reuşit să duc la îndeplinire porunca Domnului, căci am făcut tot ce mi-a stat în puteri, iar Domnul ştie foarte bine că nu pot să fac miracole.

16. Pe de altă parte, nu doresc să stau aici fără să fac nimic. De aceea, mă voi duce să îi caut pe Domnul şi pe Enoh printre oamenii adormiți. Dacă îi voi găsi, voi slăvi numele lui Dumnezeu. Dacă nu îi voi găsi, mă voi sacrifica la rândul meu pentru El şi voi trece şi eu la marea odihnă!"

17. S-a dus aşadar să îi caute pe cei doi dispăruți, dar nu a avut nici de această dată vreun succes, căci ei nu se aflau printre oamenii adormiți.

18. Atunci, Lameh a început să plângă, cuprins de disperare. S-a întors trist la templu şi s-a culcat lângă altar, încercând să doarmă, dar somnul nu i-a venit, căci frica şi angoasa sa erau prea mari.

19. S-au scurs astfel şapte ore, dar nimeni nu a venit să îl trezească, iar Domnul împreună cu Enoh nu s-au arătat la faţă.

Capitolul 59

Observaţiile lui Lameh făcute în zorii zilei, în solitudinea sa. Tristeţea sa şi pierderea încrederii în Dumnezeu

1. După ce au trecut cele şapte ore, Lameh s-a ridicat şi şi-a spus cu tristeţe:

2. „Domnul mi-a spus: ‚După îndeplinirea acestei misiuni, odihna îţi va părea cu atât mai dulce!'

3. I-am ascultat cuvintele şi am făcut ce mi-a zis. Nu am avut succes, dar nu din vina mea. Şi cum a fost odihna mea în timpul celor şapte ore care s-au scurs, după câte mi-am dat seama calculând mersul stelelor dinspre est către vest?

4. Aproape că au răsărit zorii, dar nimeni nu se mişcă încă în jurul templului. Nu se aude nici cel mai mic zgomot! O, ce înspăimântător este să trăieşti în mijlocul unor morţi vii!

5. Ce pot face acum, în trista situaţie în care mă găsesc? Oare trebuie să rămân aici până la răsăritul soarelui, sau trebuie să cobor singur în oraş ca să-mi anunţ poporul de ceea ce s-a întâmplat aici?

6. Oare trebuie să apelez la un cunoscător al plantelor care să vină şi să vadă dacă aceşti oameni dorm cu adevărat sau sunt morţi? Sau ar fi de preferat o nouă tentativă de a-i trezi eu însumi?

7. Ce se va întâmpla însă dacă eforturile mele se vor dovedi din nou zadarnice şi dacă nimeni nu va răspunde la chemarea mea, oricât de puternică ar fi ea? Oare nu voi fi atât de înspăimântat încât nu voi mai avea nici măcar puterea de a mă întoarce în oraş, unde aş putea porunci cel puţin ca aceşti morţi să fie înmormântaţi în mod onorabil?

8. O, dar ştiu ce am de făcut: mă voi ruga din toată inima Domnului Dumnezeului Savaot, rugându-L să mă ajute. Îl voi implora din toate puterile mele, fără să mănânc şi fără să beau, aşteptând ca El să îmi asculte rugăciunea şi să mă consoleze. În caz contrar, voi muri şi eu, la fel ca fraţii şi surorile mele!

9. Văd că soarele a început deja să răsară, astfel încât acum pot vedea cu claritate fiecare casă din oraş.

10. Cât de sublim mi s-ar părea acest răsărit de soare dacă nu aş fi nevoit să îl contemplu singur, dacă poporul meu ar fi şi el trezit şi dacă s-ar închina Domnului cu inima fericită şi senină!

11. Din păcate, sunt nevoit să contemplu trezirea naturii de unul singur, înconjurat de fraţii mei care nu doresc să se lase treziţi.

12. O, cât de trist mă simt acum, când sunt nevoit să te contemplu singur, dimineaţă splendidă! Aş fi preferat de o mie de ori să fiu mort decât să fiu singurul om în viaţă în mijlocul a mii de oameni adormiţi!

13. Oare cu ce am greşit? De ce m-au abandonat în acest fel Domnul şi Enoh? Doar am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a îndeplini voinţa Domnului.

14. Iar El, Preasfântul, El, care se pretinde preaplin de iubire şi de compasiune, m-a abandonat aici, fără nici un cuvânt şi fără nici o explicaţie!

15. Şi totuşi, mai devreme se aflau aici, în timp ce poporul meu continuă să se afle afară, dormind un somn de moarte.

16. Cum este posibil să fi dispărut aşa? – Mai bine mă duc afară să mai arunc o privire! S-au întâmplat atât de multe lucruri nefireşti încât nu pot exclude posibilitatea ca totul să fie un simplu vis!”

17. Lameh a ieşit afară din templu, dar, spre marea sa uimire, nu a mai găsit pe nimeni.

18. Disperat, el şi-a izbit palmele deasupra capului şi a strigat: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă acest lucru? Oare chiar sunt victima unui vis, sau m-am trezit din somn? În ce stare lamentabilă mă aflu?

19. Aş fi vrut să mă rog, dar acum îmi este imposibil! Mă aflu aici, fără Dumnezeu, fără prieteni, fără fraţi, fără soţie şi fără copii. Nu mai dispun decât de această viaţă mizerabilă, care îmi permite să simt teribila pedeapsă a lui Dumnezeu sau cumplita răzbunare a Şarpelui!

20. Oare ce trebuie să fac? – Să mă rog? Dar cui să mă rog? Celui care m-a abandonat, sau care nici măcar nu există? Nu, nu doresc să fac acest lucru!

21. La urma urmelor, eu sunt Lameh! Acest mare oraş îmi aparţine, la fel ca şi întreaga ţară şi poporul său.

22. Mi-am dorit din răsputeri să fiu un slujitor demn al Domnului şi am sacrificat tot ce am avut în acest scop, dar El mi-a jucat această festă şi m-a înşelat!

23. Aşa stând lucrurile, nu mai doresc să trăiesc. Îmi propun să mor de foame aici, în interiorul acestui templu, iar acesta va fi ultimul meu sacrificiu oferit acestui Dumnezeu imposibil!

24. Rostesc acum un ‚Amin’ categoric; nici o altă înțelepciune nu mă va face să îmi schimb hotărârea. Chiar dacă Domnul ar apărea în această clipă, nu cred că m-ar mai putea convinge.

25. Cât despre tine, sărman popor adormit, nu ai decât să îți dormi somnul cel de moarte, devenind o hrană pentru viermi şi pentru furnici. În scurt timp, mă voi alătura şi eu ție! Prefer de o mie de ori să nu mai exist deloc decât să fiu bătaia de joc a Domnului!

26. Îți mulțumesc, inimă a mea, pentru că mi-ai inspirat acest gând. Acum mă simt într-adevăr mai bine. Dorința de răzbunare mi se pare infinit mai dulce decât devoțiunea stupidă față de un Dumnezeu ipocrit, care mă înşeală fără să aibă nici un motiv să o facă!

27. Aşa să fie! Doresc să mor şi să dispar de pe acest pământ care îți aparține Ție, Dumnezeu necredincios! Spun aşadar propriul meu ‚Amin’, ferm şi irevocabil! Amin”.

Capitolul 60

Teribila viziune a regelui Lameh şi sfârşitul coşmarului său. Lameh cel venit din înălțimile sacre îi revelează semnificația acestuia

(19 iunie 1843)

1. După ce s-a lăsat pradă acestei stări de exaltare, Lameh a intrat în templu şi s-a aşezat lângă altar, sprijinindu-se de acesta, cu privirea întoarsă către răsărit, căci nu-i mai făcea nici o plăcere să contemple altarul gol, dat fiind că inima strălucitoare a dispărut de îndată ce el s-a înfuriat.

2. Intenția lui era să rămână în această poziție până când va muri, dar răsăritul unui nou soare l-a făcut să revină cu picioarele pe pământ.

3. Noul răsărit i-a apărut astfel: în locul soarelui pe care îl aştepta să răsară, pe cer a apărut capul unui şarpe monstruos. Acesta urca din ce în ce mai sus, purtat de un corp uriaş. Iar şarpele strălucea la fel de puternic ca şi soarele.

4. Când monstrul a ajuns suficient de sus pe cer, el a fost urmat de o sumedenie de şerpi mai mici, care aveau, la fel ca şi el, capetele aureolate de lumină.

5. În scurt timp, întregul cer s-a acoperit de şerpi care se încolăceau în jurul marelui monstru.

6. Mişcările lor au devenit din ce în ce mai violente, până când s-au transformat într-o adevărată luptă. Şarpele cel mare îi muşca pe cei mici, care cădeau la pământ, şi de fiecare dată când atingeau solul, luau foc.

7. Atinsă de un astfel de flagel, scoarța terestră a început să geamă cu voce tare, iar munții s-au încovoiat de mânie către văi, deturnând cursul

râurilor. Din crăpăturile şi prăpăstiile astfel create în scoarţă au ieşit nori uriaşi, care au întunecat întregul cer. Din ei s-a revărsat atunci un potop nemaivăzut, care a inundat întregul pământ.

8. Apele au continuat să crească, iar în scurt timp au acoperit cu totul oraşul Hanoh, după care au format un val uriaş, care ameninţa să acopere inclusiv muntele pe care se afla Enoh şi poporul său adormit.

9. În clipa în care muntele a început să tremure, iar templul să dea semne că se va prăbuşi, moment în care a mai şi izbucnit un trăsnet puternic, care a făcut să se cutremure întregul pământ, lui Lameh i s-a făcut frică, deşi ceva mai devreme era ferm hotărât să se lasă pradă morţii.

10. El s-a ridicat în picioare, s-a frecat la ochi şi a început să privească mai atent în jurul lui. Dintr-o dată, i-a văzut pe Domnul şi pe Enoh stând liniştiţi în templu, în timp ce afară stătea adunată mulţimea de oameni care îl adorau pe Dumnezeu, lăudându-i numele. El însuşi era perfect sănătos, aflându-se în siguranţă în mijlocul poporului său.

11. Regăsind ordinea perfectă de odinioară, el s-a întors către Tubal-Cain şi l-a întrebat:

12. „În numele iubirii de Dumnezeu, spune-mi, fiule, ce s-a întâmplat? Unde am fost? Şi unde aţi dispărut voi, împreună cu Înţeleptul şi cu Enoh, care văd că acum mă aşteaptă liniştiţi în templu?"

13. Tubal-Cain i-a răspuns: O, părinte Enoh, ce întrebare este asta? Oare ţi-ai pierdut minţile, de nu-ţi mai aminteşti că ai venit aici, trimis de Înţelept, pentru a le porunci oamenilor să se ridice de la pământ?

14. Imediat după ce ai îmbrăţişat-o pe mama şi pe mama Naamei, ai adormit profund în braţele lor, fericit că ai dus la îndeplinire ordinele Înţeleptului. Ai dormit multă vreme, dar nu ţi-aş putea spune exact cât timp.

15. Asta este tot ce îţi pot spune. Dacă nu mă crezi, îi poţi întreba pe ceilalţi martori aici de faţă, şi nimeni nu va nega adevărul spuselor mele".

16. Atunci, Lameh a strigat cu voce tare: „O, Dumnezeule preasfânt şi unic! Slăvit fie de-a pururi numele Tău! Îţi consacru Ţie întreaga mea iubire şi recunoştinţă pentru faptul că odioasa experienţă pe care am trăit-o nu a fost decât un vis!

17. Dar oare cum am putut să adorm fără să execut imediat porunca Domnului?"

18. Lameh de pe înălţimile sacre, care se afla şi el în imediata apropiere a regelui, i-a răspuns: „Vezi tu, dragul meu frate, motivul este cât se poate de simplu: ai adormit deoarece nu ai dus imediat la îndeplinire porunca Domnului, întrucât aveai intenţia secretă de a-ţi petrece noaptea alături de soţiile tale pe acest vârf de munte!

19. Aşa se explică de ce Domnul te-a făcut să adormi tocmai când ai ajuns lângă ele, exact în momentul în care ţi s-a părut, în reveria visului tău,

că încercai să trezeşti poporul adormit, gest pe care nu ai mai apucat să îl faci, pentru simplul motiv că adormiseşi deja, cu gândul la deliciile pe care ți le vor oferi soțiile tale.

20. Iubirea ta trupească a prevalat în fața iubirii de Dumnezeu, iar experiența pe care ai trăit-o nu a fost decât consecința acestei greşeli.

21. Acum îngăduie-mi să te conduc înapoi în templu, unde Domnul îți va revela şi alte umbre care se mai găsesc încă în tine. Aşadar, urmează-mă! Amin”.

Capitolul 61

Cei doi Lameh sunt întâmpinați cu iubire de Domnul. Explicarea evenimentelor trăite de Lameh în vis. Ordinea şi ierarhia Tatălui ceresc

(20 iunie 1843)

1. Dând curs cuvintelor lui Lameh cel din înălțimile sacre, Lameh din ținuturile de jos l-a urmat în templu.

2. De îndată ce cei doi Lameh au intrat în interior, Domnul le-a ieşit în întâmpinare, cu brațele larg deschise.

3. Acest gest de iubire venit din partea Celui Preaînalt l-a umplut de uimire pe Lameh, cu atât mai mult cu cât nu cu mult timp în urmă se aflase într-o situație critică (cel puțin, aşa credea el) şi se aştepta să fie mustrat pentru reveriile sale şi pentru poftele sale trupeşti.

4. Dar Domnul i-a spus bietului Lameh, care încă era temător şi surprins: „De ce te minunezi atât de tare de bunătatea, iubirea şi grația Mea? Aminteşte-ți de păcatele tale anterioare, care nu M-au împiedicat să Mă apropii de tine.

5. Dacă ți-am ieşit atunci în întâmpinare, deşi erai duşmanul Meu cel mai crunt, ajutându-te să scapi de întuneric şi să te ridici mai presus de statutul de creatură profund amăgită, de ce te uimeşte atât de tare faptul că ți-am ieşit în întâmpinare acum, când nu ai păcătuit cu nimic?

6. Visul pe care l-ai avut nu s-a datorat păcatelor tale, ci faptului că am vrut să îți demonstrez, ție şi urmaşilor tăi, unde poate conduce iubirea excesivă pentru o femeie.

7. Consideră ceea ce ți-am arătat drept o învățătură pentru tine şi pentru urmaşii tăi, şi nu ca o acuzație sau ca un păcat.

8. Dacă vei respecta această învățătură, vei trăi în spiritul adevăratei iubiri şi a înțelepciunii care derivă din ea.

9. Iar acum, intră în templu, însoțit de ghidul tău, pe care îl iubesc foarte mult. Vom discuta astfel în linişte şi ne vom bucura de flacăra pură a inimii luminoase care străluceşte pe altar”.

10. Mult mai bine dispuşi, cei doi au intrat în templu, preamărindu-L pe Domnul în inimile lor.

11. Domnul i-a condus spre altar şi le-a spus: „Sunt cazuri în care, sub presiunea circumstanţelor exterioare, omul trebuie să dea dovadă de răbdare şi să transforme necesitatea într-o virtute.

12. De pildă: treptele din jurul altarului nu au fost construite pentru ca noi să stăm pe ele, dar întrucât în interiorul templului nu există nici o bancă, ne vom aşeza totuşi pe aceste trepte, cu faţa orientată către est, transformând astfel aceste ornamente lipsite de utilitate în nişte obiecte folositoare.

13. La urma urmelor, cine ar putea obiecta? În ultimă instanţă, templul a fost construit pentru noi, cu tot cu altar şi cu treptele din jurul acestuia. De aceea, suntem liberi să utilizăm aşa cum dorim acest edificiu! Cei zici, Lameh, am dreptate sau nu?"

14. Lameh i-a răspuns: „O, Doamne, Tată preasfânt şi preaplin de iubire! Numai voinţa Ta este sacră şi ea mă umple de bucurie. De aceea, facă-se întotdeauna după voia şi după plăcerea Ta!

15. O, Doamne şi Tată! Te rog doar să ne spui, cu blândeţea şi cu răbdarea Ta infinită, în ce ordine trebuie să ne aşezăm în jurul Tău, astfel încât voia Ta să fie îndeplinită şi în această privinţă!"

16. Domnul i-a răspuns lui Lameh: „Se vede că eşti obişnuit cu curtea şi cu ceremonialele ei. Din cauza acestui formalism ai uitat ce înseamnă un comportament normal.

17. Dar Eu îţi spun: priveşte cum se comportă copiii unui tată care îi iubeşte foarte mult. Cum procedează aceştia atunci când tatăl lor multiubit se întoarce acasă?

18. Ei aleargă către el cât de repede îi ţin picioarele, iar cel care este cel mai rapid dintre ei este primul care se aruncă în braţele sale. Abia apoi vin ceilalţi, fiecare în funcţie de agilitatea picioarelor lor.

19. Desigur, cel mai mic dintre ei rămâne în urmă; dar tatăl cel bun îl vede cum se târăşte de-a buşilea către el cu inima bătându-i de bucurie, şi când acesta s-a apropiat, îi iese în întâmpinare, plin de iubire, îl ia în braţele sale şi îl strânge la piept, lângă inima sa, mângâindu-l şi sărutându-l plin de tandreţe.

20. Iată, dragul Meu Lameh, acestea sunt regulile de comportament în casa Mea celestă şi cele care domnesc la curtea Mea! Primul care ajunge la Mine este cel dintâi, dar Eu îl iau totuşi în braţele Mele şi pe cel din urmă şi cel mai slab dintre copiii Mei, pentru a-l strânge la piept şi a-l răsfăţa peste măsură, fericit că şi-a recunoscut Tatăl cu toată slăbiciunea sa şi s-a grăbit să îi iasă în întâmpinare.

21. Procedați şi voi în acest fel şi nu mai țineți seama de ierarhii! Numai în acest fel îmi veți face cea mai mare bucurie posibilă, Mie, care sunt Părintele vostru autentic!

22. Iată, Eu M-am aşezat deja; veniți aşadar lângă Mine!”

23. Uniți prin iubirea lor arzătoare pentru Tatăl ceresc, cei trei bărbați s-au grăbit în brațele Acestuia, iar El le-a spus: „Acum este foarte bine. Aşa trebuie înțeleasă adevărata ordine celestă! Rămâneți de-a pururi în această ordine şi astfel îmi veți face pe plac! Amin”.

Capitolul 62

Ordinea construcției interioare a pământului în funcție de polaritate şi ordinea corpurilor organice: simboluri ale ordinii create de Domnul

(21 iunie 1843)

1. Aşadar, cei trei au luat loc lângă Domnul, Enoh şi Lameh cel din înălțimile sacre la dreapta Lui, iar Lameh din ținuturile de jos la stânga Lui. După care Domnul le-a spus:

2. „Vedeți voi, copiii Mei dragi, în acest fel suntem perfect aşezați, iar ordinea în care ne aflăm este perfectă.

3. La drept vorbind, voi nu vă dați încă seama de acest lucru, dar avem destul timp la dispoziție pentru a vorbi despre astfel de lucruri în linişte. Vom putea discuta despre tot ce dorim până la răsăritul complet al soarelui şi vom profita de ocazie pentru a vorbi despre adevărata ordine celestă.

4. Constat deja că Lameh cel din stânga Mea ar dori să afle mai multe despre ordinea justă în care trebuie aşezate toate lucrurile. La ce se referă această ordine? Ei bine, în cel mai scurt timp veți putea avea o reprezentare a acesteia chiar în fața ochilor voştri. Aşadar, ascultați-Mă!

5. Pământul pe care locuiți voi este un corp ceresc rotund. La suprafața sa el pare inert, dar în interior reprezintă o construcție organică vie, care trăieşte la fel ca un animal!

6. Condiția primordială asociată cu viața este un nucleu central, sau mai bine zis un punct de atracție sau un centru de greutate ce atrage totul către el, dând astfel naştere unei excitații, unei încălziri şi unei aprinderi absolut necesare. La fel ca toate corpurile cereşti care îmi populează creația infinită, ca toți sorii şi toate lunile, şi acest pământ are un centru de greutate care poate fi comparat cu inima animalelor şi cu cea a oamenilor care trăiesc în sfera sa naturală.

7. Acest punct central nu se află însă exact în centrul fizic al masei organice, fapt pe care îl puteți constata deopotrivă la animale şi la oameni, şi

care este valabil inclusiv în cazul marilor corpuri cereşti. El este întotdeauna situat puţin lateral, la trei sferturi din distanţa faţă de acesta, pentru a nu fi complet strivit de masa pe care o atrage, devenind astfel incapabil să se mai mişte.

8. Dat fiind că acest punct central nu se suprapune niciodată cu centrul specific al masei organice (situat chiar în centrul acesteia), greutatea acestei mase nu apasă direct asupra lui, în mod egal şi din toate direcţiile, fapt care îi permite să se mişte mai liber şi să dispună de un anumit câmp liber de activitate. Dacă ar fi situat în centru, el ar fi strivit de masa organică; dar în poziţia sa laterală, el suportă o greutate mai mică şi mai uşoară.

9. Datorită greutăţii şi inerţiei sale specifice, absolut inevitabile, masa centrală nu se poate ridica mai presus de propria sa condiţie, fiind nevoită să renunţe la slabele sale tentative şi să se întoarcă de unde a plecat; astfel, adevăratul centru de greutate, situat în câmpul de excitaţie, poate bate liber, animând din nou, prin forţa sa de atracţie, punctul central al masei inerte, care este iarăşi atras de nucleul său. Sub această presiune enormă, acesta se retrage din nou în lateral, acolo unde presiunea este mai mică şi mai lejeră.

10. Din acest du-te-vino constant, la drept vorbind pur mecanic şi uniform, se naşte ceea ce numim viaţa naturală, organică şi animală!

11. Forţa motrice a organismului, generată de acest mecanism, este transmisă în mod natural întregii mase, căreia îi permite să se pună în mişcare. Organismul devine astfel animat şi îşi poate utiliza această forţe motrice în funcţie de natura acesteia.

12. Ca să spunem adevărul până la capăt, acest mecanism nu ar putea funcţiona fără concursul Meu direct, scop în care Eu trebuie să construiesc mai întâi întreaga masă a organismului, punct cu punct, făcând-o apoi să funcţioneze aşa cum am explicat mai sus.

13. Dacă a fost construit corect, organismul îşi începe viaţa şi va continua să trăiască atât timp cât îi voi procura hrana de care are nevoie. Dacă, din motive ştiute numai de Mine, încetez să îi mai procur această hrană, el devine din ce în ce mai slăbit, autoconsumându-se singur, în aceeaşi ordine în care a fost creat, până când se dezagregă complet şi se întoarce la Mine ca substanţă spirituală a voinţei Mele.

14. Aceasta este esenţa planului Meu, prin care am creat toate organismele. Pe măsură ce spiritul vostru se va trezi, veţi înţelege din ce în ce mai bine aceste lucruri în lumina lui. Deocamdată, tot ce trebuie să ştiţi este că ordinea în care ne-am aşezat acum corespunde perfect celei care a stat la baza planului de construcţie a creaţiei Mele. Vă voi explica imediat în ce constă această corespondenţă.

15. Ei bine, Eu sunt punctul central de atracţie a întregii vieţi, în timp ce voi sunteţi organele ei de percepţie, născute din Mine! – Spune-Mi, Lameh, sunt Eu aşezat exact în mijlocul vostru?”

16. Lameh a rămas uşor şocat de această întrebare. După ce şi-a mai revenit, el a răspuns: „Nu, Doamne şi Părinte al meu! Atât timp cât suntem doar patru persoane, acest lucru ar fi imposibil. Punctul fizic central este situat între Tine şi Enoh!”

17. Domnul i-a spus: „Tocmai de aceea este perfectă această ordine, atât timp cât Eu, care sunt baza întregii vieţi şi a oricărei activităţi, Mă aflu la trei sferturi din distanţa faţă de centrul fizic al micului nostru grup. Tu reprezinţi polul nord, care este mai mic şi mai uşor, în timp ce Enoh şi Lameh simbolizează polul sud, care este mai mare şi mai greu.

18. În continuare, doresc să vă ofer câteva explicaţii referitoare la sfera nelimitată a vieţii.

19. Dacă vreunul dintre voi doreşte să spună ceva, poate să ia liniştit cuvântul, şi astfel veţi ajunge să înţelegeţi mai bine! Nu trebuie să vă faceţi probleme din cauza Mea! Poţi să începi chiar tu, Lameh! Amin”.

Capitolul 63

Despre poligamie. Ordinea matrimonială şi cea a procreaţiei

(22 iunie 1843)

1. Lameh nu a stat mult timp pe gânduri şi i-a pus Domnului următoarea întrebare:

2. „O, Doamne, cel mai bun, mai plin de iubire şi mai sfânt dintre toţi Părinţii! De vreme ce mi-ai acordat imensa graţie de a vorbi în faţa Ta, invitându-mă să îţi pun orice întrebare doresc, pentru a-mi lămuri astfel diferite aspecte pe care nu le înţeleg încă, îndrăznesc să fac uz de această favoare infinită.

3. M-am întrebat adeseori dacă în ochii Tăi pare just şi rezonabil ca un bărbat să îşi ia mai multe soţii!

4. După toate aparenţele, natura pare să susţină această ipoteză, întrucât bărbatul este capabil în permanenţă să procreeze. În schimb, femeia nu poate fi fecundată decât o singură dată pe an.

5. Dacă ţinem cont de aceste fapte şi le plasăm în lumina înţelegerii juste, poligamia pare să corespundă perfect naturii omului, întrucât conduce la mai buna populare a acestei planete.

6. Dacă privim însă lucrurile din perspectiva numărului de indivizi împărţiţi pe sexe, nu putem decât să tragem concluzia că nu aceasta este adevărata Ta voinţă, întrucât numărul femeilor îl egalează pe cel al bărbaţilor, şi nu de puţine ori este chiar mai mic decât al acestora. Rareori se întâmplă ca numărul femeilor să îl depăşească pe cel al bărbaţilor, şi nici atunci nu îl depăşeşte cu mult.

7. Acest raport între cele două sexe pare aşadar să contrazică prima concluzie, care, conform tuturor legilor rațiunii, corespunde nevoilor naturii. Astfel, dacă am tolera poligamia, mii de bărbați ar rămâne fără femei, deşi ar fi la fel de capabili să procreeze ca şi cei care ar dispune de mai multe soții.

8. Invers, dacă am interzice poligamia, bărbații capabili să procreeze în fiecare zi nu ar putea-o face mai des de o singură dată pe an, fapt care pare să contrazică legile naturii. – O, Doamne, acesta este aspectul pe care aş dori să mi-l lămureşti!"

9. Domnul i-a răspuns lui Lameh: „Mi-ai pus o întrebare corectă şi cu adevărat înțeleaptă, iar ghidul unui popor atât de numeros are cu siguranță dreptul să cunoască şi să înțeleagă răspunsul.

10. Ascultă-Mă! Dacă poligamia ar fi conformă cu ordinea Mea, aş fi creat cel puțin 360 de femei pentru Adam, primul bărbat creat de Mine pe acest pământ, care continuă să trăiască pe înălțimile sacre şi care va mai trăi încă foarte mulți ani de acum înainte, putând să facă încă mult timp uz de capacitatea sa de procreare.

11. Vezi tu, Eu nu i-am dăruit însă lui Adam decât *o singură* soție, şi la fel am procedat cu toți ceilalți bărbați de pe pământ. Nu cred că ți-e greu să tragi de aici concluzia corectă, potrivit căreia eu nu am predestinat decât o singură femeie pentru un bărbat, în pofida marii puteri procreatoare a acestuia.

12. În ceea ce priveşte această putere, aceasta i-a fost acordată bărbatului nu pentru a-l incita să procreeze *frecvent,* ci numai pentru a-l înzestra cu o mare *forță* creatoare. În acest fel, el nu poate da naştere unui număr foarte mare de copii, dar aceşti copii vor fi mult mai puternici decât dacă ar fi putut procrea liber, în timp ce poligamia ar fi condus la naşterea unor copii din ce în ce mai slabi şi mai imaturi.

13. Un germen care nu a atins maturitatea nu va putea da niciodată naştere la fructe bune, iar de multe ori nu va da nici un fel de fructe.

14. La fel se petrec lucrurile şi în cazul ființei umane, care este creatura Mea cea mai prețioasă.

15. De aceea, nu vă luați mai mult de o singură soție şi nu faceți copii mai des de o dată la trei ani. M-ai înțeles?"

Capitolul 64

Dorința bărbatului de a poseda cât mai multe femei frumoase. Sentimentele bărbatului nu ajung la maturitate decât prin iubirea acestuia față de Domnul

(23 iunie 1843)

1. Mulțumit de primirea acestei învățături de o importanță extremă, Lameh a luat din nou cuvântul în fața Domnului:

2. „O, Doamne şi Tată, tot ce ne-ai spus până acum mi se pare cât se poate de just. Îmi dau acum seama cu claritate că un bărbat nu trebuie să aibă mai mult de o singură soție, dacă doreşte să trăiască în armonie cu ordinea Ta.

3. Ascultând cuvintele Tale sfinte, mi-a trecut însă prin minte un nou argument care ar părea să susțină teza poligamiei, cel puțin din punct de vedere moral şi spiritual.

4. Deşi sfera cunoştințelor mele este extrem de limitată, în calitatea mea de ghid numit de Tine nu pot să nu țin cont de un astfel de argument pe care mi l-ar putea aduce oamenii. De aceea, doresc să-Ți împărtăşesc fără nici cea mai mică reținere acest argument, căci în grația Ta infinită, mi-ai permis să iau cuvântul în fața Ta, aşa că doresc să mă folosesc până la capăt de acest drept, în măsura modestelor mele cunoştințe".

5. Domnul l-a întrerupt pentru o clipă pe Lameh, spunându-i: „Ai perfectă dreptate să acționezi astfel, dar nu te întinde prea mult şi nu te mai pierde în atâtea preambuluri şi în atâtea scuze anticipate; căci timpul pe care îl avem la dispoziție este limitat, şi deci cu atât mai prețios, iar Eu nu sunt omul pe care trebuie să-l pregăteşti îndelung pentru a înțelege ce vrei să-i spui!

6. De aceea, nu te mai pierde în detalii şi spune exact ce ai de spus. Oricum, Eu ştiu cu mult timp înainte ce anume doreşti să Mă întrebi. În aceste condiții, ar trebui să-ți fie cu atât mai uşor să vorbeşti pe scurt, ştiind cu toată certitudinea că voi înțelege ce ai de spus!

7. Iar acum, spune-Mi pe şleau ce anume nu-ți este clar, dar fără alte explicații suplimentare care nu-Mi sunt deloc necesare pentru a înțelege ce vrei să-Mi spui! Vorbeşte aşadar cu curaj şi fără ezitare!"

8. Uşor umilit de această mustrare scurtă, dar energică, Lameh şi-a prezentat pe scurt nelămurirea, spunând:

9. „Bărbatul simte în el nevoia de a avea mai multe femei, nu una singură; iar acest sentiment este insațiabil. Chiar dacă are deja două sau trei soții, ori chiar mai multe, dacă ajunge într-un loc în care există alte o sută de frumuseți feminine, el simte pe loc o dorință violentă de a le poseda pe toate!

10. De vreme ce el nu este însă propriul său creator, doresc să Te întreb pe Tine, adevăratul său Creator, de ce l-ai înzestrat pe bărbat cu acest instinct, deşi el nu este în conformitate cu ordinea Ta? Cu siguranță, bărbatul nu şi-ar fi putut dezvolta singur o tendință atât de periculoasă pentru bunăstarea lui".

11. Domnul i-a răspuns lui Lameh: „Ascultă, bogăția senzațiilor umane poate fi comparată cu puterea procreației.

12. Sentimentul pe care îl trăieşte omul ca impuls atotputernic sau ca instinct în inima sa este exact cel care se manifestă printr-o mare capacitate de a procrea. Acest sentiment există însă numai la nivel spiritual.

13. Dacă bărbatul cadă pradă tentației desfrâului şi îşi risipeşte sămânța oriunde se duce, spune-Mi, cum ar mai putea un astfel de bărbat, secat până la măduvă, să dea naştere unor fructe bune, chiar dacă dispune de o femeie fecundă, cu mijloacele sale de fecundație de care a abuzat atât de mult?

14. În mod evident, ar fi incapabil! Căci mustul nu mai poate da naştere unui suc spiritual.

15. La fel se petrec lucrurile şi cu bogăția senzațiilor. De aceea, bărbatul ar trebui să îşi concentreze aceste senzații în inima sa, orientându-le către Mine. Când va ajunge astfel la maturitatea forțelor sale, el va găsi în Mine – care sunt originea tuturor lucrurilor, deci inclusiv a tuturor femeilor frumoase – echivalentul absolut şi perfect satisfăcător al acestora. Grație acestui sentiment atotputernic, el îşi va putea iubi soția în măsura justă şi nu va mai tânji după cea a aproapelui său.

16. Mai trebuie să ştii un lucru: toate atributele cu care am înzestrat ființa umană reprezintă doar o investiție în vederea unui scop cu mult mai elevat şi mai etern. De aceea, omul nu trebuie să îşi risipească cu inconştiență aceste forțe, ci trebuie să aştepte ca ele să ajungă la maturitate, pentru a se putea folosi în mod plenar de ele.

17. Aşa cum fructele pământului se hrănesc cu lumina soarelui, forțele spirituale ale omului nu pot ajunge la maturitate decât dacă se hrănesc cu lumina Mea.

18. Acesta este motivul pentru care toți bărbații ar trebui să îşi orienteze toate forțele către Mine. Numai în acest fel vor putea deveni ei ființe mature şi puternice, în conformitate cu ordinea Mea. Cât despre cei care ignoră această ordine, ei vor fi singurii responsabili de moartea lor. M-ai înțeles?"

Capitolul 65

Parabola picăturii de vin. Procesul dezvoltării sufletului

(26 iunie 1843)

1. Lameh i-a răspuns astfel Domnului la ultima Sa întrebare: „O, Doamne, cum aş putea să nu înțeleg, în condițiile în care Lumina tuturor luminilor se revarsă asupra mea precum razele soarelui care răsare şi care fac să strălucească picătura de rouă ce tremură în bătaia adierii blânde a vântului pe un fir de iarbă?

2. La fel ca şi mine, picătura de rouă este un lucru insignifiant şi efemer, pierdut în imensitatea fără sfârşit a marii Tale creaţii, dar soarele se reflectă în ea la fel de bine ca pe retina ochiului meu, strălucind în micuța sa sferă precum un soare în miniatură şi dând viață prin lumina sa acestei lumi minuscule, la fel cum procedează un înțelept cu frații săi mai puțin avansați decât el.

3. La fel mă simt şi eu, precum această picătură de rouă. Sunt iluminat de lumina Ta şi pot spune că Te-am înțeles atât cât îmi permite nimicnicia mea în fața Ta, marele şi atotputernicul meu Creator, şi atât cât îmi dă voie voința Ta. Am de asemenea convingerea de nestrămutat că voi putea transmite mai departe această lumină divină, celor din anturajul meu, prin grația Ta.

4. Pe de altă parte, dacă aş afirma: ‚Doamne, am înțeles în întregime cuvintele Tale care strălucesc mai puternic decât lumina soarelui!', m-aş dovedi la fel de nebun ca în cazul în care aş susține că o picătură de rouă poate cuprinde în sfera sa naturală întreaga măreție şi glorie a soarelui, pentru simplul motiv că îi reflectă lumina lui multicoloră.

5. Dar Tu, o, Doamne, ştii mai bine decât mine ce anume îmi lipseşte pentru a înțelege pe deplin cuvintele Tale sfinte; de aceea, Te implor, continuă să îmi dăruieşti şi de acum înainte lumina Ta absolută, în funcție de nevoile mele!"

6. Domnul l-a lăudat pe Lameh pentru răspunsul lui inspirat şi pentru cuvintele lui pline de înțelepciune, după care i-a spus:

7. „Să ştii că picătura de rouă cu care te-ai comparat mai devreme nu este atât de insignifiantă cum ți se pare ție.

8. Vezi tu, picătura este vie şi dă viață micuței sale lumi, autoperfecționându-se astfel pe ea însăşi, până când atinge un nivel de existență mai elevat şi devine un suflet capabil să acționeze cu mai multă putere. Acest suflet nu va mai muri niciodată şi va continua să crească în permanență în tăcere, evoluând printr-o întreagă succesiune de ființe până când va ajunge la capătul călătoriei sale. Iar această destinație finală constă în fuziunea cu acele raze de lumină care te iluminează acum pe tine, pline de iubire!

9. Ştii foarte bine, căci ai primit înțelepciunea plină de înțelepciune a lui Farak, că atunci când Dumnezeu a creat din lutul pământului prima sa ființă umană, el i-a insuflat suflul vieții prin nări, transformând-o astfel în primul suflet viu în fața lui Dumnezeu, Creatorul său.

10. Vezi tu, acest suflu viu continuă să bată fără încetare asupra pământului şi prin intermediul lui. El este reprezentat în întregime, chiar dacă la scară redusă, prin Adam, şi continuă să trezească fără încetare nenumărate suflete vii predestinate să se transforme în oameni.

11. Ascultă-Mă: aceşti oameni sunt scopul final către care tind picăturile de rouă, căci numai oamenii sunt singurele creaturi din imensa

Mea creație care pot capta – așa cum faci chiar tu la ora actuală – cele mai înalte raze ale soarelui Vieții eterne, raze pe care nici o altă categorie de ființe nu este capabilă să le recepteze.

12. Mai află că întregul pământ poate fi comparat cu o ființă umană şi că el este alcătuit din acele suflete care se găseau altădată aici, fiind direct legate de Spiritul Meu. Din păcate, ele nu au reuşit să iasă victorioase din această încercare, aşa că au fost nevoite să se scufunde din nou în profunzimile pământului, fiind apoi readuse la viață de suflul Meu.

13. Ştiu că nu poți înțelege pe deplin ce îți spun acum, dar acest lucru nu are o importanță prea mare, căci această cunoaştere nu este indispensabilă Vieții eterne.

14. Dacă doreşti însă să primeşti informații mai detaliate pe această temă, pentru a-ți clarifica aceste aspecte, ai tot dreptul să îmi pui întrebări. Întreabă-Mă orice doreşti, iar Eu voi avea grijă să îți iluminez sufletul până în străfundurile sale cele mai întunecate. Ai însă grijă să nu te lungeşti cu vorba! Amin”.

Capitolul 66

Uimirea lui Lameh în fața înțelepciunii Domnului. Grația este asociată întotdeauna cu umilirea înțelepciunii umane

(27 iunie 1843)

1. După ce a ascultat cuvintele Domnului, Lameh şi-a izbit pieptul cu pumnii şi a strigat:

2. „O, Doamne, simt cum rațiunea mă părăseşte de tot, aşa că nu mai găsesc nimic de spus sau de întrebat; căci ai atins un subiect mult prea misterios şi prea profund pentru ca privirea mea să poată pătrunde în el.

3. Într-adevăr, înțelepciunea Ta infinită îmi dă fiori, aşa că nu mai am curajul să îți pun întrebări! Mă tem că dacă Te-aş mai întreba ceva, mi-ai da un răspuns încă şi mai dificil de înțeles, aşa că nu m-aş mai descurca deloc în fața Ta şi a poporului meu! De aceea, dacă este ca cineva să îți pună întrebări, aş prefera să o facă altcineva, nu eu!

4. La drept vorbind, nimic nu mi se pare mai agreabil şi mai sublim decât să fiu învățat chiar de Tine, Creatorul în persoană, despre marile minuni pe care le-ai creat; dar atunci când îți pui subit sărmana creatură încă oarbă în fața razelor orbitoare ale luminii Tale, o, Doamne, biata ființă nu poate decât să resimtă şi mai dureros întunericul în care mai sălăşluieşte încă.

5. Evidența nimicniciei mele în fața Ta mi se pare în general suportabilă, dar dacă devin conştient de ea atunci când asupra mea se revarsă lumina Ta cea mai strălucitoare, dintr-o dată ea devine insuportabilă.

De aceea, nu mai îndrăznesc să îți pun întrebări, căci îmi dau perfect seama de nulitatea mea absolută în fața Ta”.

6. Atunci, Domnul i-a spus lui Lameh: „Vezi tu, adevăratul motiv pentru care am dorit să îți revelez astfel de lucruri ascunse a fost tocmai acela de te umili până în străfundurile ființei tale, astfel încât să te debarasezi de cunoaşterea şi de rațiunea ta, depunându-le la picioarele Mele!

7. Căci atât timp cât vei continua să te cramponezi chiar şi de cea mai mică scânteie din înțelepciunea ta limitată, nu o vei putea pătrunde niciodată pe a Mea, care este nelimitată. Iar dacă aş încerca să ți-o impun cu forța, ea te-ar distruge, la fel cum atunci când este aprinsă, sarea gemă explodează şi distruge totul în jurul ei.

8. Tu nu vei putea suporta întreaga Mea lumină decât după ce vei sta în fața Mea complet purificat în esența ta eterică, printr-o smerire de sine cât mai deplină.

9. Iată: acest templu a fost consacrat înțelepciunii Mele, dar nu a putut fi ridicat pe această înălțime luminoasă decât după ce muntele a fost curățat de şerpii veninoşi care colcăiau pe el.

10. În mod similar, templul viu al înțelepciunii Mele nu va putea fi construit în tine până când nu îți vei fi curățat în întregime muntele înțelepciunii tale umane.

11. De aceea, bucură-te de faptul că lumina Mea a început să coboare asupra ta, căci acest lucru înseamnă că eşti deja pregătit să renunți la înțelepciunea ta şi să o primeşti în schimb pe a Mea.

12. Ascultă: realitatea spirituală evoluează la fel ca şi dinții omului, care reprezintă de fapt simbolul înțelepciunii.

13. Pentru ca dinții puternici ai adultului să poată începe să crească, este necesar mai întâi ca dinții de lapte ai copilului să dispară, căci ei nu au făcut decât să pregătească terenul pentru creşterea noilor dinți. Desigur, procesul este dureros pentru copil, la fel cum a fost şi atunci când i-au crescut pentru prima dată dinții de lapte.

14. În mod similar, pentru a putea primi înțelepciunea Mea în toată perfecțiunea ei absolută, va trebui mai întâi să renunți la toate cunoştințele pe care le-ai acumulat până în prezent.

15. De aceea, haide, pune-Mi cu curaj întrebările pe care doreşti să Mi le pui şi nu te mai teme că vei fi umilit în fața Mea, căci în acest fel vei putea să primeşti în ființa ta lumina Mea cea mai pură! Constat însă că M-ai înțeles perfect; de aceea, nu te mai sfii şi pune-Mi întrebările pe care doreşti să Mi le pui, iar Eu îți voi răspunde! Amin”.

Capitolul 67

Originea şi natura răului

(30 iunie 1843)

1. După acest discurs impregnat cu cele mai profunde adevăruri, Lameh şi-a regăsit curajul şi i s-a adresat astfel Celui pe care începuse să îl iubească mai presus de orice:

2. „O, Doamne şi Tată preasfânt şi preaplin de iubire, dacă aşa stau lucrurile, doresc să îți pun câteva întrebări care m-au preocupat întreaga mea viață. Sunt convins acum că, pentru a-mi umili înțelepciunea, îmi vei oferi răspunsuri încă şi mai profunde decât cele pe care le-am primit până acum, dar nu îmi mai fac griji în această privință!

3. Am aşadar o nouă întrebare pentru Tine, care se pretează de minune în acest scop. Dacă eşti de acord să mă asculți, o, Doamne, ți-o voi pune pe loc!”

4. Domnul i-a răspuns pe un ton foarte blând: „De ce trebuie să îmi ceri întotdeauna de trei ori permisiunea înainte de a te exprima?

5. Ți-am spus deja: vorbeşte! Ți-am confirmat că poți să îmi orice întrebare doreşti şi că vei primi răspunsul la ea. De ce simți nevoia să primeşti a doua şi chiar a treia oară consimțământul Meu? Vorbeşte liber şi spune ce îți dictează inima!”

6. Aceste cuvinte au avut darul să dezlege în sfârşit limba lui Lameh, care a spus:

7. „Doamne, Tu ai fost dintotdeauna perfect şi bun, încă de la începuturile eternității, când în întreaga imensitate nu exista nici o altă ființă în afară de Tine.

8. Atunci când ai dorit să creezi îngerii, cerul şi oamenii, Tu nu ai avut nevoie de nici o materie. Voința Ta atotputernică, asociată cu ideile Tale pline de înțelepciune, de sfințenie şi de armonie, au reprezentat şi vor reprezenta de-a pururi temelia întregii Tale creații, care nu cunoaşte limite.

9. Fiindu-mi absolut imposibil să îmi imaginez că prin mintea Ta divină a putut trece vreodată un gând malefic sau o idee răutăcioasă, aş dori să ştiu cum a fost posibil să apară răul asociat cu Satan, inclusiv cel care se manifestă prin noi, oamenii. Cum s-au născut păcatul, mânia, invidia, răzbunarea, setea de dominație şi desfrâul?”

10. Domnul i-a răspuns astfel lui Lameh: „Dragul Meu Lameh, la prima vedere această întrebare pare să facă dovada unei mari înțelepciuni, dar Eu îți spun: ea este specific umană!

11. Totuşi, am să-ți răspund la ea şi am să-ți dau soluția dorită, chiar dacă văd că îți spui în sinea ta că voi avea unele dificultăți în a o face! – Aşadar, ascultă-Mă!

12. Din perspectiva Mea nu există nici un fel de rău, ci doar diferenţe între efectele voinţei Mele; iar această voinţă este perfectă deopotrivă în infern şi în rai, în creaţia Mea şi în distrugerea ei.

13. Pentru creaturile Mele nu există însă decât un singur lucru care poate fi considerat bun, acesta fiind unicul element care le permite oamenilor să existe alături de Mine şi prin Mine. Elementul de care vorbesc provine de la Mine şi lucrează fără încetare pentru conservarea creaţiei. Mai există însă un element, care lucrează fără încetare pentru distrugerea lucrurilor care există, iar acesta trebuie considerat rău sau malefic din perspectiva creaturii, întrucât nu poate fi conceput de Mine, şi deci nu poate exista.

14. Rezultă că în interiorul fiinţei Mele infinite, da-ul şi nu-ul sunt la fel de bune; căci Eu creez prin intermediul lui da, - şi ordonez şi controlez totul prin intermediul lui nu.

15. În schimb, din perspectiva creaturii, numai da-ul apare ca fiind bun, în timp ce nu-ul este rău, iar acest lucru va rămâne valabil atât timp cât nu se va fi unit perfect cu Mine prin intermediul lui da, căci ea nu poate exista prin intermediul lui nu.

16. În consecinţă, din perspectiva Mea Satan nu există, la fel cum nu există nici infernul, chiar dacă acesta din urmă există în sine prin oamenii acestui pământ particular, care reprezintă pentru ei o şcoală a vieţii.

17. Te asigur că în creaţia Mea mai există nenumărate alte lumi în care Satan şi puterea lui nu sunt complet necunoscute şi în care nu domneşte decât puterea lui da, în diferitele sale nuanţe.

18. Iată aşadar răspunsul corect la întrebarea ta: pământul este o şcoală pentru copiii Mei, şi aşa se explică de ce de pe întregul său cuprins răsună atâtea strigăte şi gemete inutile. Eu privesc însă pământul cu alţi ochi decât tine, care eşti unul din locuitorii lui.

19. Poţi să înţelegi ce ţi-am spus? – Haide, spune-Mi ce ai înţeles! Amin”.

Capitolul 68

Lameh rămâne fără glas în faţa sfinţeniei lui Dumnezeu. Limitele atotputerii divine. Puntea creată deasupra prăpăstiei ceîl separă pe Dumnezeu de om

(1 iulie 1843)

1. Lameh i-a răspuns astfel Domnului: „O, Doamne, Tu, cel mai bun şi mai sfânt dintre toţi Părinţii! Dacă m-aş rezuma doar la înţelegerea mea, aş mai avea cu siguranţă multe întrebări de pus pe acest subiect!

2. Nu mă îndoiesc însă că Enho şi omonimul meu din înălţimile sacre Te-au înţeles cu mult mai bine decât mine, o, Tată preasfânt, aşa că îmi vor da la momentul potrivit indicaţiile suplimentare pe care le vor considera necesare.

3. Îmi dau seama că sunt întru totul nedemn să mai iau cuvântul în faţa Ta, o, Doamne, aşa că nu mai doresc să îţi mai pun alte întrebări. Nu fac acest lucru din cauza înţelepciunii Tale care nu cunoaşte limite, ci pentru că eşti mult prea sfânt pentru mine!

4. La început nu mi-am dat seama de acest lucru, dar după ce am fost profund umilit în faţa înţelepciunii Tale, am ajuns în sfârşit să realizez cât de mare este sfniţenia Ta infinită, aşa că mă simt strivit de greutatea ei divină, ca şi cum aş fi fost aruncat într-o prăpastie fără fund!”

5. După care Lameh nu a mai putut continua să vorbească; căci a început să-şi dea seama încă în timp ce asculta discursul Domnului, cu o acuitate din ce în ce mai mare, ce înseamnă cu adevărat Dumnezeu, în fiinţa sa infinită, prin comparaţie cu oamenii pe care i-a creat.

6. I-a devenit astfel din ce în ce mai evident cât de mult depinde omul de Dumnezeu, în toate privinţele, dat fiind că el nu este capabil nici măcar să respire de unul singur, şi cu atât mai puţin să creeze liber un singur gând independent. Mai mult, Lameh a devenit din ce în ce mai conştient de faptul că acest Dumnezeu atotputernic, etern şi sfânt, se afla acum alături de el şi se întreţinea liniştit cu el.

7. Deopotrivă emoţionat şi smerit, Lameh se simţea atât de strivit de măreţia divină încât nu mai avea curajul să vorbească în faţa Domnului.

8. Domnul a remarcat însă imediat stânjeneala lui şi i-a spus: „Ascultă, iubitul Meu fiu Lameh! Chiar dacă Eu sunt Dumnezeu cel etern, a cărui sursă a Vieţii se află în El Însuşi, în timp ce tu nu eşti decât o creatură născută din Mine, ce am putea face noi amândoi în această privinţă? Doar nu vom putea schimba vreodată acest raport! Nici chiar Eu, cu toată atotputerea Mea, nu aş putea schimba vreodată această stare de lucruri!

9. La fel ca şi tine, nici Eu nu mai pot inversa această ordine, căci dacă Mi-ar fi posibil să Mă degradez până într-atât încât să devin o simplă creatură, cedându-ţi ţie întreaga Mea Divinitate eternă, chiar în momentul în care aş renunţa la ea întreaga creaţie ar fi anihilată până la ultimul ei atom, iar acest lucru te-ar include şi pe tine.

10. Chiar dacă aş putea face acest lucru, ce avantaj ai putea avea tu în urma acestei schimbări, şi ce Mi-ar mai rămâne Mie? – Tu nu ai mai exista, iar Eu ar trebui să-Mi asum iarăşi integral Divinitatea. Dacă aş dori apoi să Mă înconjor din nou de fiinţe vii, ar trebui să le recreez pe toate, inclusiv pe tine, căci te asigur că Mi-aş dori să te am din nou alături de Mine!

11. Cred că ai început să înţelegi ce anume este posibil şi ce nu în interiorul ordinii Mele imuabile. Sper de asemenea că vei fi de acord că în

calitatea Mea de Dumnezeu etern şi sfânt, Eu fac tot ce îmi stă în puteri pentru a Mă apropia de creaturile Mele, dar mai ales de copiii Mei, care provin din rândul lor, pentru a umple astfel toate golurile care Mă mai separă încă de ei, permițându-le astfel să se comporte față de Mine de parcă aş fi unul de-al lor. De altfel, numai în acest fel pot fi ei instruiți direct de Mine pentru a afla care este destinul lor etern, respectiv Viața desăvârşită în care nu mai există nici o diferență spirituală între Mine şi ei. În acest fel, ei vor rămâne de-a pururi propriii lor stăpâni, dar prin Mine şi alături de Mine.

12. De vreme ce aşa stau lucrurile, nu văd de ce ar trebui să tremuri în fața Divinității Mele atotputernice, de vreme ce aceasta este absolut indispensabilă, refuzând să mai vorbeşti cu Mine!

13. Raportează-te la Mine ca un copil la Tatăl lui şi nu mai ține cont de nimic altceva. Haide, spune-Mi tot ce îți trece prin cap, şi vei constata în curând cât de infinită este răbdarea Mea, pe care nu încetez nici o clipă să o manifest, Eu, Părintele tău.

14. Haide, pune-ți mâna în mâna Mea şi devino conştient de bunătatea şi de blândețea Mea infinită. Apoi spune-Mi tot ce îți vine pe limbă! Amin".

Capitolul 69

Viața creaturii ca parte integrantă din Viața lui Dumnezeu. Ființa umană – un gând divin fixat. Misterul libertății umane

(3 iulie 1843)

1. După această încurajare din partea Domnului, Lameh şi-a recăpătat încrederea în sine şi a spus:

2. „Da, aşa este şi aşa va rămâne de-a pururi: creatura nu va putea fi niciodată un Dumnezeu necreat, la fel cum Dumnezeu nu va putea fi niciodată o ființă creată!

3. La drept vorbind, Dumnezeu trăieşte întotdeauna liber în sine, în timp ce creatura este condiționată de Dumnezeu. Pe de altă parte, de vreme ce a fost creată de Dumnezeu, creatura trăieşte o viață divină, căci nu există nici un fel de viață în afara lui Dumnezeu.

4. De vreme ce această viață provine din viața eternă a lui Dumnezeu, este imposibil ca ea să nu fie la rândul ei eternă.

5. În consecință, viața mea nu poate fi altfel decât o părticică minusculă din această viață infinită şi imuabilă a lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi aşa, nu am putea vorbi deloc de o viață. De vreme ce face parte integrantă din viața divină, ea trebuie să fie identică cu aceasta, şi deci eternă. Nu-mi pot imagina să existe vieți mai vechi sau mai noi în acest ocean plenar al vieții divine.

6. Nu pot decât să trag concluzia că viața mea s-a aflat întotdeauna în Tine, o, Doamne, fiind în permanență conectată la abundența vieții Tale infinite. La un moment dat, a fost plăcerea Ta să diferențiezi această picătură de viață din marele ocean, şi astfel am apărut eu. La ora actuală, sunt o picătură de viață plasată în mod liber în afara Ta, pentru eternitate, la fel cum altădată reprezentam aceeaşi picătură de viață, dar nu eram liber, ci făceam parte integrantă din Tine, fiind în întregime unit cu viața Ta fără limite şi cu libertatea Ta perfectă!

7. Doamne şi Tată, am raționat corect, sau m-am rătăcit?"

8. Domnul i-a răspuns: „Lameh, de data aceasta raționamentul tău a fost impecabil şi cât se poate de corect. Eu Însumi afirm acest lucru!

9. Lucrurile stau exact aşa cum le-ai descris tu: tu şi cu Mine existăm dintotdeauna, singura diferență fiind aceea că Eu sunt Totalitatea eternă şi infinită, în timp ce tu nu eşti decât o părticică din această Totalitate, aflându-te deopotrivă în interiorul Meu şi în afara Mea.

10. Este firesc ca gândurile unei ființe umane să aibă aceeaşi vârstă ca şi aceasta, dar ele depind totuşi de momentul în care ea le-a conceput sau le-a eliberat din sufletul său.

11. Atunci când emite un gând, putem spune că omul îl creează din sine, dându-i o formă activă şi proiectându-l în afara sa. Gândurile sale rămân apoi libere, deşi sunt încă legate de creatorul lor, adică de cel care le-a conceput.

12. La fel stau lucrurile şi în cazul nostru. Eu sunt Omul Cosmic, iar voi sunteți gândurile Mele, şi deci viața Mea, căci gândurile libere reprezintă adevărata viață care se găseşte în Mine, la fel cum gândurile voastre reprezintă adevărata voastră viață interioară, căci voi ați fost creați după chipul şi asemănarea Mea.

13. Fiind gânduri imuabile ale Mele, voi nu puteți fi mai tineri decât Mine. De aceea, aşa cum îți spuneam mai devreme, raționamentul tău a fost cât se poate de corect de data aceasta, Lameh!

14. Până aici, lucrurile par lămurite. În realitate, asupra lor planează încă un mare mister, pe care ți-l supun atenției punându-ți următoarea întrebare: în ce fel îşi poate proiecta Creatorul gândurile – respectiv acele particule de viață desprinse din viața Sa eternă – în afara Lui, sub forma unor creaturi vii, perfecte, libere şi conştiente de sine, aşa cum eşti tu, cel care te afli în fața Mea, vorbindu-Mi ca şi cum ai fi un al doilea Dumnezeu alături de Mine?

15. Iată, Lameh: până acum tu ai fost cel care Mi-a pus întrebări! Acum ai însă datoria să-mi răspunzi. Caută acest răspuns în tine, căci şi tu dispui, la fel ca şi Mine, de facultatea de a crea. Meditează asupra întrebării Mele şi răspunde-Mi atunci când ai găsit răspunsul!"

Capitolul 70

Lameh se simte stânjenit în fața acestei întrebări care i se pare insolubilă. Mărturisirea nebuniei sale. Adevărata înțelepciune este umilința

(4 iulie 1843)

1. Auzind aceste cuvinte, Lameh a rămas interzis, neştiind cum să procedeze. Oare trebuia să caute într-adevăr în sine răspunsul la această întrebare care nu putea fi lămurită în mod evident decât de Domnul Însuşi, sau trebuia să o considere o simplă umilință absolut necesară, dat fiind că în discuția precedentă se aprinsese puțin cam tare în fața Domnului?

2. Împărțit între cele două alternative, Lameh a ezitat multă vreme, rămânând mut, dar conştient că îi datorează un răspuns Domnului.

3. Dându-şi seama care este motivul real al tăcerii sale, Domnul i-a spus: „Ascultă, iubitul Meu fiu Lameh, cât timp mai ai de gând să Mă faci să aştept răspunsul tău?

4. Ceva mai devreme ai vorbit cu multă înțelepciune, iar discursul tău i-ar fi făcut cinste chiar şi celui mai înalt dintre heruvimi. Şi totuşi, atunci nu ți-am cerut un răspuns, ci doar ți-am acordat dreptul de a-Mi pune întrebări.

5. În schimb, acum, când ți-am dat o ocazie perfectă de a-ți da frâu liber înțelepciunii, văd că eşti mai tăcut decât un şoarece care se ascunde de pisică şi nu mai ai nici un chef să vorbeşti pentru a-ți dovedi în continuare înțelepciunea.

6. Ce s-a întâmplat? Ți s-a redus perspicacitatea sau te temi să-Mi împărtăşeşti răspunsul pe care l-ai descoperit, nefiind prea sigur de valabilitatea lui?

7. Haide, vorbeşte şi împărtăşeşte-ne exact ce simți, dat fiind că este rândul tău să vorbeşti!"

8. Lameh s-a recules, încercând să facă față exigențelor Domnului, după care a spus cu o voce foarte tulburată:

9. „O, Doamne, abia acum îmi dau perfect seama că atunci când mi-ai pus această întrebare teribilă, nu ai dorit cu adevărat să-Ți răspund, ci doar mi-ai ridicat în cale un obstacol care să pună capăt nebuniei mele care mă împingea să îmi demonstrez înțelepciunea!

10. Nu îmi rămâne decât să îți mulțumesc, o, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, din profunzimile acestei inimi care Te iubeşte mai presus de orice, căci îmi dau seama din ce în ce mai clar că am dorit să ies în evidență în fața Ta şi a lui Enoh, ca şi cum aş fi fost un înțelept adevărat, de la care ar fi avut de învățat până şi Enoh!

11. Din fericire, sfânta Ta întrebare mi-a arătat până unde merge nebunia mea. De aceea, Te rog să mă ierți. Te rog de asemenea, o, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, să îți reverşi grația asupra mea şi să răspunzi Tu la întrebarea pe care mi-ai pus-o, în măsura în care voința Ta sfântă consideră că răspunsul la ea ne-ar putea fi util. În schimb, dacă potrivit judecății Tale pline de înțelepciune consideri că nu vom putea înțelege acest răspuns, întrucât este mult prea profund pentru puterea noastră de înțelegere, îți voi mulțumi cu aceeaşi ardoare, chiar dacă nu ne vei răspunde".

12. Domnul i-a răspuns astfel lui Lameh: „Ascultă, iubitul Meu fiu Lameh, mărturisirea propriei slăbiciuni îmi este mult mai mult pe plac prin comparație cu expunerea precedentă referitoare la omogenitatea raporturilor dintre viața Creatorului şi cea a creaturilor Sale, chiar dacă era cât se poate de corectă, dat fiind că Eu Însumi ți-am inspirat-o, cu scopul de a-ți modela inima şi de a-ți demonstra în ce constă adevărata înțelepciune. Adevărata înțelepciune constă în umilință, singura virtute care îi permite ființei umane să îşi dea seama că nu poate face nimic prin propriile sale forțe, deşi poate face absolut orice dacă se foloseşte de puterea Mea.

13. Ca să te convingi de adevărul acestor spuse, voi plasa în inima ta răspunsul la această întrebare importantă, ca să înțelegi cu claritate cum poate să vorbească o ființă umană în fața Mea şi a întregii lumi atunci când se lasă inspirată de Mine!

14. Aşa să fie. Poți începe să vorbeşti! Amin".

Capitolul 71

Viziunea spirituală a lui Lameh referitoare la crearea gândurilor în interiorul ființei umane şi la raporturile acestora cu originea divină a omului

(5 iulie 1843)

1. Lameh a început imediat să vorbească: „Dacă nu mă înşel, întrebarea suna astfel:

2. Cum şi în ce manieră poate scoate Creatorul gândurile Sale în afara Sa, astfel încât aceste particule ale vieții eterne să devină ființe vii în întregime libere, conştiente de sine, aşa cum mă aflu eu în fața Ta, o, Doamne, vorbindu-Ți ca şi cum aş fi un al doilea Dumnezeu etern alături de Tine?

3. Aşa suna întrebarea, şi ea este cât se poate de justă, din câte îmi dau seama cu claritate acum. Cât despre dificilul răspuns spiritual pe care îl presupune ea, acesta nu s-a născut încă în lumina acestei lumi!

4. Percep totuşi în ființa mea nişte gânduri foarte elevate, care îşi fac drum către lumină ieşind din haos, la fel ca nişte stele izolate care îşi caută

calea de ieşire din noaptea întunecată, strălucind apoi discret pe cer, printre norii care s-au destrămat, şi luminând astfel pământul.

5. O, gânduri, minunate creații ale spiritului meu! Ce uimitoare sunt formele voastre! Voi îmi luați cu asalt pieptul! Stelele se înghesuie unele în altele, formele lor fuzionează, iar spiritul meu se simte eliberat!

6. Acum, norii întunecați sunt alungați din pieptul meu. Oriunde mai există nori, aceştia se izbesc de puternicele efluvii de lumină, care îi dizolvă. Norii se transformă astfel ei înşişi în lumină, căpătând noi forme de o mare frumusețe!

7. O, percep acum în inima mea o mare bogăție de forme luminoase, de o frumusețe indescriptibilă, care se înlănțuie şi se despart la fel ca un nor de licurici într-o zi frumoasă de vară, atunci când soarele este pe punctul de a apune sau atunci când răsare şi îşi trimite primele sale raze deasupra câmpurilor.

8. Aşa se manifestă în ființa mea acest răspuns extrem de important, dar oare cum pot să-l exprim în cuvinte?

9. O, dar ce descopăr chiar în această clipă, în slăbiciunea mea? Constat că aceste forme sublime îşi schimbă aspectul în funcție de voința mea!

10. Iată: doresc ca ele să se transforme în ființe după chipul şi asemănarea mea, iar ele chiar capătă această înfățișare! Îmi dau seama că aceste ființe sunt formate de gândurile mele, de la cel mai mic atom de lumină şi până la forma lor globală; voința mea are grijă ca ele să îşi păstreze forma care corespunde formei mele şi le asigură viața. Datorită acestei voințe, ele trăiesc şi se mişcă libere, căci aşa doresc eu!

11. Dacă doresc, mă pot manifesta eu însumi în mijlocul lor, asumându-mi o formă identică cu a lor, care le vorbeşte rostind gândurile mele – şi totul se petrece într-o mare slavă.

12. Toate celelalte forme care reprezintă ființe umane se adună în jurul formei manifestate de mine, ascultă ce le spune aceasta şi îi vorbesc potrivit condiționării pe care le-am insuflat-o prin voința mea.

13. Toate aceste forme îmi fac o plăcere enormă, aşa că doresc să rămână în viață, fără nici o excepție. Bucuria pe care o simt în fața acestor forme care se găsesc în inima mea ia forma unei iubiri atotputernice. Da, *le iubesc!*

14. Iată: din forma mea țâşnesc acum nişte flăcări asemănătoare unor fulgere, care pătrund în inimile tuturor ființelor pe care le-am creat. Acestea se mişcă acum complet libere, se contemplă şi se recunosc reciproc, ba chiar încep să acționeze într-o manieră care nu mai corespunde deloc voinței mele.

15. O, Doamne, ce minuni se găsesc în interiorul ființei mele! Nu cred însă că am descoperit răspunsul pe care îl aştepți de la mine!”

16. Domnul i-a spus lui Lameh: „Nu mai trebuie să cauți acest răspuns, căci adevăr îți spun: Mi l-ai dat deja!

17. Lucrurile se petrec exact aşa cum le-ai perceput în inima ta, cu singura diferență că atunci când se nasc din inima Mea, aceste ființe chiar capătă viață, în timp ce în cazul tău nu au fost decât nişte imagini efemere!

18. Dincolo de aceste imagini, ar fi inutil să mai continuăm discuția pe această temă, căci nici o creatură nu va putea înțelege vreodată pe deplin forța Creatorului ei şi nu şi-o va putea imagina altfel decât în această manieră contemplativă.

19. Constat însă că mai ai o întrebare în sinea ta. Nu te sfii şi împărtăşeşte-Mi-o! Amin".

Capitolul 72

Predispoziția corpului de a simți durerea. Durerea – o binefăcătoare şi o protectoare a vieții. Cum poate trăi omul fără durere

(6 iulie 1843)

1. Auzind această invitație a Domnului, care i-a permis să îi pună o nouă întrebare, deşi soarele avansa deja pe cer, Lameh s-a bucurat peste măsură şi nu a mai aşteptat să i se spună a doua oară.

2. „O, Doamne, Părinte preaplin de iubire şi Creator al tuturor îngerilor şi oamenilor! Iată nelămurirea mea: viața terestră are drept scop punerea la încercare a spiritului uman. Din acest punct de vedere, ea ar corespunde perfect obiectivului sublim pentru care a fost concepută, dacă nu ar fi atât de puternic asociată cu un aspect extrem de dezagreabil; mă refer acum la capacitatea noastră de a resimți cele mai atroce suferințe.

3. Întrebarea mea este: de ce trebuie să sufere corpul nostru aceste dureri îngrozitoare? De ce trebuie eu să simt o stare de durere atunci când mă lovesc de ceva, dacă mă tai, cad, mă înțep sau mă pişc? De ce este supus corpul nostru atât de frecvent unor suferințe atât de mari? De ce este supus el arsurilor focului, care îl fac să sufere atât de îngrozitor, şi de ce trebuie să nască femeile în dureri atât de atroce?

4. Iată, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, care este nelămurirea mea. Nu reuşesc cu nici un chip să pun în concordanță durerea cu tot ce am aflat despre viață. De aceea, mi-aş dori ca Tu, Creatorul nostru, să îmi explici motivul pentru care durerea trebuie să existe în viața noastră!

5. Îți pun această întrebare deoarece bănuiesc – şi am aproape certitudinea – că viața spiritului este incapabilă să simtă durerea. De ce nu îi seamănă din acest punct de vedere viața corpului? – Am dreptate sau nu?"

6. Domnul l-a privit cu compasiune pe Lameh şi i-a răspuns astfel: „Ascultă, iubitul Meu fiu Lameh, de data aceasta eşti foarte departe de adevăr!

7. Spune-Mi cu toată sinceritatea: îţi poţi imagina cu adevărat o viaţă care să nu fie receptivă la toate felurile de impresii? Dacă nu ai mai simţi nimic, te-ai mai considera viu?

8. Să presupunem că o fiinţă umană ar resimţi toate senzaţiile ca fiind plăcute, aşa cum resimte de pildă senzaţia orgasmică a actului procreaţiei. Nu crezi că dacă aşa ar sta lucrurile, ea s-ar autodistruge în cel mai scurt timp, rănindu-se, lovindu-se, arzându-se şi tăindu-se în permanenţă? Nu crezi că în mai puţin de un an, ea şi-ar pierde în aceste condiţii toate membrele?

9. Singura stare complet lipsită de senzaţii, fie ele bune sau rele, este moartea absolută.

10. De aceea, durerea ar trebui să fie considerată cea mai mare binefăcătoare a vieţii şi cea mai fidelă protectoare a sa, căci fără ea viaţa nu ar putea dura.

11. De altfel, aşa cum ţi l-am dăruit Eu, corpul tău nu cunoştea durerea. Dacă doreşti să trăieşti fără durere întreaga ta viaţă, tot ce trebuie să faci este să respecţi cu stricteţe ordinea Mea atunci când mănânci, când dormi, când stai în picioare, când mergi sau când alergi. Dacă vei mânca şi vei bea cu moderaţie, nu vei avea probleme interne. Dacă nu vei fi sclavul dorinţelor tale trupeşti, membrele nu îţi vor face probleme.

12. Durerea este adevăratul atribut al vieţii, fără de care ai fi lipsit de simţuri. Ea reprezintă o senzaţie a iubirii şi permite percepţia acesteia. Dacă nu te vei integra în ordinea iubirii Mele, vei percepe această stare sub forma durerii. Invers, dacă te vei integra în această ordine, o vei percepe sub forma unei senzaţii dintre cele mai agreabile.

13. De aceea, nu-ţi mai dori vreodată să trăieşti fără durere, căci aceasta este gardianul cel mai fidel al vieţii, contribuind din plin la trezirea vieţii tale spirituale.

14. Cât despre ipoteza pe care ai emis-o în final, referitoare la incapacitatea spiritelor pure de a resimţi durerea şi suferinţa, voi chema acum unul dintre ele şi acesta îţi va arăta care este adevărul. Amin".

Capitolul 73

Zuriel îi demonstrează lui Lameh că şi spiritele cele mai pure sunt capabile să resimtă durerea

(7 iulie 1843)

1. De-abia a terminat de pronunțat Domnul aceste cuvinte că Zuriel se afla deja în fața micului grup din interiorul templului. El s-a înclinat până la pământ în fața Domnului şi i-a spus:

2. „O, Doamne, Dumnezeu atotputernic şi Părinte preaplin de iubire şi de sfințenie, Creator sublim al tuturor spiritelor şi oamenilor născuți din spiritele cele mai vechi ale cerurilor Tale primordiale, care există dintotdeauna, la fel cum Tu tronezi încă de la începuturile eternității deasupra tuturor cerurilor, în sanctuarul pururi inaccesibil nouă al luminii Tale absolute!

3. M-ai chemat, în grația Ta infinită, mânat de compasiunea Ta nesfârşită de Părinte. Fie ca iubirea Ta plină de sfințenie să îmi facă cunoscut ce act de obediență trebuie să îndeplinesc în fața voinței tale!"

4. Domnul i-a răspuns: „Zuriel, îți cunosc prea bine fidelitatea! – Iată, lângă Mine se află Lameh, pe care îl cunoşti foarte bine. Pentru ca el să-ți devină un frate adevărat, ajută-l să cunoască răspunsul spiritual la întrebarea sa, ca să afle dacă viața perfectă ce trăieşte la nivelul spiritual cel mai pur este capabilă să resimtă durerea sau nu! Acesta este motivul pentru care te-am chemat. Explică-i fratelui tău ce doreşte să afle, într-o manieră de care numai spiritele sunt capabile! Amin".

5. De îndată ce Domnul şi-a încheiat discursul, Zuriel şi-a pus palma pe pieptul lui Lameh şi i-a spus:

6. „Frate, ieşi pentru o clipă din trupul tău supus putrezirii şi ascultă de înalta voință a Domnului. Renunță astfel la convingerile tale limitate şi încăpățânate!"

7. De-abia a rostit Zuriel aceste cuvinte că trupul lui Lameh a căzut la pământ, ca şi cum ar fi murit. Spiritul său a rămas însă în fața lui Zuriel, strălucind într-o lumină albă de o rară splendoare.

8. Zuriel i-a luat atunci mâna de lumină şi i-a strâns-o între mâinile sale.

9. Deşi în acel moment Lameh era doar un spirit, el a scos un strigăt îngrozitor şi a urlat din răsputeri: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci acolo? Îmi striveşti mâna şi îmi provoci o durere atroce!"

10. Zuriel a lăsat imediat mâna lui Lameh şi i-a spus: „Frate, în această clipă te afli în corpul tău spiritual. Priveşte, învelişul tău carnal se află acolo jos, neputincios, pe treptele altarului. Cum se face că ai scos un strigăt de durere atât de puternic, în condițiile în care ceva mai devreme susțineai sus şi tare că spiritele pure sunt incapabile să simtă suferința, în orice ipostază a ei?"

11. Lameh i-a răspuns: „O, frate, lecția pe care mi-ai predat-o a fost elocventă, deşi nu lipsită de duritate! Desigur, experiența directă a fost întotdeauna cea mai bună metodă de predare, dar cred că aş fi înțeles la fel

de bine că spiritele sunt mai sensibile la durere decât oamenii chiar dacă mi-ai fi predat această lecție într-o manieră mai blândă!

12. Sincer să fiu, sper să nu mai trăiesc vreodată în viață o experiență de acest fel, căci mâna încă mă arde de durere, ca şi cum ar fi scufundată într-o baie de metal incandescent. O, Doamne, scuteşte-mă de această durere, dacă nu vrei să mă aduci la disperare!”

13. La un semn discret al Meu, Zuriel a suflat asupra mâinii lui Lameh, iar durerile sale au dispărut. Lameh s-a reintegrat apoi în corpul său fizic, recăpătându-şi conştiința obişnuită.

14. Domnul l-a întrebat atunci ce crede despre sensibilitatea spiritelor.

15. Lameh i-a răspuns: „O, Doamne, cred exact pe dos decât credeam ceva mai devreme!”

16. Domnul i-a spus: „Nu mai este necesar să faci alte comentarii! – Dat fiind că fac parte integrantă din viață, senzațiile devin cu atât mai puternice în acea sferă în care viața este concentrată în toată plenitudinea ei primordială, respectiv în sfera spirituală! Din acest punct de vedere, expresia curent folosită: ‚Este un spirit insensibil’ este complet lipsită de sens.

17. Dacă tot se află aici, îți propun însă să-l lăsăm pe Zuriel să ne descrie experiențele sale legate de senzații. Haide, Zuriel, vorbeşte! Amin”.

Capitolul 74

Despre natura vieții. Cauzele predispoziției pentru durere şi ale celei pentru fericire

(10 iulie 1843)

1. Zuriel a început imediat să vorbească, adresându-i-se în principal lui Lameh: „Ascultă-mă, frate întru Domnul, Creatorul nostru atotputernic şi Părintele nostru preasfânt şi preaplin de iubire! Acum câteva clipe ți-am demonstrat într-o manieră cât se poate de tangibilă – chit că nu te mai aflai în corpul tău trupesc – că spiritul este înzestrat cu o sensibilitate foarte vie în fața impresiilor spirituale, care la prima vedere nu diferă cu nimic de cele naturale, deşi semnificația lor profundă este cu totul alta.

2. Tu nu ştii încă ce anume a provocat acea senzație dureroasă pe care ai experimentat-o când te aflai în afara corpului fizic. Pentru a înțelege mai clar despre ce a fost vorba, îți voi explica în detaliu, conformându-mă astfel voinței Domnului. Aşadar, ascultă-mă:

3. Atât timp cât trăieşti în lume, tu primeşti impresiile pe care ți le transmite aceasta fie într-o manieră dureroasă, fie într-una plăcută. Dacă impresiile receptate de tine de la lumea exterioară sunt prea puternice prin

comparație cu forțele care sălăşluiesc în tine, ele ți se par dureroase. Dacă impresiile nu depăşesc în intensitate forțele care sălăşluiesc în tine, armonizându-se cu acestea, ele ți se par agreabile.

4. Dacă aceste impresii sunt mai slabe decât forțele care sălăşluiesc în tine, permițându-le acestora din urmă să le domine cu uşurință, le vei percepe cu indiferență, întrucât nu vei recurge prea mult la energia ta interioară, dat fiind că starea în care te afli nu necesită intervenția acesteia.

5. După cum cred că ai înțeles, numai o reacție armonioasă între forțele interioare ale ființei tale şi impresiile primite din exterior poate provoca o senzație agreabilă de bunăstare, care reprezintă însăşi natura stării de fericire.

6. Pe de altă parte, atunci când simți o durere oarecare în corpul tău, nu acesta din urmă este cel care o simte, ci spiritul tău, singurul capabil să simtă senzațiile, de orice fel ar fi acestea!

7. Percepția durerii la nivelul corpului se datorează faptului că spiritul tău sălăşluieşte în toate părțile învelişului tău carnal, într-o corespondență perfectă cu funcțiile sale.

8. Dacă spiritul tău – adică adevăratul tău ‚eu' - este deja iritat la nivelul corpului tău grosier şi material datorită impresiilor exterioare primite prin intermediul simțurilor acestuia, deşi este protejat şi apărat din toate părțile de acest înveliş, cu atât mai excitabil va fi el în starea sa spirituală pură, atunci când nu va mai avea la dispoziție învelişul natural care l-a protejat până acum!

9. De ce se întâmplă acest lucru? – Deoarece în starea sa pură, spiritul intră într-o relație reciprocă cu forțele fundamentale, cărora le percepe puterea de la mare distanță (atât în timp, cât şi în spațiu). Dacă nu ar dispune de această percepție, spiritul ar putea cădea foarte uşor victimă unei captivități fără drept de apel, fiind nevoit să suporte suferințe infinit mai rele decât cea pe care ai experimentat-o tu ceva mai devreme, sub presiunea mâinilor mele!

10. Dacă spiritul este imperfect, respectiv dacă realizarea sa nu este încă plenară, înseamnă că el nu şi-a exersat suficient de mult simțurile percepției sale subtile, fiind orb şi surd în fața vocii şi a formei adevărului. De aceea, pentru astfel de spirite nerealizate starea de puritate absolută nu este încă de dorit, dat fiind că ele sunt incapabile să evite toate impresiile care le asaltează de pretutindeni, copleşindu-le.

11. Evident, altfel stau lucrurile cu spiritele plenar dezvoltate, care sunt unite de-a pururi cu Cel aflat acum lângă tine!

12. Căci Domnul controlează perfect forțele spiritului, astfel încât acestea să poată face față tuturor noilor impresii şi impulsuri. De aceea, conform definiției pe care ți-am dat-o ceva mai devreme, aceste spirite realizate nu pot experimenta decât o stare de bunăstare interioară absolută şi de fericire eternă, care exclude de bună seamă orice fel de durere.

13. Meditează asupra acestor cuvinte, căci ele te vor conduce până la misterul cel mai profund al vieţii, pe aripile iubirii eterne şi ale graţiei Domnului! –

14. O, Doamne, am îndeplinit astfel voia Ta, prin graţia Ta! Îngăduie-mi acum să plec în pace!"

15. Domnul i-a îngăduit lui Zuriel să plece şi l-a chemat la El pe Enoh, pentru ca acesta să continue discuţia şi să exprime şi alte adevăruri, la fel de profunde, legate de subiectul discutat.

Capitolul 75

Discursul lui Enoh referitor la viaţa spiritului şi la lupta inevitabilă a acestuia cu forţele supuse dualităţii

(11 iulie 1843)

1. Imediat ce a primit invitaţia Domnului, percepută nu doar de urechile sale, ci şi de inima sa, Enoh s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de Lameh şi a spus:

2. „Frate Lameh, cuvintele pe care ţi le-a adresat spiritul lui Zuriel, care s-a folosit de conceptele folosite de oameni, au o mare semnificaţie, şi cu greu aş putea găsi altele mai potrivite în sfera noastră terestră.

3. Totuşi, limbajul folosit de el a fost unul specific uman, special pentru ca tu să îl poţi înţelege. Tu nu îţi dai încă seama de aceste diferenţe subtile, întrucât eşti prea ataşat de limbajul uman şi cunoşti prea puţin realităţile spirituale.

4. De aceea, pentru a putea asculta de voinţa sublimă şi sfântă a Tatălui nostru multiubit, te voi scoate cu blândeţe din starea ta actuală, în care limbajul prevalează asupra realităţii spirituale, permiţându-ţi astfel să vezi şi să percepi tu însuţi cum este alcătuită viaţa spirituală. Ascultă-mă aşadar cu atenţie în inima ta.

5. Iată: atunci când doi curenţi de aer se confruntă unul cu celălalt cu o forţă egală, aerul de la mijloc rămâne într-un echilibru perfect, iar la suprafaţa pământului domneşte o stare de pace binefăcătoare. Atmosfera este senină şi pură, iar razele soarelui pot străluci fără obstacole asupra planetei noastre, încălzind-o cu lumina lor limpede.

6. Dacă însă unul din cei doi curenţi de aer devine pe neaşteptate mai puternic decât celălalt, care devine în mod evident mai slab decât el, curentul mai puternic se va năpusti cu violenţă asupra celui mai slab, împingându-şi şi distrugându-şi fără scrupule adversarul.

7. Atât timp cât curentul mai slab se străduieşte să facă faţă situaţiei, opunându-se curentului mai puternic, el va trebui să suporte presiunile

acestuia, care continuă să îl împingă şi să îl hărţuiască până când îl învinge complet. În schimb, dacă el se abandonează pe loc, lupta încetează la rândul ei, ce-i drept, cu preţul dispariţiei complete a curentului mai slab, care este înghiţit de cel mai puternic.

8. Văd că îţi spui în sinea ta: ‚Bine, dar de ce permite Domnul acest lucru? Fiind atotputernic, Lui i-ar fi atât de uşor să împiedice de la bun început această luptă!'

9. Ai perfectă dreptate, căci pentru Dumnezeu orice este posibil. Pe de altă parte, dacă nu le-ar permite forţelor polarităţii să se confrunte reciproc, mai devreme sau mai târziu ele şi-ar pierde complet vigoarea şi ar rămâne la fel de inerte ca stâncile munţilor, care de altfel nici nu reprezintă altceva decât astfel de forţe supuse judecăţii şi încătuşate în cel mai înalt grad, fiind în consecinţă complet lipsite de viaţă, şi deci incapabile să resimtă vreo senzaţie.

10. Vezi tu, la fel se petrec lucrurile şi cu viaţa fiinţei umane! Spiritul uman este ca un curent de aer care suflă asupra materiei, dorind să o ia cu el. Materia (sau lumea exterioară) reprezintă şi ea un fel de curent de aer, curgând sub forma sângelui sau a altor sucuri mai subtile, care suflă asupra spiritului, dorind să îl ia cu ele.

11. Dacă spiritul este mai puternic decât materia, el o controlează şi o asimilează în întregime, dar dacă materia triumfă asupra spiritului, aceasta îl încătuşează în întregime. Fiind parte din Viaţa eternă, spiritul care îşi pierde astfel lumina interioară suferă cumplit sub greutatea zdrobitoare a materiei moarte, pe care este nevoit să o suporte în permanenţă, proces care defineşte moartea spirituală.

12. Dacă spiritul ar fi insensibil la o asemenea moarte, el ar fi iremediabil pierdut. Din fericire, suferinţa dureroasă şi mereu în creştere a acestei constrângeri îl obligă să se apere şi să se lupte cu materia. În acest fel, el îşi exersează forţa spirituală şi devine din ce în ce mai puternic.

13. În decursul timpului, spiritul ajunge astfel să prevaleze asupra materiei, pe care învaţă să o supună în întregime, eliberându-se de constrângerile ei şi bucurându-se de Viaţa eternă, spre deosebire de materie, care continuă să fie strivită de propria ei greutate, şi implicit să sufere, fapt care o constrânge în cele din urmă să se dezagrege din cauza acestei presiuni. Forţa spirituală încătuşată în ea redevine astfel liberă şi se reuneşte cu forţa universală, căreia întreaga materie trebuie să i se supună. În acest fel, chiar şi elementele învinse ajung în final să prevaleze, devenind victorioase în faţa vechiului lor adversar, vântul".

Capitolul 76

Cele trei aspecte ce caracterizează condiţia vieţii sunt: domeniul natural, cel spiritual şi cel divin. Raporturile acestora cu fiinţa umană. Misterul suprem este insondabil

(13 iulie 1843)

1. După aceste explicaţii, Enoh l-a întrebat pe Lameh: „Frate Lameh, până acum ai înţeles cuvintele mele?”

2. Lameh i-a răspuns: „Da, frate Enoh, slăvit fie Domnul, căruia îi consacru acum întreaga mea recunoştinţă şi iubire! Până acum, nu a existat nici un aspect al discursului tău pe care să nu-l fi înţeles perfect. Dacă mai ai însă ceva de spus referitor la predispoziţia către suferinţă a spiritului şi la veritabila natură a durerii, atunci te rog, iubitul meu frate, să continui să vorbeşti, căci limbajul tău este cât se poate de clar şi îmi alină sufletul ca un balsam!”

3. Această invitaţie venită din partea lui Lameh a fost pe placul Domnului, dar şi al lui Enoh, care a continuat astfel să vorbească, cu acceptul Domnului. El i-a adresat următoarele cuvinte lui Lameh:

4. „Iubitul meu frate! În orice stare s-ar afla, viaţa fiinţei umane prezintă trei aspecte: prima aparţine domeniului natural, a doua aparţine domeniului spiritual, iar a treia aparţine domeniului divin.

5. Primele două domenii pot fi sesizate de spiritul uman, în timp ce al treilea este absolut insondabil, întrucât este infinit, tocmai fiindcă este pur divin. Noi suntem fiinţe limitate, motiv pentru care ne este imposibil să contemplăm sau să intrăm în contact cu profunzimile şi cu înălţimea infinită a lui Dumnezeu.

6. Acesta este motivul pentru care, oricât de înţelept ar fi, un om nu poate răspunde decât la două din cele trei întrebări referitoare la propria sa natură şi la condiţiile în care trăieşte. El nu va putea răspunde niciodată la cea de-a treia întrebare, căci acest răspuns se află ascuns în profunzimea inexprimabilă şi pururi incomprehensibilă a lui Dumnezeu, pe care noi nu o vom putea descifra niciodată în întregime.

7. De aceea, chestiunea predispoziţiei către durere a spiritelor pure nu poate fi dezbătută de noi.

8. Pe de altă parte, sunt de părere că noi cunoaştem deja suficiente elemente legate de acest subiect. În ceea ce priveşte cel de-al treilea element, tot ce putem face este să îl lăsăm de-a pururi în seama voinţei Domnului.

9. Experienţa ne-a învăţat că spiritul – principiul fundamental al vieţii aflat în interiorul fiinţei umane – este singurul care poate şi trebuie să îşi cultive conştiinţa de sine, fiind implicit capabil să resimtă senzaţii vii, inclusiv senzaţia suferinţei.

10. Dacă am înţeles acest lucru, noi nu mai trebuie să ştim practic nimic în plus, putându-ne organiza perfect viaţa astfel încât să nu fim nevoiţi niciodată să dăm curs acestei predispoziţii atât de dezagreabile către durere.

11. În ceea ce priveşte însă cel de-al treilea aspect al acestei facultăţi vii a spiritului – respectiv de a resimţi durerea, sau senzaţia, sau forţa vieţii în starea sa primordială şi pură –, aşa cum am mai spus, cel mai bine este să ne lăsăm în întregime în seama voinţei Celui care ne binecuvântează acum cu prezenţa Lui sfântă, într-o formă vizibilă, care ne provoacă o fericire atât de profundă!

12. Altfel spus, sunt de părere că nu ar mai trebui să continuăm să discutăm inutil pe marginea acestui subiect, mulţumindu-i în schimb Domnului pentru tot ce ne-a permis, în graţia Lui infinită, să învăţăm până acum şi pentru tot ce ne va permite în continuare! – Slăvit fie de-a pururi numele Domnului! Amin”.

Capitolul 77

Hirotonisirea regelui Lameh ca mare preot al templului de pe munte. Promisiunea reconfortantă a Domnului cu privire la prezenţa Lui constantă

(14 iulie 1843)

1. După ce Enoh a tăcut, iar soarele a răsărit complet pe cer, Lameh s-a ridicat şi s-a îndreptat către Domnul. El a căzut la picioarele Acestuia şi a început să-L adore cu toată puterea iubirii sale, mulţumindu-i pentru imensa graţie pe care a revărsat-o asupra lui, pentru toate darurile pe care i le-a oferit şi pentru compasiunea Lui nelimitată. L-a implorat apoi, cu toată ardoarea, să nu mai dispară niciodată, făcându-se invizibil, şi să-i permită să îl vadă în permanenţă în inima lui.

2. Domnul s-a ridicat la rândul Lui şi i-a spus lui Lameh: „Ridică-te, iubitul Meu fiu Lameh! Eu nu Mă uit decât la inima ta, nu şi la genunchii tăi! Dacă inima ta este la locul ei, cu siguranţă că la fel este şi corpul tău. Iar la ora actuală, inima ta sălăşluieşte în ordinea cea mai perfectă, deci nu pot decât să trag concluzia că la fel este şi cazul corpului tău.

3. Îmi procuri o mare bucurie, motiv pentru care te hirotonisesc acum mare preot al acestui templu.

4. În această noapte ţi-am arătat diferitele grade ale adevăratei înţelepciuni lăuntrice, a cărei sursă sunt Eu Însumi. Din acest motiv, acest templu vizibil, construit de mâinile tale şi sub supravegherea ta, a devenit un templu al înţelepciunii, a cărui menire este să le reamintească de-a pururi oamenilor din această lume că Eu, Creatorul cerului şi al pământului, te-am instruit personal în acest loc şi M-am odihnit alături de tine pe treptele acestui altar, consacrându-le astfel ca trepte care îi vor permite de-a pururi fiinţei umane să Mă descopere pe Mine în profunzimea şi pacea spiritului său. Cei care vor reuşi acest lucru vor putea spune pe bună dreptate că Mi-au oferit în acest templu un sacrificiu just şi întru totul pe placul Meu,

asemănător celui pe care tocmai Mi l-ai oferit tu, adineauri, prin iubirea ta arzătoare.

5. Dat fiind că toate acestea s-au petrecut sub ochii tăi şi ai celorlalți oameni, care au vegheat în marea lor majoritate alături de noi, fără să ştie cine sunt şi de unde vin, îți spun acum: atunci când primele raze ale soarelui vor începe să lumineze vârfurile munților, vei putea ieşi pe poarta templului, anunțându-le oamenilor fără nici un fel de tăgadă că Eu Mă aflu aici.

6. Spune-le apoi să se adune în jurul templului, dar nimeni să nu pună piciorul în interiorul lui!

7. Le voi prezenta Eu Însumi oamenilor, în exteriorul templului, o învățătură extrem de importantă, dat fiind că M-au urmat până aici, cu inimile pline de iubire, dar şi însetate de cunoaştere, chit că încă nu Mă cunoşteau. Mă aştept să Mă urmeze cu o ardoare cu atât mai mare după ce Mă vor recunoaşte!

8. Iată: răsăritul este din ce în ce mai luminos. De aceea, ocupă-te de această primă însărcinare pe care ți-am dat-o, ca reprezentant al Meu în interiorul acestui templu.

9. M-ai rugat mai devreme să rămân de-a pururi alături de tine. Află acum că acolo unde se află servitorul cel mai fidel al Domnului, Acesta se află implicit alături de el. Iar acolo unde se află copiii Săi, Tatăl este întotdeauna prezent!

10. De acum înainte, Mă vei putea întâlni oricând doreşti pe aceste trepte din fața altarului. Chiar dacă nu Mă vei putea vedea întotdeauna cu ochii tăi fizici, îmi vei putea auzi fără probleme vocea, care va exprima Cuvântul Meu viu!

11. Iată, aceasta este marea promisiune pe care ți-o fac! – Iar acum, treci la treabă şi îndeplineşte sarcina pe care ți-am dat-o! Amin”.

Capitolul 78

Discursul lui Lameh adresat oamenilor din jurul templului. Aparițiile vizibile ale lui Dumnezeu

(15 iulie 1843)

1. După ce a ascultat această promisiune, Lameh a trecut imediat la treabă. S-a îndreptat către poarta templului şi, ajuns în exteriorul acestuia, pe pragul clădirii, s-a adresat astfel poporului:

2. „Ascultați, voi, frații mei şi surorile mele! Odată în plus, din cerul în care străluceşte lumina lui Dumnezeu s-a revărsat asupra noastră o grație şi o compasiune infinită!

3. Nu-L vom putea slăvi, preamări, adora şi iubi niciodată suficient de mult pe Domnul Dumnezeul nostru pentru măreția acestei grații şi a acestei compasiuni!

4. Fraților, vă mai aduceți aminte de Înțeleptul care se găsea ieri în mijlocul nostru. L-ați auzit vorbind şi ați rămas surprinşi de înțelepciunea lui extrem de profundă. Nimeni nu ştia însă de unde vine. De aceea, mulți dintre voi v-ați pus întrebări în ceea ce îl priveşte, întrebări la care nimeni nu v-a putut însă răspunde.

5. Până acum nu v-am spus nimic nou, căci L-ați auzit şi voi, la fel ca şi mine. Eu pot să vă spun însă cine este acest Înțelept!

6. Văd că vă întrebați cu nerăbdare în inimile voastre: ‚Oare de ce ne vorbeşte dintr-o dată despre acest om care ne-a uimit la culme cu înțelepciunea lui?'

7. Da, dragii mei frați şi dragele mele surori! Acest Om are o natură cu totul ieşită din comun şi absolut miraculoasă, motiv pentru care nu vă pot spune într-un singur cuvânt cine este El, fără a afecta spiritele voastre pline de curiozitate. De aceea, vă rog să mă ascultați cu răbdare, pentru a afla vestea cea mare!

8. Ați fost de față atunci când templul din câmpie a fost inaugurat şi binecuvântat pentru a putea primi în el numele preasfânt al lui Iehova, ocazie cu care a fost şters marele meu sacrilegiu, prin care am pângărit acest nume sacru, cel mai mare între toate.

9. Doresc să vă întreb acum: vă mai aduceți aminte de Cel care a coborât din înălțimi şi care a traversat oraşul nostru, alături de Enoh, ca un herald celest?

10. Văd că îmi răspundeți fără nici o ezitare: ‚Acela a fost unul dintre cei mai înalți mesageri coborâți vreodată din sferele luminoase ale lui Dumnezeu'.

11. Şi cine a fost mai târziu Omul Sărac care a venit la noi seara, căruia servitorii mei i-au refuzat până şi dreptul de a intra în sala marelui festin, astfel încât am fost nevoit să ies eu însumi pentru a-l proteja de tirania slujitorilor mei şi a-L aduce la masă?

12. Văd că îmi răspundeți: ‚Cei mai mulți dintre noi credeau că este vorba de Însuşi Dumnezeu cel Atotputernic, în timp ce alții nu puteau crede acest lucru, nefiind convinşi că acel om sărman putea fi Însuşi Creatorul nostru!'

13. Cam aşa gândesc inimile voastre, motiv pentru care este greu să vi se spună adevărul, căci nu sunteți încă suficient de maturi pentru a înțelege cine este Dumnezeu şi cum poate veni El în mijlocul nostru, creaturile Sale şi copiii Săi!

14. Doresc să aflați acum că Dumnezeu a coborât printre noi luând înfățișarea acestui Înțelept, cu scopul de a ne instrui pe cărările Sale înalte şi de a ne conduce astfel către El!

15. De aceea, pregătiți-vă pentru această întâlnire, căci în scurt timp se va manifesta El Însuşi în Persoană în exteriorul acestui templu! Vă invit însă să nu puneți piciorul pe pragul acestui templu, căci acesta este în clipa de față sfințit, dat fiind că Însuşi Domnul Dumnezeul nostru se află acum în interiorul lui!

16. Fericiți cei care îi vor auzi vocea şi îi vor urma poruncile! Amin".

Capitolul 79

Enoh şi cei doi Lameh sunt numiți ghizi principali ai poporului

(17 iulie 1843)

1. După acest apel adresat poporului, Lameh s-a întors în templu şi i-a spus Domnului, cu mult respect şi cu o mare iubire:

2. „Tată preasfânt şi preaplin de iubire, le-am împărtăşit fraților mei de afară voința Ta sfântă, atât cât mi-a stat în puteri, ştiut fiind că nu sunt decât un păcătos în fața Ta.

3. O, Tată, acceptă, în imensa Ta grație, misiunea pe care tocmai am îndeplinit-o într-o manieră imperfectă, ca şi cum ea ar reprezenta ceva în ochii Tăi; căci iubirea Ta pururi sublimă şi sfântă, precum şi înțelepciunea Ta vor şti să corecteze greşelile pe care le-am făcut în fața Ta şi a sărmanilor mei frați, datorită cărora încă mă simt vinovat!"

4. Domnul l-a întrerupt însă pe Lameh şi i-a spus: „Ascultă, fiul Meu Lameh! Atunci când cineva îşi recunoaşte greşelile aşa cum ai făcut tu adineauri, te asigur că acestea i-au fost iertate încă cu mult timp în urmă, iar el străluceşte în fața Mea la fel ca Luceafărul de dimineață, acest mesager luminos care anunță apropiatul răsărit al soarelui! Acesta este statutul tău actual, pe care ți-l vei păstra de-a pururi!

5. Adevăr îți spun: le-ai vorbit aşa cum trebuie fraților tăi şi surorilor tale, într-un acord deplin cu voința Mea. De aceea, Mă voi arăta imediat în fața lor şi le voi permite să Mă recunoască în calitatea Mea de Domn şi Creator al cerului şi al tuturor lumilor, dar şi de Părinte unic şi preaplin de iubire al tuturor copiilor Mei adevărați!

6. Cât despre voi, cei trei fii preaiubiți ai Mei, Mă veți putea însoți pe pragul templului, depunând mărturie în privința prezenței Mele divine, la fel cum Eu, Părintele vostru etern şi autentic, voi depune mărturie pentru voi, spunându-le oamenilor că v-am ales din rândul mulțimilor pentru a fi principalii ghizi ai oamenilor de pe înălțimile sacre şi de la şes.

7. Există doar trei triburi de care nu veți avea obligația să vă ocupați: cel al lui Cain, cel al lui Meduhed şi cel al lui Sihin. Toate celelalte popoare vor depinde de acum înainte de voi, căci vi le încredințez Eu Însumi, Domnul şi Părintele vostru autentic, pentru ca voi să le ghidați către calea ce duce inevitabil către Viața eternă, nepieritoare, liberă şi preafericită a iubirii Mele!

8. Cât despre celelalte trei triburi, nu vă faceți griji în privința lor, căci Eu Însumi sunt cel care le-a ajutat să fugă. Am avut grijă cu această ocazie să le trimit şi lor ghizi înțelepți şi drepți, care să le ajute să ajungă până în pragul Sălaşului etern şi sfânt unde locuiesc de-a pururi Eu, în toată atotputerea şi forța iubirii Mele!

9. O, voi, iubiții Mei fii, Eu sunt cu adevărat Părintele vostru etern, preasfânt şi preaplin de iubire! Aşa cum Eu vă iubesc mai presus de orice, preferându-vă pe voi tuturor cerurilor, sorilor şi lumilor, la fel ar trebui să vă iubiți şi voi frații şi surorile, căci toți sunt copiii Mei, la fel ca şi voi!

10. Eu vă iubesc atât de mult încât aş fi dispus să îmi dau viața pentru voi, dacă acest lucru ar fi posibil sau necesar!

11. Aştept de la voi să Mă iubiți cu aceeaşi iubire pe Mine, bunul vostru Părinte, dar să-i iubiți în egală măsură şi pe ceilalți copii ai Mei, aşa cum îi iubesc Eu Însumi!

12. Nu judecați niciodată pe nimeni, la fel cum nici Eu nu judec vreodată pe cineva, ci doresc să le dăruiesc tuturor aceeaşi viață eternă şi pururi liberă, alcătuită din iubire. Aceasta este voința Mea şi vă invit să nu o uitați niciodată!

13. Iar acum, urmați-Mă până pe pragul templului!"

Capitolul 80

Transfigurarea Domnului în fața poporului, care se închină cu teamă şi cu venerație în fața Lui. Cuvintele eterne adresate de Domnul poporului care L-a recunoscut. Domnul dispare

(18 iulie 1843)

1. Dând ascultare cuvintelor sacre ale Domnului, Enoh şi cei doi Lameh L-au urmat fără ezitare pe Acesta pe pragul de intrare în templu.

2. Când micul grup a ieşit în fața poporului, hainele Domnului au devenit mai albe decât zăpada proaspăt căzută pe munții înalți, iar fața, mâinile şi picioarele Sale au început să strălucească într-o lumină mai intensă decât cea emisă de o mie de sori.

3. Văzând măreția şi slava acestui Înțelept care li se prezentase ceva mai devreme sub înfățişarea unui om dintre cei mai modeşti, oamenii au

căzut cu fața la pământ, strigând: „O, Iehova Savaot, ai milă de noi, nu ne judeca şi nu ne pedepsi, aşa cum merităm de multă vreme din cauza gândurilor noastre rele, dar mai ales a faptelor noastre greşite! După ce Te-am recunoscut în splendoarea Ta infinită şi în toată măreția Ta, strigăm către Tine, o, Iehova Savaot, rugându-Te să ne acorzi grația şi compasiunea Ta!"

4. Auzind aceste cuvinte, Domnul şi-a retras lumina luminilor în inima Sa şi s-a adresat astfel mulțimii speriate: „Micuții Mei, ridicați-vă! Căci Eu, Dumnezeul, Creatorul şi Părintele vostru, nu am venit ca să vă judec şi să vă pedepsesc, ci pentru a vă dărui acei ghizi capabili să vă conducă mai presus de slăbiciunile voastre, pe cărările care duc către împărăția veritabilă a Vieții eterne! De aceea, ridicați-vă şi nu vă temeți de Mine, Părintele vostru preabun, care vă iubesc mai presus de orice!"

5. Acum, oamenii s-au ridicat de la pământ, uşurați, şi au privit cu uimire fața Domnului, care îşi pierduse strălucirea supraomenească, dar care avea în schimb trăsături pline de blândețe. I-au privit de asemenea hainele, care nu mai străluceau mai puternic decât soarele, căpătând o nuanță de un albastru deschis, la fel ca şi cerul. Toți cei de față s-au întrebat atunci în tăcere: „Eşti Tu într-adevăr Acela a cărui lumină ne-a aruncat pe acest pământ prin puterea ei, sau ai pus un arhanghel în locul Tău?"

6. Domnul a luat din nou cuvântul şi s-a adresat astfel oamenilor: „O, micuții mei copilaşi, de ce nu doriți să Mă recunoaşteți pe Mine, Părintele vostru, după iubirea Mea, şi nu după lumina Mea? – Nu credeți că iubirea este mai presus decât lumina?

7. Atunci când M-am arătat vouă în chipul Meu de lumină, ați căzut imediat la pământ, ca şi cum ați fi fost supuşi judecății. În schimb, acum, când Mi-am ascuns această lumină şi M-am întors către voi cu toată iubirea Mea, ați ajuns deja să vă puneți întrebări dacă Eu am fost Acela care v-am apărut acum câteva clipe în toată măreția Mea divină!

8. Eu, Domnul, Dumnezeul şi Părintele vostru, al tuturor, vă spun acum vouă, copilaşilor Mei, că nu sunt un simplu reprezentant al Domnului, ci Domnul Însuşi. Dorința Mea este să vă arăt ce v-am pregătit în împărăția spirituală pentru a vă face fericiți!

9. Iată ce v-am pregătit: v-am trimis învățători foarte înțelepți, din rândul vostru, pe care i-am trezit din punct de vedere spiritual. Ascultați-i întotdeauna şi urmați-le sfaturile în toate privințele, indiferent dacă este vorba de lucruri serioase sau de altele, mai frivole, pe care vi le rezervă viața. În acest fel, veți acționa în acord cu voința Mea, iar Eu Mă voi afla în mijlocul vostru în persoană, şi în spirit alături de cei pe care i-am trezit cu scopul de a vă sluji.

10. Aceia dintre voi care vor ține cont de ce le vor spune aceşti ghizi spirituali aleşi de Mine şi care vor acționa la unison cu sfaturile lor vor vedea adevărul, căci Eu le voi ilumina ochii cu lumina Mea, şi Mă vor vedea

pe Mine în carne şi oase, putându-Mă auzi şi vedea în persoană. Căci toți cei treziți primesc trupul Meu şi spiritul Meu, devenind una cu Mine.

11. De aceea, vă binecuvântez acum pe toți, căci de acum înainte, nu Mă veți mai putea vedea şi nu Mă veți mai putea auzi decât prin intermediul celor pe care i-am trezit de dragul vostru!

12. Tu, Enoh, şi tu, Lameh de la şes, la fel ca şi tine, Lameh din înălțimile sacre, sunteți primii oameni cu care Mă unesc aici şi acum, pentru a depune întotdeauna mărturie în fața oamenilor care este voința Mea! Vă înzestrez acum cu toată forța şi cu toată puterea iubirii Mele. De acum înainte, acționați ținând cont exclusiv de această forță, până în momentul în care veți fi eliberați de această funcție sau în care vei trece din această lume în cea în care locuiesc Eu dintotdeauna. Amin".

13. După ce a rostit aceste cuvinte, Domnul a dispărut, iar mulțimea a început să plângă şi să se bată cu pumnii în piept, preamărindu-L pe Dumnezeu.

Capitolul 81

Monumentul celor şapte pietre albe din interiorul templului. Originea mitului pietrei filozofale. Întoarcerea în oraş

(20 iulie 1843)

1. Timp de o oră întreagă, în rândul oamenilor a domnit tăcerea cea mai profundă. Chiar şi cei trei ghizi spirituali înzestrați cu o putere remarcabilă au respectat acest moment de reculegere.

2. După ce el s-a încheiat, Lameh s-a întors către Enoh şi i-a spus: „Frate Enoh, de vreme ce totul s-a realizat deja în acord cu voința şi cu ordinea Tatălui nostru preasfânt şi preaplin de iubire, a Creatorului cerului şi pământului, sunt de părere să ne întoarcem în oraş, pentru a trimite vorbă tuturor celorlalte oraşe de la şes, transmițându-le vestea cea mare".

3. Enoh i-a răspuns: „Da, frate, haide să facem acest lucru chiar astăzi, căci mântuirea şi lumina nu pot veni niciodată prea devreme pentru un popor! Foarte bine te-ai gândit, aşa că vom începe imediat pregătirile pentru a ne întoarce în oraş.

4. Totuşi, mai există ceva ce trebuie făcut, ca mărturie a prezenței vizibile a Domnului printre noi, înainte de a ne întoarce în oraş, pentru ca descendenții noştri să-şi aducă aminte de faptul că Acesta a binecuvântat El Însuşi templul înțelepciunii destinat spiritului uman: vom aduce aici, unde vor rămâne de-a pururi, şapte pietre albe, fiecare de mărimea unui cap de om, pe care le vom aşeza pe treptele altarului pe care s-a odihnit Domnul, în timp ce ne-a vorbit întreaga noapte despre înțelepciunea veritabilă a spiritului, care conduce la viața eternă, liberă şi perfectă.

5. Frate Lameh, porunceşte ca acest lucru să fie făcut, după care ne vom putea îndrepta fără întârziere către oraş pentru a pune în aplicare excelentele tale intenții!”

6. După ce a ascultat cuvintele lui Enoh, Lameh s-a grăbit să iasă afară, plin de bucurie, şi i-a chemat la el pe Mura şi pe Cural, cărora le-a transmis directivele lui Enoh.

7. Cei doi s-au îndreptat imediat către un loc pe care îl cunoşteau şi în care se găseau pietre albe care nu au fost folosite pentru construcția templului. Au ales şapte dintre cele mai frumoase pietre, absolut fără nici o pată, şi i le-au adus lui Lameh. Apoi, cu ajutorul acestuia, le-au dus împreună în interiorul templului.

8. După ce au terminat, Enoh i-a spus lui Lameh: „Cu toții, suntem cinci la număr. Mai cheamă doi oameni, astfel încât să fim şapte, şi fiecare dintre noi ne vom scrie numele pe una din pietre, ca mărturie pentru ceea ce s-a întâmplat în acest loc. Abia după aceea le vom putea aşeza pe treptele altarului.

9. Eu voi atinge aceste pietre în numele Domnului, iar el va face să țâşnească din ele o forță care le va permite celor care le vor atinge de acum înainte să trăiască o stare de înțelepciune veritabilă, pe care o vor putea păstra o bucată de vreme!”

10. Cuvintele lui au fost imediat puse în practică. Aşa s-a născut mitul „pietrei filozofale”. Forța transmisă acestui loc a continuat să dăinuiască, conform voinței Mele, până în perioada profeților lui Israel. Muntele a fost chiar cel pe care Saul a obținut pentru o vreme darul profeției. Atunci când a coborât de pe el, oamenii s-au întrebat: „Oare ce s-a întâmplat cu el? A devenit şi el profet?”

11. După aşezarea pietrelor, oamenilor de afară li s-a explicat ce s-a întâmplat, după care Lameh a dat ordin de plecare şi toată lumea a pornit în linişte către oraş.

Capitolul 82

Trimiterea mesagerilor. Ordinea exemplară şi divină a statului şi oraşului Hanoh. Enoh şi Lameh se întorc pe înălțimile sacre

(21 iulie 1843)

1. De îndată ce au ajuns în oraş şi imediat după micul dejun, Lameh a dat dispozițiile necesare pentru ca vestea miraculoaselor evenimente divine să le fie transmisă locuitorilor din principalele zece oraşe de la şes, fapt uşor de realizat, dat fiind că celelalte oraşe nu se aflau la o distanță mai mare de o zi de mers de oraşul lui Lameh, iar drumurile care duceau la ele erau cât se poate de drepte.

2. După trimiterea mesagerilor, Lameh, secondat de Enoh, a dat o serie de dispoziții pentru următoarele trei zile: a numit gardieni pentru paza templului de pe munte, le-a construit chiar acestora o locuință permanentă (fapt de care s-au ocupat Mura şi Cural), puțin mai jos de templu, pe o mică porțiune de teren drept, care oferea însă suficient spațiu pentru o locuință modestă. Şi toate acestea s-au realizat într-un interval de numai trei zile, într-o manieră care astăzi vi s-ar părea miraculoasă, vouă, locuitorilor actuali ai pământului.

3. În acest fel, oraşul lui Enoh a fost pus într-o ordine perfectă în numai trei zile, la unison cu indicațiile Mele. Singura poruncă pe care trebuiau să o respecte oamenii era aceea de a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice şi de a-şi iubi semenii. Lipsa pudorii a fost condamnată, fiind considerată un rău care distruge spiritul, şi în consecință toate celelalte forțe ale ființei umane.

4. În acest fel, multe alte necazuri ale oamenilor au putut fi eliminate, nu atât grație unor legi şi pedepse severe puse în vigoare de funcționarii statului, cât prin învățăturile pline de înțelepciune pe care ghizii spirituali le transmiteau fraților lor pentru a le explica efectele dezastruoase la care conduceau comportamentele lor greşite.

5. Cu timpul, toți cei care au reuşit să îşi trezească într-o măsură mai mică sau mai mare capacitățile spirituale, inclusiv femeile mai rafinate şi mai sensibile, au putut constata că învățăturile pline de înțelepciune ale ghizilor lor se confirmă sub ochii lor.

6. Acest popor a trăit astfel vreme îndelungată într-o manieră cât se poate de justă, grație învățăturilor care i-au fost transmise de ghizii pe care i-am trezit în mijlocul lui, pe care oamenii le-au respectat din propria lor voință, fără ca cineva să-i oblige în vreun fel în acest sens.

7. La baza bunăstării spirituale de care s-a bucurat acest popor şi a tuturor avantajelor pe care statul a ştiut să i le asigure a stat exclusiv educația plină de înțelepciune.

8. Din păcate, suita evenimentelor care vor fi descrise în continuare va demonstra fără putință de tăgadă cum s-a întâmplat că, în momentul potopului, umanitatea de pe pământ a ajuns să-Mi întoarcă în întregime spatele, căzând în totalitate pradă voinței marelui Duşman al Vieții.

9. În toată perioada care a urmat convertirii lui Lameh, înălțimile sacre şi regiunile de la şes au devenit atât de perfecte încât nici chiar în ceruri nu s-ar fi putut imagina şi stabili o ordine mai bună decât cea care domnea atunci pe acest pământ.

10. Dacă Şarpele cel rău s-ar fi supus acestei stări de fapt, pământul ar fi fost transformat din nou în vechiul paradis care fusese cândva. Şarpele a regretat însă în scurt timp că a acceptat condițiile Mele, fie şi numai parțial, aşa că a reînceput să îşi exerseze din nou vechea meserie atât de distrugătoare.

11. În timpul unei perioade de circa 700 de ani, el a continuat să-i testeze pe oameni, dar numai spre binele lor. După această scurtă întârziere, tentațiile la care a început să-i supună au luat însă un caracter cu totul diferit. Ele au devenit rău intenționate şi din ce în ce mai viclene, întinzându-le oamenilor capcane dificile, în care aceştia au şi căzut! Faptele care vor urma vor arăta cu claritate motivele care au stat la baza acestei derulări a evenimentelor. Deocamdată, ne vom opri aici cu anticipările.

12. După aceste trei zile în care au desfăşurat împreună o activitate extrem de importantă, Enoh s-a întors pe înălțimile sacre, luându-i cu el pe Lameh şi pe alți câțiva oameni influenți din Hanoh, pentru ca aceştia să îi poată cunoaşte în sfârşit pe cei doi părinți care au dat naştere rasei umane de pe acest pământ. În timpul absenței lor, guvernarea poporului i-a fost încredințată lui Hored.

Capitolul 83

Marea de flăcări din peştera aflată pe drumul către înălțimile sacre

(22 iulie 1843)

1. Pentru a ajunge în munți, Enoh a apucat-o pe drumul care trece pe lângă peştera funestă despre care am mai vorbit.

2. Când micul grup de călători a ajuns la această peşteră, el a făcut o scurtă escală. Enoh i-a povestit în câteva cuvinte lui Lameh ciudatele evenimente care s-au produs în acest loc chiar în prezența Domnului, în timpul primei lor întoarceri în țara de origine.

3. Auzind ce s-a întâmplat, Lameh s-a minunat, dar surpriza lui nu a durat mai mult de un minut, căci din peşteră au început să iasă flăcări teribile, însoțite de un zgomot asurzitor.

4. Lameh a fost atât de îngrozit că a căzut cu fața la pământ, într-un fel de semi-leşin.

5. Enoh a avansat însă spre el, l-a ridicat de la sol şi i-a spus: „Hei, frate Lameh, priveşte-ți pentru o clipă tovarăşii! Şi ei au fost martorii acestui fenomen, dar nici unul dintre ei nu a căzut la pământ! Chiar dacă s-au speriat puțin la început, la ora actuală privesc această apariție la fel de lipsită de conținut ca şi o boare de vânt cu o indiferență aproape totală! – Haide, revino-ți, şi comportă-te la fel de curajos ca ei!”

6. Aceste cuvinte au avut darul să-l readucă în simțiri pe Lameh, care şi-a revenit şi a privit curios flăcările ce continuau să iasă din uriaşa peşteră, care avea înălțimea a o sută de oameni şi o lungime la bază echivalentă cu înălțimea a 70 de oameni.

7. După o vreme, Lameh i-a spus lui Enoh: „Frate întru Domnul, cred că ar trebui să o luăm pe un alt drum, dacă dorim să ajungem prin

mijloace naturale la destinația noastră. Înclin să cred că va fi foarte dificil să trecem de această mare de flăcări, care par să crească în continuare!"

8. Enoh i-a răspuns însă: „Frate Lameh, tu nu cunoşti natura acestui incendiu, dar eu ştiu perfect despre ce este vorba!

9. Ascultă, dacă noi ne-am propune acest lucru, prin voința Domnului aceste flăcări s-ar stinge pe loc! Dar este absolut necesar ca acest incendiu să mai dureze o vreme, sub directa mea supraveghere, pentru ca această peşteră să poată fi distrusă în totalitate şi pentru ca cel care a provocat aceste flăcări să poată fi pedepsit în mod just. Căci, aşa cum te-a învățat Domnul, chiar şi spiritele pure sunt supuse suferinței.

10. În scurt timp, flăcările vor cuprinde în totalitate peştera, iar spiritul revoltat împotriva lui Dumnezeu va trebui să se arate la față, pentru a asculta mustrarea pe care i-o voi adresa, precum şi interdicția formală de a mai ataca vreodată un călător aflat pe acest drum!"

11. Lameh s-a simțit complet satisfăcut de explicațiile primite şi i-a răspuns lui Enoh: „Ascultă, frate, dacă aşa stau lucrurile, pot să mai rămân chiar şi o zi întreagă în acest loc, oricât de îngrozitor mi s-ar părea. Îmi dau seama că dacă acest fenomen teribil nu ar fi pus sub supraveghere, nimeni nu ar mai putea călători vreodată pe acest drum către înălțimile sacre!"

12. Enoh i-a spus: „Fii fără teamă, frate, căci voi avea grijă să pun capăt chiar acum acestui fenomen penibil, şi asta în maniera cea mai avantajoasă pentru noi! Vei vedea în scurt timp cu propriii tăi ochi cum se va termina această poveste! Amin".

Capitolul 84

Enoh distruge peştera Dragonului şi îşi linişteşte tovarăşii de drum

(23 iulie 1843)

1. După care, Enoh s-a întors către peştera în flăcări, şi-a ridicat mâna dreaptă şi a strigat cu putere:

2. „Ascultă, sălaş sumbru al morții, al vechiului duşman al Vieții care nu încetează nici o clipă să i se opună lui Dumnezeu! Ascultă, poartă sinistră şi vizibilă către abisul tuturor abisurilor, deopotrivă naturale şi spirituale! Eu, slujitorul şi copilul lui Dumnezeu, îți poruncesc să te prăbuşeşti imediat, distrugându-ți pe loc toate faliile, crevasele, culoarele şi numeroasele cavități secundare! Şi îi poruncesc vechiului tău locuitor să fugă ca un laş, căci nu are dreptul să locuiască în tine, ci şi-a însuşit această locuință prin furt!

3. O, Doamne, Părinte preasfânt şi etern! Aşa să fie, în acord cu voința Ta sacră, de dragul mântuirii viitoare a copiilor Tăi care trăiesc pe acest pământ arid, care le serveşte drept şcoală! Amin".

4. De îndată ce Enoh a pronunţat aceste cuvinte atotputernice, peştera în flăcări s-a prăbuşit într-un zgomot îngrozitor, devenind o ruină fumegândă. Din profunzimile pământului s-au auzit multă vreme vaiete sinistre, care demonstrau că toate culoarele abisale ale peşterii, ce coborau până la mari adâncimi, deopotrivă naturale şi spirituale, erau anihilate.

5. Efectele acestei prăbuşiri şi reaşezări a solului s-au resimțit pe întreaga suprafață a pământului, până la ultimul colțişor al acestuia, şi toți locuitorii planetei au fost cuprinşi de groază, sentiment care s-a dovedit însă salutar pentru mântuirea sufletului lor şi a vieții lor spirituale. Căci foarte puțini au fost cei înțelepți care au ştiut ce se întâmplă şi de unde provine acest zgomot teribil.

6. Acest fenomen cu totul ieşit din comun l-a epuizat complet pe Lameh. Sufletul lui a fost cuprins de teroare şi el a început să tremure din tot corpul, la fel cum tremură frunzele unui copac în timpul unei furtuni puternice.

7. La fel ca şi el, tovarăşii săi (cu excepția lui Lameh cel din înălțimile sacre) s-au cutremurat văzând această scenă teribilă, deşi în viața de toate zilele erau cu toții nişte bărbați cât se poate de curajoşi. Nici unul dintre ei nu a îndrăznit însă să i se adreseze lui Enoh, care li s-a părut dintr-o dată un uriaş înzestrat cu puteri supraomeneşti.

8. Enoh i-a liniştit însă, spunându-le (şi adresându-se cu deosebire lui Lameh) că fiecare dintre ei dispune de această putere, de care trebuie să se folosească cu înțelepciune, la locul şi la momentul potrivit, la unison cu voința şi cu intenția divină.

9. Auzind aceste explicații, tovarăşii lui Lameh s-au mai liniştit. Între timp, s-a pornit un vânt puternic, care a măturat rapid fumul înecăcios ce ieşea din fosta peşteră, fapt care i-a permis lui Lameh să contemple până departe panorama devenită dintr-o dată accesibilă privirii. Uşurat, el s-a închinat lui Dumnezeu şi L-a preamărit pentru puterea fără egal cu care şi-a înzestrat creaturile.

10. De-abia s-a mai risipit teama sa şi a tovarăşilor săi că a intervenit un fenomen nou, care le-a tulburat sufletele într-o măsură chiar mai mare decât scena precedentă, oricât de odioasă li s-ar fi părut ea. De data aceasta le-a apărut în față însuşi Satan, spumegând de furie.

Capitolul 85

Apariția lui Satan în forma lui teribilă. Enoh îl somează să îşi arate adevăratele intenții

(28 iulie 1843)

1. Când Lameh şi tovarăşii săi au văzut cum arată marele Duşman al Vieții, când i-au văzut statura sa incandescentă, fața de o urâțenie hidoasă şi fremătând de furie, capul încă fumegând având în loc de păr un ghemotoc de şerpi înlănțuiți care şuierau zvârcolindu-se în toate direcțiile, încolăcindu-se în jurul craniului său pentru a se descolăci apoi, țâşnind ca nişte săgeți prinse la bază, cu o viteză atât de mare încât dacă cineva s-ar fi apropiat prea tare, ar fi fost muşcat înainte să-şi dea seama, - au fost cuprinşi de o teamă atât de mare încât au înlemnit.

2. Văzând teroarea inutilă care i-a cuprins pe Lameh şi pe tovarăşii acestuia, Enoh i-a lăsat câteva momente să tremure, cu intenția de a le preda o lecție necesară. Abia apoi s-a întors el către Satan şi i-a spus pe un ton cât se poate de serios:

3. Ascultă, duşman al Domnului, al Dumnezeului nostru atotputernic care este simultan şi al tău! Ce s-a întâmplat cu voința ta, cu memoria ta şi cu ascultarea pe care i-o datorezi lui Dumnezeu?

4. Ce i-ai promis Domnului în prezența mea, atunci când te-a pedepsit prin intermediul lui Kisehel?

5. Crezi cumva, în reaua ta voință, că memoria mea şi cea a Domnului sunt la fel de scurte ca a ta?

6. O, duşman jurat al oricărei forme de viață! Adevăr îți spun, în numele Domnului, că te înşeli amarnic!

7. Data trecută, Domnul ți-a spus mai multe lucruri, iar tu i-ai promis în mod solemn că îi vei ghida pe copiii Lui către bine, ajutându-i să se orienteze pe calea cea bună prin tot felul de încercări şi tentații înțelepte şi juste!

8. Ce s-a ales de promisiunea ta? Cum de s-a schimbat ea într-un timp atât de scurt? Ai uitat complet că i-ai promis Domnului să îți respecți cu fidelitate legământul pentru a scăpa de greaua pedeapsă pe care ai avut-o de suportat? Ai dorit atunci să ne ucizi pe loc sub focul mâniei tale, deşi ştiau foarte bine cine eram, eu şi frații mei!

9. Faptul că ai dorit să ne distrugi atunci prin foc şi că ți-am distrus acum sălaşul mincinos prin forța atotputernică pe care am primit-o de la Dumnezeu, atingându-te astfel în punctul tău sensibil, nu ți-a fost însă de ajuns. Nu, a trebuit să apari în fața noastră sub această înfățişare teribilă, care să ne facă să credem că ne-ai putea înghiți pe mine şi pe frații mei dintr-o singură înghițitură!

10. O, sclav mizerabil al propriei tale pierzanii şi al morții pe care o întrupezi! Doreşti să te opui lui Dumnezeu şi mie, care sunt servitorul Lui credincios, deşi te-aş putea pedepsi cu o singură suflare a mea, la fel ca un uragan care spulberă o banală claie de fân?

11. Îți poruncesc, în numele forței divine nelimitate care sălăşluieşte în mine şi care se poate transforma într-o pedeapsă groaznică pentru tine, să

îmi spui cu toată sinceritatea care sunt intențiile tale reale, şi mai ales, cum îți propui să le realizezi!

12. Dacă te vei opune acestei mărturisiri, te voi pedepsi atât de dur, în numele Domnului, încât întreaga creație infinită se va cutremura până în străfundurile sale! Nu vai mai rămâne nici măcar o singură piatră care să nu fie spulberată, pentru a depune astfel mărturie asupra sancțiunii pe care ți-o rezerv! – Aşadar, vorbeşte!"

13. Atunci, Satan a început să tremure şi a spus: „Enoh, cunosc foarte bine până unde se întinde puterea ce ți-a fost acordată, la fel ca şi neputința mea în fața ta, dat fiind că tu eşti servitorul credincios al Domnului! Scuteşte-mă însă de amenințările tale teribile şi de pedeapsa pe care, de altfel, aş merita-o din plin, şi spune-mi mai bine în ce loc aş putea locui pentru a nu mai greşi față de oamenii acestui pământ. te asigur că mă voi supune imediat şi cu bună intenție voinței tale!"

14. Dar Enoh a rămas pe poziție şi nu a cedat nici măcar cu un pas. Dimpotrivă, el i-a poruncit lui Satan cu şi mai multă fermitate să îşi dezvăluie intențiile malefice.

15. Atunci, Satan a început să freamăte, zvârcolindu-se, căci nu dorea cu nici un chip să îşi dezvăluie intențiile, în pofida cererii formale pe care i-a adresat-o Enoh.

Capitolul 86

Vicleanul Satan interpretează pe dos, cu bună ştiință, profețiile Domnului

(29 iulie 1843)

1. Enoh nu a părut să bage în seamă reacția lui Satan şi i-a poruncit pentru a treia oară, mai ferm ca oricând, să îşi dezvăluie planurile şi ceea ce intenționa să obțină prin punerea lor în aplicare.

2. Atunci, Satan i-a răspuns fără nici o ezitare: „Ascultă-mă, slugoi orgolios al lui Dumnezeu pe acest fir de praf pe care voi îl numiți planeta voastră! Puterea de care dispun este atât de mare încât îmi pot permite să nu răspund, dacă nu vreau, la întrebările pe care mi le pune Creatorul tuturor lucrurilor. Ştiu că Acesta m-a înzestrat cu un corp indestructibil de o mare sensibilitate şi că m-ar putea pedepsi de-a pururi în focul mâniei Sale, a cărui arsură reprezintă un chin ce depăşeşte orice imaginație! Iar tu, care nu reprezinți nici măcar un atom din structura acestui fir de praf, doreşti să mă obligi să îți dezvălui planurile mele, pe care le-am conceput încă de la începuturile eternității, pe mine, căruia mi se supune întreaga creație vizibilă! – O, vierme mizerabil al acestui pământ!

3. Ascultă! La cel mai mic semn al meu, toate elementele mi-ar răspunde şi întregul pământ ar fi cuprins de flăcări sau s-ar scufunda sub ape! Dacă doresc, aş putea să sting lumina soarelui cu o singură răsuflare uşoară a mea, aruncându-te astfel în noaptea eternă sau reducându-te la un pumn de țărână –, iar tu îndrăzneşti să mă forțezi să-ți răspund, ba mai mult, mă ameninți în fel şi chip?

4. Dacă, în măreția mea infinită, aş fi considerat că merită osteneala, te-aş fi anihilat încă cu foarte mult timp în urmă. Ar fi însă meschin din partea mea să mă ocup cu asemenea lucruri minore!

5. Din punctul meu de vedere, Dumnezeu Însuşi este mult prea mărunt şi prea insignifiant pentru a-mi propune să-L atac cu atotputerea mea, astfel încât nu consider acest lucru o provocare autentică! Imaginează-ți ce aş putea face în acest caz cu tine, creatură mizerabilă ce eşti!

6. Am dat deja dovadă de o prea mare condescendență atunci când ți-am spus că poți să mă scuteşti de acest răspuns, indicându-mi în schimb un loc în care să mă pot stabili, astfel încât copiii atât de îndrăgiți de Dumnezeu să fie feriți de tentațiile mele. Iar tu îndrăzneşti să mă contrezi, cu o aroganță aproape divină, pretinzând că eşti atotputernic?

7. Ei bine, aşteaptă puțin, slugoi în solda lui Dumnezeu, care nu-ți mai încapi în piele de orgoliu! Vei simți imediat pe pielea ta cine este adevăratul tău stăpân, iar acesta ți se va grava în memorie pentru toate eternitățile care vor veni!

8. Ascultă: mi-am jurat chiar acum, cu o clipă mai devreme, să te conduc la pierzanie, pe tine şi pe Dumnezeul tău aşa-zis atotputernic, pe care îl voi țintui cândva pe o cruce de lemn, de pe care va striga în zadar după ajutor!

9. Mai mult, mi-am propus să distrug complet această generație umană prin forța focului şi a apelor, astfel încât pe pământ să nu mai rămână nici un picior de om. Pe tine însă nu te voi ucide, ca să rămâi de-a pururi martorul împlinirii acestor profeții pe care ți le-am anunțat în mânia mea.

10. Adevăr îți spun: mai degrabă va dispărea întreaga creație vizibilă decât să nu se realizeze măcar o singură silabă din tot ce ți-am prezis! – Iar cel care m-a împins să fac acest legământ ai fost chiar tu, prin aroganța ta nesfârşită!

11. Iată, ai obținut răspunsul pe care ți-l doreai. Acum cunoşti intențiile mele.

12. De aceea, dispari din fața mea, împreună cu tovarăşii tăi la fel de insignifianți ca şi tine, şi nu-mi mai cere nimic, dacă nu doreşti să trec chiar acum la realizarea proiectelor mele irevocabile, care oricum se vor îndeplini mai devreme sau mai târziu!”

Capitolul 87

Răspunsul plin de forță al lui Enoh şi înlănțuirea lui Satan în centrul pământului

(31 iulie 1843)

1. După ce a ascultat răspunsul duşmanului jurat al oricărei forme de viață, Enoh s-a ridicat în picioare, L-a preamărit pe Domnul în inima sa, după care i-a adresat lui Satan aceste cuvinte pline de consecințe grele pentru sacrilegiul pe care l-a comis împotriva sfințeniei eterne şi divine:

2. „Ascultă, spirit malefic şi recalcitrant, care doreşti să acționezi fără să ții cont de voința divină, ci doar de propria ta autoritate! De miriade şi miriade de ani solari, care durează fiecare câte 28.000 de ani tereştri, nu ai făcut altceva decât să te revolți cu încăpățânare împotriva lui Dumnezeu!

3. Ce nu a făcut iubirea infinită a Domnului pentru a te readuce pe tine, spiritul cel mai demoniac al creației, pe drumul cel drept, fără a-ți anihila liberul arbitru?

4. Ridică-ți privirea şi priveşte sorii şi nenumăratele lumi, de o varietate infinită, pe care Domnul le-a creat numai de dragul tău, pentru a-ți putea alege una dintre ele, care să-ți fie pe plac!

5. Pe fiecare din aceşti sori, în fiecare din aceste lumi, compasiunea divină ți-a pus la dispoziție cele mai variate instrumente pentru a-ți uşura întoarcerea la sânul ei. Domnul nu a atentat niciodată până acum la liberul tău arbitru şi nu ți-a impus nici cea mai mică limită.

6. Ori de câte ori ți-ai dorit un soare nou, înconjurat de nenumărate planete, de luni şi de nebuloase alcătuite din stele, pentru a te ajuta să te căieşti şi să te întorci la pieptul iubirii, Domnul a fost de acord şi a creat tot ce ți-ai dorit. Da, te-ai jucat aşa cum ai vrut cu răbdarea infinită şi cu atotputerea lui Dumnezeu cel etern!

7. Cum ai folosit însă toată această grație care ți-a fost acordată şi toată această compasiune nelimitată care s-a revărsat asupra ta? – Ascultă: nu le-ai folosit decât pentru a-ți pune în aplicare aceleaşi planuri diabolice pe care tocmai le-ai mărturisit adineauri în fața noastră şi pe care ai avut insolența să i le declari chiar Domnului cerului şi al pământului la ultima noastră întâlnire!

8. Satan, ascultă acum mesajul Domnului, pe care m-a autorizat să ți-l transmit prin gura mea:

9. ‚Ființă malefică, ce ai călcat întotdeauna în picioare, printr-un act de sacrilegiu cumplit, iubirea, grația, răbdarea, compasiunea, blândețea, bunătatea şi sfințenia Mea eternă şi inviolabilă! Eu, Domnul şi Dumnezeul tău, fac acum un legământ, jurând că te voi anihila pentru eternitate, la modul absolut, folosindu-Mă de întreaga Mea putere infinită şi de întreaga Mea forță fără sfârşit! Toate profețiile pe care le-ai făcut adineauri se vor

întâmpla cuvânt cu cuvânt, aşa cum le-ai descris, dar nu vor conduce la pierzania Mea, ci a ta!

10. Până acum nu ți-am fixat încă niciodată un termen limită; dimpotrivă, te-ai bucurat de toată libertatea, cerându-Mi noi şi noi răgazuri, sub tot felul de pretexte mincinoase, pentru a-ți bate apoi joc de Mine, numindu-Mă un Dumnezeu stupid şi slab, ca şi cum aş fi fost orb şi surd, şi nu Mi-aş fi dat imediat seama în ce constă jocul tău străveziu!

11. Dar acum M-am săturat de străvechea ta infamie, aşa că îți voi fixa un termen limită.

12. Ştii foarte bine ce vârstă are Adam! *(930 de ani)* După ce acest interval de timp se va scurge de încă şase ori, îți vei primi răsplata binemeritată, împreună cu toate ajutoarele şi cu toți complicii tăi, în focul etern al mâniei Mele!

13. Până atunci te vei putea bucura parțial de acest foc, din care voi depune o scânteie minusculă în centrul acestui pământ, în mijlocul unui furnal pe care l-am construit special pentru ea. În jurul acestui furnal am construit o casă, care va fi noul tău cămin de acum înainte. Din când în când, te voi sili să guşti din deliciile micuței scântei, aşa cum ți-am promis, şi anume ori de câte ori vei face din nou dovada unui sacrilegiu atât de mare împotriva Mea, aşa cum ai procedat adineauri!

14. Iar acum îți poruncesc să cobori în noua ta locuință şi să rămâi acolo atât timp cât voi dori Eu! Amin'".

15. În acest moment, pământul s-a deschis şi în el s-a căscat o prăpastie care conducea până în centrul lui şi din care ieşeau flăcări şi un fum insuportabil. Satan a început să urle de neputință şi furie, dar a fost aruncat în profunzimile pământului, după care acesta s-a închis la loc în urma lui.

16. Călătorii noştri L-au preamărit pe Dumnezeu, după care şi-au continuat drumul.

Capitolul 88

Lameh întreabă cum poate fi ținut un spirit prizonier în materie

(1 august 1843)

1. După ce au pornit la drum, călătorii noştri au continuat să comenteze o vreme întâmplările ieşite din comun care s-au petrecut ceva mai devreme, dar care la acea vreme nu aveau o semnificație atât universală, cât locală.

2. Pe când au ajuns foarte aproape de destinația lor, Lameh i-a pus lui Enoh o întrebare de o importanță capitală. Răspunsul primit de la Enoh a

fost la fel de important, aşa că trebuie să figureze cu orice preţ în această nouă Carte a Vieţii. Iată aşadar cum a sunat întrebarea lui Lameh:

3. „Ascultă, fratele meu mult iubit întru Domnul, Părintele nostru preaplin de iubire! Nu înţeleg un lucru: marele duşman al lui Dumnezeu şi al Vieţii este totuşi un spirit pur! Cum poate fi el ţinut în acest caz prizonier în materie, care pentru el nici măcar nu ar trebui să existe? Pe de altă parte, dacă materia nu poate ţine un spirit în captivitate, la ce foloseşte încarcerarea lui Satan în centrul pământului? Oare nu va putea scăpa el din închisoarea sa ori de câte ori va dori?

4. Îmi dau seama că voinţa atotputernică a Domnului îl poate imobiliza şi lega oricând doreşte pe acest etern făcător de rele, dar nu înţeleg necesitatea creării unei închisori materiale în centrul pământului care să completeze voinţa divină! De aceea, te implor, oferă-mi indicaţiile necesare pentru a înţelege mai bine ce se întâmplă!”

5. Enoh i-a răspuns cu un zâmbet lui Lameh: „Ascultă, iubitul meu frate, motivul pentru care nu înţelegi încă această poveste ţine de faptul că eşti om, şi toţi oamenii au uluitorul talent de a nu vedea exact ce se află chiar în faţa nasului lor!

6. Să îţi dau un exemplu cât se poate de simplu: din perspectiva trupului tău muritor, tu însuţi nu eşti altceva decât materie pură, la fel ca tot ceea ce este terestru. Să înţeleg că această materie nu îţi afectează în nici un fel spiritul? Crezi că acesta din urmă poate să scape oricând doreşte din închisoarea sa, folosindu-se de instrumente obişnuite?

7. E drept, prin forţa iubirii sale faţă de Dumnezeu spiritul poate ajunge să controleze gradat materia, ajungând în final să o penetreze în totalitate, dar nu o va putea părăsi niciodată fără asentimentul Domnului!

8. Nici chiar atunci când, prin voinţa lui Dumnezeu, spiritul ajunge să îşi abandoneze trupul material, el nu o face niciodată ca spirit pur şi liber, ci într-un alt corp eteric, de care nu se va putea separa niciodată.

9. Dat fiind că trebuie să ocupe un anumit spaţiu, acest corp eteric poate fi reţinut oricând doreşte Dumnezeu în mijlocul materiei rudimentare, de care nu se va putea separa niciodată atât timp cât voinţa divină nu îi va permite acest lucru!

10. De ce crezi că este posibil aşa ceva? – Deoarece, în sine, materia nu este nimic altceva decât voinţa fixată a lui Dumnezeu; de aceea, ea este capabilă să încarcereze în captivitate orice spirit, neputând fi învinsă decât printr-o singură metodă, şi anume prin umilinţa cea mai deplină, prin abandonarea de sine şi prin iubirea faţă de Dumnezeu!

11. Ai înţeles ce ţi-am spus? – Da, văd că ai înţeles. – Ei bine, în acest caz haide să ne vedem de drum, căci nu mai avem mult de mers pentru a ajunge la capătul călătoriei noastre! Amin”.

Capitolul 89

Călătorii ajung pe înălţimile sacre şi sunt întâmpinaţi de Adam

(2 august 1843)

1. Peste puţin timp, călătorii noştri au ajuns pe platoul montan. De îndată ce a zărit coliba lui Adam şi pe cele ale copiilor rasei primordiale, pe care spiritul său l-a ajutat să le recunoască imediat, Lameh a căzut cu faţa la pământ şi a spus:

2. „O, Doamne, Părinte preasfânt, cât de sublime sunt aceste locuinţe create chiar de mâna Ta!

3. Casa mea a fost construită din argilă moartă şi din pietre. De aceea, ea este la fel de moartă ca şi materia care o alcătuieşte; la fel sunt şi locuitorii ei. Dar această casă a fost construită din copaci vii, iar locuitorii ei se bucură la rândul lor de Viaţă! O, cât de nepreţuită este valoarea unei astfel de locuinţe, prin comparaţie cu cea a caselor construite la şes!"

4. Lameh ar fi continuat multă vreme să se extazieze în acest fel, dacă Enoh nu s-a fi dus la el, ridicându-l de la pământ şi arătându-i-i pe patriarhul Adam şi pe mama Eva ieşind chiar în acea clipă din cabana lor, cu intenţia de a se urca pe o culme mai înaltă şi a verifica privind în zare dacă Enoh şi Lameh nu se apropiau cumva.

5. Când Lameh a zărit cuplul primordial, el s-a simţit cuprins de slăbiciune, devenind incapabil să mai scoată vreun sunet, până într-atât de mare era veneraţia sa faţă de cei doi patriarhi. Abia după ce acest prim val de emoţie i-a mai trecut a putut striga el:

6. „O, Dumnezeule atotputernic, ce demnitate sacră! Câtă nobleţe admirabilă! Cât de sublim mi se pare primul om, care nu a fost născut dintr-un pântec, ci a fost creat chiar de mâna Ta, prin voinţa iubirii Tale atotputernice!

7. Da, mult iubitul meu frate Enoh, chiar dacă nu mi-ai fi atras atenţia asupra lor, mi-ar fi fost imposibil să nu-mi dau seama că aceşti doi oameni sunt cuplul primordial care a apărut pe pământ! Mărimea lor colosală, forma lor perfectă şi strălucirea pielii lor uimitor de albă demonstrează dincolo de orice tăgadă acest lucru!

8. O, frate, am aşteptat atât de multe de la această primă întâlnire cu patriarhul umanităţii, dar trebuie să recunosc că toate aşteptările mele sunt depăşite cu mult de această primă impresie pe care mi-a produs-o!"

9. Chiar în acest moment, Adam a zărit micul grup şi a scos un strigăt puternic de bucurie, recunoscându-l pe Enoh.

10. Auzind strigătul venerabilului părinte, toţi ceilalţi locuitori ai înălţimilor s-au grăbit să iasă din locuinţele lor, alergând cu braţele deschise în întâmpinarea lui Enoh.

11. Cu toată vârsta sa înaintată, Adam a fost primul care a ajuns pe culmea pe care se afla micul grup. De îndată ce a ajuns la Enoh, el l-a luat în brațele sale, l-a strâns la piept şi i-a spus cu o vie emoție:

12. „O, copilul meu drag, de câte ori nu am venit aici în timpul absenței tale pentru a-ți aştepta sosirea! De câte ori nu ți-am trimis binecuvântările mele! O, fii binevenit printre noi!

13. Şi tu, fiul meu Lameh, fiu al lui Metushael, vino la mine ca să te binecuvântez! Nici nu mai ştiu de câte ori nu a privit soția ta Ghemela către ținuturile de la şes, rugându-se ca Domnul să te binecuvânteze şi să te păzească de orice rău! Priveşte, ea iese chiar acum din coliba lui Jared şi aleargă în întâmpinarea ta. Haide, grăbeşte-te şi tu către ea, ca să-i scurtezi calea! Căci nici o femeie nu şi-a iubit vreodată soțul mai mult decât ea!"

14. Lameh a făcut precum i-a spus Adam.

15. Abia atunci a sesizat Adam prezența celorlalți nou-veniți. El le-a urat bun venit şi i-a întrebat cu curiozitatea sa obişnuită cine erau şi de unde veneau.

16. Dar călătorii veniți de la şes se simțeau mult prea emoționați în fața sublimei viziuni a patriarhului pentru a-i mai putea răspunde. De aceea, Enoh s-a văzut nevoit să ia cuvântul şi să îi explice lui Adam cine erau tovarăşii săi.

17. Adam i-a binecuvântat pe toți şi i-a invitat în casa sa, pentru a-şi reîmprospăta forțele trupului obosit. Şi l-au urmat cu toții.

Capitolul 90

Luarea mesei în coliba lui Adam. Discursul plin de smerenie şi de venerație al regelui Lameh. Răspunsul corect al lui Adam

(3 august 1843)

1. Când micul grup a intrat în coliba lui Adam, el a găsit aici masa întinsă, alcătuită din fructele cele mai delicioase, aduse de servitorii lui Seth. Dând curs amabilei invitații a lui Adam, oaspeții s-au instalat în jurul coşurilor cu mâncare, s-au închinat în fața lui Dumnezeu şi i-au mulțumit, după care au început să mănânce, într-o atmosferă de mare bucurie.

2. Lameh de la şes se simțea însă prea plin de venerație în fața lui Adam pentru a se putea relaxa în atmosfera de veselie care i-a cuprins rapid pe ceilalți meseni.

3. Dându-şi seama de acest lucru, Adam l-a întrebat care este cauza sfielii sale.

4. Lameh i-a răspuns: „O, părinte al nostru, al tuturor, şi prim om de pe acest pământ! Nu reuşesc să trec peste marea veneraţie faţă de tine şi faţă de toţi cei care te înconjoară în calitatea lor de primi copii ai tăi!

5. Simplul gând că tu eşti părintele lui Cain, ai cărui copii şi nepoţi au murit deja cu toţii, şi că soţia ta este mama tuturor oamenilor care trăiesc, inclusiv a celor care au trecut în lumea spirituală, îmi umple sufletul de un sentiment de veneraţie care se amplifică în permanenţă. Iar acest sentiment mă împiedică să mă simt liber şi fără griji, aşa cum par să se simtă ceilalţi, care sunt obişnuiţi încă din copilărie cu prezenţa ta sublimă, căci s-au aflat dintotdeauna în preajma ta, o, părinte al nostru, al tuturor, în timp ce noi ceilalţi, care am venit de la şes, nu te-am văzut niciodată până acum. Din cauza obişnuinţei lor, copiii tăi direcţi nu mai par să te aprecieze în toată profunzimea ta sacră!

6. De aceea, iertaţi-mă, o, părinte Adam şi prea-venerabilă mamă Eva, dacă starea mea de spirit nu îmi permite să împărtăşesc veselia celorlalţi! – De altfel, aceştia nu au păcătuit niciodată atât de mult ca mine în faţa lui Dumnezeu şi a voastră. Doar cu câteva săptămâni în urmă, eu eram încă un monstru odios, incapabil să mă autocontrolez, şi numai compasiunea divină m-a readus pe drumul cel drept.

7. Acesta este motivul pentru care nu mă pot bucura în totalitate, aşa cum fac tovarăşii mei, care nu au păcătuit niciodată în faţa lui Dumnezeu şi a ta!”

8. În acest moment, Adam l-a întrerupt pe Lameh şi i-a spus: „Ascultă-mă, sărman fiu al primului meu descendent, nefericitul Cain! Cuvintele tale îmi sunt pe plac şi consider că merită în totalitate respectul meu. Între altele, trebuie să-ţi mărturisesc că nici unul din copiii mei direcţi nu mi-a mărturisit vreodată preţuirea sa în cuvinte atât de nobile.

9. Pe de altă parte, doresc să-ţi spun că o veneraţie atât de lipsită de măsură adresată mie, părintelui primordial al oamenilor de pe acest pământ, mi se pare uşor deşartă. La urma urmelor, şi eu sunt un om ca toţi ceilalţi, indiferent dacă am fost născut sau creat de mâna lui Dumnezeu! Cei născuţi din pântecul mamei lor sunt în ultimă instanţă creaţi de acelaşi Dumnezeu ca şi mine, chiar dacă eu nu m-am născut dintr-un pântec matern.

10. Fiecare locuitor al înălţimilor sacre ştie că ai fost un mare păcătos, dar la fel de bine ştim cu toţii că te-ai căit sincer, transformându-te complet, prin graţia lui Dumnezeu, şi că Domnul Însuşi te-a iertat. De aceea, te-am iertat la rândul nostru, din iubire faţă de Dumnezeu, aşa că te poţi bucura liniştit alături de noi!

11. Aşadar, mănâncă şi bea. Uită de tristeţea ta, căci mai am multe lucruri minunate să-ţi arăt!”

12. Aceste cuvinte de mare bun simţ l-au readus pe Lameh cu picioarele pe pământ şi el s-a aşezat liniştit la masă, savurând bucatele cu aceeaşi plăcere ca şi tovarăşii săi.

Capitolul 91

Relatarea lui Adam referitoare la cererea în căsătorie a Puristei de către Muthael. Răspunsul corect al lui Enoh

(4 august 1843)

1. Nu mai are rost să menţionez aici toate poveştile istorice care s-au spus la acea masă, referitoare la Mine, la Iehova, întrucât M-am referit adeseori la ele în această lucrare. Chiar şi Kenan a avut ocazia să îşi povestească o dată în plus faimosul său vis, care, în mod evident, a stârnit numeroase întrebări din partea lui Lameh.

2. După ce toată lumea s-a simţit îndestulată, Adam a luat cuvântul şi a început să vorbească despre Muthael şi Purista. El l-a întrebat pe Enoh dacă este cazul să accepte luarea în căsătorie a celor doi. Fiind vorba de o chestiune importantă, doresc să-i acord locul cuvenit în relatarea noastră referitoare la acele timpuri preistorice ale umanităţii. – Iată aşadar cum s-au petrecut lucrurile:

3. După ce masa s-a sfârşit şi toată lumea L-a preamărit pe Domnul, mulţumindu-i din suflet, patriarhul s-a ridicat în picioare şi i-a spus lui Enoh: „Ascultă, fiul meu mult iubit, Enoh! În timpul absenţei tale, care a durat aproape cinci zile, Muthael a venit la mine cu inima uşor tulburată. La ultima vizită pe care ne-a făcut-o Domnul, el i-a pus Acestuia o întrebare referitoare la iubirea faţă de femei şi a obţinut de la El un răspuns de mare importanţă. Muthael mi-a povestit apoi în detaliu angoasa în care se găsea din cauza iubirii pe care i-o poartă Puristei. În final, m-a rugat să nu mă opun – dintr-un motiv exterior oarecare – promisiunii pe care i-a făcut-o Domnul şi să binecuvântez cât mai curând posibil iubirea lui, dându-i-o pe Purista de soţie.

4. Iată, aşadar, iubitul meu fiu Enoh, ce s-a petrecut chiar aici, în această colibă, în timpul absenţei tale! Totuşi, nu i-am dat nici un răspuns, nici afirmativ, nici negativ, ci i-am spus să se adreseze direct Domnului, aşteptând întoarcerea ta.

5. Ei bine, ce crezi? A sosit oare momentul să dăm curs cererii lui Muthael, sau mai trebuie să amânăm îndeplinirea ei?"

6. Enoh i-a răspuns astfel lui Adam: „Ascultă, tată, până acum Domnul nu mi-a poruncit să mă ocup pe loc de această poveste, dar sunt de părere că dacă Muthael se lasă ghidat de aceeaşi iubire ca şi fiul meu Lameh faţă de soţia lui Ghemela, şi dacă ne promite că nu se va atinge de Purista până când Domnul nu-i va îngădui acest lucru, putem să-i acordăm fără nici o întârziere binecuvântarea noastră şi dreptul de a o lua în căsătorie pe Purista!

7. Pe de altă parte, dacă se simte prea slab pentru a se supune acestei condiții, se înțelege de la sine că nu ne putem hazarda în a ceda o ființă care aparține exclusiv Domnului în mâinile slăbiciunii umane.

8. Sunt de părere că Muthael nu ar trebui să i-o ia înainte Domnului, indiferent cât de mare este ardoarea lui, căci Tatăl nostru ceresc le dă întotdeauna cele mai grele încercări celor cărora doreşte să le dăruiască cel mai mult. De acea, cel mai bine ar fi ca Muthael să îi consacre în întregime marea sa iubire Domnului, nedorind să posede decât ceea ce Acesta este dispus să îi dăruiască. În acest fel, el va fi nevoit să meargă pe calea abnegației absolute față de Dumnezeu, dăruindu-i astfel spiritului său cea mai mare libertate posibilă. În mod evident, Domnul îi va acorda atunci tot ce i-a promis, în momentul pe care îl va considera cel mai favorabil pentru el! – Eşti de acord cu mine?"

9. Adam i-a răspuns: „Întru totul, Enoh. Ai perfectă dreptate. Chiar aşa vor trebui să se petreacă lucrurile. Atunci când Muthael se va întoarce la mine, îi voi prezenta punctul tău de vedere ca pe o condiție absolută! – Până când nu îl va accepta, nici vorbă nu poate fi să obțină mâna Puristei!

10. Da, acest răspuns este cât se poate de just şi într-un acord deplin cu ordinea divină! – Iar acum, că am rezolvat această chestiune, să nu mai vorbim despre ea!

11. Vă propun tuturor să ieşim din colibă! Se anunță o seară superbă, aşa că doresc să mergem cu toții pe culmea înzăpezită de deasupra grotei şi să contemplăm de acolo ceea ce a creat bunătatea infinită şi atotputerea divină! – Aşadar, la drum! Amin".

Capitolul 92

Urcuşul pe culme. Văzând splendoarea acestui pământ, regele Lameh îl preamăreşte pe Domnul

(5 august 1843)

1. Ajunşi pe culmea înzăpezită, Lameh şi tovarăşii săi de la şes au descoperit pentru prima oară în viața lor frumusețea mării. Au privit fascinați această întindere nesfârşită de ape, care părea să se unească cu orizontul (aşa cum credeau, de altfel, cei din acele vremuri), fiind incapabili să îşi mai desprindă privirile de la ea.

2. Ar fi putut contempla zile întregi spectacolul fascinant al valurilor care se spărgeau de țărm şi ar fi făcut-o probabil, dacă Adam nu i-ar fi dat un cot, direcționându-i privirea către conurile muntoase strălucitoare pe care noi le cunoaştem deja.

3. Văzând acest peisaj magnific, Lameh a căzut pradă unei admirații atât de depline încât s-a dovedit incapabil să exprime în cuvinte sentimentele

pe care le simțea în inima sa. El a continuat să privească cu ochii înecați în lacrimi panorama din jurul său, fără a putea rosti un singur cuvânt.

4. În cele din urmă, Enoh l-a întrebat: „Ei bine, frate Lameh, ce părere ai despre acest tablou? Cum ți se pare pământul privit de sus?”

5. În sfârşit, Lameh şi-a mai revenit în simțiri şi a putut vorbi: „O, frate mult iubit, ca să pot exprima ce simte inima mea în acest moment, ar trebui să fiu înzestrat cu harul oratoric al unui serafim sau al unui heruvim! Din păcate, limba mea este prea nepotrivită pentru o asemenea sarcină!

6. Totuşi, trebuie să-ți mărturisesc, dragă frate, că mă simt întrucâtva tulburat la gândul că va trebui să părăsesc cândva, poate nu peste mult timp, aceste splendori inexprimabile care se regăsesc pe acest pământ!

7. Într-adevăr, în clipa de față nu îmi doresc nimic altceva decât să pot trăi de-a pururi în această stare de fericire pe acest pământ de o frumusețe fără egal! Oriîncotro mi-aş îndrepta privirea, nu văd decât noi şi noi splendori! Iată, acolo, către vest, marea freamătă strălucind în o mie de nuanțe. Ea începe nu departe de noi, dar se întinde către infinit, unindu-se cu cerul. Dincolo, foarte aproape de noi, se înalță şapte coloşi sub forma unor munți ascuțiți care îşi trimit în sus coloanele de apă, către bolta cerească. Aceste jerbe de apă par să se spargă de albastrul bolții cereşti, după care cad înapoi pe pământ, divizându-se în nenumărate picături incandescente, asemănătoare unor stele căzătoare care revarsă asupra solului binecuvântarea cerurilor… Într-adevăr, îți vine să crezi că acesta este locul în care se nasc stelele!

8. Nu mai vorbesc despre celelalte mii de splendori pe care le remarc în treacăt, care sunt atât de diverse, de mărețe şi de sublime încât nu pot fi descrise de un limbaj omenesc. De aceea, frate mult iubit, te implor, lasă-mă să mă bucur în tăcere de toate aceste miracole pe care ni le-a dăruit Dumnezeu!

9. O, Tu, Cel care mă învățai nu mai departe de ieri sublima Ta înțelepciune şi măreția iubirii Tale infinite! Cât de sublim, de sfânt, de bun şi de puternic trebuie să fii Tu, dacă opera Ta este atât de glorioasă!

10. O, frate Enoh, dacă Tatăl preasfânt şi Creatorul acestor minuni s-ar afla din nou aici, printre noi, la fel ca şi ieri, mă întreb ce s-ar întâmpla atunci cu inimile noastre?

11. Da, Dumnezeul nostru Iehova Savaot este sfânt, sfânt, sfânt, şi toate cerurile şi pământul nostru nu fac decât să reflecte slava Lui!

12. O, Tată din ceruri, cine Te-ar putea preamări, adora şi iubi pe Tine aşa cum meriți? Căci sfințenia Ta este prea mare şi prea sublimă pentru noi!”

13. După care Lameh a amuțit, copleşit de ceea ce simțea până la lacrimi. Adam, la fel ca şi toți ceilalți care îl însoțeau, s-a simțit profund emoționat în fața profunzimii acestei emoții. La rândul lui, Enoh L-a

preamărit din toată puterea pe Domnul în inima lui pentru compasiunea de care a dat dovadă față de cei slabi şi rătăciți, pe care i-a transformat în nişte ființe atât de puternice prin grația Lui.

14. După care, micul grup a continuat să contemple în tăcere frumusețile pământului până la miezul nopții.

Capitolul 93

Întoarcerea acasă. Cina binecuvântată din coliba lui Adam. Adam şi Enoh discută despre sărbătoarea Sabatului

(7 august 1843)

1. Pe la miezul nopții, Adam s-a ridicat, a binecuvântat întregul pământ şi a spus: „Ascultați-mă, copiii mei dragi! Cred că am contemplat destul opera magnifică a lui Dumnezeu, săturându-ne sufletul cu excelenta hrană pregătită în marea bucătărie a minunilor Domnului!

2. Lui, Părintelui nostru preasfânt şi de o bunătate mai presus de orice, îi datorăm de-a pururi întreaga noastră iubire, devoțiune şi adorație!

3. Dat fiind însă că membrele noastre încep să suspine după o hrană ceva mai pământească, vă propun să ne întoarcem fără întârziere acasă, sub lumina blândă a lunii pline. Acolo, ne vom reîmprospăta forțele în numele Domnului, în coliba mea, servindu-ne cu mâncare şi cu băutură, iar după ce îl vom preamări din nou, ne vom bucura de o binemeritată odihnă, care să ne regenereze trupurile, pe paturi pregătite din frunze frumos mirositoare!

4. Cu siguranță, ziua de mâine ne va rezerva noi plăceri, pregătite pentru noi de Domnul! – Iar acum, Seth, condu-ne acasă pe drumul cel mai scurt!”

5. Seth a condus grupul către casă şi după o jumătate de oră, conform modului actual de calculare a timpului, au ajuns cu toții în coliba lui Adam, unde servitorii lui Seth pregătiseră deja tot ce a cerut Adam pe culmea muntelui.

6. Oaspeții acestuia, a căror poftă de mâncare a fost trezită de aerul pur al munților, au lăudat numele Domnului şi s-au apucat fără să mai stea mult pe gânduri să golească bucatele din coşuri.

7. După ce au terminat de mâncat, i-au mulțumit cu toții Domnului, plini de ardoare, după care s-au aşezat îmbrăcați în paturile lor alcătuite din frunze frumos mirositoare.

8. A doua zi dimineața, Adam, care se trezea întotdeauna primul, a dat deşteptarea.

9. Când toată lumea s-a trezit din somn, odihnită şi plină de bună dispoziție, Adam i-a spus lui Enoh: „Ne aflăm din nou cu o zi înainte de

Sabat! Nu crezi că ar trebui să-i invităm pe copii la sărbătoarea de mâine, pentru a sărbători împreună ziua Domnului?”

10. Enoh i-a răspuns: „Tată, după părerea mea, această zi de sărbătoare are mai degrabă un caracter lumesc decât unul specific unui serviciu divin autentic. De aceea, îți propun ca de această dată să nu invităm pe nimeni la această sărbătoare!

11. Desigur, toți cei care vor dori să vină fără a fi invitați în mod special vor fi bineveniți şi vor obține de la noi binecuvântarea Sabatului. Dar cei care nu vor avea chef să ni se alăture de bunăvoie, fără a fi invitați, nu trebuie convinşi cu orice preț să vină, cu atât mai mult cu cât am risca să îi dăm Domnului impresia că facem acest lucru din plăcerea vanitoasă de a ne arăta înconjurați de o mare mulțime de oameni în prezența copiilor veniți de la şes.

12. În consecință, îți propun să lăsăm lucrurile să curgă de la sine, în conformitate cu voința Domnului! Cine vrea să vină, să vină, şi va primi de la noi binecuvântarea pe care o aşteaptă. Cât despre cei care nu vor veni, ne vom ruga oricum şi pentru ei, consacrându-i lui Dumnezeu în inimile noastre!”

13. Adam a fost foarte satisfăcut de acest răspuns, aşa că şi-a propus să viziteze în cursul zilei alte locuri sublime din natură, căci munții în care locuia împreună cu copiii săi erau plini de astfel de minuni. Desigur, urma să fie însoțit de micul grup care îi era atât de drag, inclusiv de oaspeții veniți de la şes. Enoh a fost de acord cu acest proiect.

14. Când grupul a ajuns pe platoul montan, Adam a poruncit să fie pregătit micul dejun, iar după consumarea acestuia, au pornit cu toții pe cărarea care ducea către grota binecunoscută de noi.

Capitolul 94

Vizita la grota lui Adam. Uimirea lui Lameh, care preamăreşte iubirea Domnului

(10 august 1843)

1. Dând curs directivelor lui Adam, micul grup a ajuns în curând la grota acestuia. Uimit la culme de ceea ce vedea, Lameh a strigat: „Pentru numele lui Dumnezeu cel atotputernic! Ce îmi văd ochii? Să fie aceasta opera unor mâini umane?

2. Nu, nu, este imposibil ca o ființă umană să fi construit această minune! Această grotă fabuloasă este prea divină pentru a putea suspecta, fie şi numai pentru o singură clipă, de la prima privire sau după o examinare amănunțită, că a fost construită de oameni, oricât de pricepuți ar fi aceştia în ornarea cu pietre prețioase!

3. Întregul ansamblu al acestui templu natural grandios este alcătuit dintr-o singură bucată. Deşi nu au nici cea mai mică fisură, aceşti pereți divini dau impresia că au fost construiți prin alăturarea a tot felul de pietre prețioase.

4. Iată, aici se află un mural alcătuit exclusiv din coloane de rubine de aceeaşi grosime, care strălucesc la fel ca un răsărit magnific de soare. Dincolo se înalță o coloană gigantică, cu o înălțime mai mare decât cea a 100 de oameni, construită dintr-o singură bucată şi de un albastru strălucitor! În spatele acestei coloane văd o capelă laterală micuță care străluceşte de parcă ar fi construită din aur curat, încrustat ici şi colo cu steluțe viu colorate!

5. O, toată această splendoare fără egal mă împiedică să mai încerc să o descriu în cuvinte!

6. O, Doamne, dar ce-mi văd ochii, acolo, în mijlocul acestui templu care străluceşte în nuanțe incandescente? Să fie oare acela un izvor? – O, da, este un izvor minunat şi sublim, la fel ca tot ce a ieşit direct din mâinile atotputernice ale Creatorului nostru.

7. O, Doamne, o, Dumnezeu atotputernic! Oamenii şi îngerii nu înseamnă nimic prin comparație cu Tine!

8. Doamne, Creatorule, Părinte preasfânt, mult preasfânt! Oare chiar ai creat astfel de opere pentru inimile nerecunoscătoare ale oamenilor?

9. Iată, acolo sus, pe bolta cerească, străluceşte soarele, cu o măreție indescriptibilă. Lumina sa transformă acest pământ întunecat într-un peisaj cu adevărat celest!

10. Noaptea, pe cerul infinit strălucesc de o mie de ori câte o mie de stele, în timp ce luna preaslăveşte cu lumina ei blândă gloria eternă a lui Dumnezeu!

11. Ce forme minunate şi veşnic în schimbare alcătuiesc norii aducători de ploaie! Şi cât de frumos este împodobit pământul cu toate aceste flori de o rară frumusețe, care ne îmbată cu parfumul lor! Da, pământul este la fel de împodobit ca o femeie cochetă, şi totuşi, Doamne, oamenii uită cu atâta uşurință de Tine, deşi trăiesc în mijlocul acestor minuni care reprezintă dovada cea mai vie a iubirii Tale părinteşti!

12. Dacă un bărbat îi oferă unei tinere fete un buchet de flori, ca semn al iubirii sale trupeşti, acest gest este suficient pentru ca ea să se îndrăgostească de el şi să nu mai aibă ochi pentru nimeni altcineva, decât numai pentru trupul lui. Fără bărbatul iubit, întreaga creație a Celui atotputernic nu mai reprezintă pentru ea decât un lucru demn de a fi disprețuit.

13. Şi totuşi, în iubirea Lui infinită, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de bunătate a înzestrat acest pământ cu cele mai frumoase şi mai sublime buchete ale iubirii, a creat pentru noi soarele şi stelele, precum şi

nenumărate alte minuni. Iar noi, care nu suntem în fața Lui decât o hrană pentru viermii care se târăsc prin țărână, uităm tot timpul de El, ba chiar îl disprețuim, pe El, care este frumusețea cea mai deplină, iubirea cea mai nobilă şi înțelepciunea cea mai profundă, atunci când ne inflamăm cu iubirea păcătoasă a trupului nostru!

14. O, pământ minunat, mamă sublimă, împodobită direct de Dumnezeu şi purtătoare a atâtor minuni! Merităm noi oare, ființe mizerabile şi stupide, să păşim pe solul tău, pe care cresc zilnic miracolele sădite de degetul atotputernic al Creatorului?”

15. După care Lameh a tăcut, iar Adam şi ceilalți membri ai micului grup s-au grăbit să îl îmbrățişeze cu ochii în lacrimi, ca semn al afecțiunii ce i-o purtau.

16. În final, Enoh a spus: „Da, frate Lameh, ai vorbit într-adevăr după inima mea; chiar aşa se petrec lucrurile! Ființa carnală nu merită să locuiască pe acest pământ dacă respinge spiritul cu unicul scop de a-şi satisface trupul!

17. Continuă însă să vorbeşti, aşa cum ai făcut până acum! Adevăr îți spun: te-am putea asculta zi şi noapte, ba chiar ani de zile, fără a obosi! Haide, reia-ți discursul şi nu mai fă nici o pauză!”

Capitolul 95

Enoh vorbeşte cu înțelepciune despre iubirea trupească şi despre iubirea lumii

(12 august 1843)

1. Amabila invitație a lui Enoh a avut darul de a-l reconforta pe Lameh, care a spus:

2. „O, dragul meu frate, nu mi-aş dori decât să pot vorbi despre Dumnezeu şi despre minunile Sale până când mi s-ar usca gâtul şi limba. Din păcate, frumusețea neasemuită şi splendoarea greu de imaginat a acestui loc mă împiedică să mai scot vreun cuvânt, căci nu sunt decât un biet păcătos, iar rostirea cuvintelor devine foarte dificilă atunci când instrumentele vocale refuză să îşi îndeplinească menirea! De aceea, aş prefera să iei chiar tu cuvântul, pentru a-mi lămuri alte aspecte, care mie îmi scapă!

3. Cred că am vorbit destul despre *nebunia* oamenilor. Dacă ai însă ceva de spus *în favoarea* lor, te rog să iei cuvântul şi să compensezi astfel nedreptatea pe care le-am făcut-o prin afirmațiile mele deloc măgulitoare la adresa lor!

4. Personal, am vorbit în funcție de experiența mea, şi este cert că lucrurile se petrec exact aşa cum le-am descris în puține cuvinte; dar tu,

dragul meu frate, ai observat probabil lucrurile şi dintr-o altă perspectivă, privind de la înălţimea acestor munţi sublimi, perspectivă care mie mi-a lipsit, căci am trăit tot timpul la şes, în profunzimile păcatului! De aceea, cred că eşti mult mai în măsură decât mine să judeci umanitatea dintr-o perspectivă echitabilă. De aceea, te implor, ia cuvântul şi vorbeşte în locul meu!"

5. Enoh i-a întins mâna lui Lameh şi i-a spus: „Frate, este foarte adevărat că tu ai trăit cu totul alt tip de experienţe în profunzimile de la şes prin comparaţie cu mine, care am trăit pe înălţimile sacre; totuşi, cuvintele tale sunt cât se poate de adevărate în ceea ce îi priveşte pe majoritatea oamenilor, care acordă o importanţă *mai mare* trupului lor decât Domnului Însuşi!

6. Dacă întrebi pe cineva: ‚Fratele meu (sau sora mea), pe cine preferi şi cui i te închini tu în primul rând: trupului tău sau lui Dumnezeu, Domnul, Creatorul şi Părintele tău?', el (sau ea) îţi va răspunde imediat: ‚Ce întrebare îngrozitoare! Cine şi-ar putea iubi propriul trup mai mult decât pe Dumnezeu? Vai, un astfel de gând reprezintă un păcat în sine, din cauza căruia s-ar putea cutremura întregul pământ!'

7. Dacă vei analiza însă faptele acestui frate al tău (sau ale acestei surori ale tale), viaţa sa de zi cu zi, vei descoperi foarte rapid cât de multă bucurie îi produc toate aceste lucruri deşarte, pur lumeşti, trupeşti şi demne de tot dispreţul, pe care nu le savurează timp de câteva minute, ci zile, săptămâni, luni şi chiar ani la rând!

8. Dacă vei încerca să îi vorbeşti cu toată seriozitatea despre Dumnezeu şi despre aspectele pur spirituale şi vii ale vieţii, îi vei citi pe faţă o stare de uimire absolută, de iritare şi chiar de prostie. După o oră de asemenea discuţii, expresia lui plictisită în cel mai înalt grad îţi va spune cu toată claritatea:

9. ‚Prietene, schimbă te rog subiectul! Vorbeşte-mi despre orice altceva, căci nu înţeleg nimic din ceea ce îmi spui. Acest subiect de conversaţie este pur şi simplu prea elevat pentru mine! Dat fiind că nu pot să-l înţeleg, el nu face altceva decât să mă plictisească de moarte, trezindu-mi o stare de proastă dispoziţie, şi în cele din urmă de somnolenţă! – Vorbeşte-mi mai bine de o pisică, de o pasăre, de o fată tânără şi frumoasă sau de un băiat tânăr şi atrăgător, iar atunci te voi asculta cu cea mai mare atenţie, întreaga zi dacă va fi nevoie. Scuteşte-mă însă de toate aceste aiureli divine, mult prea elevate pentru mine şi pe care nu le înţeleg deloc!'

10. De bună seamă, un om care se teme de Dumnezeu nu va îndrăzni să îţi spună deschis acest lucru, dar faptele şi gesturile sale îţi vor striga în faţă ceea ce el nu va avea curajul să rostească în cuvinte, iar comportamentul său se va face auzit mai puternic decât răgetul unui leu înfometat!

11. Privind lucrurile din această perspectivă, nu ar trebui să faci o diferență atât de mare între experiențele tale şi ale mele! Din acest punct de vedere, poți face o comparație între regiunile de la şes şi cele din munți şi poți vorbi fără teamă, cu atât mai mult cu cât Muthael ni se va alătura în curând, căci venirea lui este aşteptată.

12. Iar acum, vom intra cu toții în grotă şi ne vom îndrepta către Levant; acolo, vei putea contempla şi alte minuni ale lui Dumnezeu!

13. Aşa cum îți spuneam însă, atunci când ne vom întâlni cu Muthael, îi voi cere să ți se adreseze ție, şi te asigur că vei şti ce să îi răspunzi! – Aşa să fie, în numele Domnului! Amin".

Capitolul 96

Mica procesiune ajunge la coliba Puristei. Lameh se minunează de frumusețea gazdei sale

(17 august 1843)

1. După ce călătorii au trecut prin grotă, timp în care Lameh nu a încetat nici o clipă să se minuneze de frumusețea fără egal a acesteia, şi au ajuns la ieşirea care dădea către Levant, Enoh s-a adresat celorlalți:

2. În continuare, ne vom îndrepta către Levant, pentru ca Lameh şi tovarăşii săi de la şes să poată admira în continuare măreția Tatălui nostru preasfânt! Vom lua apoi masa Domnului în coliba Puristei, masă pe care ne-a recomandat chiar El să o servim la momentul oportun, pentru a ne întări iubirea, şi implicit spiritul!"

3. Adam i-a răspuns: „Da, fiul meu Enoh, ai vorbit foarte bine. Chiar asta vom face, şi cu această ocazie vom vedea ce vom putea face pentru a-l ajuta pe Muthael, zelosul nostru candidat la însurătoare!"

4. Enoh a adăugat: „Da, tată Adam, cu siguranță vom avea grijă să rezolvăm această problemă! – Deocamdată însă, să nu ne batem capul cu acest lucru. Vom vedea ce vom avea de făcut la fața locului! – Iar acum, să pornim la drum, în numele Domnului!"

5. Şi astfel, micul grup a pornit la drum, îndepărtându-se cu paşi repezi de grotă şi îndreptându-se în direcția Levantului.

6. Nici nu au ajuns bine în această regiune că au şi fost înconjurați de o mare mulțime, care s-a grăbit să le iasă în întâmpinare şi i-a primit cu iubire.

7. Prima care i-a salutat pe eminenții oaspeți a fost Purista, care le-a spus:

8. „Sublimi părinți, prieteni ai lui Dumnezeu cel atotputernic! Ca de obicei, motivul care vă aduce pe meleagurile noastre nu poate fi altfel decât

nobil şi elevat! De aceea, mă închin cu întreaga mea ființă în fața Tatălui nostru preasfânt şi preaplin de iubire, care sălăşluieşte de-a pururi în lumina Lui eternă şi sacră, dând viață inimilor noastre prin iubirea pe care i-o purtăm!

9. O, dragi şi venerați părinți, eu, sărmana slujitoare a Domnului, vă urez de o mie de ori bun venit! Sufletul meu tânjeşte să asculte cuvintele celui pe care Domnul Însuşi l-a desemnat drept mare preot al nostru!

10. O, intrați împreună cu mine în coliba pe care a construit-o Domnul Însuşi, prin voința Lui atotputernică, şi pe care a consacrat-o ca bucătărie în care toți copiii Lui să îşi poată găsi hrana regeneratoare de care au nevoie pentru Viața eternă!"

11. Văzând fața încremenită a lui Lameh, Enoh l-a întrebat pe acesta: „Ei, frate Lameh, cum îți place gazda noastră? Şi ce spui de cuvintele sale?"

12. Aflat încă sub impresia puternică provocată de frumusețea celestă a Puristei, Lameh a răspuns: „O, frate, când l-am văzut pe duşmanul jurat al Domnului în fața peşterii în flăcări, mi-am pierdut pentru câteva clipe simțul vorbirii, dar această fată coborâtă din cer îmi blochează acest simț într-o manieră infinit mai puternică! Doamne, Doamne, ce îmi văd ochii!?

13. Ascultă, frate, o viziune atât de celestă l-ar putea costa chiar viața pe un păcătos ca mine! Să vezi o frumusețe atât de mare, asociată cu o iubire şi o înțelepciune atât de profundă! O biată creatură neevoluată ca mine nu va putea înțelege niciodată cum este posibil să existe o astfel de asociere!

14. Frate, te rog, scuteşte-mă pentru moment de orice discuție şi de orice apreciere, căci trebuie mai întâi să mă obişnuiesc cu această viziune! Când voi reuşi să îmi revin cât de cât, voi putea lua din nou cuvântul! Până atunci însă, te implor, nu mă obliga să vorbesc!"

15. Enoh i-a răspuns: „Foarte bine! Oricum, limba ta se va dezlega de la sine atunci când vei intra în interiorul colibei construită de măreția Domnului. De aceea, ne vom îndrepta în direcția ei fără nici o întârziere!"

16. Preafrumoasa Purista i-a condus pe înalții oaspeți către colibă, unde a aşezat câteva vreascuri proaspete în soba iubirii.

Capitolul 97

În coliba Domnului. Purista se plânge de avansurile amoroase ale lui Muthael. Răspunsul înțelept al lui Enoh

(18 august 1843)

1. După ce a avut grijă ca toţi oaspeţii să se instaleze confortabil în colibă, iar soba să fie plină cu lemne, Purista s-a îndreptat către Enoh şi i-a spus:

2. „O, sublim, unic şi autentic mare preot al lui Dumnezeu cel atotputernic şi etern, care este Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire! Doresc să-ţi relatez cu inima strânsă ce se întâmplă aici, în Levant!

3. Aşa cum ştii, cu ultima ocazie cu care ne-a vizitat, Domnul, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire, i-a făcut lui Muthael o promisiune potrivit căreia mă va putea lua de soţie, atunci când va considera El necesar. Iar acum, Muthael, pe care eu îl credeam un om înţelept şi drept, mă agasează şi mă hărţuieşte tot timpul, dorind să mă oblige să îi dau consimţământul meu.

4. Dacă îi reamintesc de cuvintele Domnului şi îi cer să renunţe la consimţământul meu, dat fiind că, oricum, lucrurile se vor petrece după voia Domnului şi la momentul pe care îl va considera El oportun, începe imediat să plângă şi îmi spune:

5. ‚Da, da, aşa spun toate fecioarele atunci când pretendentul la mâna lor nu le este pe plac!' – El ştie foarte bine că Domnul nu m-ar obliga niciodată să îi devin soţie lui Muthael împotriva voinţei mele şi este convins că, dacă îl trimit tot timpul înapoi la Domnul, fac acest lucru pentru că nu îl doresc ca soţ, dat fiind că, aşa cum spuneam, Domnul nu m-ar obliga niciodată să fac ceva care îmi repugnă!

6. Iată, deci, cum se petrec lucrurile, şi te asigur că mi-a mai spus şi alte lucruri decât acestea! De aceea, te rog, dă-mi un sfat venit direct de la Domnul, ca să ştiu cum trebuie să procedez în continuare!

7. Nici nu ştiu sigur dacă ieri nu am păcătuit când, obosită de discursurile lui deşarte şi de întrebările lui inutile, i-am tăiat-o scurt şi i-am spus pe şleau: ‚Dat fiind că te comporţi fără nici un pic de înţelepciune, făcând presiuni inutile asupra mea de a-ţi deveni soţie înainte de momentul oportun, îţi spun cu toată seriozitatea că da, în această clipă simt o anumită aversiune faţă de tine! În plus, te asigur că nu vei reuşi niciodată să îmi deturnezi iubirea pe care i-o port Domnului! Dacă vei mai avansa măcar cu un singur pas către mine, mânat de această pasiune oarbă a iubirii tale trupeşti, îţi jur în numele Domnului, chiar în faţa acestei sobe sfinte, că voi rămâne de-a pururi nemăritată, păstrându-mi iubirea pură pe care i-o port Lui, şi nu voi mai privi niciodată un bărbat în faţă cât timp voi trăi pe acest pământ!'

8. Cuvintele mele l-au bulversat atât de tare pe Muthael încât acesta a fost incapabil să mai spună ceva şi s-a îndepărtat plângând. Din câte am remarcat, s-a îndreptat direct către voi, către înălţimile sacre.

9. O, Enoh, nobil slujitor al lui Dumnezeu cel atotputernic, dă-mi un sfat bun, în numele Domnului, un sfat care să mă reconforteze!"

10. Enoh i-a răspuns astfel Puristei: „Ascultă-mă! Îți voi spune cum se prezintă lucrurile în lumina adevărului. Iată: Domnul i-a promis mâna ta lui Muthael, aşa că te-a legat deja de el întru spirit. Totuşi, a decis ca trupul tău să nu fie binecuvântat decât la un moment ulterior, considerat de El favorabil. Domnul a avut grijă să îți transmită decizia Lui într-o manieră tăcută, comunicând-o sentimentelor tale.

11. Când Muthael a venit la tine şi ți-a împărtăşit acelaşi lucru, dar într-o manieră deschisă, tu ți-ai dat seama dintr-o privire că el era cel care ți-era predestinat, adică cel care îți va deveni într-o zi bărbatul binecuvântat. Ca urmare a acestei descoperiri, tu i-ai aruncat lui Muthael o privire semnificativă şi plină de amabilitate. Prin această privire, care spunea multe, i-ai provocat o rană profundă, care aproape că l-a privat de înțelepciunea lui obişnuită! Începând din acel moment, Muthael a devenit sclavul iubirii sale față de tine şi nu mai poate ieşi din această fundătură în care a ajuns şi în care nu există nici un fel de Viață!

12. După cum îți poți da seama, ai comis o greşeală, chiar dacă nu foarte mare, aşa că va trebui să o repari! Ai putea face acest lucru rugându-L pe Domnul să îl binecuvânteze pe Muthael şi să îl conducă pe calea cea dreaptă a mântuirii!

13. Mai presus de orice, nu trebuie să îl tratezi cu dispreț, căci un bărbat care poartă cu sine promisiunea Domnului este cu siguranță sfințit!

14. Chiar dacă Domnul îl pune la ora actuală la încercare, El face acest lucru exclusiv pentru a-l ajuta să progreseze rapid către deplina lui realizare spirituală. Nu te lăsa însă amăgită de aceste încercări la care este supus Muthael, căci el rămâne în ultimă instanță bărbatul sfințit de Dumnezeu, pe care Acesta ți l-a consacrat!

15. Iată, aşa stau lucrurile, în lumina adevărului! – Nu îl mai respinge, dar nici nu-l mai tenta! – Atât am avut să-ți spun! În ceea ce îl priveşte pe Muthael, fii sigură că voi avea o discuție şi cu el! – Iar acum, să ne apropiem cu toții de sobă! Amin”.

Capitolul 98

Enoh îl vindecă pe Muthael de depresia lui amoroasă

(19 august 1843)

1. În timp ce Purista îşi făcea de lucru pe lângă sobă, iar Lameh, a cărui limbă s-a dezlegat în sfârşit, îi întreținea pe părinții patriarhi cu observațiile sale pertinente legate de gazda lor, Muthael a intrat subit pe poartă, părând complet ieşit din minți. Văzându-l pe Enoh, el s-a îndreptat către el cu o mină gânditoare şi l-a privit o vreme fără să spună nimic.

2. Atunci, Enoh şi-a ridicat mâna dreaptă şi a spus cu putere: „Ascultă, dorință mută a cărnii care ai făcut din acest bărbat un prizonier, deşi el este purtătorul promisiunii lui Dumnezeu, îți poruncesc, prin puterea Domnului care se găseşte în pieptul meu, să taci şi să te îndepărtezi de cel care a fost chemat de Domnul Însuşi!"

3. Instantaneu, Muthael s-a trezit parcă dintr-un somn profund şi a exclamat: „O, Doamne, Tată preasfânt! Unde mă aflu? Ce s-a întâmplat cu mine? Oare m-am trezit, sau încă mai dorm şi visez?

4. Îmi amintesc vag că m-am grăbit până aici mânat de pasiunea mea pentru Purista. Iar acum, Purista se află alături de mine, dar mie îmi este la fel de indiferentă de parcă nu ar exista deloc! – Cum este posibil aşa ceva?

5. Îmi amintesc de asemenea că după ce am auzit promisiunea Domnului, am început să simt pentru ea o pasiune absolut arzătoare, dar acum, această promisiune nu mai străluceşte în pieptul meu decât ca o stea atunci când se lasă seara, dat fiind că este un cuvânt al Tatălui! Tot restul a dispărut pentru mine! – Mă întreb însă cum a fost posibil ca în ființa mea să se producă o asemenea schimbare?

6. O, Enoh, acum că ştiu de ce am venit aici şi de ce m-am grăbit atât de tare ieri, dis de dimineață, către înălțimile sacre, îți pot declara deschis: pentru mine, întregul pământ, cu toți locuitorii lui, nu reprezintă nimic mai mult decât o coajă de nucă lipsită de miez!

7. Tatăl ceresc este totul pentru mine, şi tot restul nu reprezintă nimic! Nici măcar tu, Enoh, nu reprezinți ceva pentru mine decât în măsura în care în inima ta arde o iubire profundă şi unică pentru El. Dacă nu ai dispune de această iubire, ai fi la fel ca toți ceilalți, o simplă creatură, aşa cum este şi Purista; de aceea, nu ai exista deloc în ochii mei!

8. Căci eu văd pretutindeni efortul Tatălui de a conserva tot ceea ce există prin iubirea Lui, creând totodată noi şi noi minuni ale creației. De aceea, sunt incapabil să iubesc aceste creaturi care îl costă pe Tatăl nostru preasfânt un efort atât de mare, căci El este singurul pe care îl iubesc!

9. Aş prefera să nu exist nici chiar eu, căci sunt conştient de faptul că inclusiv pentru existența mea depune El un astfel de efort creator. Pe de altă parte, dacă nu aş exista, nici nu L-aş putea iubi pe El, care este iubirea cea mai desăvârşită cu putință! Cu toții ar trebui să vă apropiați cât mai mult de El, pentru a-L putea iubi aşa cum vă iubeşte El pe voi, cu aceeaşi ardoare infinită!

10. O, Tată preasfânt, cum este posibil să o fi iubit pe această Purista mai mult ca pe Tine, fie şi măcar pentru câteva clipe?"

11. Aceste cuvinte au încheiat discursul lui Muthael. Toți cei de față şi-au putut da astfel seama, nu fără o oarecare teamă, de fantastica transformare care s-a produs în el.

12. Cât despre Purista, aceasta a început să plângă cu palmele la ochi, blestemând privirea pe care i-a aruncat-o în trecut lui Muthael şi care i-a produs acestuia o rană atât de profundă în suflet. Căci ajunsese să îl considere pe cel pe care îl iubea în secret complet pierdut pentru ea.

13. În ceea ce îl privea pe Adam, acesta nu ştia cu ce întrebare să înceapă, pentru a-şi lămuri mai bine ce s-a întâmplat.

14. La fel de stupefiat era şi Lameh de la şes, care i s-a adresat astfel lui Enoh: „Frate, după toate aparențele, nu cred că aş mai avea ce să-i spun acestui om!"

15. Enoh i-a răspuns însă: „Nu te mai gândi la asta! Aşteaptă urmarea evenimentelor şi te asigur că va veni şi momentul tău să vorbeşti. Vei avea atunci multe de spus, căci acela va fi momentul care îți va fi predestinat. Deocamdată, să lăsăm lucrurile aşa cum sunt! Căci Puristei în revine datoria de a se apropia de Muthael, pentru a repara greşeala pe care a făcut-o, involuntar, ce-i drept! Asta doreşte Domnul acum! De aceea, îți propun să nu ne mai ocupăm deocamdată de această poveste şi să continuăm să urmăm calea voinței divine! Amin".

Capitolul 99

Uimirea lui Adam în fața transformării lui Mutahel. Sfiala Puristei. – Discursul lui Muthael. Purista se căieşte şi îşi cere iertare

(21 august 1843)

1. Abia după aceste ultime cuvinte ale lui Enoh şi-a mai revenit Adam din uimirea în care căzuse. De aceea, el l-a întrebat imediat pe Enoh: „Ascultă, iubitul meu fiu Enoh! Ce se petrece aici? Muthael, care ceva mai devreme părea să-şi fi ieşit din minți, fiind convins că a descoperit minunea minunilor în persoana Puristei, care nu mai departe de ieri era complet pierdut în contemplarea interioară a imaginii multiubite a acesteia, nevorbind de altceva decât de ea, în aşteptarea imensei grații acordate acestei uniuni sacre de promisiunea lui Dumnezeu, – Muthael, care îmi prezicea nu cu mult timp în urmă că prezervarea întregii rase umane va depinde de această căsătorie pe care a anunțat-o chiar Dumnezeu –, ei bine, acelaşi Muthael s-a apucat din senin să vorbească de indiferența, ca să nu spun chiar disprețul lui față de Purista, care pare să fi devenit ea însăşi la fel de indiferentă față de el cum suntem noi față de ținuturile pe care nu le cunoaştem.

2. O, spune-mi, ce s-a întâmplat? Oare gestul pe care l-ai făcut cu mâna a provocat această transformare a lui Muthael? Sau s-a convins singur, în sinea lui, că nu mai simte nimic față de ea? Sau poate că a fost o intervenție a Domnului, care i-a transformat subit inima? L-ai scufundat

cumva într-un fel de somn hipnotic? O, spune-mi, ce s-a întâmplat cu Muthael al nostru?”

3. Enoh i-a răspuns astfel lui Adam: „Părinte Adam, fii atent la comportamentul lui Muthael şi la discursul pe care îl va ţine în continuare, şi vei descoperi singur răspunsul la nelămurirea ta! Am să îi cer imediat să îi vorbească Puristei, iar dacă va fi de acord, îţi vei da rapid seama ce se ascunde de fapt sub aceste aparenţe. Fii aşadar cât se poate de atent!”

4. După care Enoh a chemat-o la el pe Purista şi i-a spus: „Ei bine, scumpa mea Purista, spune-mi, cum îţi place Muthael la ora actuală? Eşti satisfăcută de maniera în care l-am transformat, prin graţia Domnului? Nu cu prea mult timp în urmă, îmi amintesc că te-ai plâns de el şi ne-ai împărtăşit nemulţumirea ta în ceea ce îl priveşte. De aceea, te întreb acum dacă îl preferi aşa cum este la ora actuală!”

5. Auzind aceste cuvinte, Purista s-a simţit extrem de stânjenită şi nu a ştiut ce să răspundă.

6. Muthael, care se afla chiar lângă ea, a luat însă cuvântul şi a spus fără nici o rezervă: „Eu cred că există un timp pentru tot ceea ce există pe acest pământ! Există un timp pentru prostie, un timp pentru înţelepciune, un timp pentru iubire, un timp pentru dorinţa unui bărbat de a avea o femeie, şi în sfârşit un timp pentru dorinţa de căsătorie! Mie îmi venise acest timp, şi aşa se explică ardoarea care m-a cuprins în privinţa Puristei!

7. Dacă timpurile însele se schimbă, iar noi suntem prizonierii lor, cum am putea scăpa de această vrajă, rămânând de neclintit în faţa lor?

8. Pământul dansează continuu în jurul soarelui, la fel ca un copilaş care se joacă. Ce înţelept de pe pământ poate să nu se bucure de acest dans jucăuş, oricât de calm şi de detaşat ar fi el? Chiar şi atunci când dorm, eu fac parte integrantă din această revărsare de bucurie a pământului.

9. În aceste condiţii, nu e deloc de mirare că m-am inflamat atât de tare pentru o fată cu ochii de foc! – Ştim însă cu toţii că până şi puterea arzătoare a soarelui este stinsă atunci când cerul este acoperit de nori; de aceea, trebuie să existe un mijloc prin care bărbatul să poată stinge pasiunea arzătoare şi nebunească pe care o simte faţă de femeie!

10. Prin graţia lui Dumnezeu, am găsit un astfel de mijloc, astfel încât cei doi sori ai Puristei nu-mi mai fac acum nici un rău! Cum s-ar spune, timpurile s-au schimbat în interiorul meu şi experimentez acum un fel de renaştere; îmi dau perfect seama că orice bărbat poate trăi foarte bine şi fără o Purista, atât timp cât a primit viaţă. Aşa se explică schimbarea constantă a vremii.

11. Într-o zi vremea este frumoasă; în următoarea se schimbă şi devine urâtă; într-o zi soarele arde cu putere, în următoarea îşi pierde această putere; într-o zi întreaga natură înfloreşte, debordând de energie, în următoarea totul îngheaţă”.

12. Aceste cuvinte i-au străpuns inima Puristei, care a început să plângă cu amărăciune. În final, ea a spus: „Dacă bărbatul care mi-a fost promis îmi ține astfel de discursuri pe o temă atât de serioasă, mă întreb ce se va întâmpla atunci când ceilalți vor începe să vorbească? O, Muthael, chiar nu poți să mă ierți în inima ta pentru că am fost atât de dură cu tine?”

Capitolul 100

Discursul plin de înțelepciune şi de virilitate adresat de Muthael Puristei

(22 august 1843)

1. Atunci, Muthael s-a întors către Purista şi i-a spus: „Purista, de ce te plângi de ordinea divină?

2. Nu cu mult timp în urmă, eu eram plin de ardoare, iar tu te-ai plâns tot timpul de comportamentul meu. Acum ardoarea mea s-a răcit şi văd că continui să te plângi! Spune-mi, cum ar trebui să mă comport ca să fii satisfăcută? Oare trebuie să rămân la mijloc, între căldură şi indiferență? Cum s-ar spune, preferi ca iubirea mea pentru tine să rămână călduță?

3. Constat că nu îmi răspunzi! În acest caz, îți voi da eu răspunsul corect, în fața lui Dumnezeu şi a părinților patriarhi:

4. Eu cred că am un comportament just atât timp cât mă comport față de tine aşa cum doreşte Domnul!

5. Dacă sunt plin de ardoare, o fac pentru că voința Domnului mă determină să fiu plin de ardoare; dacă mă comport cu răceală, de asemenea fac acest lucru în conformitate cu voința Domnului. Chiar şi dacă m-aş comporta călduț, aceasta ar fi tot voința Domnului, deşi ştiu foarte bine că acest tip de comportament nu se poate încadra vreodată în ordinea divină, - de unde rezultă că Domnul nu mă va sili niciodată să adopt un astfel de comportament!

6. Dacă ai cu adevărat încredere în El, care este Părintele întregii umanități, cum este posibil să îți lipsească curajul şi să te prezinți în fața mea plângând, ca şi cum ar trebui să îți iert o aşa-zisă ofensă?

7. Nu crezi că Domnul va face exact aşa cum va dori, unindu-ne sau despărțindu-ne la momentul potrivit, după cum îi va fi voia?

8. O, vezi tu, nici tu, nici eu, nici Enoh şi nici chiar părinții patriarhi nu vom putea lua vreodată o astfel de decizie, care nu depinde decât de Domnul!

9. Nu contează dacă ne iubim cu ardoare sau dacă nu ne suportăm reciproc; atât timp cât Domnul a promis că ne va uni, cu siguranță o va face,

cu singura condiție ca iubirea pe care ne-o purtăm unul altuia să nu o depăşească pe aceea pe care i-o datorăm Lui!

10. Dacă aceasta este singura premisă care poate împiedica îndeplinirea acestei promisiuni, lucru de care nu mă îndoiesc nici o clipă, nu pot decât să îi mulțumesc din toată inima Domnului pentru că mi-a moderat ardoarea excesivă pe care o simțeam față de tine, trezită în inima mea pe de o parte de promisiunea Lui sfântă şi pe de altă parte de lumina ochilor tăi. În ceea ce te priveşte, nu pot să cred decât că vei împărtăşi această opinie a mea, găsind-o judicioasă, cu atât mai mult cu cât ştiu că eşti slujitoarea plină de puritate a Domnului, pe care a ales-o chiar El, purtând-o în brațele Sale sfinte!

11. De aceea, îți declar acum şi aici, în fața lui Dumnezeu şi a părinților patriarhi, că atât timp cât Domnul nu îmi va porunci cu claritate să te iau de soție, mă voi comporta față de tine la fel ca față de orice altă fecioară, pe care Domnul nu mi-a promis-o de soție!

12. În calitatea mea de frate al tău, îți doresc să înțelegi şi să adopți întru totul acest punct de vedere, întrucât este singurul capabil să te unească pentru totdeauna cu Tatăl nostru ceresc!

13. De acum înainte, raportează-te numai la Domnul, şi poți fi convinsă că inima ta îşi va găsi imediat liniştea după care tânjeşte şi alinarea cea mai blândă! Acesta este singurul lucru pe care ți-l poate dori inima mea, care acum îi este devotată în întregime Domnului! Acționează în acest fel şi te vei putea bucura de adevărata lumină a promisiunii sfinte a Domnului! Amin".

14. Auzind aceste cuvinte, Purista şi-a acoperit fața şi s-a întors la soba ei. Emoționată de înțelepciunea lui Muthael, ea a început să reflecteze intens la cuvintele acestuia, găsindu-le din ce în ce mai pline de justețe.

15. Atunci, Enoh i-a spus lui Lameh: „Frate, pregăteşte-te, căci în scurt timp va veni rândul tău să îți exprimi gândurile legate de profunzimea iubirii față de Dumnezeu din inima omului!"

Capitolul 101

Disprețul lui Muthael față de oaspeții veniți de la şes şi întrebarea sa dură adresată regelui Lameh. Răspunsul lui Lameh

(23 august 1843)

1. După acest avertisment primit de Lameh, Muthael s-a întors către Enoh şi i-a spus: „Enoh, spune-mi, cine sunt aceşti oameni mititei, şi îndeosebi cel căruia tocmai i-ai adresat cuvântul? Sunt cumva nişte compatrioți ai celor care, pe vremea când Domnul se afla printre noi, au urcat din zona de şes – acum purificată – şi au avut îndrăzneala să ne atace?

Sau poate vin din cine ştie ce colț pierdut al Septentrionului? Spune-mi, cine sunt aceşti oameni?"

2. Enoh i-a răspuns astfel lui Muthael: „Ascultă, tocmai l-am avertizat pe unul din aceşti oameni că el este cel mai în măsură să îți răspundă la întrebările pe care doreşti să i le pui! De vreme ce doreşti tu însuți să faci cunoştință cu aceste ființe, care – ce-i drept – sunt mai mici decât noi din punct de vedere fizic, dar în nici un caz din punct de vedere spiritual, îți recomand să te adresezi direct celui care se află cel mai aproape de mine şi care se numeşte Lameh. Te asigur că acesta este capabil să îți ofere cele mai complete informații legate de tot ceea ce te interesează. De aceea, pune-i orice întrebări doreşti, fără teamă şi fără nici o rezervă. Sunt deja absolut convins că vei fi întru totul satisfăcut de răspunsurile lui, chiar dacă înălțimea sa nu se compară cu a noastră!"

3. Imediat, Adam i-a făcut şi el un semn lui Muthael, indicându-i astfel că poate începe să vorbească fără întârziere cu micuțul bărbat, cu atât mai mult cu cât avusese deja suficient timp la dispoziție pentru a se convinge de comorile spirituale care se ascundeau în persoana lui Lameh.

4. Fără să mai ezite şi fără să se mai teamă de riscurile la care s-ar putea expune, Muthael a început imediat o conversație cu Lameh, căruia i-a pus următoarea întrebare:

5. „Lameh, micuțule om cu dimensiuni incredibil de reduse, spune-mi cine eşti şi de unde vii, ca să ştiu cum trebuie să mă comport față de tine şi față de tovarăşii tăi! Vezi tu, eu nu am darul lui Enoh şi al altor înțelepți iluminați de a vedea până în profunzimile ultime ale sufletului celui pe care îi am în față! De aceea, mă văd obligat să pun astfel de întrebări pentru a afla cine se află în fața mea. Aşadar, te întreb din nou: cine eşti şi de unde vii?"

6. Lameh i-a adresat lui Muthael o privire plină de înțeles şi i-a răspuns uşor agitat, cântărindu-şi fiecare cuvânt: „Ascultă, bărbat din Levant, care de obicei dai dovadă de atâta înțelepciune! Această întrebare nu îți face deloc cinste. Aşa vorbesc doar servitorii vulgari care mătură străzile în marele meu oraş, Hanoh, întrucât aceştia nu ştiu că aparțin înainte de toate rasei umane!

7. După părerea mea, un înțelept adevărat ar trebui să ştie că orice ființă vie – cu atât mai mult dacă se află în compania unui om ca Enoh, fiind capabilă să se întrețină cu el – merită să se bucure de ceva mai multă considerație din partea semenilor săi, întrucât nu este o maimuță care seamănă cu oamenii!

8. O astfel de apreciere referitoare la înălțimea noastră reprezintă inclusiv o dovadă de lipsă de bun simț, ceea ce mă face să cred că adevărata înțelepciune îți este în realitate necunoscută, atât timp cât nu vezi în mine decât un fel de maimuță, şi nu un om!

9. De aceea, sfatul meu este să te ocupi mai întâi de toate de tine însuți, încercând să te cunoşti mai bine, şi abia apoi să încerci să afli cine sunt eu! Comportamentul tău față de noi îmi explică inclusiv atitudinea extremă pe care ai adoptat-o față de celesta Purista: la început te-ai aprins în prezența ei ca un aliaj de bronz incandescent (dacă ai văzut vreodată aşa ceva), iar apoi ai devenit mai rece decât un bloc de gheață! Din câte îmi dau seama, adevărata iubire față de Dumnezeu, care se manifestă inclusiv față de operele Sale, îți este întru totul străină; căci Purista este la fel de pură ca şi aurul, şi ar trebui să ştii foarte bine ce înseamnă acest lucru!

10. Până acum te-ai comportat ca un nebun care nu are nici cea mai mică idee legată de instrumentele educative pe care le foloseşte Dumnezeu în cazul umanității!

11. De aceea, în numele Dumnezeului meu şi al tău, du-te şi învață să te cunoşti pe tine însuți. Abia după ce vei fi ajuns la adevărata cunoaştere de sine întoarce-te la mine, micuțul om cu dimensiuni incredibil de reduse, care nu este totuşi totuna cu o maimuță oarecare! Încearcă să înțelegi aceste cuvinte!”

Capitolul 102

Ruşinat, Muthael vrea să se retragă. Enoh îl împiedică. Discursul lui Enoh referitor la natura femeilor

(24 august 1843)

1. Aceste cuvinte i-au demonstrat imediat lui Muthael cu cine are de-a face. De aceea, el s-a înclinat în fața lui Lameh şi a dat să se retragă pe loc din prezența acestuia, bănuind că Enoh l-a silit în mod intenționat să se expună acestei confruntări.

2. În realitate, el se simțea oarecum indignat de comportamentul lui Enoh, ca să nu mai vorbim de ruşinea pe care o simțea din cauza umilinței la care a fost supus în fața Puristei şi a părinților patriarhi.

3. În timp ce se apropia de uşa colibei, Enoh i-a spus însă, pe un ton foarte ferm: „Muthael, nu aşa părăseşte un bărbat adevărat o adunare la fel ca a noastră! – Chiar doreşti să înlocuieşti un anumit tip de comportament nebunesc cu un altul, cu nimic mai înțelept decât primul?”

4. Muthael i-a răspuns: „Nu aceasta este intenția mea. Tot ce doresc este să vă fac să uitați de primul meu pas greşit, făcând un alt pas! De altfel, Lameh mi-a poruncit, într-un acces de vervă, să plec şi să învăț să mă cunosc mai bine! Cum poți vorbi de nebunie în acest caz, de vreme ce nu fac altceva decât să urmez sfatul unui înțelept de talia lui?”

5. Atunci, Enoh i-a spus lui Muthael: „Muthael, se pare că sufletul tău a ajuns la o mare suficiență, de când Domnul ți-a vorbit despre iubirea femeilor!

6. Dacă ai fi fost o femeie oarecare, frivolă, insensibilă şi oarbă, care nu cunoaşte altceva decât dorințele trupeşti şi nu urmăreşte decât să şi le satisfacă, prostia de care dai dovadă m-ar lăsa indiferent!

7. Căci aşa sună preceptele Domnului: El o ia în brațele Sale pe femeia care îl iubeşte numai pe El, renunțând complet la lumea exterioară, şi o poartă în brațele Sale către destinația supremă!

8. Dacă o femeie îşi găseşte însă plăcerea supremă în prostia acestei lumi în care domnesc exclusiv senzualitatea şi amuzamentele asociate cu aceasta, Domnul o lasă să facă ce vrea şi să se comporte la fel ca animalele din pădure; singura grație pe care i-o mai acordă este viața trupului ei, la fel cum procedează şi în cazul animalelor.

9. Aşa se face că nimeni nu poate ajuta cu uşurință o femeie degenerată, înclinată către lipsa de pudoare şi către prostituție, aşa cum avem destule exemple în regiunea Septentrionului. Ştim cu toții că o femeie care s-a îndepărtat măcar o dată de Domnul, lăsându-se atrasă de bucuriile lumeşti, nu mai poate fi salvată de la pierzanie decât printr-un miracol!

10. Aşa sună preceptul lui Dumnezeu referitor la marea uşurință a femeilor, şi la fel sună şi propria mea părere!

11. Dar tu nu eşti o femeie, ci un bărbat în care sălăşluieşte forța promisiunii divine, aşa că nu te pot lăsa să fugi şi să te refugiezi în prostia ta, ca şi cum ai fi o femeie imposibil de strunit! Dimpotrivă, mă văd nevoit să îți spun:

12. Muthael, rămâi aici, în mijlocul nostru! Recunoaşte-ți deschis prostia, în lumina spiritului pe care ți l-a dăruit Tatăl, şi învață să cinsteşti spiritul lui Lameh! Căci, vezi tu, Domnul a mâncat deja de mai multe ori la masa lui! Lameh este un elev realizat, căruia i-a fost Învățător Domnul Însuşi! Eu şi cu el împărtăşim acelaşi titlu şi avem aceleaşi atribuții, pe care ni le-a încredințat Domnul Însuşi! De aceea, învață să îi respecți cuvintele!

13. Haide, întoarce-te şi du-te din nou la el, dar de data aceasta apropie-te de el aşa cum te-ai apropia de un prieten al lui Dumnezeu care a fost foarte greu încercat. Vei constata imediat că verva lui devine mult mai puțin muşcătoare! – M-ai înțeles?”

14. Muthael a ascultat cuvintele lui Enoh şi s-a întors din drum.

Capitolul 103

Muthael conversează cu Lameh. Cuvintele pline de înțelepciune ale acestuia din urmă. Despre adevărata natură a ofensei. Împăcat cu Lameh, Muthael îi cere sfatul

(25 august 1843)

1. Când Muthael s-a întors către Lameh, intenţionând să îşi ceară scuze, acesta din urmă i-a devansat intenţia şi i-a spus:

2. „Muthael, văd în privirea ta ce doreşti să faci, dar ascultă-mă: nu pot accepta demersul tău, şi asta din trei motive:

3. Primul constă în faptul că nu m-ai ofensat cu nimic! Cum m-ai fi putut ofensa în condiţiile în care, la fel ca şi tine, port şi eu în inima mea iubirea faţă de Tatăl ceresc?

4. Al doilea motiv constă în faptul că un bărbat drept, care şi-a consacrat viaţa lui Dumnezeu, nu ar trebui să considere niciodată un gest sau un cuvânt venit din partea fraţilor săi ca pe o ofensă, căci dincolo de orice ofensă se află ascuns un mare orgoliu, indiferent dacă privim lucrurile din perspectiva ofensatorului sau din aceea a celui ofensat. Cred că nu mai trebuie să-ţi spun în ce fel priveşte Domnul orgoliul; sunt convins că ştii deja acest lucru, dragul meu frate, şi asta de o mie de ori mai bine decât mine!

5. În sfârşit, al treilea motiv este legat de faptul că pot contempla în tine promisiunea Domnului, dincolo de care se întinde la infinit, ca un fluviu atotputernic, incredibila compasiune divină.

6. Atunci când Domnul acordă unei fiinţe umane graţia unei astfel de promisiuni, cum s-ar putea simţi ofensat de cuvintele sale un om trezit din punct de vedere spiritual, aşa cum sunt eu, ca urmare a unui act de clemenţă din partea infinitei compasiuni divine?

7. Aşadar, ştiu exact ce doreşti să îmi spui şi îţi răspund anticipat: frate, mi-ai înţeles greşit cuvintele. Dacă răspunsul meu la întrebarea ta oarecum surprinzătoare te-a făcut să crezi că m-ai ofensat în vreun fel, motivul este cu totul altul!

8. Ţi-am dat în mod intenţionat un astfel de răspuns înşelător, căci am descoperit în tine o anumită doză de orgoliu dăunător, care nu cadra deloc cu promisiunea sacră ce ţi-a fost făcută!

9. Într-adevăr, am dorit să te umilesc puţin, dar nu pentru a-mi satisface în vreun fel orgoliul personal, ci doar mânat de o iubire frăţească autentică şi sinceră!

10. După cum cred că ţi-ai dat seama, ţi-ar fi imposibil să mă ofensezi în vreun fel, căci micuţa scânteie de iubire divină care se găseşte în mine veghează ca inima mea să nu se mai lase ofensată sau iritată vreodată de cineva, şi cu atât mai puţin de tine, aşa cum ţi-am explicat mai devreme, dat fiind că tu eşti exact persoana cu care îmi doream cel mai mult să stabilesc o relaţie de iubire şi de prietenie!

11. Simt o mare iubire pentru tine, scumpul meu frate Muthael! Îți este oare posibil să mă iubeşti la rândul tău pe mine, un descendent al lui Cain?"

12. Auzind aceste cuvinte, Muthael şi-a deschis larg brațele şi a spus: „Vino la mine, frate Lameh, şi lasă-mă să te strâng la pieptul meu, căci te iubesc cu toată ardoarea inimii mele! Într-adevăr, nu aş fi crezut niciodată să găsesc în tine o ființă atât de minunată şi un frate atât de autentic! Dar acum că te-am recunoscut ca atare, mi-ai devenit mai prețios chiar decât propria mea viață! De aceea, crede-mă pe cuvânt atunci când îți spun că te iubesc şi că nu voi înceta niciodată să te consider unul dintre frații mei cei mai dragi!

13. Şi dacă tot am ajuns să te cunosc şi să îți recunosc marea înțelepciune, aş vrea să devii sfătuitorul meu, aşa cum a dorit de la bun început Enoh. Mi-ar face mare plăcere să analizezi mai îndeaproape relația mea cu Purista, slujitoarea cea pură a Domnului, şi să îmi spui ce crezi cu adevărat în ceea ce priveşte această relație. Oare trebuie să consider promisiunea Domnului doar dintr-o perspectivă spirituală, sau inclusiv din perspectiva materială, plan în care este perfect realizabilă? Sau trebuie să consider întreaga chestiune ca pe o simplă punere la încercare a spiritului meu din partea Domnului?

14. Da, frate, sunt absolut convins că mă vei ajuta să înțeleg corect această problemă spinoasă! Fie ca Domnul să te însoțească de-a pururi întru spirit!"

Capitolul 104

Refuzul lui Lameh, care îl sfătuieşte pe Muthael să se adreseze direct Domnului. Diferența dintre cuvântul divin şi cel uman

(26 august 1843)

1. După ce i-a ascultat dorința, Lameh i-a răspuns astfel lui Muthael: „Da, dragul meu frate, voi face tot ce îmi vor permite slabele mele puteri pentru a te satisface!

2. Tu ai dori să înțelegi natura iubirii femeilor şi unde te situezi tu în ceea ce priveşte promisiunea pe care ți-a făcut-o Domnul în legătură cu Purista!

3. Aceasta, dragul meu frate, nu este o dorință oarecare, căci sesizez buna intenție care se ascunde în spatele ei şi dorința ta arzătoare de a înțelege corect aceste lucruri. Dar înainte de a-ți da un răspuns oarecare în această privință, doresc să-ți atrag atenția asupra unui factor extrem de important, pe care nu îl putem neglija în nici un caz în timpul acestei discuții. Iată în ce constă acest factor:

4. Şi eu şi tu ținem la fel de mult la iubirea infinită şi la compasiunea fără egal a lui Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt. Ştim amândoi la fel de bine că El se manifestă la momentul oportun în fața tuturor celor care se întorc către El cu o inimă plină de iubire, încrezători că vor primi tot ceea ce i-au cerut cu o credință de nezdruncinat. În această privință, suntem practic de aceeaşi părere şi nu ne înşelăm nici unul.

5. Doresc acum să te întreb dacă ai ținut cont în inima ta de acest element! – Nu aş ezita nici o clipă să îți pun la dispoziție întreaga mea experiență şi toate cunoştințele mele dacă nu m-aş teme că riscăm amândoi să păcătuim în fața Domnului, anticipând decizia luată de Acesta în marea Sa bunătate infinită, în marea Sa grație, iubire şi compasiune!

6. După părerea mea, ar trebui mai întâi de toate să te întorci cu inima plină de iubire şi de încredere către Domnul, Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de bunătate, rugându-L să îți ofere răspunsul pe care mi l-ai cerut mie. Sunt mai sigur decât am fost vreodată în viața mea că Domnul nu te va lăsa să aştepți mult timp răspunsul atât de important pentru tine, şi care va fi practic manifestarea directă a voinței Sale preasfinte!

7. Văd că îți spui în sinea ta că cuvintele mele, la fel ca cele ale lui Enoh, sunt de sorginte pur divină, de vreme ce nici unul dintre noi nu facem altceva decât să exprimăm ceea ce ne inspiră Sfântul Duh al lui Dumnezeu!

8. Acest lucru este cât se poate de adevărat, dragul meu frate! Enoh şi cu mine am comite un mare sacrilegiu dacă am pretinde că ceea ce afirmăm provine de la noi înşine!

9. Pe de altă parte, dragul meu frate, la numai câteva sute de paşi de aici curge un pârâiaş care îşi are izvorul în minunata grotă din munții sacri. Du-te şi ia o gură de apă din acest pârâiaş şi vei constata imediat ce diferență există între gustul acesteia şi cel al apei băute direct la izvor! O singură picătură băută direct de la izvor este suficientă pentru a te întări şi pentru a te revitaliza mai mult decât ar putea-o face un întreg recipient cu apa care curge în pârâiaşul de lângă noi, întrucât aceasta din urmă şi-a pierdut o bună parte din forța sa primordială!

10. Exact la fel se petrec lucrurile şi cu cuvântul Domnului; atunci când îl rostesc eu, el lasă în ființa mea cea mai mare parte din forța sa dătătoare de viață şi ajunge la tine ca un cuvânt aproape obişnuit, ca şi cum ar fi propriul meu cuvânt. De aceea, pentru cel care îl ascultă la mâna a doua el nu mai poate avea aceeaşi forță atotputernică ca şi aceea pe care am simțit-o eu, care l-am primit direct de la izvorul divin; implicit, el nu va putea simți credința vie pe care am simțit-o eu atunci când l-am auzit direct din gura Domnului.

11. Iată aşadar ce te sfătuiesc: du-te direct la sursa primordială, atât timp cât aceasta continuă să ne fie accesibilă tuturor, şi vei constata imediat că o singură picătură din acest izvor te va ajuta mai mult decât o mie de cuvinte rostite de gura mea!

12. Dacă nu vei reuşi să găseşti acest izvor primordial, te voi ajuta cu plăcere să îl cauți! În ceea ce priveşte însă sfatul şi susținerea mea, acestea nu pot veni înainte de a căuta tu însuți răspunsul divin!

13. Iar acum, dragul meu frate, acționează aşa cum ți-am recomandat, căci sunt de părere că ți-am dat cel mai bun sfat din câte puteam să-ți dau!"

Capitolul 105

Monologul şi aşteptarea lui Muthael. Adam îşi face griji. Enoh îl linişteşte

(28 august 1843)

1. Recunoscând sensul profund al cuvintelor lui Lameh, Muthael a ieşit din colibă şi s-a retras într-un loc izolat, în care nimeni nu-l putea vedea. El şi-a spus în sinea sa:

2. „Voi aştepta aici până când Domnul îmi va răspunde; nu voi mânca şi nu voi bea nimic până când nu voi auzi răspunsul Lui!

3. Căci viața este într-adevăr stupidă şi monotonă dacă nu suntem binecuvântați cu cuvântul atotputernic al lui Dumnezeu. Fără acest cuvânt, noi nu ne dăm seama nici măcar de ce ne aflăm pe acest pământ, chiar şi atunci când ne confruntăm cu probleme de cea mai mare importanță!

4. De aceea, nu mă voi mişca de aici până când Domnul nu îmi va răspunde, chiar dacă acest lucru mă va costa viața, care, oricum, este cât se poate de nesemnificativă!

5. Oare cum trebuie însă să procedez pentru ca Domnul să îmi îndeplinească rugăciunea şi să îmi dea răspunsul dorit, la fel cum mi-a dăruit promisiunea Sa?

6. Ştiu ce trebuie să fac: voi începe să îl ador şi să mă inflamez din ce în ce mai puternic cu iubirea pe care i-o port, lăsându-mă ghidat de această iubire, la fel cum nebunii îndrăgostiți se lasă ghidați de iubirea pe care le-o poartă celor pe care doresc să le ia de soții!

7. Şi totuşi, ce se va întâmpla dacă Domnul nu va reacționa în nici un fel în fața acestei atitudini ale mele? – În acest caz, doresc să renunț la această lume, inclusiv la promisiunea care m-a fost făcută! Îi voi întoarce pentru totdeauna spatele Puristei şi voi rămâne singur. Îmi voi consacra întreaga viață Domnului, îl voi preamări în tăcere şi voi considera că nimic altceva nu mai există pentru mine!

8. Mai mult, îi voi spune atunci, cu toată seriozitatea: ‚Doamne, mă aflu acum în fața Ta, după ce am renunțat la lume de dragul Tău. Fă orice vei dori cu mine şi eu voi accepta voința Ta!'"

9. După ce a luat această decizie, Muthael a trecut imediat la aplicarea ei.

10. Astfel a trecut întreaga zi. Micul grup adunat în coliba Puristei a terminat de mult masa, când, după câteva conversații cât se poate de elevate şi de edificatoare, cineva şi-a amintit de Muthael. Atunci, Adam i-a spus lui Enoh:

11. „Nu ai remarcat faptul că Muthael, care a ieşit din colibă înainte de prânz, nu s-a întors încă? Am impresia că se simte constrâns şi iritat de toate sfaturile pe care le-a primit din toate părțile, aşa că s-a dus să se ascundă în cine ştie ce loc pierdut! Nu cred că se va mai întoarce curând, şi, ca să fiu sincer, sunt puțin îngrijorat în privința lui”.

12. Enoh i-a răspuns însă lui Adam: „Tată, nu-ți mai face griji, căci Domnul este mai prudent şi mai plin de compasiune decât noi toți la un loc! El este adevăratul ghid şi învățător al lui Muthael, pe care îl conduce pe calea cea mai sigură şi mai justă pentru el, direct către scopul care îi este predestinat!

13. De aceea, nu are nici un rost să te simți îngrijorat pentru Muthael. La urma urmelor, el a luat singur, din proprie inițiativă, decizia fermă de a renunța la tot, inclusiv la viața lui, de dragul iubirii, compasiunii şi grației Domnului!

14. De altfel, în cel mai scurt timp vom asista cu toții, chiar cu ajutorul simțurilor noastre exterioare, la felul în care îi tratează Domnul pe cei care i-au consacrat întreaga lor viață, sacrificând orice altceva de dragul Lui.

15. Mai întâi, El îi încearcă, testându-i în funcție de forța sufletului lor şi de valoarea legământului pe care l-au făcut. Dacă aceştia trec de toate încercările, porțile Vieții se deschid dintr-o dată în fața lor!

16. Exact acest lucru se va întâmpla în cazul lui Muthael. Să avem aşadar încredere şi să îl preamărim pe Domnul! Amin”.

17. Aceste cuvinte l-au liniştit pe Adam. – În continuare, întregul grup a ieşit afară.

18. Adam şi-a exprimat părerea că ar trebui să se întoarcă cu toții acasă, din cauza Sabatului care urma să înceapă în scurt timp.

19. Dar Enoh i-a explicat că Sabatul Domnului era pretutindeni acelaşi, pe acest pământ. De aceea, el putea fi foarte bine sărbătorit chiar în locul în care se aflau în acel moment.

20. În sfârşit, Adam s-a declarat satisfăcut.

Capitolul 106

Uranion găzduieşte micul grup. Purista este chemată să urce pe o culme, acolo unde se afla Muthael. Curiozitatea lui Adam şi teama salutară

(29 august 1843)

1. De îndată ce grupul a ieşit afară din coliba Puristei, el a fost întâmpinat de copiii din Levant, care nu mai ştiau ce să facă pentru a-i întâmpina cu mai multă căldură şi ospitalitate pe părinţii patriarhi.

2. Aceştia din urmă au declinat însă toate ofertele de găzduire, spunându-le copiilor că vor rămâne peste noapte la ei acasă, respectiv în locuinţa lui Uranion.

3. Fără să mai piardă timpul, Uranion le-a poruncit copiilor săi să pregătească tot ce era necesar pentru găzduirea distinşilor oaspeţi, inclusiv o cină gustoasă, poruncă pe care aceştia au îndeplinit-o în sensul cel mai literal.

4. În ceea ce o privea pe Purista, după ce a făcut ordine în bucătăria sa şi L-a preamărit pe Domnul în inima ei, aceasta s-a alăturat micului grup, pregătindu-se să îi întrebe pe patriarhi dacă doresc ca ea să pregătească ofranda pentru Sabatul de a doua zi, sau preferă să se întoarcă acasă, iar sacrificiul să fie pregătit pe înălţimile sacre.

5. Înainte de a avea timp să le pună această întrebare, ea a auzit un apel venit din regiunea Levantului, care îi spunea:

6. „Purista, multiubita inimii Mele, vino aici, pe această culme care se înalţă domol, la fel ca pieptul tău, la circa 70 de stânjeni în spatele locuinţei lui Uranion! Am câteva lucruri foarte importante să-ţi comunic!

7. Nu întreba cu nici un chip cine este Cel care te-a chemat, ci grăbeşte-te să vii! Şi mai presus de orice, vino singură! Nimeni nu trebuie să te însoţească sau să te urmărească, căci doresc să-ţi vorbesc în particular! Nu te teme însă, căci nimeni nu se va atinge nici măcar de un fir de păr de pe capul tău!”

8. Toţi cei de faţă au auzit acest apel, inclusiv Adam, care s-a îndreptat către Enoh şi i-a spus:

9. „Ei bine, Domnul fie lăudat! O mare greutate mi s-a ridicat de pe suflet! Vocea pe care am auzit-o era a lui Muthael, ceea ce demonstrează cu claritate că acesta este încă în viaţă şi că nu i s-a întâmplat nimic rău!

10. Mă întreb însă ce o avea de discutat cu Purista, la o oră atât de târzie?

11. Sincer să fiu, toată povestea aceasta mi se pare întrucâtva stranie, cu atât mai mult cu cât fata a plecat în fugă de îndată ce a auzit chemarea, fără să mai privească în spate, la fel ca o vulpe care a furat o găină!

12. De aceea, chestiunea mi se pare oarecum suspectă. Cred că ar trebui să mergem cu toții ca să vedem ce face dragul nostru Muthael singur cu Purista, sau cel puțin ce are să-i spună!”

13. Enoh i-a răspuns: „Părinte Adam, există situații în viață – chiar foarte frecvente – când părinții au datoria sacră de a-şi supraveghea cu cea mai mare atenție fiicele, mai ales atunci când acestea se află la începutul perioadei de pubertate. De îndată ce li se trezesc simțurile, acestea se dedau la tot felul de intrigi clandestine, fiind dispuse aproape la orice pentru a-şi îndeplini poftele, fie pe ascuns, fie deschis, sub un pretext oarecare. Cunoaştem cu toții suficiente exemple de acest fel, inclusiv consecințele triste ale acestor escapade ascunse ale tinerelor fete, care sunt în stare să străbată munți şi văi pentru a-şi atinge scopurile. De fapt, marea majoritate a copiilor din Septentrion s-au născut în acest fel! – Cred că înțelegi la ce mă refer!

14. În cazul de față avem însă de-a face cu o cu totul altă situație. De aceea, cred că am putea-o lăsa liniştită pe Purista în compania lui Muthael, fără a ne preocupa atâta de ceea ce vor face împreună. Oricum, sunt convins că purtarea lor nu va fi în nici un fel reprobabilă! Până la întoarcerea celor doi, îți propun să ne întreținem cu Lameh şi cu tovarăşii lui”.

15. De data aceasta, Adam nu a fost satisfăcut de răspunsul lui Enoh, căruia i-a spus: „Fiul meu Enoh, nu sunt întru totul de acord cu tine, căci nici Muthael, nici Purista nu sunt îngeri ai Domnului incapabili să comită vreo greşeală, şi după cum ştii, Şarpele încă nu a fost ucis! Nu uita că ei mai dispun încă de un liber arbitru, aşa că pot fi foarte uşor tentați, iar dacă îi vom lăsa singuri, există riscul să cadă în capcana acestei tentații. De aceea, sunt de părere că ar trebui să mergem şi să vedem de aproape ce fac!”

16. Enoh i-a răspuns: „Tată, dacă eşti atât de îngrijorat, du-te şi spionează-i; dar te avertizez că s-ar putea să treci printr-o spaimă cumplită!”

17. Adam nu s-a lăsat oprit de aceste cuvinte şi a plecat să vadă ce fac Purista şi Muthael.

18. De-abia ajuns însă în spatele locuinței lui Uranion, el a văzut că întreaga culme era cuprinsă de flăcări. Acestea se întindeau până la poalele colinei, unde se aflau hoarde întregi de tigri care mârâiau furioşi şi care, văzându-l pe Adam, au dat semne că ar dori să-l atace.

19. Înspăimântat la culme, Adam a dat înapoi şi s-a întors cu coada între picioare la tovarăşii săi, cărora le-a povestit încă şocat groaznica întâmplare prin care a trecut.

Capitolul 107

Discursul lui Enoh referitor la cele două tipuri de realități. Semnificația viziunii lui Adam

(30 august 1843)

1. Enoh şi-a pus atunci mâinile pe Adam şi i-a transmis o forţă nouă, eliberându-l de teama sa şi permiţându-i din nou să vorbească normal.

2. Liniştit, Adam l-a întrebat imediat pe Enoh care era semnificaţia viziunii lui şi dacă aceasta fusese reală sau iluzorie.

3. Enoh i-a răspuns: „Tată, totul depinde de felul în care privim lucrurile.

4. Există două tipuri de realităţi: una este cea materială, iar cealaltă este spirituală. Dacă o comparăm cu realitatea spirituală, cea materială nu reprezintă decât o iluzie. La fel şi invers: din perspectiva materială, spiritul nu există. Altfel spus, pentru spirit un fenomen spiritual reprezintă o realitate, la fel cum pentru materie realitatea o reprezintă aparenţa materială a lucrurilor. Aşa se prezintă lucrurile.

5. Depinde aşadar numai de tine din ce perspectivă doreşti să priveşti lucrurile! În ceea ce mă priveşte, viziunea ta a reprezentat un fenomen spiritual real!"

6. Adam i-a răspuns: „Bine, dacă tu îl consideri un fenomen spiritual, la fel voi face şi eu; dar care este semnificaţia lui din perspectiva lumii exterioare?"

7. Enoh: „Dacă doreşti să afli semnificaţia spirituală a viziunii tale din perspectiva lumii exterioare, acest lucru este cât se poate de uşor de explicat:

8. Muntele în flăcări simbolizează inima ta plină de iubire, care s-a îngrijorat peste măsură din cauza lui Muthael şi a Puristei. Tigrii aflaţi la poalele colinei, care tremurau de furie, simbolizează înclinaţia ta de a te înfuria din ce în ce mai tare atunci când doreşti să ai dreptate cu orice preţ, care aminteşte de aceste feline mari, cu blana dungată, care îşi urmăresc prada prin pădure până când reuşesc să o prindă în gheare, după care o devorează fără menajamente!

9. De fapt, acesta este adevăratul motiv care te-a împins la acţiune, îndepărtându-te de iubirea plină de încredere pe care o simţeai în sufletul tău: doreai cu orice preţ să spionezi aceste două fiinţe pentru a vedea în ce măsură justifică comportamentul lor bănuielile tale. Ba chiar ţi-ar fi displăcut în taină dacă te-ai fi înşelat asupra intenţiilor lor, chit că eu ţi-am confirmat, în pofida afirmaţiilor tale, că nu era absolut deloc necesar să îţi faci griji în privinţa Puristei şi a lui Muthael.

10. Acesta este motivul pentru care Domnul ţi-a transmis această viziune, care te-a ajutat să vezi cu ochii liberi ceea ce se afla în sufletul tău, în loc să îţi arate ceea ce te interesa de fapt. Aşa se face că realitatea spirituală ţi-a revelat ce anume se afla în acel moment în interiorul sufletului tău, în clipa în care te-ai împotrivit voinţei Domnului şi ţi-ai propus să îi spionezi pe cei doi.

11. Iată, tată, care este părerea mea în legătură cu viziunea pe care ai avut-o, şi nu am nici cea mai mică îndoială asupra exactităţii ei! Desigur, dacă nu împărtăşeşti opinia mea, îţi poţi păstra propriile păreri, căci nu doresc să îţi impun în nici un fel vreo opinie personală legată de ceilalţi oameni, cu atât mai mult cu cât tu eşti părintele primordial al tuturor părinţilor şi copiilor de pe acest pământ!"

12. Atunci, Adam i-a spus lui Enoh: „Da, Enoh, ai perfectă dreptate. Tot ce mi-ai spus este adevărat, deşi încă îmi vine greu să cred că în această inimă care vă iubeşte pe toţi într-o manieră care nu poate fi exprimată în cuvinte poate sălăşlui o hoardă de tigri!"

13. Enoh: „Aşa este, dar numai dacă priveşti aceste animale ca pe nişte prădători ucigaşi. Dacă le priveşti însă ca pe un simbol al dreptăţii severe şi al legii imuabile, comparaţia de mai sus apare dintr-o dată într-o cu totul altă lumină!

14. Căci judecata implacabilă este întotdeauna asociată cu legea, la fel cum dorinţa de a ucide fără milă este inevitabil asociată cu tigrul. Este ştiut că o victimă pe care acesta o alege devine inevitabil prada sa! Cred că, dacă priveşti lucrurile din acest punct de vedere, comparaţia mea îţi va apărea ca fiind justă!"

15. Adam: „Aşa este! Dacă privim lucrurile din această perspectivă, comparaţia făcută de tine apare ca fiind extrem de echitabilă. – Acum că am lămurit lucrurile, să trecem la altceva!"

Capitolul 108

Cântecul lui Kenan referitor la natura vieţii. Critica dură a lui Adam. Cuvintele împăciuitoare ale lui Enoh

(31 august 1843)

1. Principalii membri ai grupului au început atunci să vorbească despre tot felul de lucruri, iar Adam l-a invitat chiar pe bătrânul nostru poet, Kenan, care se ţinea încă foarte bine, să cânte câteva strofe scurte cu această ocazie, lucru pe care acesta l-a făcut cu plăcere, întrucât era domeniul la care se pricepea cel mai bine.

2. De data aceasta, cântecul său s-a dovedit însă întrucâtva excentric, nefiind aprobat de Adam. – Iată cum a sunat el:

3. „O, voi, oameni care încercaţi să vă prelungiţi cu orice preţ viaţa care v-a fost acordată şi care vă doriţi să o păstraţi de-a pururi! Ce ciudată viziune aveţi asupra ei!

4. Noi suntem vii, dar nu suntem ceea ce părem a fi! Viaţa noastră nu înseamnă nimic, şi la fel ca şi ea, noi nu suntem altceva decât neant!

5. Există totuşi un spirit viu care se ascunde înlăuntrul nostru! Spuneţi-mi: ce ochi îl poate contempla însă şi ce simţuri îl pot recunoaşte?

6. Ce este de fapt un spirit viu? – Este oare un gând care, la fel ca şi fulgerul, iluminează pentru o clipă cerul vieţii, după care dispare în spaţiul infinit, sau la fel ca şi fulgii de nea care se nasc din eterul nebulos al atmosferei terestre?

7. Orice fulger este efemer, iar fulgii de nea dispar la primele raze ale soarelui. O, spuneţi-mi, ce putem spune în acest caz despre gândul care apare şi dispare, despre spiritul aflat în spaţiul fără sfârşit, sau despre picătura de rouă?

8. O, spuneţi-mi, este oare spiritul fugitiv şi efemer, aşa cum este fulgerul sau cum sunt fulgii de nea, murind pentru a nu mai reveni niciodată la viaţă şi pentru a nu se mai cunoaşte niciodată pe sine, ca şi cum ar apărea în spaţiul pulsând de vibraţii divine numai pentru a dispărea apoi din nou?

9. Ce semnifică de fapt moartea lucrurilor şi a fiinţelor? Care sunt efectele sale?

10. Oare voi dispărea şi eu odată cu moartea trupului meu, sau voi continua să exist întru spirit?

11. Cine sunt eu, din perspectiva spiritului meu? Nimic altceva decât o stare de vid care gândeşte, imperceptibilă simţurilor fizice! Mă pot considera oare în acest caz o lumină invizibilă pentru privirea ochilor exteriori, inclusiv pentru propriii mei ochi, o lumină independentă de corpul acesta?

12. Doresc să blestem această viaţă a aparenţelor deşarte, precum şi ziua în care m-am născut în ea şi în care m-am trezit în această formă de viaţă aberantă, liber cu gândurile mele!

13. De ce a trebuit să vin aici, de vreme ce va trebui oricum să dispar fără să las vreo urmă a venirii mele în această lume?

14. O, viaţă mizerabilă, ce sacrificiu crud reprezinţi tu! Eu sunt forţat să trăiesc aici, să gândesc şi să simt ca şi cum aş fi o fiinţă reală, dar numai pentru a dispărea apoi pentru totdeauna, în mod dureros! O, ce viaţă mizerabilă!

15. Fără nici cea mai mică îndoială, spiritul este muritor; fiecare gând demonstrează acest lucru, căci de-abia se naşte că dispare pentru totdeauna. Dacă gândurile apar şi dispar în acest fel, ce mai poate rămâne din bietul spirit?

16. Dacă este adevărat că la capătul drumului mă aşteaptă Viaţa eternă, de ce trebuie să mor mai întâi în această lume bizară, abandonându-mi corpul de care m-am ataşat atât de tare? – O, viaţă lamentabilă, iluzie amăgitoare a simţurilor mele! De ce trebuie să trăiesc pe acest pământ?”

17. De data aceasta, Adam nu a mai putut răbda şi a sărit în picioare, spunând pe un ton cât se poate de dezaprobator:

18. „Fiul meu, termină odată cu prostiile acestea lipsite de orice semnificație! Data viitoare când mai doreşti să îți cânți poemele, fă-o în pădure şi adresează-te urşilor, lupilor, leilor, tigrilor şi hienelor atât timp cât vei dori! Căci aceste creaturi au colții ascuțiți şi un stomac suficient de robust pentru a-ți digera versurile! Cât despre noi, oamenii, pe viitor scuteşte-ne de ele.

19. Dacă eşti atât de netot încât să nu-ți dai seama ce înseamnă viața, spiritul şi existența, măcar întreabă-i pe înțelepții care se află printre noi, iar aceştia îți vor explica ceea ce nu înțelegi!

20. Oare ai uitat complet de Domnul şi de sublima Lui învățătură, de vreme ce ne plictiseşti cu astfel de prostii în care nu mai crede nimeni la ora actuală pe pământ?"

21. Enoh i-a spus însă lui Adam: „Lasă-l în pace! Eu ştiu de ce părintele Kenan a cântat acest imn: aceasta a fost voința Domnului! Vom afla în cel mai scurt timp de ce a dorit Domnul să ascultăm aceste cuvinte!

22. De data aceasta, Kenan nu a cântat despre ceea ce simte el personal, ci despre ceea ce simt foarte mulți oameni de pe acest pământ. Aşa se explică surprinzătorul limbaj pe care l-a folosit. Te asigur că evenimentele care vor urma ne vor oferi mai multe explicații în legătură cu acest subiect".

Capitolul 109

Plângerea lui Adam, care se simte ofensat, şi intenția sa lipsită de măsură de a se retrage din mijlocul tovarăşilor săi

(1 septembrie 1843)

1. Cuvintele lui Enoh nu l-au satisfăcut însă deloc pe Adam. Deşi nu ar fi recunoscut niciodată deschis acest lucru, el era convins că acesta i-a vorbit intenționat în acest fel pentru a-l pune într-o lumină defavorabilă. De aceea, el i-a spus:

2. „Fiul meu, la drept vorbind, cuvintele tale sunt pline de înțelepciune, dar asta nu înseamnă că sunt întotdeauna foarte agreabile, mai ales în ceea ce mă priveşte! Explică-mi: de ce proiectezi asupra mea toate relele pe care le descoperi în această lume?

3. De ce mă scoți întotdeauna țap ispăşitor pe mine, primul om de pe acest pământ, părintele vostru plin de bunătate, care vă iubeşte pe toți în egală măsură, fără să facă nici un fel de deosebire între voi?

4. Dacă ai ceva să îmi spui, în acord cu voința Domnului, fă-o deschis! Dacă nu, păstrează-ți opiniile pentru tine, măcar până când poți să mi le împărtăşeşti între patru ochi! În caz contrar, taci şi nu mă mai pune în această lumină defavorabilă în fața copiilor mei!

5. Eu îl iubesc pe Dumnezeu, Domnul şi Creatorul meu, din toate puterile şi mai presus de orice; dar chiar dacă ar fi El Însuşi prezent în acest moment, i-aş spune exact ceea ce ți-am spus ție mai devreme!

6. Dacă l-am mustrat pe Kenan pentru versurile sale complet lipsite de bun simț, aveam tot dreptul din lume să fac acest lucru. În ceea ce priveşte observația ta, potrivit căreia Kenan ar fi cântat acest imn nu pentru a revela ceea ce simte el, ci tocmai pentru a scoate la iveală ce simt eu, - aceasta mi se pare extrem de dură şi complet nedreaptă, fiind în mod evident dirijată împotriva inimii mele şi a spiritului meu, chiar dacă pretinzi că a fost inspirată direct de Domnul!

7. Asta am avut de spus! Doresc totuşi să mai adaug un lucru: de acum înainte, mă voi retrage definitiv din mijlocul vostru şi nu voi mai accepta să îl văd decât pe Seth! Cât despre voi ceilalți, puteți face orice doriți, în numele Domnului! Vă rog să nu mai veniți însă la mine acasă şi să nu mai treceți vreodată pragul porții mele!

8. Seth, fiul meu, însoțeşte-mă acasă, pe mine şi pe Eva, căci constat că prezența mea începe să îi inoportuneze pe propriii mei copii!"

9. Auzind aceste cuvinte, toți membrii grupului s-au îngrijorat, iar Enoh a dorit să îi spună că a fost înțeles greşit.

10. Adam i-a poruncit însă să tacă şi i-a spus: „Eu, Adam – şi te rog să înțelegi cât mai corect la cine mă refer atunci când spun acest nume – nu mai sunt dispus să joc în fața ta rolul învățăcelului veşnic prins cu păcatul! Tu eşti cel care m-ai pus într-o lumină proastă din cauza grijii mele față de Purista; tu eşti cel care ai descoperit acea hoardă de tigri în sufletul meu, stârnindu-i, dar fără a-i face să dispară mai apoi!

11. Dacă este adevărat că interpretările tale au fost inspirate de Domnul, nu înțeleg cum de nu ți-a dat Acesta şi discernământul necesar pentru a-ți da seama că cuvintele tale îmi vor răni inima până în profunzimile ei ultime! Cum de nu ai prevăzut o asemenea reacție din partea mea?

12. Acesta este motivul pentru care nu mai accept nici un fel de scuză şi nici o explicație din partea ta! Nu ştiu ce mi-a mai putea spune, în afara faptului că cuvintele tale au fost direcționate în mod intenționat împotriva mea!

13. Sunt de acord să accept că ai avut dreptate în tot ce ai spus, dar faptul că în calitatea ta de mare preot unic al Domnului nu ai anticipat rana profundă şi dureroasă pe care mi-o vor face cuvintele tale, cu atât mai mult

cu cât ai omis să precizezi la cine faci aluzie, - ei bine, această lipsă totală de considerație față de mine îmi apasă inima şi o îndepărtează de tine!

14. De aceea, nu mai sunt dispus să accept nici un fel de justificare din partea ta! Rămâi aşa cum eşti, dar ține-te departe de mine şi de casa mea, dacă nu doreşti să pierzi complet binecuvântarea mea! – Iar acum, Seth, însoțeşte-mă! Amin".

15. După care Adam s-a pregătit în modul cel mai serios de plecare. Toți cei prezenți l-au înconjurat însă şi l-au implorat cu lacrimi în ochi să rămână şi să asculte ce are de spus Enoh sau Lameh cel de la şes.

16. Văzând această reacție plină de iubire, Adam s-a înduioşat şi a renunțat la intențiile sale. El s-a aşezat din nou şi a cerut să audă punctul de vedere al lui Lameh, dar în nici un caz al lui Enoh.

Capitolul 110

Discursul împăciuitor al lui Lameh despre forța obişnuinței şi despre binecuvântarea şocurilor spirituale. Scopul slăbiciunilor noastre

(2 septembrie 1843)

1. Auzind dorința lui Adam, care acum era din nou liniştit, Lameh a avansat către el şi i-a spus: „Părinte sublim al oamenilor de pe acest pământ! Tu eşti întotdeauna drept în fața lui Dumnezeu şi a noastră, copiii tăi! Ce om de pe această planetă s-ar putea înşela vreodată asupra iubirii pe care le-o porți copiilor tăi, pe care i-ai crescut întru gloria Celui care ți i-a dăruit?

2. Atât cât mi-am putut da seama, tu eşti înzestrat în cel mai înalt grad cu toate calitățile pe care le au copiii tăi, în totalitatea lor, iar aceste calități prevalează de departe în ființa ta. Tot în tine se află însă şi originea slăbiciunilor lor, iar sufletul tău atât de greu încercat nu a fost în întregime eliberat de prejudecăți.

3. De aceea, te rog să mă ierți dacă îmi voi lua libertatea de a-ți face câteva observații cu toată sinceritatea: mai întâi de toate, cântecul lui Kenan se referea la mine, nu la tine. Enoh nu a făcut altceva decât să explice în cuvinte mai clare ceea ce Kenan nu a reuşit să exprime prin versurile, privirile şi gesturile sale, respectiv că am datoria să devin conştient de faptul că această înțelepciune impură continuă să sălăşluiască într-o măsură mai mare sau mai mică în ființa mea!

4. Am urmat imediat sfatul lui plin de înțelepciune şi mi-am dat seama că sufletul meu a fost în întregime la unison cu tot ce a spus Kenan, pe întreaga durată a cântecului său. Mai mult, am înțeles că vechile obişnuințe sunt precum o haină de bronz de care nu ne putem debarasa cu uşurință, întrucât pare să fie sudată de trupul nostru.

5. La acest lucru s-au referit cuvintele lui Kenan şi explicaţiile lui Enoh, şi mi-aş pune în joc însăşi viaţa că această afirmaţie este perfect adevărată!

6. Pe de altă parte, dacă au mai fost şi alţii în afara mea care s-au simţit întrucâtva atinşi de explicaţiile lui Enoh, acest lucru mi se pare întru totul natural, căci cu toţii avem slăbiciunile noastre mai mult sau mai puţin vizibile, iar aceste şocuri psihologice mi se par absolut necesare, întrucât graţie efectului lor binefăcător, foarte mulţi oameni îşi pot conştientiza propriile slăbiciuni, debarasându-se apoi de ele. În caz contrar, ei le-ar păstra până la sfârşitul vieţii lor.

7. În acest fel, putem spune că nu numai Enoh a avut dreptate, ci şi tu, o, tată al nostru, al tuturor, precum şi toţi copiii tăi; căci Domnul le-a dăruit oamenilor slăbiciunile tocmai cu scopul de a se pune singuri la încercare, căci aceste încercări le condiţionează însăşi libertatea lor spirituală. Noi nu vom putea dobândi vreodată libertatea spirituală perfectă decât după ce ne vom recunoaşte şi după ce ne vom învinge aceste slăbiciuni.

8. Căci slăbiciunea face parte integrantă din fiinţa noastră, pe care Domnul a lăsat-o neterminată tocmai pentru a ne putea perfecţiona continuu, descoperind şi punând în valoare asemănarea spiritului nostru cu cel al Creatorului nostru perfect şi construindu-ne astfel, prin propriile noastre forţe, o viaţă liberă din toate punctele de vedere.

9. Pe de altă parte, dacă vom prefera să ne ascundem slăbiciunile, în loc să le scoatem deschis la iveală, vom săvârşi o greşeală faţă de noi înşine, şi nimeni altcineva nu va fi vinovat decât noi înşine dacă aceste slăbiciuni ne vor conduce la propria noastră ruină.

10. De aceea, părinte Adam, te rog să ne ierţi pe mine, pe Enoh şi pe Kenan, dacă am fost puţin prea îndrăzneţi în afirmaţiile noastre!”

11. Aceste cuvinte l-au reconfortat atât de tare pe Adam încât, împăcat, el a cerut din nou să îl asculte pe Enoh.

Capitolul 111

Trista profeţie a lui Enoh şi acuzaţia sa, deopotrivă blândă şi serioasă, adresată lui Adam. Tentativa lui Adam de a se dezvinovăţi eşuează

(4 septembrie 1843)

1. Enoh s-a întors atunci către Adam şi i-a spus: „Părinte Adam, am auzit la viaţa mea foarte multe lucruri ieşite din gura ta, dar niciodată până acum nu mi-ai interzis să mai trec pragul locuinţei tale!

2. Ah, cât de fericiți ar fi urmaşii noştri dacă nu ai fi rostit niciodată aceste cuvinte!

3. Căci adevăr îți spun, o, tată, comportamentul tău în calitate de prim om de pe acest pământ va fi imitat de foarte mulți dintre copiii tăi în timpurile care vor urma!

4. Da, adevăr îți spun, inspirat de spiritul Domnului care se găseşte în inima mea: tot ce ai afirmat mai înainte cu atâta patimă şi cu toată sinceritatea inimii tale va fi pus în practică de copiii tăi într-o manieră care va reprezenta culmea ororii în fața lui Dumnezeu; căci felul în care te-ai înverşunat împotriva cuvintelor mele, deşi acestea erau dictate direct de Spiritul Domnului, şi care te-a făcut să mă respingi, - va fi adoptat de descendenții tăi, care vor ajunge să respingă toate învățăturile oferite de Spiritul lui Dumnezeu! Şi astfel, copiii tăi vor ajunge să se închine spiritului acestei lumi!

5. Pentru că ai dorit să te izolezi de noi toți, cu excepția părintelui Seth, interzicându-ne accesul în casa ta, mai-marii acestei lumi se vor ridica şi vor oprima cu cruzime popoarele aflate sub conducerea lor; iar casele acestor potentați vor rămâne închise în fața celor sărmani, şi nimeni nu va îndrăzni să le treacă pragul sau măcar să se apropie de ele, ştiind că şi-ar pierde astfel viața!

6. Aceste evenimente se vor produce deja într-un interval de timp egal cu jumătatea din vârsta pe care o ai acum, iar într-o perioadă ce nu va depăşi de şase ori durata anilor pe care i-ai trăit pe acest pământ va veni o epocă în care umanitatea va semăna cu un arici ce îşi îndreaptă țepii unii împotriva celorlalți. – Nu cred că mai trebuie să-ți spun unde va conduce acest lucru!

7. O, tată, de ce te comporți mereu în acest fel şi nu te poți debarasa o dată pentru totdeauna de orgoliul tău?

8. Vezi tu, atunci când spun ceva sau când acționez într-un anume fel, eu nu fac acest lucru de la mine, ci sunt condus direct de Domnul, care mi-a încredințat în fața voastră, a tuturor, această funcție. De ce simți mereu nevoia să te împotriveşti cuvintelor mele, deşi ştii foarte bine că acestea provin direct de la Domnul?"

9. De data aceasta, cuvintele lui Enoh au avut un efect zguduitor asupra lui Adam, care iu-a răspuns: „O, Enoh, înțelept al lui Dumnezeu, ce dure sunt adevărurile pe care tocmai mi le-ai revelat!

10. Vezi tu, nu aş fi vorbit aşa cum am făcut-o dacă aş fi ştiut că cel care se exprima prin intermediul tău era Spiritul lui Dumnezeu. De vreme ce nu mi-ai împărtăşit acest lucru, am crezut că vorbeşti de la tine, mânat de un anumit orgoliu, de care doream să te ajut să te eliberezi.

11. Ar trebui să mă previi întotdeauna atunci când prin tine vorbeşte Spiritul Domnului, respectiv atunci când vorbeşti în nume propriu, şi te

asigur că de acum înainte mă voi conforma fără nici o ezitare poruncii divine.

12. O, spune-mi, oare nu mai este posibil în nici un fel să remediez ceea ce ai prezis din cauza comportamentului meu?”

13. Domnul i-a răspuns atunci direct lui Adam, prin gura lui Enoh, vorbindu-i cât se poate de explicit: „Dacă nu l-ai fi mustrat decât pe Enoh, afirmaţiile tale nu ar fi avut nici un fel de consecinţe! Dar ai avut grijă să adaugi că M-ai fi dezaprobat chiar pe Mine, dacă aş fi fost de faţă!

14. Iată, acesta este motivul pentru care cuvintele tale au avut şi vor continua să aibă consecinţele descrise de Enoh, căci fiecare cuvânt care îmi este adresat reprezintă o operă încheiată, care nu mai poate fi distrusă vreodată. Încearcă să înţelegi acest lucru!

15. O, Adam, ce alte poveri dificile mai intenţionezi să aşezi în spinarea Mea?”

16. Abia în acest moment şi-a dat Adam cu adevărat seama ce făcuse, motiv pentru care s-a simţit extrem de trist.

17. Dar Enoh i-a spus: „Consolează-te, căci Domnul a luat asupra Lui şi această nouă povară, eliberându-te astfel de ea. De aceea, bucură-te şi manifestă-ţi recunoştinţa faţă de El!”

Capitolul 112

Odihna nocturnă a lui Adam şi a Evei este tulburată. Eva pune stavilă curiozităţii arzătoare a lui Adam

(5 septembrie 1843)

După ce patriarhul s-a mai calmat şi totul a revenit la ordinea obişnuită, Adam a declarat: „Copiii mei, sunt obosit, iar membrele mele au mare nevoie de odihnă. De aceea, mă voi duce să mă întind puţin. Uranion, condu-ne pe mine şi pe Eva la locul de odihnă pe care ni l-ai rezervat.

2. Cât despre voi, copiii mei, puteţi veghea atât timp cât veţi dori; nu trebuie neapărat să urmaţi exemplul meu. Mai întâi de toate, doresc însă să vă ofer binecuvântarea mea paternă!”

3. După care Adam şi-a binecuvântat toţi copiii şi s-a dus la culcare, însoţit de Eva.

4. De-abia a apucat însă să se lungească pe excelentul pat pregătit pentru el în marea locuinţă a lui Uranion că a sosit Purista, însoţită de Muthael şi de doi străini, fapt care a provocat o mare manifestare de bucurie în rândul celor care au continuat să vegheze.

5. Sesizând această agitaţie plină de bucurie, la care nu se aştepta, Adam, care era culcat pe un fel de tribună situată ceva mai în spate, şi-a

spus: „Oare ce se întâmplă? Aud cuvinte de bun venit care răsună din toate părţile. Cu siguranţă s-a întâmplat ceva ieşit din comun!

6. Dacă mă voi ridica din pat ca să văd despre ce este vorba, voi da impresia că sunt foarte curios. Pe de altă parte, dacă nu voi face acest lucru, mă voi frământa toată noaptea şi nu voi reuşi să îmi odihnesc deloc membrele obosite.

7. Văd că bucuria generală creşte continuu, devenind din ce în ce mai zgomotoasă şi generalizându-se la toţi copiii mei! – Nu, nu, nu mai rezist! Mă voi duce în vârful picioarelor să văd ce se petrece!"

8. După care Adam s-a ridicat din pat. Eva l-a întrebat însă ce intenţie are. Adam i-a arătat Evei pe copiii reuniţi ceva mai departe şi i-a atras atenţia asupra exploziei generale de bucurie, după care i-a mărturisit că doreşte să cunoască motivul acesteia.

9. Dar Eva i-a răspuns: „Haide să-i lăsăm să se bucure în numele Domnului! Noi doi vom rămâne aici să ne odihnim; în caz contrar, vom fi consideraţi mai curioşi decât copiii mici!

10. Dacă s-a întâmplat într-adevăr ceva ieşit din comun, cu siguranţă vom afla acest lucru cât de curând. Dacă nu s-a întâmplat nimic, nu avem ce să aflăm. Haide să respectăm şi de această dată, la fel ca întotdeauna, voia Domnului!"

11. Aceste cuvinte nu l-au satisfăcut pe deplin pe Adam, dar acesta s-a hotărât totuşi să rămână pe loc.

12. În cele din urmă, în coliba lui Uranion au fost aprinse torţe confecţionate din smoală şi dintr-o ceară foarte fină şi frumos mirositoare. Imnuri de laudă s-au auzit din toate părţile şi coliba a fost iluminată la fel ca în plină zi.

13. Adam a simţit că răbdarea sa este mult prea greu încercată, aşa că i-a spus Evei: „S-a terminat cu odihna noastră! Trebuie neapărat să mă ridic şi să văd ce se întâmplă!"

14. Dar Eva i-a răspuns: „Priveşte cât de puţin timp a mai rămas până la ivirea zorilor! Odihneşte-te măcar câteva ore, de dragul sănătăţii tale! După aceea, vei putea să te ridici şi să îţi dai seama într-o clipită ce se întâmplă!

15. Ce s-ar întâmpla dacă Domnul ne-ar chema subit la El, silindu-ne să părăsim acest pământ? Nu crezi că am continua să fim atraşi de aceeaşi curiozitate către această lume, deşi nu vom mai fi decât nişte spirite, pentru simplul motiv că copiii noştri vor trece printr-o experienţă sau alta?"

16. Aceste cuvinte au avut darul de a-l calma pe Adam, care s-a hotărât să nu se mai dea jos din pat, preferând să se bazeze pe înţelepciunea soţiei sale.

17. Puțin câte puțin, coliba s-a umplut de oameni, devenind din ce în ce mai luminată şi mai animată.

18. De data aceasta, nici o forță nu l-ar mai fi putut împiedica pe Adam să vadă ce se întâmplă.

Capitolul 113

Adam şi Eva se ridică din pat. Muthael şi soția lui Purista sunt însoțiți de oaspeții celeşti. Cuvintele pline de profunzime ale Domnului adresate lui Adam

(6 septembrie 1843)

1. Eva a mai făcut o ultimă tentativă de a-l opri pe Adam, dar acesta i-a spus: „Femeie, ascultă-mă! Ce s-ar întâmpla dacă eu voi rămâne să mă odihnesc şi voi afla mai târziu că Domnul Însuşi a venit să îşi viziteze copiii? Chiar crezi că ar trebui să ne odihnim în aceste condiții?”

2. Eva i-a răspuns: „Dacă Domnul se află într-adevăr printre copiii Săi, atunci cu siguranță nu este cel mai potrivit moment să ne odihnim, indiferent dacă este zi sau noapte! În acest caz, nu mai doresc nici eu să aştept dimineața pentru a mă da jos din pat! Dimpotrivă, doresc să te însoțesc imediat!”

3. Adam a fost de acord cu această propunere şi amândoi şi-au părăsit aşternuturile pentru a se alătura marelui grup în care toată lumea conversa într-o ambianță dintre cele mai plăcute.

4. Văzându-l pe Adam, Enoh s-a îndreptat către el şi i-a spus: „Părinte Adam, de data aceasta nu ai reuşit să te odihneşti din cauza noastră! Mi-am dat seama că aşa se va întâmpla, dar nu am putut acționa altfel!

5. Iată, acolo, în centrul grupului, sunt aşezați Muthael şi Purista, soția lui, pe care Domnul Însuşi i-a dăruit-o pentru a-i fi consoartă!

6. Ce altceva am fi putut face decât să ne alăturăm bucuriei acestui copil al nostru, acestui frate al nostru întru spirit, pe care Tatăl preasfânt şi preaplin de iubire l-a întâmpinat personal pentru a i-o încredința pe soția pe care i-a predestinat-o chiar începând din momentul în care acesta a scos-o pe Purista din inima lui şi şi-a sacrificat iubirea Părintelui ceresc?”

7. Cuvintele lui Enoh şi vederea tinerilor soți l-au emoționat pe Adam până la lacrimi. De aceea, el nu se mai sătura să-i contemple pe cei doi, binecuvântându-i în tăcere în inima lui.

8. Subit, el i-a văzut pe cei doi oaspeți necunoscuți care se aflau de o parte şi de alta a tânărului cuplu şi s-a întrebat cine sunt aceştia.

9. Enoh şi-a dat imediat seama ce se întâmplă şi i-a spus, fără să mai aştepte să fie rugat:

10. „Tată, încerci cumva să-ți dai seama de unde vin aceşti doi oaspeți? Întrucât mă simt atât de bucuros, îți voi revela eu însumi acest lucru, fără să mai aştept nici o clipă, pentru a te putea bucura la rândul tău alături de noi!

11. Iată: Cel care stă aşezat alături de Purista este Domnul Însuşi! Iar străinul care stă lângă Muthael este spiritul lui Zuriel, tatăl Ghemelei, care stă la rândul ei aşezată la stânga Domnului, împreună cu dragul ei Lameh.

12. Copiii acestor două cupluri pe care le observi acum vor da naştere unui nou pământ!"

13. Aceste cuvinte au avut darul de a sufoca aproape complet inima lui Adam şi cea a Evei, care au început să plângă, incapabili să mai scoată vreun cuvânt, atât erau de copleşiți de emoție.

14. Atunci, Domnul s-a ridicat şi i-a spus: „Adam, apropie-te de Mine!"

15. Adam L-a ascultat şi s-a apropiat de El.

16. În continuare, Domnul i-a spus: „Adam, dacă ai fi singur şi Eu aş veni la tine în întunericul morții, M-ai recunoaşte tu în această noapte adâncă?

17. M-ai recunoaşte tu dacă te-aş trezi din somnul tău profund şi ți-aş spune: ‚Adam, ridică-te, vino la Mine şi bucură-te de viață'?

18. M-ai recunoaşte tu dacă ai ajunge pe un pământ nou, într-un cer nou, atunci când acest pământ şi acest cer vor trece, la fel ca o haină veche ce nu mai poate fi folosită?"

19. Complet bulversat, Adam i-a răspuns: „O, Doamne şi Părinte ceresc, ce vor să însemne aceste cuvinte? Când se va petrece aşa ceva?"

20. Domnul i-a spus: „Priveşte aici, şi dincoace: iată, această nouă realitate se află deja în fața ta! – Întreaga eternitate tremură şi întreaga infinitate freamătă în fața Mea, căci acum vă las un gardian, şi spada lui va trebui să se confrunte cu cel mort!"

21. Adam s-a prosternat până la pământ în fața Lui şi i-a spus: „Doamne, ce înseamnă cuvintele Tale? Cine le-ar putea înțelege sensul?"

22. Domnul i-a răspuns: „Timpurile cele din urmă le vor înțelege; la fel şi cei care vor veni după tine şi care s-au născut din tine! Dar tu te vei odihni şi nu le vei putea înțelege, aşa cum nu le vei putea recunoaşte, până când nu voi veni la tine pentru a-ți spune: ‚Adam, ridică-te, vino la Mine şi bucură-te de viață!'"

Capitolul 114

Discursul de adio al Domnului. Regele Lameh se întoarce la Hanoh. Adevărata epocă de aur

(7 septembrie 1843)

1. După ce i-a adresat aceste cuvinte lui Adam, Domnul s-a întors către toţi ceilalţi copii ai Săi şi le-a spus:

2. „Copii, până acum M-am ocupat cu stabilirea ordinii pe aceste înălţimi sacre, dar şi la şes. V-am trasat o cale care să unească cele două extreme, pentru a vă permite astfel să vă cunoaşteţi şi să vă susţineţi reciproc ori de câte ori acest lucru se va dovedi necesar!

3. Timp de mai mult de două luni, v-am învăţat în persoană să Mă recunoaşteţi ca Dumnezeu şi Părinte autentic al vostru. V-am spus atunci că numai în Mine veţi putea găsi Viaţa eternă a spiritului, şi prin această Viaţă, întreaga iubire, înţelepciune, putere şi forţă care vă vor permite să controlaţi întreaga realitate.

4. Mulţi dintre voi au ajuns deja la această Viaţă spirituală şi ştiu să discearnă cu înţelepciune cum trebuie folosite în mod optim toate lucrurile acestei lumi. Puţini sunt cei care nu mai au astăzi măcar o idee în legătură cu Viaţa spiritului şi cu modalităţile de a ajunge la ea.

5. Acesta este motivul pentru care am trezit pe deplin pe câţiva dintre voi, pentru ca aceştia să îi poată ghida, în calitatea lor de fiinţe trezite din punct de vedere spiritual, pe cei mai slabi dintre oameni, precum şi pe cei orbi, pe calea cea dreaptă.

6. Totuşi, până acum nu v-am dat nici o singură poruncă şi v-am demonstrat că sunteţi în întregime liberi prin iubirea pe care Mi-o purtaţi Mie, la fel cum sunt şi Eu, Dumnezeul, Domnul, Creatorul şi Părintele vostru încă de la începuturile eternităţii.

7. Mai mult, v-am promis în mod solemn că nici unul din cei care Mă vor iubi într-o manieră perfectă nu va vedea, nu va simţi şi nu va gusta vreodată din moartea corpului fizic, fiind transferaţi direct în Viaţa eternă şi perfectă a spiritului, aşa cum s-a întâmplat cu Zuriel, aici de faţă, sau cu Sehel şi cu Pura!

8. V-am explicat de asemenea nenumăratele avantaje ale Vieţii autentice, dar şi nenumăratele prejudicii pe care le provoacă o viaţă trăită în opoziţie cu ordinea Mea eternă.

9. V-am instruit în toate aceste probleme Eu Însumi, Domnul vostru, şi voi aţi primit învăţătura Mea direct în inimile voastre; de aceea, nu aveţi cum să vă mai îndoiţi de adevărul absolut pe care vi l-am anunţat în persoană.

10. În consecinţă, la ora actuală aveţi la dispoziţie tot ceea ce vă este necesar şi nu mai puteţi spune: ‚Tată, nu ştim nimic despre cutare sau cutare lucru!' Dat fiind că sunteţi la curent cu tot ceea ce trebuie să ştiţi, nu doar în ceea ce priveşte epoca actuală, ci şi întreaga eternitate, rămâneţi în această stare de spirit şi nu vă mai lăsaţi tentaţi prosteşte de ispitele vane ale lumii

exterioare, care sunt întotdeauna asociate cu moartea şi cu străvechea pierzanie! Dacă veţi respecta acest sfat al Meu, nu îmi veţi mai provoca niciodată vreo suferinţă!

11. Dacă vă veţi îndepărta însă în mod deliberat de ordinea Mea, încercând să vă dominaţi unii pe ceilalţi din cel mai pur egoism, îmi voi întoarce faţa de la voi şi vă voi lăsa să vă scufundaţi în mlaştina fetidă a lipsei de pudoare, a pasiunilor trupeşti, a prostituţiei, a adulterului şi a tuturor celorlalte moduri de comportament animalic şi dezordonat. De altfel, consecinţele amare care vor decurge din această atitudine a voastră vă vor arăta în cel mai scurt timp ce aţi avut de câştigat şi ce aţi avut de pierdut acţionând în acest fel.

12. De vreme ce totul se află acum pe acest pământ într-o ordine ideală, vă binecuvântez pe toţi şi vă spun: ‚Fie ca iubirea Mea să rămână cu voi, acum şi de-a pururi! Amin".

13. După aceste cuvinte, Domnul şi Zuriel au redevenit invizibili. Întreaga adunare a ieşit afară, preamărindu-L şi slăvindu-L pe Domnul până în zorii zilei, după care a continuat să se bucure şi să sărbătorească în acelaşi fel inclusiv ziua de Sabat.

14. Duminică, toată lumea s-a întors acasă. Lameh s-a întors la şes, însoţit de tovarăşii săi şi binecuvântat din toate părţile. El a continuat să vegheze asupra ţinutului al cărui conducător era, menţinând ordinea Domnului şi instaurând astfel pe pământ o veritabilă epocă de aur.

15. La fel s-au petrecut lucrurile şi pe înălţimile sacre.

Capitolul 115

Prima Biserică şi decăderea umanităţii. Discursul de adio al lui Adam. Testamentul şi moartea acestuia

(11 septembrie 1843)

1. Acum, primii oameni de pe pământ erau perfect instruiţi şi aveau la dispoziţie nenumărate cunoştinţe spirituale. Prăpastia dintre munţi şi şes nu mai exista şi toată lumea putea acţiona în funcţie de liberul arbitru, fără ca altcineva să îi poată împiedica în vreun fel activităţile.

2. Cunoaşterea lui Dumnezeu era extrem de vie şi de autentică, iar prima Biserică de pe pământ era stabilită, astfel încât orice om care dorea acest lucru putea descoperi lumea interioară a spiritului prin iubirea lui pură faţă de Domnul.

3. Atât timp cât părinţii patriarhi primordiali au rămas în viaţă, această ordine perfectă s-a păstrat pe pământ şi nimeni nu a putut-o schimba.

Când aceştia au fost însă chemați înapoi la cer, părăsind această lume unii după alții, situația de pe pământ s-a schimbat dramatic, din păcate într-un sens nefericit.

4. Valorile lumeşti au început să predomine din ce în ce mai mult în fața celor spirituale, care au căzut în uitare, iar oamenii au devenit din ce în ce mai materialişti, cunoscând la fel de puține lucruri despre virtuțile elevate ale spiritului ca şi umanitatea de astăzi şi nemailăsându-se conduşi şi ghidați de Spiritul Meu.

5. Şarpele a profitat de această situație pentru a binecuvânta natura solului cu respirația sa otrăvită, astfel încât acesta a devenit excesiv de fertil, fapt care a avut drept efect ramolirea oamenilor, care au devenit în scurt timp leneşi şi inerți.

6. Evenimentele care vor fi descrise în continuare vor demonstra cât se poate de clar acest lucru.

7. Când Adam a atins vârsta de 930 de ani, el a chemat la el pe toți copiii din linia principală a umanității şi le-a spus:

8: „Copii! Am petrecut 930 de ani pe acest pământ şi am devenit extrem de obosit şi de slab!

9. De aceea, m-am rugat Dumnezeului nostru să îmi redea forțele sau să mă ia de pe acest pământ, aşa cum a făcut cu Zuriel, cu Sehel şi cu Pura în timpul marii Sale revelații.

10. Când am terminat cu rugăciunea, Domnul mi-a răspuns:

11. ‚Ascultă, Adam! Am măsurat timpul şi am descoperit că măsura ta este plină. De aceea, îți voi îndeplini cererea şi te voi ridica de pe acest pământ care ți-a obosit suficient de mult picioarele.

12. Totuşi, nu este posibil să părăseşti acest pământ în maniera în care au făcut-o cei trei pe care i-ai pomenit mai devreme, întrucât ai păcătuit trupeşte!

13. Din acest motiv, corpul tău trebuie redat pământului care i-a dat cândva naştere, pentru ca Şarpele să îşi primească partea sa!

14. Accept însă să îți desprind sufletul de corp, întrucât în el locuieşte spiritul creat de Mine, şi îl voi conduce în locul în care trebuie să ajungă, unde îți vei da seama de întreaga Mea compasiune, în pacea inimii tale.

15. Îți voi trimite în acest scop un înger care te va elibera de corp în ziua morții tale.

16. Toți cei care au păcătuit vreodată trupeşte vor trebui să părăsească acest pământ în acelaşi fel ca şi tine.

17. Dat fiind că păcatul a apărut în această lume prin tine, moartea descendenților tăi nu se va putea produce decât prin intermediul despărțirii de corpul lor. Amin'.

18. Acestea au fost cuvintele Domnului, astfel încât aceasta este ultima zi a existenței mele terestre, în mijlocul vostru; căci aceasta este voința divină!

19. În ceea ce o priveşte pe Eva, mama voastră, aceasta va mai trăi o vreme. Cinstiți-o şi ocupați-vă cu respect de ea, până când Domnul o va chema la rândul ei la El.

20. Ție, Enoh, îți las moştenire locuința mea şi tot ce se află în ea. Fie ca prima ta grijă să fie întotdeauna îngrijirea mamei tale!

21. Ție, Seth, îți las moştenire toate pământurile mele şi tot ce produc ele. În schimb, va trebui să ai grijă de toți cei care locuiesc în coliba mea, căci aceasta va rămâne în proprietatea marelui preot, care va avea dreptul să trăiască cu 10% din veniturile produse de pământul meu.

22. Până acum, am exprimat voința Domnului! Doresc de asemenea ca Enoh, Jared, Methuselah şi Lameh să îmi înmormânteze corpul într-un loc pe care nimeni altcineva decât ei să nu îl cunoască, astfel încât nici unul din copiii mei să nu îşi facă vreodată un cult din cinstirea mormântului meu. – Aceasta este deopotrivă voința mea şi a Domnului! Acționați în consecință! Amin".

23. După care Adam şi-a binecuvântat copiii din linia principală, şi prin intermediul lor, pe toți oamenii de pe pământ. apoi capul i-a căzut în piept şi el a murit.

24. Toți copiii săi au început atunci să îşi rupă veşmintele, plângând. Ei au ținut doliu după Adam timp de aproape un an.

25. Adam a fost înmormântat pe o culme înaltă, dar nimeni nu a ştiut vreodată unde, cu excepția celor patru bărbați care i-au condus trupul pe ultimul drum.

26. Enoh s-a mutat apoi împreună cu soția şi cu copiii săi în locuința lui Adam, continuând să se ocupe de Eva, care a mai trăit încă 30 de ani după moartea soțului ei.

27. Şi astfel, testamentul lui Adam a fost respectat până la ultimul punct.

Capitolul 116

Durerea provocată de moartea lui Adam. Eva se bucură de un respect din ce în ce mai mare din partea copiilor ei. Moartea Evei

(12 septembrie 1843)

1. Când copiii de la şes au aflat vestea morţii lui Adam, cu toţii s-au simţit extrem de întristaţi. Ei au postit timp de trei zile.

2. Lameh, care era încă în viaţă în acel moment, continuând să îşi îndeplinească cu credinţă îndatoririle faţă de Domnul, a trimis mesageri în toate direcţiile, pentru a anunţa moartea lui Adam tuturor popoarelor pe care le putea contacta.

3. Oriunde ajungea, vestea cea tristă dădea naştere unei mari dureri. Toată lumea se lamenta şi deplângea moartea patriarhului.

4. În schimb, Eva a câştigat cu atât mai mult în respectul celorlalţi, şi nu puţine erau procesiunile care urcau pe înălţimi pentru a-şi aduce omagiul mamei întregii umanităţi.

5. Au existat chiar şi trimişi din Sihin (China actuală) care au urcat pe munţii în care trăiau copiii lui Dumnezeu pentru a-i face o vizită mamei Eva; căci şi ei aflaseră de la mesagerii trimişi de Lameh că patriarhul Adam a murit.

6. Singuri cahiniţii (popoarele care trăiau în Africa modernă) şi meduhiţii (strămoşii japonezilor actuali) nu au fost informaţi, căci la acea vreme, cele două popoare erau complet separate de restul continentului.

7. Cu toate consolările pe care le primea din partea tuturor, Eva a căzut pradă unei tristeţi din care nu a mai reuşit să îşi revină până la sfârşitul zilelor sale. Nici chiar alinarea lui Enoh nu a reuşit să îi potolească această durere.

8. Singur Seth reuşea să îi calmeze cât de cât suferinţa, căci fusese dintotdeauna preferatul său, dat fiind că semăna perfect cu Adam, deopotrivă la faţă, la înălţime şi la voce.

9. Aşa s-au scurs şi aceşti 30 de ani, în aceeaşi ordine perfectă. Când măsura vieţii ei s-a apropiat de sfârşit, Eva a fost chemată la El de către Domnul, aşa cum s-a întâmplat mai devreme cu Adam.

10. Cu trei zile înainte de moartea ei, pe când Eva se afla într-o stare de slăbiciune extremă, fiind înconjurată de Seth, de Jared, de Enoh, de Methuselah şi de Lameh, spiritul lui Adam a intrat în colibă, cu permisiunea Domnului, şi a spus:

11. „Copiii mei, fiţi binecuvântaţi! Fie ca pacea să nu vă părăsească niciodată! Nu vă înspăimântaţi de vederea mea, căci eu sunt Adam, cel care v-a zămislit trupeşte pe toţi, prin graţia lui Dumnezeu cel atotputernic, etern şi viu!

12. Domnului, căruia i s-a făcut milă de mine încă de acum 30 de ani, i s-a făcut acum milă şi de Eva, credincioasa mea soţie. De aceea, El doreşte să o elibereze de acest pământ şi de acest trup devenit slab şi epuizat, pentru ca şi ea să poată cunoaşte odihna de care mă bucur eu în prezent, delectându-se împreună cu mine, la fel ca un mieluşel blând care zburdă pe pajiştea compasiunii divine!

13. Cel care m-a eliberat pe mine a fost spiritul lui Sehel. Pe Eva o voi elibera însă eu însumi de povara ei terestră şi o voi conduce personal în locul în care am ajuns, unde îşi va găsi binemeritata odihnă şi în care vom aştepta amândoi acea zi care va răsări pe pământ la fel ca un soare al tuturor sorilor, în conformitate cu marea profeţie care urmează să se realizeze pe acest pământ!"

14. Enoh l-a întrebat atunci pe spiritul lui Adam: „Când vei face acest lucru cu certitudine şi cum va trebui să procedăm cu trupul mamei noastre?"

15. Spiritul lui Adam i-a răspuns: „Nu eu sunt stăpânul tău, ci Domnul! Evenimentul se va produce peste exact trei zile începând din acest moment. În rest, Domnul îţi va împărtăşi ce anume trebuie să faci, aşa cum procedează întotdeauna".

16. După care spiritul lui Adam a dispărut.

17. El s-a întors însă în cea de-a treia zi, dar numai Enoh şi cu Eva l-au putut vedea.

18. Eva şi-a binecuvântat atunci toţi copiii prezenţi şi L-a preaslăvit pe Domnul pentru graţia Lui.

19. Spiritul lui Adam a spus (fiind auzit de toţi cei prezenţi): „Eva, tu le-ai oferit copiilor binecuvântarea ta, care s-a unit astfel cu a mea! Voinţa Domnului doreşte ca acum să te întorci Acasă! Vino în braţele mele, în numele Domnului! Amin".

20. După aceste cuvinte, Eva a căzut la pământ, moartă, iar spiritul împreună cu sufletul ei a dispărut pentru totdeauna, însoţit de spiritul lui Adam, şi nu s-a mai întors niciodată pe acest pământ.

21. Aşa a murit mama întregii umanităţi, înconjurată de copiii săi şi unindu-se din nou, întru spirit, cu Adam, în braţele sale spirituale care au condus-o către marea odihnă a Domnului.

22. În acord cu voinţa divină, corpul ei a fost înmormântat în acelaşi loc în care odihnea corpul lui Adam, de către aceleaşi patru persoane. Şi totul s-a petrecut în cel mai mare secret.

23. Moartea Evei a provocat un alt doliu care a ţinut câţiva ani, iar unul din efectele ei a fost acela că foarte mulţi oameni s-au retras din această lume, preferând să trăiască o viaţă în pietate şi izolare.

24. Dispariţia ei a fost resimţită extrem de dureros de acei locuitori care se numeau abedamiţi, căci Abedam fusese unul din marii preferaţi ai Evei, pe care o preţuia mai presus de orice.

25. Şi aşa s-a încheiat viaţa Evei.

Capitolul 117

Ascetismul practicat de copiii din munții sacri. Moartea lui Seth și nașterea lui Noe. Enoh și Lameh duscută despre moartea trupească. Tristețea lui Enoh, care este luat la cer de Domnul

(13 septembrie 1843)

1. După aceste evenimente, oamenii din munții sacri au continuat să trăiască mult timp ca și cum ar fi fost pe jumătate morți, pierzându-și orice bucurie de a trăi. Ei nu își mai doreau nimic altceva decât să își urmeze părinții primordiali.

2. Această respingere a lumii exterioare a mers atât de departe în cazul unora dintre ei încât aceștia și-au construit colibe micuțe sub anumiți smochini bătrâni, unde au trăit circa o sută de ani ca niște sihaștri, fără a-și părăsi locuința atât timp cât copacul sub care era construită aceasta le putea procura o hrană frugală.

3. Numeroși bărbați au preferat să nu se mai atingă de soțiile lor, spunându-și cu amărăciune: „Ce rost are să mai dăm naștere altor oameni? De vreme ce cu toții suntem predestinați să împărtășim soarta lui Adam și a Evei, respectiv moartea și putrezirea acestui corp, este de preferat să nu mai chemăm alte spirite pentru a trăi o astfel de existență mizerabilă! Dacă Dumnezeu ține cu tot dinadinsul să populeze acest pământ dificil cu ființe, nu are decât să le creeze din nou, modelându-le din pietre și din lut. În ceea ce ne privește, noi știm ce se ascunde în spatele acestei vieți teribile, așa că nu ne vom mai lăsa folosiți pentru a aduce la viață alte creaturi nefericite care să perpetueze această specie umană!"

4. În mod similar, foarte multe femei s-au închis în sine și au refuzat în mod categoric să se mai lase fecundate, căci și ele își spuneau în sinea lor: „Nu au decât să se reproducă animalele. Oamenii nu merită să trăiască o astfel de viață, al cărei sfârșit inevitabil nu poate fi altul decât moartea".

5. Și astfel, într-un interval de numai o sută de ani după moartea Evei și cea a lui Seth, munții sacri s-au umplut de astfel de sihaștri originali, pe care nimeni nu i-a mai putut vindeca de nebunia lor – nici discursurile lui Enoh, care trăia încă la acea vreme, nici vreun miracol de o altă natură.

6. Dându-și seama că nu mai poate face nimic pentru acești oameni rătăciți fără a atenta la liberul lor arbitru, Enoh a sfârșit prin a se ruga Domnului să îl ia la El.

7. Dar Domnul i-a spus lui Enoh: „Ascultă, credinciosul Meu slujitor: anul acesta, lui Lameh, nepotul tău, i se va naște un băiat! Este important să îl binecuvântezi înainte de a părăsi această lume. Abia apoi te voi elibera de ea, așa cum ți-am promis!"

8. În anul în care Lameh a împlinit vârsta de 182 de ani, Ghemela i-a dăruit într-adevăr un fiu, pe care Enoh l-a binecuvântat, conform poruncii primite de la Domnul.

9. După această binecuvântare, Lameh a spus: „Te numesc Noe! Tu vei fi cel care ne va alina durerea şi care ne vei uşura munca noastră pe acest pământ pe care Dumnezeu l-a blestemat!”

10. Auzind exclamaţia lui Enoh, toată lumea şi-a dat seama că starea sa de spirit nu corespundea întru totul ordinii Mele, căci îmi făcea Mie, Domnului, un reproş deschis apropo de aşa-zisul blestem pe care l-aş fi aruncat asupra acestui pământ, spunând practic: „Nu mai avem la ce alinare să ne aşteptăm din partea lui Dumnezeu, căci Lui îi face plăcere să ucidă trupurile părinţilor noştri. De aceea, fiul Său Noe trebuie să devină consolatorul nostru!”

11. Enoh l-a mustrat însă pe Lameh pentru aceste cuvinte ofensatoare la adresa Mea, explicându-i că Eu le-am promis întotdeauna şi le-am, prezis cu toată autoritatea Mea existenţa unei alte Vieţi eterne întru spirit, după despărţirea de haina terestră efemeră.

12. Dar Lameh i-a răspuns: „Ştiu toate acestea la fel de bine ca şi tine, tată Enoh! Este foarte adevărat că eu pot contempla în interiorul meu Viaţa eternă, dar nu înţeleg de ce nu îi pot zări pe cei morţi? În această privinţă, nimeni nu ne-a oferit vreodată o învăţătură sau o informaţie oarecare!

13. De ce nu vin spiritele din lumea de dincolo către noi, pentru a ne arăta că au şi ele o viaţă lipsită de un corp material şi că îşi continuă existenţa?”

14. Enoh i-a răspuns: „Ce tot spui? Doar ai văzut spiritele lui Adam, Zuriel, Abel şi Sehel! Ce altă dovadă îţi mai trebuie?”

15. Dar Lameh nu s-a lăsat: „Vezi tu, pentru Dumnezeu orice este posibil! În acest caz, de ce nu îi aduce înapoi pe cei pe care i-a chemat la El, întrerupându-le această viaţă aparentă? Atunci, am putea crede cu toţii că aşa stau lucrurile!

16. În caz contrar, ce putem crede noi atunci când această existenţă vizibilă dispare? Cum este posibil ca ea să nu mai fie perceptibilă pentru simţurile noastre? – Abia în acest caz devine evident vechiul blestem! Noi nu existăm decât pentru a fi ucişi! Am fost creaţi de dragul acestui blestem, nu al Vieţii!

17. Dacă adevărata Viaţă există undeva, ea ar trebui să fie întotdeauna vizibilă, şi nu să rămână ascunsă de parcă nu ar exista deloc!

18. Din cauza păcatului lui Adam, trupul tuturor oamenilor trebuie omorât! Ce blestem! Dacă eu nu am păcătuit niciodată, de ce trebuie să fie exterminat trupul meu din cauza păcatului lui Adam? Personal, acest lucru mi se pare o cruzime fără seamăn!”

19. Nemaiavând ce spune, Enoh l-a binecuvântat pe Lameh şi a plecat pentru a plânge în faţa Domnului.

20. Domnul l-a consolat pe Enoh şi l-a luat alături de El pe când se afla încă în trup. Şi astfel, Enoh a dispărut de pe pământ, şi toți cei care îl cunoşteau l-au căutat pretutindeni, dar în zadar.

Capitolul 118

Lameh din înălțimile sacre îl caută pe Enoh. Cuvintele Domnului adresate lui Lameh, care îl ajută pe acesta să înțeleagă. Discursul smintit şi plin de amărăciune al lui Lameh

(14 septembrie 1843)

1. De data aceasta, Enoh s-a lăsat prea mult aşteptat, iar Lameh şi-a pierdut răbdarea şi a plecat în căutarea lui.

2. El a străbătut în lung şi în lat munții, dar nu a descoperit nici o urmă a celui pe care îl căuta. Drept urmare, a trimis mesageri în toate direcțiile, inclusiv în regiunile de la şes.

3. Toate eforturile sale au rămas însă în zadar, căci Enoh nu se mai afla printre pământeni.

4. Atunci, Lameh şi puținii părinți patriarhi care mai erau în viață şi-au dat seama că Enoh a murit. De aceea, Lameh i-a întrebat pe toți cei pe care îi cunoştea dacă ştiu ceva de Enoh.

5. Cu toții au ridicat însă din umeri, mărturisindu-i că nu l-au mai văzut pe Enoh de la ultimul Sabat.

6. Toate aceste căutări au durat un an întreg, dar nimeni nu i-a putut furniza lui Lameh un indiciu cât de mic referitor la ceea ce s-a întâmplat cu Enoh.

7. Lameh de la şes şi-a propus şi el să întreprindă o amplă acțiune de căutare, dar tocmai când era pe punctul de a trimite nu mai puțin de 10.000 de mesageri, Domnul i-a vorbit:

8. „Nu-i imita pe nebunii din munți în eforturile lor zadarnice! Ascultă-Mă, Eu l-am chemat pe Enoh la Mine, cu tot cu trup, nu doar cu sufletul şi cu spiritul lui, aşa cum i-am promis! De aceea, oricât de mult l-ai căuta pe acest pământ, nu îl vei găsi! Mai bine trimite doi mesageri şi anunță această veste pe înălțimi, pentru ca toți copiii Mei – care parcă şi-au pierdut mințile – să afle ce s-a întâmplat cu Enoh!”

9. Atunci, Lameh a renunțat la proiectul lui grandios de căutare şi s-a limitat să trimită doi mesageri în munții sacri pentru a le transmite părinților patriarhi informația primită de la Domnul.

10. Când Lameh cel din înălțimile sacre a aflat vestea, şi-a ieşit de tot din minți. La fel s-a întâmplat şi cu ceilalți părinți patriarhi. Presentimentul general că nimeni nu îl va mai vedea vreodată pe Enoh în

viață se adeverea astfel, şi peste toate, nu exista un înlocuitor pentru funcția de mare preot.

11. Atunci, Lameh a luat cuvântul în fața celorlalți: „Ascultați-mă, frați şi copii, precum şi voi, ceilalți patriarhi dintre puținii care am mai rămas pe acest pământ! Acum ştim că Domnul l-a chemat la El inclusiv pe Enoh, pe care l-am căutat în zadar timp de un an, având în vedere că l-a ucis şi pe el, aşa cum a făcut cu toți ceilalți!

12. Între timp, nu a numit un alt mare preot, fapt care mi se pare chiar mai straniu decât moartea în sine a lui Enoh! La drept vorbind, Enoh m-a binecuvântat înainte de a ne părăsi pentru totdeauna, dar nu pot considera în nici un caz această binecuvântare ca pe o nominalizare în funcția pe care a deținut-o el. De aceea, această funcție va rămâne vacantă începând din acest moment!

13. Cei dintre voi care vor dori să mai respecte Sabatul, pot să o facă; dar cei care nu mai doresc acest lucru nu au decât să procedeze aşa cum cred de cuviință! Căci eu sunt de părere că atunci când la capătul drumului nu te aşteaptă altceva decât moartea, orice atitudine este la fel de bună!

14. Domnul poate face orice doreşte; în ceea ce mă priveşte, eu nu am de gând să mai fac mare lucru, de dragul morții care mă aşteaptă la sfârşit.

15. Lăsați toate pământurile în paragină şi încetați să vă mai reproduceți. Nu mai însămânțați solul şi acoperiți-vă ochii, pentru a nu mai vedea această lume amăgitoare. Toată lumea să îşi aştepte sfârşitul apropiat! Nu ne vom atinge scopul decât atunci când acesta ne va fi acordat!

16. Frumoasă perspectivă pentru nişte ființe libere să gândească! – Vă propun aşadar să luăm împreună decizia să depopulăm acest pământ! Dumnezeu nu are decât să îi ucidă pe toți cei pe care îi va alege! Sper că ați înțeles ce doresc să vă spun: trebuie să depopulăm acest pământ!”

Capitolul 119

Copiii înălțimilor sacre refuză să mai procreeze. Avertismentul Domnului adresat lui Lameh, care îi răspunde prin reproşuri

(16 septembrie 1843)

1. Discursul lui Lameh a fost aprobat cu entuziasm de locuitorii înălțimilor sacre, care îi împărtăşeau întru totul punctul de vedere. Foarte puțini au mai rămas credincioşi ordinii aflate încă în vigoare în acea epocă. Chiar şi aceştia îşi doreau cu ardoare să fie eliberați cât mai curând posibil de această lume complet aberantă.

2. În ceea ce priveşte actul procreaţiei, acesta a încetat complet pe înălţimile sacre timp de aproape 30 de ani. După scurgerea acestui interval de timp, când amărăciunea lui Lameh s-a mai risipit puţin, Domnul l-a chemat într-o seară afară şi i-a vorbit dintr-un nor de foc:

3. „Lameh, Lameh, îmi pui răbdarea la grea încercare!

4. Cu mult timp în urmă, când ţi-am ieşit în întâmpinare pe drumul din pădure care separa septentrionul de occident, unde erai însoţit de părinţii tăi, pe când încercai să te apropii cu teamă de patriarhii care îi invitau pe oameni la marea sărbătoare a Sabatului, întrucât nu aveai permisiunea lor, - ai fost cuprins de o mare bucurie, plină de recunoştinţă, căci am acţionat atunci ca un mediator între tine şi părinţi. Ai descoperit atunci în Mine un prieten mai devotat decât oricine altcineva şi ai fi fost gata să te arunci în foc de dragul Meu, deşi nu ştiau încă cine sunt.

5. Mai târziu, când M-ai recunoscut, inima ta s-a aprins de o iubire încă şi mai arzătoare, la fel ca un minereu incandescent!

6. Cu ce ţi-am greşit acum? Nu acţionez Eu exact aşa cum v-am învăţat Eu Însumi, demonstrându-vă tuturor, dincolo de orice putinţă de tăgadă, că acest lucru este absolut necesar de dragul Vieţii eterne a spiritului? Constat însă că nu mai vrei să ţii deloc cont de cuvintele Mele, acţionând ca şi cum aş fi pentru tine un străin şi fiinţa cea mai inferioară din această lume materială, sau din cea a spiritelor!

7. Cum ar trebui să înţeleg comportamentul tău, Eu, Dumnezeul, Creatorul şi Părintele tău? Chiar doreşti să Mă sfidezi pe Mine, Cel Atotputernic? Vrei să te sfădeşti cu Mine, demonstrându-Mi puterea pumnilor tăi?

8. Ar fi suficient chiar şi cel mai mic suflu al Meu pentru ca întreaga creaţie să dispară pentru totdeauna, şi tu odată cu ea! – Vorbeşte! Ce doreşti de la Mine? – Chiar crezi că Eu am datoria să te ascult pe tine, şi nu invers? – Haide, vorbeşte şi spune-Mi ce aştepţi de la Mine!”

9. Lameh i-a răspuns: „Doamne, nu mă îndoiesc nici o clipă de atotputerea Ta, dar am început să mă îndoiesc în ceea ce priveşte iubirea şi fidelitatea pe care ni le-ai promis! Nu înţeleg cum ai putea avea intenţii bune faţă de noi, creaturile Tale şi copiii Tăi, în condiţiile în care nu pari să ai altă plăcere decât aceea de a ne ucide!

10. Aş prefera să sufli asupra mea şi să mă faci să dispar astfel pentru totdeauna, în loc să mă forţezi să trăiesc atât de mult timp pe acest pământ blestemat, unde nu ai altceva de făcut decât să munceşti din greu, numai pentru a fi ucis în final de Tine!

11. Tu spui că: ‚Numai trupul trebuie să moară; în ceea ce priveşte spiritul, acesta va continua să trăiască’, dar eu îţi răspund: ‚La ce-mi foloseşte un asemenea schimb, atât timp cât trebuie mai întâi de toate să mă obişnuiesc să trăiesc într-un corp carnal? După ce ne-am obişnuit să trăim în acest trup, prinzând chiar gustul acestei vieţi, Tu vii în secret şi distrugi

această primă viață pe care ne-ai dăruit-o, înlocuind-o cu o altă viață, care nu are cum să fie cu nimic mai bună decât precedenta, şi totul după bunul Tău plac!'

12. Văd că tare mult îți mai plac schimbările! De aceea, mi-am pierdut încrederea în Tine!

13. Haide, suflă asupra mea cu toată atotputerea Ta şi pune chiar acum capăt acestei existențe mizerabile pe care mi-ai dăruit-o! Nu mă mai chema apoi niciodată la viață! Fie ca distrugerea mea să fie pentru Tine un motiv etern de glorie! O viață care nu are alt scop decât schimbarea continuă este cel mai rău dintre blestemele care pot cădea asupra unei creaturi, iar plăcerea pe care acest lucru i-o provoacă Celui care a creat-o reprezintă pentru ea o povară insuportabilă!"

Capitolul 120

Mustrarea gravă a Domnului adresată lui Lameh. Spiritul lui Enoh şi cel al lui Adam depun mărturie asupra Vieții eterne

(18 septembrie 1843)

1. După ce Lameh a terminat de vorbit, norul de foc a coborât către sol. Domnul a apărut în fața lui Lameh într-o formă vizibilă şi i-a spus cu gravitate:

2. „Lameh, Lameh! Dă-ți seama Cine se află în fața ta şi Cine îți vorbeşte!

3. Cum au procedat Enoh şi Methuselah pe vremea când nu erai decât un copil obraznic? Îți reamintesc eu: au fost nevoiți să se folosească de băț pentru a te cuminți!

4. De ce crezi că au procedat astfel? Oare erau părinții mânați de o mânie distrugătoare, sau de o mare iubire față de tine?

5. Văd că îmi răspunzi fără să vrei: ‚Părinții au acționat astfel mânați exclusiv de marea iubire pe care le-o purtau copilului lor; dacă nu ar fi acționat în acest fel, aş fi crescut ca un animal sălbatic şi aş fi devenit un monstru!'

6. Concluzia la care ai ajuns este cât se poate de justă. – Crezi tu oare că Eu sunt un Părinte mai puțin echitabil şi mai puțin înzestrat cu iubire decât Jared, Enoh şi Methuselah?

7. O, crede-Mă, ei nu erau decât părinții tăi trupeşti, pe care ți i-am dăruit pentru a te educa, inclusiv cu ajutorul pedepselor! Eu sunt însă şi rămân de-a pururi unicul şi cel mai drept Părinte, dat fiind că te-am creat din propria Mea substanță, după care te-am educat personal, lăsându-ți întreaga libertate a spiritului tău. În calitatea Mea de Părinte unic şi autentic, nu te-

am pedepsit nici măcar o singură dată, cu toată exuberanța stupidă de care ai dat dovadă nu de puține ori în fața Mea!

8. Iată, la baza acestui comportament a stat întotdeauna iubirea Mea infinită, răbdarea şi compasiunea Mea față de tine!

9. Acum însă, când constat că ai devenit atât de reticent în ceea ce Mă priveşte, cred că a sosit timpul să iau în mână bățul pentru a te trata aşa cum meriți, pe tine şi pe semenii tăi, aşa cum trebuie să procedeze orice Părinte drept cu copiii pe care îi iubeşte mai presus de orice.

10. Înainte de asta însă, aş dori să-ți arăt în ce constă existența sublimă a celor pe care i-am chemat înapoi la Mine, pentru a-ți da astfel seama până în profunzimile ultime ale ființei tale ce soartă le rezerv Eu copiilor Mei, pentru eternitate!

11. În continuare, îți voi demonstra că sunt capabil inclusiv să îmi pedepsesc – de dragul mântuirii lor – copiii care nu doresc să se supună şi care îmi ignoră în mod voluntar bunele intenții paterne, pline de iubire, făcându-i să îngenuncheze în țărâna acestei realități amăgitoare. Îți voi demonstra că pot continua să îi pedepsesc pe cei mai rebeli dintre ei pentru totdeauna, întru spirit, atât timp cât nu vor accepta să recunoască faptul că Eu sunt Părintele lor preaplin de iubire şi Dumnezeul lor, în toată sfințenia Lui intangibilă.

12. Iar acum ridică-ți privirea şi spune-Mi ce vezi!"

13. Lameh şi-a ridicat privirea şi i-a văzut pe toți cei decedați.

14. Enoh a coborât atunci din cer, în fața lui Lameh, şi i-a spus: „Smintitule, atinge-mă şi convinge-te că trăiesc pentru eternitate, şi că nimic nu va putea schimba vreodată această existență eternă de care mă bucur acum!"

15. Lameh l-a atins pe Enoh şi a descoperit astfel că acesta din urmă a rămas acelaşi, aşa cum îl cunoştea pe timpuri, cu singura diferență că acum emana o perfecțiune spirituală celestă care corespundea unei vieți absolut perfecte.

16. În continuare, i s-a dat posibilitatea să se convingă în mod repetat de acest lucru, punând mâna pe toate celelalte spirite.

17. Adam i-a spus: „Lameh, eliberarea de corpul carnal atât de greu, în care spiritul este pus la încercare, reprezintă cea mai mare binecuvântare pe care ne-o poate acorda Tatăl nostru ceresc! Ar trebui să te bucuri, nu să te plângi de acest lucru!

18. Chiar dacă moartea trupului pare greu de acceptat de către ochii tăi trupeşti, te asigur că în ochii celui chemat de iubirea Tatălui ea apare ca o fericire supremă!

19. Iată: tu ai fost conceput ca urmare a desfătării şi a iubirii celor doi părinți ai tăi. Atunci când spiritul tău va părăsi greul corp carnal şi va

renaşte într-o viață perfectă, sublimă, plină de forță, activă, a cărei frumusețe nu poate fi comparată în nici un fel cu senzațiile terestre, vei trăi aceeaşi desfătare şi aceeaşi iubire pe care le-au simțit părinții tăi, dar duse la apogeu!

20. Tot ce ai început să întreprinzi pe pământ vei definitiva ca spirit în sfera eternă a lumii spirituale. Acesta este motivul pentru care nu trebuie să fii leneş atât timp cât trăieşti pe acest pământ, căci nici cel mai mic fir de nisip pe care îl atingi acum nu se va pierde!

21. Cel care afirmă acum în fața ta acest lucru, cu toată siguranța, sunt eu, Adam, părintele tău primordial! Încearcă să înțelegi ce ți-am spus. Amin".

Capitolul 121

Contactul lui Lameh cu spiritele ajunse în lumea de dincolo continuă. Lameh se întoarce la 180 de grade şi se căieşte. Discursul plin de iubire al Tatălui referitor la pedeapsă. Lameh este numit înlocuitorul lui Enoh

(19 septembrie 1843)

1. Lameh a continuat astfel să se întrețină cu Seth, cu Eva şi cu alte spirite, venite fie din cele patru regiuni ale înălțimilor, fie din profunzimi. El s-a putut convinge astfel, deopotrivă vizual şi prin simțul atingerii, că viața spiritului după părăsirea corpului fizic reprezintă o realitate perfectă.

2. După ce s-a convins până în profunzimile ultime ale sufletului său de acest lucru, el a început să reflecteze asupra modului injust şi inechitabil cu care L-a tratat pe Domnul şi Părintele întregii creații, dându-şi seama cât de greşite şi de aberante fuseseră gândurile şi deciziile sale.

3. De aceea, el a căzut la picioarele Domnului şi i-a spus, cu inima plină de mustrări de conştiință: „O, Dumnezeule, Doamne şi Părinte etern, îmi dau acum seama cât de mult am greşit în fața Ta!

4. Am fost orb şi am crezut că pot să mă iau la harță cu Tine! În marea mea nebunie, am dorit să fixez limite activității Tale, care reprezintă în sine iubirea cea mai înaltă! Am dorit să depopulez acest pământ şi să fac să dispară rasa umană!

5. Această atitudine nedreaptă s-a datorat ranchiunei care a crescut în mine din cauza despărțirii de cei pe care îi iubeam, deopotrivă dintr-o veche obişnuință şi dintr-o iubire veritabilă. Dacă i-aş fi iubit aşa cum ne-ai învățat Tu, nu aş fi putut simți niciodată vreo stare de ranchiună față de Tine, ştiind că le-ai pregătit tuturor o fericire atât de mare prin iubirea Ta părintească.

6. O, Dumnezeule, Doamne şi Părinte etern, îmi dau seama acum în ce măsură merit să fiu pedepsit de Tine! De aceea, consider un act de

dreptate absolută să o faci cu cea mai mare severitate! Da, fă să sufere fără milă acest trup, Doamne, în acord cu voința Ta preasfântă, dar nu lăsa spiritul meu să piară complet!”

7. Atunci, Domnul i-a răspuns lui Lameh: „Ridică-te, fiul Meu! Chiar poți să crezi că Eu, Părintele tău preasfânt şi preaplin de iubire, aş putea avea vreodată plăcerea de a-Mi pedepsi copiii?

8. Crede-Mă: fiecare lovitură pe care ți-aş da-o ar provoca inimii Mele o suferință egală cu cea pe care ar simți-o trupul tău!

9. Ai şi tu un fiu, pe care îl iubeşti mai mult decât propria-ți viață. Încearcă să îl loveşti atunci când este neascultător şi vei vedea că vei suferi mai mult decât el.

10. Când va sosi momentul să îl pedepseşti, numai gândul de a-i provoca o suferință îți va face rău; iar dacă fiul tău va începe să plângă după prima lovitură acordată, chiar dacă nu i-ai administrat decât o lovitură foarte slabă, crezi tu că vei avea inima să îl loveşti a doua oară?

11. Fiul tău va uita în scurt timp durerea pe care a simțit-o, iar iubirea ta părintească îl va împăca imediat cu tine, dar cât timp îți vei repeta tu în sinea ta, cu amărăciune: ‚Fiul meu a devenit ascultător, dar ce nu aş da să nu îl fi lovit niciodată’?

12. Astfel ai acționa tu, în calitatea ta de om înzestrat cu o inimă! – Cum altfel crezi că aş putea proceda Eu, Dumnezeul şi Părintele tău autentic? De aceea, nu am să te pedepsesc în nici un caz, ci dimpotrivă, am să te binecuvântez!

13. Totuşi, doresc să-ți spun un lucru: gândeşte-te că acest pământ îmi aparține! De aceea, lucrați cu toții pentru bunăstarea temporară a copiilor Mei care vor veni după voi. Dați naştere unei noi descendențe şi înmulțiți-vă, căci multe spirite sunt încă prizoniere ale materiei, aşteptându-şi nerăbdătoare eliberarea!

14. Te numesc acum înlocuitorul lui Enoh şi îți cer să repari răul pe care l-ai comis! Amin”.

Capitolul 122

Legământul lui Lameh de a restabili străvechea ordine divină. Avertizarea Domnului cu privire la prezența Şarpelui în trupul femeilor. Domnul şi preafericiții dispar. Adunarea bătrânilor

(20 septembrie 1843)

1. După aceste cuvinte, Lameh i-a promis solemn Domnului că va face tot ce îi va sta în puteri pentru a restabili străvechea stare de lucruri, cu

ajutorul Lui, şi că va veghea pentru ca această ordine să fie respectată de întreaga populație.

2. Domnul i-a spus însă lui Lameh: „Fă tot ce îți va sta în puteri, dar nu forța pe nimeni! Îți reamintesc că oamenii sunt foarte încăpățânați!

3. Ai mare grijă ca Şarpele să nu îți joace o festă, căci el a început deja să pregătească trupurile fetelor de la şes, făcându-le delicate şi apetisante!

4. De aceea, previne-i pe copiii Mei că trebuie să se ferească de vizitele prea frecvente ale locuitorilor de la şes, dacă nu doresc să cadă în capcana care li se pregăteşte!

5. Şi ai mare grijă la ceea ce îți voi spune în continuare:

6. Când vei vedea că trupul feminin devine din ce în ce mai gras, mai alb, mai delicat şi mai planturos, că femeile se plimbă cu fața şi cu capul descoperite, cu pieptul şi cu mâinile goale, că vor alerga după bărbați într-un mod desfrânat, că mamele îşi vor pregăti şi îşi vor împodobi chiar ele fiicele, punându-le să defileze zi şi noapte pentru a-i atrage pe bărbați în mrejele lor prin intermediul acestei străluciri exterioare care reprezintă cea mai malefică invenție a lui Satan, menită să îi supună pe bărbați farmecelor femeilor, să îi împingă să le ia de soții sau cel puțin să le închirieze contra unui preț ruşinos, – Lameh, ascultă cu cea mai mare atenție ceea ce îți voi spune în continuare! –, atunci când femeia se va ridica mai presus decât bărbatul, încercând să-l domine, şi chiar va reuşi să facă acest lucru, fie prin intermediul farmecelor trupeşti cu care a înzestrat-o Satan, fie cu ajutorul comorilor şi bogățiilor acestei lumi, fie ajutată de faptul că aparține unei clase sociale mai înalte şi unei descendențe superioare, atunci când întreaga tagmă feminină, care ar trebui să se supună în fața bărbaților, îi va privi pe aceştia cu superioritate şi cu dispreț, strigând în gura mare: ‚Puah! Ce miros fetid emană acest individ de joasă speță! Cât de urât este! Cât de dezgustătoare este înfățişarea lui! Să dispară din fața mea acest cerşetor oribil!' – atunci, ascultă-Mă bine, Lameh –, vei şti că Şarpele a devenit stăpânul acestei lumi, pe care o va domina fără ruşine prin intermediul sexului feminin, care îi este caracteristic!

7. În acel moment –, ascultă-Mă bine, Lameh –, voi abandona această lume şi o voi lăsa în puterea celui căruia va ajunge să i se închine! Voi blestema atunci toate creaturile de pe acest pământ! Îmi voi astupa urechile pentru a nu mai auzi gemetele îngrozitoare ale locuitorilor acestui pământ şi pentru a nu Mi se mai face milă de teribilele suferințe prin care vor trebui să treacă! La momentul potrivit, voi trimite judecata Mea asupra tuturor trupurilor vii de pe acest pământ şi îmi voi revărsa mânia asupra întregii lumi şi asupra tuturor creaturilor care trăiesc în ea!

8. Adevăr îți spun: lumea a făcut deja un pas foarte mare către propria ei pierzanie! De aceea, du-te şi anunță-le tuturor ceea ce ți-am spus acum, şi cere-le să se pocăiască! În caz contrar, veți apuca tu însuți şi fiul

tău o bună parte a acestor schimbări şi consecinţele lor, după ce Mă voi îndepărta complet de acest pământ!

9. Ascultă cu atenţie aceste cuvinte şi devino slujitorul Meu credincios! Amin”.

10. După care norul arzător a dispărut, şi odată cu el imaginea Domnului şi a spiritelor trecute în lumea de dincolo.

11. Absorbit în gândurile sale grave, Lameh s-a întors acasă şi le-a povestit membrilor familiei sale tot ce i-a spus Domnul.

12. Chiar a doua zi, el i-a adunat pe bătrâni şi le-a relatat cuvintele Domnului şi tot ce s-a întâmplat în timpul viziunii pe care a avut-o.

Capitolul 123

Mesajul lui Lameh adresat popoarelor nu are succes decât pe jumătate. Mânia lui şi cuvintele de consolare ale Domnului

(21 septembrie 1843)

1. Auzind relatarea lui Lameh, bătrânii adunaţi şi-au dat imediat seama de adevărul conţinut de aceasta. Ei s-au despărţit apoi cu inimile bucuroase şi pline de o credinţă renăscută şi s-au îndreptat fără să mai întârzie către popoarele din cele patru regiuni, cărora le-au anunţat mesajul primit, în care credeau cu cea mai mare convingere.

2. Ca urmare a efortului lor, foarte mulţi locuitori s-au convertit din nou la dreapta credinţă. Totuşi, nu puţini au fost şi cei care au rămas sceptici, spunându-şi în sinea lor: „Dacă ar exista într-adevăr o lume de dincolo, nu vedem nici un motiv pentru care Domnul nu ne-ar revela-o la rândul nostru, aşa cum a făcut cu Lameh, de vreme ce suntem egali cu el şi descindem din Adam la fel ca şi el.

3. Noi credem mai degrabă în existenţa unui Dumnezeu nemilos, care ne guvernează după bunul Său plac, iar acest lucru ne este suficient; ce rost mai are să vină acum cu noi ameninţări?

4. Dacă tot vom sfârşi în ţărâna din care ne-am născut, această credinţă ar trebui să fie suficientă! Ar fi stupid ca o fiinţă umană înzestrată cu raţiune să se teamă încă şi mai mult de acest Dumnezeu care nu ne-a creat decât pentru a ne supune în final morţii!

5. Deviza noastră este: ‚Mănâncă şi bea, şi trăieşte această perioadă penibilă în care trebuie să rămâi pe pământ în maniera cea mai agreabilă cu putinţă!’ Cât despre ceea ce se va întâmpla într-o manieră mistică şi nesigură după moartea corpului fizic, nu avem nici cea mai mică garanţie că afirmaţiile lui Lameh ar fi adevărate!

6. Dacă este adevărat ceea ce ne povestiți voi, să ne reveleze şi nouă Iehova aceste lucruri, aşa cum a făcut în cazul lui Lameh, căci şi noi suntem ființe umane, la fel ca şi el. Dacă Iehova nu va face acest lucru, nu mai dorim să avem ceva de-a face cu El!

7. În ceea ce vă priveşte pe voi, cei pe care ni i-a trimis Lameh, şi nu Dumnezeu Însuşi, puteți crede orice doriți! Oricum nu ne pasă! Din perspectiva noastră, convingerile voastre utopice nu au nici cea mai mică semnificație!

8. Sfârşitul ne va revela tuturor misterul întâmplărilor pe care le-am trăit pe acest pământ şi vom vedea atunci dacă viața continuă sau dacă vom înceta să mai existăm pentru eternitate, dispărând pentru totdeauna!

9. În ceea ce priveşte avertismentul vostru referitor la fetele de la şes, ne vine să râdem! Acolo trăiesc cele mai frumoase femei din lume, pe care le putem obține cu cea mai mare uşurință, aşa că ar trebui să fim căzuți în cap să nu profităm de acest lucru! Căci aceasta este singura desfătare reală pentru un bărbat ajuns în această lume stupidă!

10. Dacă acest lucru îi displace lui Iehova, nu are decât să schimbe această stare de lucruri, dar atât timp cât ne va lăsa să trăim în acest fel, ar trebui să fim nebuni să ne lipsim de această mică plăcere care ne mai rămâne în această viață, şi totul pentru nimic, ba chiar pentru de trei ori nimic!

11. De aceea, plecați de aici, mesageri creduli ai lui Lameh, şi pe viitor scutiți-ne de prezența voastră, căci ştim mai bine decât voi ce avem de făcut!”

12. Din păcate, acestea erau fructele comportamentului lui Lameh din timpul revoltei sale care a durat 30 de ani!

13. Auzind relatările mesagerilor, Lameh s-a simțit exasperat şi nu a ştiut ce să facă în continuare.

14. Dar Domnul i-a vorbit astfel: „Lameh, aminteşte-ți ce ți-am spus: nu forța pe nimeni! Mai presus de orice, fii atent la ce îți voi spune în continuare:

15. Cine vrea să vină la Mine, să vină, dar cine doreşte să fie lăsat în pace trebuie lăsat să meargă acolo unde doreşte. Mai devreme sau mai târziu, el se va întoarce cu siguranță la noi, iar atunci îi vom spune câteva vorbe care îl vor atinge la inimă şi pe care nu le va uita întreaga eternitate!

16. Aşa să fie! – În ceea ce priveşte dorința bărbaților față de femeile de la şes, cei care doresc nu au decât să îşi ia câte o soție din rândul acestora, dar noi doi vom avea grijă ca ei să nu mai poată apărea vreodată pe culmile munților însoțiți de soțiile lor!

17. De aceea, linişteşte-te şi rămâi de-a pururi în iubirea Mea, împreună cu toți cei drepți! Amin”.

Capitolul 124

Discursul Domnului referitor la natura celor credincioşi şi a celor necredincioşi. Incorigibilitatea celor însetaţi de distracţii

(22 septembrie 1843)

1. Lameh i-a mulţumit Domnului din profunzimile fiinţei sale pentru această învăţătură, după care L-a întrebat dacă nu ar fi cazul să îi strângă pe cei rămaşi credincioşi într-un mic cerc în jurul lui.

2. Dar Domnul i-a spus: „Lasă lucrurile aşa cum sunt, căci adevăratul credincios va rămâne constant chiar şi în mijlocul unei generaţii care nu se gândeşte la nimic altceva decât la distracţii şi care M-a uitat cu desăvârşire!

3. Dacă cineva nu are o credinţă autentică în inima lui, nu-i va folosi la nimic să se afle într-un cerc restrâns al adepţilor Mei şi nu va obţine niciodată în acest fel Viaţa eternă!

4. Atât timp cât se va afla printre *credincioşii* Mei, va lăsa impresia că face parte din rândurile lor, dar de îndată ce va ajunge printre *necredincioşi* se va grăbi să facă exact ce fac aceştia.

5. Dacă va discuta cu *tine,* nu va spune altceva decât ceea ce ştie că doresc să audă urechile tale, dar atunci când se va afla în compania celor necredincioşi nu se va mai opri din bârfe răutăcioase şi mondene.

6. Iată, aşa procedează cei frivoli şi uşuratici, care oscilează cu cea mai mare uşurinţă între Dumnezeu şi moarte, nefiind atraşi în nici un fel de viaţa spirituală care ar putea determina încolţirea seminţei Cuvântului Meu viu în inima lor. Ei nu dispun de căldura spirituală necesară pentru ca sămânţa Cuvântului Meu, în care sălăşluieşte de-a pururi Viaţa eternă, să ajungă la maturitate şi să se manifeste ca o forţă activă. Ei nu dispun de aceste calităţi pentru că nu doresc să dispună, căci inconştienţa în care trăiesc li se pare infinit mai distractivă decât o viaţă ferm orientată către graţia Mea.

7. Revenirea pe calea cea dreaptă a acestor fiinţe nu este numai foarte dificilă, dar reprezintă practic o imposibilitate absolută, căci ei sunt imediat de acord cu toată lumea, indiferent de circumstanţele exterioare.

8. Dacă vrei să scoţi la iveală răul din ei, nu ai decât să îi pui în mijlocul celor răi. Dacă vrei să fie veseli, nu ai decât să îi pui în compania unor oameni care se distrează. Dacă vrei să scoţi la iveală binele din ei, tot ce trebuie să faci este să îi aşezi în mijlocul unor oameni buni, iar dacă vrei să scoţi la iveală înţelepciunea lor, nu ai decât să îi pui în mijlocul unor înţelepţi.

9. Dacă rămân însă singuri, ei încep să se simtă disperați şi să se plictisească de moarte!

10. De ce se întâmplă acest lucru? – Pentru că nu dispun de nici un fel de Viață în inima lor, nefiind altceva decât sclavii distracțiilor lor.

11. Promisiunea unei distracții îi poate face să desfăşoare o activitate intensă o anumită perioadă de timp, dar dacă îi vei ține timp de trei zile într-un cerc restrâns în care nimeni nu se distrează, vor afişa încă din prima zi o mină cât se poate de dezamăgită. În a doua zi vor începe să crâcnească, iar în a treia zi se vor revolta pe față împotriva ta sau o vor lua la fugă.

12. Căci deviza pe care o au înscrisă în inima lor sună astfel: ‚Suntem dispuşi să lucrăm, dacă este absolut necesar, dar munca noastră trebuie să ne facă plăcere, iar după ce se termină trebuie să urmeze neapărat o distracție pe cinste! Dacă ni se refuză această distracție, nu avem de ce se fim recunoscători pentru felul în care suntem tratați! Avem nevoie de amuzament cu orice preț!'

13. Dacă vei construi o sală de spectacole, poți fi convins că vor veni în fiecare zi pentru a-şi delecta simțurile, întrucât sunt atraşi de evenimentele mondene la fel ca musca de o bucată de carne stricată. Dacă nu le oferi însă nici o distracție, nu trebuie să crezi că te vor vizita vreodată!

14. Ei sunt dispuşi să îmi asculte chiar şi cuvântul Meu, dar numai atât timp cât îşi vor găsi o plăcere oarecare în el. Oricum, nu vei descoperi niciodată un grăunte cât de mic de voință de a lăsa cuvântul Meu să se dezvolte în inima lor, conducându-i astfel către o activitate în serviciul Vieții eterne.

15. Acest gen de ființe sunt dispuse să facă orice, bine şi rău deopotrivă, cu condiția ca acest lucru să le facă plăcere. Dacă plăcerea nu face parte integrantă din activitatea respectivă, fie ea bună sau rea, aceasta nu îi va interesa deloc.

16. Motivul este cât se poate de simplu: ei nu dispun de o viață proprie, căci au învățat să îşi risipească energia vitală încă din copilărie, din cauza educației aberante primite de la părinți, care nu au reuşit să-i determine să facă vreodată ceva fără să le promită în schimb o plăcere oarecare. Din această cauză, ei nu cunosc valoarea muncii, ci doar pe aceea a distracției, cu prețul renunțării definitive la orice fel de independență, la orice fel de libertate, şi implicit la orice fel de viață personală autentică.

17. De aceea, lasă-i pe cei credincioşi acolo unde se află, căci aceştia nu ne vor abandona niciodată. La fel, lasă-i şi pe cei necredincioşi să facă ce vor, căci aceştia nu ni se vor alătura niciodată!

18. Cât despre cei care zboară din floare în floare, după cum bate vântul, comportându-se la fel ca muştele, lasă-i şi pe aceştia să se instaleze confortabil pe bucata lor de carne. Dacă se vor apropia însă prea mult de hrana noastră, alungă aceste muşte fără a le omorî, căci iarna vieții lor le va da cât de curând lovitura de grație pe care o merită.

19. Nu trebuie să îi judeci însă niciodată pe aceşti oameni, căci ei nu sunt decât nişte umbre aparente, nişte fantome efemere a căror viaţă nu durează mai mult de o zi, după care dispar pentru totdeauna! De aceea, lasă-i să se bucure de plăcerile lor de scurtă durată, căci te asigur că după acestea nu vor mai urma altele!

20. Aceasta este voinţa Mea! Voi, cei credincioşi, cultivaţi cu perseverenţă iubirea Mea, căci atât timp cât veţi rămâne în aceasta, viaţa voastră nu va avea sfârşit! Amin, amin, amin!"

Capitolul 125

Dialogul dintre Lameh şi Metuselah. Cine iubeşte mai mult lumea decât pe Dumnezeu nu este demn de Acesta

(23 septembrie 1843)

1. Revelaţiile Domnului l-au făcut pe Lameh să se scufunde într-o meditaţie extrem de profundă. În final, el s-a îndreptat către părintele Metuselah, care era încă în viaţă, şi i-a împărtăşit cele aflate.

2. Ascultând aceste revelaţii, Metuselah s-a simţit cuprins de o nelinişte vie în privinţa propriei sale Vieţi eterne, căci el îşi spunea în sinea lui: „Dacă aşa stau lucrurile, voi face un pact cu ochii mei să nu mai privească nimic din această lume care să-mi provoace o plăcere cât de mică. De asemenea, îmi voi astupa urechile ca să nu mai audă nici o opinie lumească. Şi totuşi, cea mai mare bucurie pe care o am în această lume sunt copiii mei, alături de credincioasa mea soţie!" Nereuşind să iasă din această dilemă, el a luat cuvântul şi i s-a adresat lui Lameh:

3. „Fiul meu, am examinat cu cea mai mare atenţie cuvintele tale în inima mea şi am constatat că sunt juste. De aceea, am făcut un pact cu ochii mei şi cu urechile mele ca să nu mai vadă şi să nu mai audă nimic din lumea exterioară care ar putea să îmi procure o plăcere cât de mică!

4. Cum trebuie să procedez însă în ceea ce îi priveşte pe copiii mei şi pe credincioasa mea soţie, care reprezintă cea mai mare bucurie a mea în această lume? Trebuie oare să vă binecuvântez pe toţi şi apoi să vă părăsesc pentru totdeauna, din iubire pentru Dumnezeu? Sau trebuie să rămân alături de voi?"

5. Lameh s-a gândit timp de câteva clipe, după care i-a răspuns lui Metuselah, inspirat de Domnul:

6. „Ascultă, tată, acum îţi vorbeşte Domnul, Dumnezeul şi Părintele nostru etern şi preasfânt:

7. ‚Cine iubeşte această lume mai mult decât pe Mine nu este demn de Mine!

8. Părinţii, soţia şi copiii aparţin şi ei lumii exterioare; de aceea, nu ar trebui să-i iubeşti mai mult decât pe Mine, dacă doreşti să fii demn de Mine.

9. De altfel, tot ce vei sacrifica de dragul Meu, îţi voi înapoia înmiit în împărăţia Vieţii eterne!

10. Fiecare trebuie să rămână însă acolo unde se află şi aşa cum este, şi să-Mi sacrifice Mie, în inima lui, tot ceea ce posedă. Dacă va face acest lucru, Eu îl voi privi şi voi deveni una cu el pentru eternitate!

11. Toate bucuriile pe care le va experimenta ca urmare a acestei alianţe cu Mine şi tot ce va face în lumina ei îi vor fi utile pentru Viaţa eternă!

12. Căci Spiritul Meu va fi în el şi îl va transforma în întregime; viaţa lui se va transforma într-o Viaţă eternă, iubirea lui se va transforma într-o iubire autentică, şi chiar lucrurile moarte se vor trezi pentru el la Viaţa eternă, iar plăcerile care vor decurge din ele vor părea juste în ochii Mei, dat fiind că Eu am fost Cel care i le-am dăruit, pentru ca ele să amplifice şi mai mult în el bucuria Vieţii eterne, a iubirii, graţiei şi compasiunii Mele!

13. Dacă rămâne împreună cu Mine, omul poate deschide toate porţile şi se poate bucura de toate plăcerile, căci Spiritul Meu îl va transforma în întregime. În schimb, fără Mine nimeni nu ar trebui să culeagă nici măcar un singur fir de iarbă, căci până şi acesta i-ar putea provoca moartea, deopotrivă trupească şi spirituală, dacă spiritul său se cramponează de ea prin iubirea pe care i-o poartă!'

14. Iată, tată Metuselah, acestea au fost cuvintele Domnului! După ce le-am aflat direct din gura Lui, ne va fi uşor să le transpunem în practică pe acest pământ!

15. Aşadar, nu trebuie să facem nimic altceva decât să rămânem cei care suntem, în locul în care ne aflăm, cu condiţia să îl iubim mai presus de orice pe Dumnezeu şi să-i sacrificăm tot ce ne-a atins vreodată inima, încercând să ne deturneze atenţia de la El. Dacă vom proceda în acest fel, Spiritul lui Dumnezeu va coborî asupra noastră, permiţându-ne să ne bucurăm de tot şi de toate, aşa cum ne-a revelat chiar El ceva mai devreme".

16. Aceste cuvinte l-au liniştit pe Metuselah, dar de atunci el a devenit din ce în ce mai puţin comunicativ, cultivând în permanenţă iubirea faţă de Domnul în inima lui şi dialogând cu Duhul Sfânt care se afla în interiorul lui.

Capitolul 126

Decăderea morală şi spirituală a copiilor de pe înălţimile sacre. Ultimele dorinţe şi moartea regelui Lameh. Tubal-Cain devine succesorul tatălui său

(25 septembrie 1843)

1. Şi astfel, majoritatea celor drepţi au continuat să trăiască retraşi în inimile lor şi izolaţi de lumea exterioară, fără să se mai preocupe deloc de ceea ce făceau fraţii lor, care se orientau din ce în ce mai mult către valorile mondene. De altfel, au procedat foarte corect, căci oricum nu i-ar fi putut ajuta cu nimic.

2. Căci partizanii lumii exterioare au căzut pradă unei încăpăţânări din ce în ce mai pronunţate şi nu era deloc recomandabil să încerci să porţi discuţii spirituale cu ei. Pe de o parte, ei se grăbeau să afirme că ştiu tot ce trebuie să ştie mai bine decât cei credincioşi Mie, iar pe de altă parte dacă aceştia din urmă îndrăzneau să îi contrazică ceva mai energic, se ajungea rapid la lovituri sub centură şi la grosolănii.

3. În scurt timp, aceşti opozanţi au refuzat complet să mai asculte vocea bătrânilor, nemaiacordând nici o atenţie miracolelor pe care aceştia le făceau adeseori sub ochii lor pentru a-i readuce pe calea cea dreaptă.

4. Care credeţi că au fost consecinţele? – Simplu: o decădere totală a lor în capcana senzualităţii!

5. Tinerii plini de forţă şi bărbaţii maturi au început să coboare din ce în ce mai des la şes, unde se bucurau de un mare respect, fiind consideraţi copiii lui Dumnezeu. Ei au găsit acolo numeroase femei de o mare frumuseţe care abia aşteptau să le cadă în braţe şi nu au mai manifestat nici o dorinţă să se întoarcă în munţi.

6. Şi-au luat soţii şi s-au stabilit la şes, unde au construit noi oraşe, din ce în ce mai mari, pe care le-au fortificat cu ziduri puternice, jucând apoi rolul de seniori ai acestei ţări de dimensiuni considerabile. Urmaşii lor, concepuţi cu femeile din această lume de jos, au preluat cu şi mai multă convingere aceste atribuţii de lideri, căci erau robuşti şi umpluţi de un spirit orientat către puterea lumească. Ca să nu mai lungim vorba, erau binecuvântaţi de Şarpe, care i-a înzestrat cu toate atributele specifice acestei lumi exterioare, respectiv cu forţă şi cu brutalitate.

7. Cât despre Lameh de la şes, care mai trăia încă, acesta a fost nevoit să asiste cu tristeţe la comportamentul acestor bărbaţi coborâţi din munţi.

8. Când a simţit că i se apropie sfârşitul – la vârsta de 630 de ani, fapt fără precedent în lumea de la şes – el i-a chemat la el pe copiii săi şi le-a spus:

9. „Copii! Domnul m-a chemat la El, astfel încât pot părăsi în sfârşit această lume care a decăzut atât de mult! Nu va mai trece mult şi voi renunţa la acest corp, care a devenit foarte obosit.

10. Nu trebuie să reacţionaţi însă cu nici un chip în faţa acestei pierderi aşa cum procedează copiii înălţimilor sacre atunci când părintele lor

este chemat la Dumnezeu, dacă nu doriți să împărtăşiți o soartă chiar mai rea decât a lor: îi puteți vedea în fiecare zi fugind din munți pentru a-şi construi aici noi oraşe, luându-şi soții din rândul femeilor noastre şi procreând împreună cu ele copii înzestrați cu dorința de putere lumească, care încep să ne asuprească din ce în ce mai mult popoarele!

11. De aceea, vă sfătuiesc să vă sprijiniți mai mult ca oricând pe credința în Domnul, căci numai puterea Lui a reuşit până în prezent să îi țină la distanță pe aceşti duşmani redutabili ai oraşelor şi ai ținuturilor noastre.

12. Dacă vă veți îndepărta de El, veți deveni imediat sclavii neputincioşi ai acestor seniori ai lumii exterioare!

13. Ascultați cu atenție aceste cuvinte! – Fie ca Spiritul Domnului să vă însoțească pretutindeni, aşa cum m-a însoțit pe mine şi cum mă va însoți de acum înainte de-a pururi! Amin”.

14. La scurt timp, Lameh şi-a dat sufletul şi a fost înmormântat de copiii săi cu toate onorurile. Trupul lui a fost depozitat într-un sicriu din aur, care a fost depus într-un cavou magnific.

15. Locuitorii celor 11 oraşe de la şes au plâns ani de zile după ghidul lor spiritual. Cel care a preluat frâiele puterii de stat a fost Tubal-Cain, care a continuat să meargă pe urmele tatălui său. Dar spiritul său nu era complet liber, fiind măcinat într-o oarecare măsură de o anumită neîncredere.

Capitolul 127

Apariția militarismului pe pământ. Stingerea liniei genealogice a lui Lameh odată cu moartea lui Tubal-Cain. Uraniel devine rege al Hanohului

(26 septembrie 1843)

1. Atât timp cât Hored şi Terhad, gardianul templului, precum şi Mura şi Cural au continuat să trăiască alături de Tubal-Cain, statul Hanoh cu cele zece principate ale sale s-a menținut destul de bine. Autoritățile au început însă să organizeze o anumită linie de apărare militară, pentru a se proteja de triburile coborâte din munți, care erau din ce în ce mai puternice şi care se stabiliseră în vecinătatea oraşelor lor.

2. După ce Tubal-Cain a murit fără să lase nici un moştenitor de sex masculin, ci doar două fiice slabe (întrucât fiii pe care îi procrease cu mult timp în urmă împreună cu Naama erau nişte veritabili idioți, complet incapabili să conducă un popor), nimeni nu a ştiut cine trebuie pus în fruntea statului.

3. Dat fiind că Hored, Terhad, Mura şi Cural au murit înainte de Tubal-Cain, alegerea unui ghid al poporului era cu atât mai dificilă cu cât în

afară de Naama, care era foarte bătrână, şi de cei doi fii ai lui Tubal-Cain, nici un membru al familiei lui Lameh nu mai era în viață.

4. Oamenii i-au căutat pe cei doi frați ai lui Tubal-Cain, dar în zadar, căci şi aceştia muriseră pe undeva, în timpul unei călătorii în jurul pământului, motiv pentru care nici ei, nici descendenții lor nu au putut fi găsiți.

5. Atunci, locuitorii din Hanoh nu au găsit altă soluție decât să trimită mesageri către munții sacri pentru a-i cere un sfat lui Lameh în legătură cu ceea ce trebuiau să facă.

6. Lameh i-a întrebat pe mesageri dacă Naama nu avea nici un descendent al cărui părinte să fi fost Hored.

7. Trimişii au răspuns: „Nu! Nici de sex masculin, nici de sex feminin!"

8. Atunci, Lameh i-a trimis un mesager lui Muthael, aflat în regiunea Levantului, şi l-a rugat să vină până la el.

9. Când Muthael a sosit, Lameh i-a spus: „Frate, tu şi Purista aveți un fiu care a atins deja vârsta de 30 de ani şi care este un înțelept în care sălăşluieşte Spiritul şi forța lui Dumnezeu. Ce-ai spune dacă mi-aş pune mâinile pe el şi l-aş unge ca ghid al popoarelor de la şes? Acolo trăiesc deja circa trei milioane de copii veniți din munți, aşa că nu mi s-ar părea deplasat ca fiul tău, prin care se manifestă grația lui Dumnezeu, să devină conducătorul plin de forță al acestor popoare!"

10. Dar Muthael i-a răspuns lui Lameh: „Frate, ai şi tu un fiu, care este chiar mai plin de înțelepciune şi de grație divină ca al meu! De ce nu l-ai ales pe el?"

11. Lameh i-a răspuns: „Muthael, tu ştii că eu nu acționez decât în conformitate cu directivele lui Dumnezeu şi nu țin nicidecum cont de propriile mele opinii! De vreme ce cunoşti acest lucru, cum îmi poți pune o asemenea întrebare, deşi ştii anticipat că ea nu poate conduce nicăieri?

12. Poți să accepți ce ți-am spus sau nu, dar nu îmi pune întrebări contrare voinței lui Dumnezeu care se manifestă prin mine!"

13. Muthael şi-a dat seama că a comis o greşeală şi l-a rugat pe Lameh să îl ierte. El a trimis imediat după fiul său, care a fost binecuvântat ca ghid al popoarelor de la şes.

14. După ce fiul lui Muthael a fost binecuvântat şi uns ghid, Lameh le-a spus celor doi mesageri: „Iată: Domnul l-a predestinat pe acest tânăr să vă fie ghid, învățător şi conducător! De aceea, vă va urma în oraşul Hanoh, condus de Domnul, şi acolo va face tot ce va fi necesar pentru a vă pune la curent cu voința divină!"

15. Mesagerii au căzut la picioarele noului lor rege, aducându-i astfel primele onoruri cuvenite. Apoi s-au ridicat şi L-au preamărit pe Dumnezeu,

după care s-au întors în oraşul Hanoh în compania acestuia. Toate popoarele de la şes l-au primit cu mare bucurie pe noul suveran, care a fost condus în spațioasa şi magnifica reşedință regală.

Capitolul 128

Hanoheenii le idolatrizează pe cele două fiice extrem de frumoase ale defunctului Tubal-Cain. Uraniel este indecis. Refuzul Domnului. Uraniel se căsătoreşte cu cele două fiice

(27 septembrie 1843)

1. Noul rege se numea Uraniel. Domnia lui a fost satisfăcătoare timp de zece ani, căci în el sălăşluia Spiritul lui Dumnezeu, care îi transmitea în fiecare zi poruncile Acestuia.

2. În tot acest timp, cele două fiice ale lui Tubal-Cain, care înainte avuseseră o constituție foarte slabă, au crescut şi au devenit mai puternice, ajungând la vârsta măritişului. Erau atât de frumoase încât toată lumea se prosterna în fața lor, adorându-le pe față, ca pe nişte divinități, fără să se ascundă în vreun fel.

3. Din fericire, cele două fete erau foarte bine educate şi îi mustrau întotdeauna pe cei care se comportau în acest fel. Acest lucru nu folosea însă la nimic, căci cu cât acestea îşi înmulțeau avertismentele, încercând să-i împiedice pe oameni să le aducă un cult aproape divin, cu atât mai adorate erau, la fel ca nişte zeițe.

4. Cea mai bună dovadă a frumuseții lor este imnul elogios care urmează şi care demonstrează perfect cât de mare era adorația al cărei obiect îl făceau cele două fete care trăiau la curtea regelui Uraniel.

5. Astfel de laude erau cotidiene şi erau rostite încă de la prima oră a dimineții de cel puțin o mie de bărbați care aşteptau în fața castelului. Iată cum suna imnul respectiv:

6. „O, soare, scaldă-te mai întâi în mare, în lacuri, râuri, pâraie şi izvoare, pentru a nu te ridica impur pe cer, murdărind cu razele tale fețele divine ale celor ale căror nume sunt prea sublime şi prea celeste pentru ca noi să îndrăznim să le pronunțăm!

7. Voi, slujitori leneşi ai soarelui care răsare, purificați dimineața cu suflul vostru auriu, pentru ca ochii celor două fiice venite din cerul tuturor cerurilor să nu fie tulburați!

8. O, zori de zi, aveți grijă să nu deranjați aceste fiice ale cerului cu o căldură caniculară sau cu un frig excesiv!

9. Căci fețele acestor fiice ale cerului strălucesc mai intens decât o mie de sori, iar ochii lor luminează mai puternic decât stelele de pe bolta cerească, care sunt nevoite să clipească în fața strălucirii lor!

10. Ce muritor a văzut vreodată stelele de pe cer tremurând, înainte să apară aceste două ființe sublime?

11. Din strălucirea obrajilor lor s-a născut focul aurorei; gura lor reflectă armonia întregii creații, iar bărbia lor face orice ființă vie să viseze!

12. Lumina părului lor aureşte tivul norilor; gâtul lor este sufletul florilor; pieptul lor dă viață pământului, care se aprinde de dor şi dă naştere unor munți de foc ce se înalță către cer, venerând astfel cele două fiice celeste!

13. Brațele lor sunt mai delicate şi mai dulci decât briza cea mai uşoară care se naşte furtiv din crepuscul; corpul lor seamănă cu plenitudinea cerului, iar picioarele lor te trimit cu gândul la razele soarelui de dimineață, care mângâie printre vălurile zorilor câmpurile înflorite.

14. Huhora, huhora, huhora! Fie ca asupra celor două preafrumoase să se reverse de-a pururi venerația noastră, lumina, strălucirea, splendoarea şi măreția!" –

15. Cam aşa sunau omagiile aduse celor două fete dimineața. – Vai însă zilei care se anunța urâtă şi întunecoasă, căci aceasta era blestemată şi insultată de la început şi până la sfârşit, ba chiar lovită cu nişte vergele cu care bărbații loveau cu putere aerul!

16. Acest comportament nelalocul lui continua şi în timpul nopții, de îndată ce răsăreau luna şi stelele!

17. Cele două tinere trebuiau să apară la ferestre cel puțin o dată pe zi, fie dimineața, fie seara, pentru a le da satisfacție adoratorilor înnebuniți. În caz contrar, aceştia începeau să urle până când le sileau să iasă la vedere.

18. Văzând că acest comportament aberant a continuat timp de un an întreg, fără ca adoratorii să dea semne că ar dori să se oprească, Uraniel s-a adresat Domnului şi L-a întrebat ce trebuia să facă pentru a-i pune capăt.

19. Domnul i-a răspuns: „De ce Mă întrebi acest lucru abia acum? Şi cum se face că ți-ai lăsat propria inimă prinsă în mrejele farmecelor trupeşti ale acestor două fecioare?

20. Dată fiind situația, îmi este imposibil să îți dau vreun sfat fără a aduce atingere libertății tale spirituale!

21. Dacă voi alunga aceste fiice ale lumii, oamenii se vor năpusti asupra ta şi te vor strânge de gât. Dacă le voi lăsa să îşi vadă de treabă, poporul se va comporta din ce în ce mai stupid. Dacă ți le dau de soții, veți deveni toți trei, în cel mai scurt timp, obiectul unei venerații divine. Dacă vei opta pentru a fugi înapoi în munți, bărbații se vor lupta între ei de dragul celor două tinere şi se vor ucide unii pe alții din cauza geloziei!

22. În aceste condiții, judecă singur ce pot face Eu! – Mai bine cere-i sfatul inimii tale şi apoi fă aşa cum vei dori! Până una alta, lasă-Mă pe Mine în afara acestui joc; căci Eu sunt sfânt!”

23. Acest răspuns nu a fost tocmai pe placul lui Uraniel, care s-a gândit să fugă în secret însoțit de cele două fete.

24. Cu numai o zi înainte de fuga stabilită, circa o sută de bărbați cu reputație din oraş au venit însă la el şi l-au sfătuit să le ia în căsătorie pe cele două fete.

25. Această propunere l-a încântat pe Uraniel şi pregătirile pentru ceremonia maritală au început.

26. În ziua căsătoriei, Uraniel s-a însurat fără a-şi mai informa tatăl din munți şi fără a-i cere binecuvântarea.

Capitolul 129

Începutul bigamiei în Hanoh. Crearea unui stabiliment destinat înfrumusețării femeilor. Apariția comerțului cu oameni şi a distincțiilor între clase

(28 septembrie 1843)

1. Această căsătorie a mai redus ardoarea bărbaților din Hanoh, având în vedere că cele două fete nu mai erau disponibile pentru nimeni. Pentru a compensa acest gol, ei s-au dedat la alte fapte, mult mai rele: mai întâi de toate, fiecare bărbat care avea poftă de un trup feminin a decretat că are dreptul la două soții, una pentru mâna dreaptă şi alta pentru mâna stângă. Regele a fost incapabil să îi împiedice să facă acest lucru, întrucât supuşii săi i-au declarat că acționează în acest fel în cinstea lui! Drept urmare, regele, al cărui spirit devenise între timp foarte slab, nu a putut face nimic pentru a se opune acestui proiect.

2. Aceasta a fost prima mare nenorocire care s-a abătut asupra domniei sale, ale cărei consecințe spirituale nu pot fi nici măcar evaluate.

3. A doua nenorocire, încă şi mai mare decât prima, s-a abătut asupra oraşului Hanoh ca urmare a faptului că toți aceşti bărbați însetați de plăceri voluptoase doreau să-şi ia soții cât mai frumoase, pentru a-şi cinsti astfel regele! Cum ați spune voi: îşi făceau un titlu de onoare din a-şi lua cele mai frumoase soții!

4. Dat fiind că, din fericire, numărul femeilor frumoase este de regulă mult mai mic decât al celorlalte femei, aceasta fiind inclusiv situația din Hanoh, bărbații au căutat diferite mijloace pentru a le înfrumuseța într-o manieră artificială.

5. Şi cum cine caută sfârşeşte întotdeauna prin a găsi ceva, acesta a fost cazul şi în situaţia de faţă. În cele din urmă, s-a creat un stabiliment destinat în mod special înfrumuseţării femeilor. A fost ridicată o clădire mare, în care puteau intra mii de tinere fete recrutate din întregul oraş, din regiunile rurale şi din celelalte oraşe, încă de la cele mai fragede vârste, respectiv între 12-20 de ani.

6. În această casă, numită „În onoarea regelui", fetele erau hrănite cu mâncăruri dintre cele mai delicate şi cu băuturi dintre cele mai scumpe. Pielea le era masată cu uleiurile cele mai fine. În plus, primeau o educaţie în care nu aflau nimic despre Dumnezeu, la fel cum se întâmplă şi în zilele noastre, în care educaţia religioasă a tinerelor fete în şcoli şi în celelalte instituţii educative este întotdeauna lăsată pe ultimul loc.

7. Unii cititori ar putea obiecta: „Şi ce este atât de rău dacă aceste fete erau trimise într-un astfel de loc?" – Aveţi puţintică răbdare şi veţi afla cât de curând!

8. De bună seamă, bărbaţii care doreau să îşi aleagă două soţii dintr-un astfel de stabiliment trebuiau să plătească un tribut substanţial curatorilor şi directorilor casei. Mai mult, ei aveau datoria să le înlocuiască pe cele două fete cu altele, pentru ca stabilimentul să nu rămână în deficit. Trebuiau de asemenea să le achite noilor fete întregul proces de educaţie şi de înfrumuseţare. În sfârşit, erau nevoiţi să îşi asume angajamentul că nu îşi vor supune niciodată soţiile unei constrângeri oarecare, dat fiind că munca le-ar fi putut distruge frumuseţea.

9. Pentru ca toţi bărbaţii să fie constrânşi să îşi ia soţii exclusiv din cadrul acestor stabilimente, regele a dat un decret prin care nimeni nu mai putea apărea la curte fără o dovadă legitimă care să demonstreze că şi-a luat soţiile din instituţia aflată sub patronajul regal.

10. Aşa s-au născut comerţul cu oameni şi marile diferenţe de clasă, care aveau să divizeze societatea, conducând-o la ură şi la dispreţ reciproc, ale căror consecinţe vor deveni din ce în ce mai evidente în continuare.

11. Toate aceste efecte s-au datorat apariţiei bigamiei, care este fructul iubirii carnale, ale cărei consecinţe spirituale dezastruoase sunt absolut imprevizibile (aşa cum am mai remarcat de câteva ori), întrucât acest tip de iubire îi acordă cea mai mare libertate de acţiune duşmanului Vieţii.

12. De aceea, toţi cei care doresc să rămână pe calea cea dreaptă şi să ajungă la Viaţa eternă trebuie să evite din răsputeri comerţul cu oameni. La rândul lor, femeile nu ar trebui să îi provoace pe bărbaţi dacă doresc să rămână fericite şi să nu fie condamnate!

Capitolul 130

Alte precizări cu privire la casele de înfrumusețare a femeilor. Începutul traficului cu femei

(29 septembrie 1843)

1. În cazul în care vreun cititor ar dori să ştie cât de mari erau efectele pe care reuşeau să le creeze aceste stabilimente asupra femeilor pe care le recrutau, vă reamintesc mai întâi de toate că duşmanul Vieții oamenilor care locuiesc pe pământ nu neglijează nici un detaliu pentru a pune în aplicare astfel de proiecte; pe de altă parte, toată lumea ştie din experiență directă cât de mult îşi poate transforma o femeie înfățişarea exterioară îmbrăcându-se într-un fel sau altul. Câte efecte iluzorii nu pot fi obținute şi câte impresii false nu pot fi create printr-un stil de coafură sau altul, prin îmbrăcarea unor haine din mătase la modă, precum şi prin numeroase alte astfel de instrumente satanice.

2. Dacă rasa umană de astăzi, care este extrem de slăbită, se mai poate lăsa şi la ora actuală atrasă în capcana întinsă de Satan, vă puteți cu uşurință imagina ce se întâmpla în acele timpuri în care bărbații erau încă foarte viguroşi şi înzestrați cu o fantezie mult mai mare decât cei de astăzi, fiind extrem de atraşi de astfel de artificii.

3. Pe de altă parte, dat fiind că inventivitatea oamenilor nu a cunoscut niciodată limite, ea era la fel de dezlănțuită şi în acele vremuri. În fiecare an erau descoperite noi şi noi procedee de înfrumusețare a femeilor. Era suficient ca o fată tânără să nu fie schiloadă (adică să aibă membrele drepte, ceea ce, în acele timpuri, era de departe regula generală) pentru a fi înfrumusețată după dorință.

4. Maeştrii specializați în arta înfrumusețării femeilor obişnuiau să spună: „Orice femeie sănătoasă poate fi cu uşurință îngrăşată astfel încât să i se confere rotunjimile necesare. Pe de altă parte, o rochie care să se suprapună exact peste formele sale va genera un efect care nu poate fi ratat. În sfârşit, dacă fata face dovada unei educații corespunzătoare şi rafinate, orice bărbat aflat în vecinătatea ei se va lăsa prins în mrejele sale".

5. Chiar aşa se petreceau lucrurile. O femeie nu mai avea nici un fel de valoare dacă nu era crescută şi educată la institutul „În onoarea regelui", caz în care se considera dezonorată şi profund umilită!

6. Văzând că aceste sentimente nu le ajută cu nimic, femeile din această categorie făceau presiuni asupra maeştrilor specializați în arta înfrumusețării ca să facă ceva şi pentru ele, în schimbul unei recompense cât mai bune, desigur.

7. Maeştrii artei înfrumusețării, care nu disprețuiau deloc veniturile suplimentare, au acceptat cu dragă inimă această propunere, primind în institutele lor inclusiv femeile mai vârstnice, pe care le puneau la îngrăşat şi le împodobeau într-o manieră de-a dreptul ruşinoasă.

8. Povestea a mers chiar mai departe! Dacă o femeie ajungea să fie suficient de grasă, suprimarea ridurilor ei devenea un joc de copii pentru artiştii noştri!

9. În timp, institutul „În onoarea regelui” a devenit de zece ori mai mare, fapt care atestă consideraţia de care se bucura la acea vreme.

10. În numai 30 de ani, celelalte popoare, devenite între timp tot mai puternice, au aflat şi ele că cele mai frumoase femei se aflau în regatul Hanoh, fapt care le-a determinat să îşi trimită agenţii matrimoniali în oraşul lui Uraniel.

11. Aceştia au fost primiţi chiar de rege, pe care l-au rugat să îi lase să viziteze faimosul stabiliment. Regele a acceptat. Când au văzut superbele femei care defilau prin faţa lor, aceştia au fost cuprinşi de o adevărată nebunie.

12. Li s-a răspuns însă că toate femeile ajunse la maturitate erau disponibile contra unui preţ stabilit.

13. Trimişii s-au grăbit să se întoarcă în ţările lor de origine, unde au povestit ce au văzut. Fără să mai stea vreun pic pe gânduri, o mie de bărbaţi din aceste ţări s-au îndreptat către Hanoh, încărcaţi cu daruri, şi au cumpărat aici două mii de femei.

14. Acesta a fost începutul traficului cu fiinţe umane.

Capitolul 131

Purificarea munţilor sacri. Discursul lui Lameh adresat celor zece mii de femei care se pregăteau să coboare la şes. Tristeţea lui Lameh şi a lui Muthael. Cuvintele de consolare ale lui Noe

(2 octombrie 1843)

1. În tot acest timp, munţii sacri au fost purificaţi într-o măsură considerabilă, căci toţi cei care aveau înclinaţii către rătăcire au plecat la câmpie.

2. În special bărbaţii erau foarte atraşi de această migraţie către pământurile mai joase, din cauza femeilor frumoase care trăiau acolo. Nici nu bărbat care apuca să guste măcar o dată din farmecele acestora nu se mai întorcea niciodată la fraţii şi la surorile sale din munţi, preferând să rămână aşezat comod în braţele femeilor de la şes.

3. Aşa se explică purificarea treptată a munţilor sacri. Din păcate, copiii lui Dumnezeu care trăiau aici au rămas fără veşti de la şes, întrucât, aşa cum spuneam, nici un bărbat plecat acolo nu se mai întorcea înapoi. Această poveste a durat un interval scurt de timp, de circa 50 de ani.

4. Lameh şi Muthael conversau adeseori, întrebându-se ce se întâmplă în regiunile joase. Dat fiind că nu dispuneau însă de nici o informație precisă, erau nevoiți să rămână la simple presupuneri.

5. Căci Domnul nu dorea să le vorbească despre ceea ce se întâmpla la câmpie, iar mesagerii pe care îi trimiteau pentru a afla veşti nu se mai întorceau după ce dădeau de viața confortabilă şi de nenumăratele plăceri pe care li le oferea viața la şes, incomparabile cu condițiile dure de viață din munți.

6. Aşa se face că nici Lameh, nici Noe – care era la acea vreme un bărbat în vârstă de 80 de ani – şi cu atât mai puțin Muthael nu au putut obține nici un fel de veşti din regiunile de la câmpie.

7. Într-o zi, Lameh a adunat zece mii de femei care trăiau fără bărbați în munți şi care luaseră în secret decizia de a-şi căuta bărbații plecați la şes, şi le-a spus cu o voce puternică:

8. „Ce intenționați să faceți? – Ați căzut şi voi în capcana întinsă de Satan?

9. Domnul mi-a vorbit şi mi-a spus: ‚Lameh, nu le împiedica să plece pe cele care M-au uitat, căci atunci când vor ajunge la câmpie, vor obține recompensa credinței lor! Fiecare poate să acționeze după bunul său plac, dar Eu sunt Domnul şi voi acționa la rândul Meu în conformitate cu intențiile Mele!'

10. Iată aşadar ce mi-a spus Domnul în legătură cu voi! De aceea, nu doresc să vă rețin în nici un fel! Cele care doresc să rămână aici din iubire față de Dumnezeu să o facă, iar cele care doresc să coboare la câmpie nu au decât să acționeze aşa cum cred de cuviință.

11. Evenimentele care vor urma ne vor arăta tuturor cu prisosință dacă vor mai putea să se întoarcă la fel de uşor cum au plecat!"

12. Auzind aceste cuvinte, femeile au scos strigăte puternice de bucurie şi au plecat în fugă. Şi-au luat cu ele merinde şi au pornit apoi către câmpie.

13. Atunci, Muthael i-a spus lui Lameh: „Iată unde am ajuns! – Discursul care ar fi trebuit să le convingă să rămână în munți le-a împins pe toate să fugă la şes! Dacă lucrurile vor continua în acest fel, ne vom trezi singuri aici!"

14. Lameh a rămas foarte mâhnit ca urmare a acestei observații.

15. Dar Noe a luat cuvântul şi i-a spus lui Muthael: „Dacă aşa stau lucrurile, nu au decât să rămână astfel! Domnul nu se ocupă decât de copiii Săi, nu şi de cei care îi sunt străini! Oare nu a creat El un cuplu unic la început, cu copiii căruia s-a umplut întregul pământ? De vreme ce noi, cei care i-am rămas credincioşi, suntem ceva mai mulți decât un singur cuplu, sunt sigur că munții vor fi repopulați!"

16. Muthael şi Lameh au fost satisfăcuți de acest comentariu, iar din acel moment nu s-au mai gândit deloc la oamenii de la câmpie. Toate eforturile lor s-au concentrat exclusiv asupra iubirii lui Dumnezeu, din ce în ce mai mult şi mai presus de orice.

17. Din acest motiv, Domnul i-a onorat frecvent cu prezența Lui.

Capitolul 132

Sosirea celor zece mii de femei la şes. Politica comerțului cu ființe umane este încununată de succes

(3 octombrie 1843)

1. Ajunse la circa o oră de mers de oraş, cele zece mii de femei au rămas o vreme pe loc, ca să se odihnească.

2. Ele au ajuns în aceeaşi seară la Hanoh şi s-au campat aici.

3. Cetățenii oraşului, care obişnuiau să se plimbe frecvent prin împrejurimi la căderea serii, au remarcat imediat această invazie de femei aflate pe punctul de a-şi face o tabără şi au alergat să îl informeze pe rege.

4. Uraniel i-a întrebat la ce număr estimau aceste femei.

5. Mesagerii i-au răspuns: „Mare rege, numărul lor este atât de mare încât nu îl putem pronunța! Puse unele lângă altele, aceste femei ar umple mai multe pogoane de pământ, ceea ce nu ni se pare deloc puțin lucru!”

6. Dar regele a dorit să afle mai multe informații: „Nu ştiți de unde provin aceste femei? Cum arată ele? Sunt încă tinere şi cât de cât frumoase?”

7. Mesagerii i-au răspuns: „Mare rege, ne este imposibil să îți răspundem cu precizie! Atât cât ne-am dat seama trecând pe lângă ele, această armată de femei vine din munți şi pare alcătuită mai degrabă din cele mai tinere reprezentante ale sexului lor. Cât despre frumusețea lor, nu ne-am putut face o părere precisă, din cauza întunericului. Am auzit însă numeroase voci extrem de plăcute, ceea ce ne face să credem că printre ele se numără destule fete frumoase!”

8. Regele a fost extrem de satisfăcut de aceste informații şi a spus: „Nobili cetățeni ai oraşului Hanoh! Aşa cum se prezintă lucrurile, cu greu ne-am putea afla într-o situație mai favorabilă!

9. Vom conduce chiar astăzi această armată de femei la institutul nostru de înfrumusețare! Într-un singur an, le vom îngrăşa suficient, iar pielea lor va fi lustruită, după care le vom putea vinde popoarelor străine contra unei averi considerabile. Ştiți foarte bine că aceste popoare îşi trimit reprezentanții cu sutele pentru a cumpăra excelenta noastră marfă!

10. Acum plecați şi avertizați-i pe curatorii institutului de înfrumusețare să ia cât mai curând posibil toate măsurile necesare pentru a se ocupa de acest minunat trofeu!”

11. Mesagerii s-au grăbit să îndeplinească poruncile regelui şi în decurs de numai o oră, două mii de bărbați se îndreptau deja cu paşi grăbiți către tabăra femeilor pentru a le captura, lucru care s-a dovedit cât se poate de simplu chiar şi fără a face uz de arme.

12. De ce credeți că a fost victoria lor atât de uşoară? – Deoarece femeile venite din munți au crezut că sunt întâmpinate de bărbații lor, veniți să le caute, pentru a-şi regăsi soțiile, sau de cei celibatari aflați în căutarea unei logodnice.

13. Fericite la culme, ele au început să jubileze şi s-au aruncat literalmente în brațele bărbaților veniți după ele; ba chiar, dacă se întâmpla ca două femei să nimerească peste acelaşi bărbat, ele ajungeau să se bată între ele pentru a pune mâna pe el.

14. Bărbații le-au tratat pe femei cu cea mai mare deferență posibilă, după care le-au condus fără nici o excepție la stabilimentul binecunoscut.

15. A doua zi, regele şi-a trecut în revistă prada şi s-a declarat în întregime satisfăcut, căci avea în față îndeosebi femei robuste, în marea lor majoritate tinere.

16. De aceea, le-a poruncit profesorilor de la institut să îşi consacre toate eforturile şi întreaga artă pentru înfrumusețarea acestor femei.

17. Într-un an de zile, maeştrii institutului au făcut adevărate minuni, fapt care l-a mulțumit şi mai mult pe rege, cu atât mai mult cu cât femeile respective erau compatrioatele sale, iar profitul care urma să fie obținut de pe urma lor nu avea să fie deloc neglijabil.

Capitolul 133

Consecințele încrucişării dintre femeile venite din munți şi hanoheeni. Inventarea sticlei şi a monedei bătute. Construirea unui zid de apărare în jurul oraşului

(5 octombrie 1843)

1. După circa un an şi jumătate, când femeile au fost considerate suficient de grase, statura lor impozantă le-a plăcut atât de mult hanoheenilor încât aceştia nu au mai fost dispuşi să le dea la schimb. Ei le-au păstrat pentru sine şi le-au oferit în schimbul lor institutului pe propriile lor soții şi fiice, adăugând şi o sumă considerabilă în aur şi în alte obiecte de valoare pentru a contribui astfel la întreținerea lor.

2. În continuare, bărbații din Hanoh au conceput copii împreună cu femeile venite din munți. Aceşti copii erau extrem de frumoşi şi aveau un spirit foarte inventiv, îndeosebi în domeniul mecanicii, al sculpturii, al chimiei şi în o mie şi unul de alte domenii.

3. Principala invenție a acestor copii (după ce au ajuns la maturitate) a fost sticla.

4. Acest fenomen de anvergură a dat oraşului Hanoh o față nouă, fapt care s-a produs într-un interval de timp de numai 30 de ani.

5. Regele, care era din ce în ce mai bogat, a început să bată monedă, considerată un mijloc de schimb cât se poate de comod.

6. În acest fel, comerțul a înflorit în Hanoh, iar oraşul a devenit din ce în ce mai magnific şi mai întins.

7. Exploatarea aurului şi a argintului a contribuit la rândul ei la înflorirea oraşului, cu atât mai mult cu cât regele a dispus placarea în întregime cu aur a palatului său, după care şi-a construit un al doilea palat, de o somptuozitate încă şi mai mare, ornat atât de fastuos şi folosind atâtea artificii artistice şi comori ale naturii încât prinții din epoca actuală (N.ed. 1843) nu ar fi niciodată capabili să construiască ceva similar.

8. În decurs de numai 30 de ani, oraşul Hanoh a căpătat un aspect atât de glorios încât locuitorii celorlalte oraşe erau convinşi că această metamorfoză nu s-ar fi putut face fără ajutorul unor ființe de sorginte superioară. Cum altfel s-ar fi putut transforma un oraş atât de sumbru într-unul atât de strălucitor, de dimensiuni atât de impresionante şi de o măreție atât de inexplicabilă?

9. Pentru a vă face o idee mai clară în legătură cu măreția acestui oraş, trebuie să ştiți că în el existau circa o mie de clădiri suficient de mari pentru a găzdui fără prea mari probleme în interior între 10-15.000 de persoane, - fără a mai vorbi de miile de palate şi case ceva mai mici!

10. Au fost construite de asemenea tot felul de şcoli şi de centre educative, la care îşi trimiteau elevii inclusiv celelalte oraşe, pentru a fi educați în schimbul unor sume considerabile.

11. Sfetnicii lui Enoh, care nu erau deloc lipsiți de viclenia specifică acestui gen de oameni, au remarcat însă în scurt timp că popoarele vecine, care erau la rândul lor foarte puternice, au început să invidieze imensa bogăție a oraşului Hanoh, fapt care l-a determinat pe rege să poruncească construirea unui zid puternic care să împrejmuiască imensa metropolă.

12. La numai o zi după luarea acestei decizii, împrejurimile oraşului au fost invadate de milioane de muncitori care desfăşurau o activitate cât se poate de febrilă. După aproape doi ani, întregul oraş era înconjurat de un zid de apărare puternic, cu o înălțime de 30 de stânjeni şi o lățime de 10 stânjeni. Lungimea lui număra 77 de leghe actuale[1].

[1] Un stânjen măsoară circa doi metri. O leghe are aproximativ 4,5 kilometri.

13. Zidul era înzestrat cu 170 de porți care permiteau accesul în oraş. Fiecare dintre ele avea trei batanți imenşi din bronz, care o închideau, şi era străjuită de statuia din bronz a unui războinic de dimensiuni colosale, în capul căreia se puteau ascunde circa 30 de soldați pentru a se proteja şi care puteau arunca cu pietre prin deschizăturile ochilor şi ale urechilor, precum şi prin cea a gurii.

14. Unii cititori ar putea crede că o astfel de construcție nu ar fi putut fi ridicată niciodată în mai puțin de câteva sute de ani. – Nici vorbă! Este suficient să vă imaginați ce pot face un milion de brațe sub o conducere avizată pentru a înțelege cum a putut fi terminată o astfel de construcție ieşită din comun în circa şapte ani, şi asta cu atât mai mult cu cât oamenii care trăiau în acea epocă dispuneau de o forță considerabil mai mare decât cei contemporani, de foarte mult entuziasm, şi nu în ultimul rând de puternica influență a Şarpelui.

Capitolul 134

Consiliul de război şi stratagema puternicelor popoare învecinate cu Hanohul. Cucerirea celor zece provincii ale Hanohului. Hanoheenii se pregătesc de apărare

(6 octombrie 1843)

1. Puternicele popoare străine, alcătuite din urmaşii bărbaților coborâți din munți şi ai frumoaselor femei de la şes, au început să comploteze în noile lor oraşe, care erau doisprezece la număr şi se numeau: Lim, Kira, Sab, Marat, Sincur, Pur, Nias, Firab, Pejel, Kasul, Munin şi Tiral. Iată ce au declarat reprezentanții acestora, întruniți într-un consiliu general care s-a desfăşurat la Lim:

2. „Fraților, ce putem face în legătură cu Hanohul, acest străvechi oraş mincinos al rasei umane? De ce trebuie să-i plătim un tribut atât de mare, pentru ca locuitorii lui să se bucure de avantajele pe care le ştim şi de care am prefera să ne bucurăm singuri? De ce trebuie să-i considerăm pe hanoheeni seniorii noştri, noi nefiind altceva decât ultimii dintre servitorii lor? La urma urmelor, noi suntem copiii veniți din munți, chiar dacă unii dintre noi am fost procreați cu ajutorul femeilor de la şes!

3. Fraților, noi suntem uriaşi! Muşchii noştri sunt atât de puternici încât ne-am putea lupta fără probleme cu leii, tigrii, urşii şi hienele, în timp ce hanoheenii nu ar putea învinge nici măcar un roi de muşte!

4. Dacă ne vom uni cu miile şi vom mărşălui către Hanoh, vom putea lua în posesiune acest oraş, cu toate bogățiile incalculabile de care dispune.

5. Este adevărat că oraşul este înconjurat de un zid de apărare extrem de rezistent, înzestrat cu 170 de porți cu un triplu sistem de închidere, străjuite de uriaşi din bronz cu un aspect înspăimântător, dar la urma

urmelor acestea nu sunt decât nişte opere moarte, executate de mâinile oamenilor, şi nu vor reuşi să îi apere pe hanoheeni de puterea noastră dezlănțuită!

6. De aceea, ne-am putea uni pentru a mărşălui împotriva Hanohului”.

7. Dar unul dintre consilieri s-a ridicat şi a spus: „Fraților, ascultați-mă! Doresc să vă spun câteva cuvinte.

8. Iată, dacă vom încerca să atacăm în număr mare, hanoheenii vor remarca imediat intențiile noastre şi vor închide porțile oraşului de îndată ce ne vom apropia de el. Ce vom mai putea face atunci? Nimic altceva decât să ne întoarcem acasă cu coada între picioare, acoperiți de ruşine, în sarcasmele duşmanilor noştri.

9. Pe de altă parte, dacă ne vom confrunta cu ei în număr mic, nu vom obține niciodată victoria!

10. De aceea, vă recomand următoarea strategie: dat fiind că cele zece mici oraşe din vecinătatea Hanohului nu dispun încă de un zid de apărare şi nu au un număr mai mare de 10-15.000 de locuitori, care dau dovadă de slăbiciune din toate punctele de vedere, ar fi extrem de uşor să îi cucerim şi să punem astfel capăt traficului comercial pe care îl desfăşoară cu Hanohul.

11. În acest fel, hanoheenii vor ajunge să depindă exclusiv de noi. Desigur, nu vom fi niciodată atât de proşti încât să le cumpărăm produsele la prețurile exorbitante pe care le pretind; dimpotrivă, vom produce noi înşine tot ce ne va fi necesar.

12. Cât despre hanoheeni, nu au decât să urle de foame sub zidurile lor de apărare, atât timp cât vor dori, şi să îşi vândă frumoasele femei celor dispuşi să le cumpere, sau mai degrabă cumpărătorilor pe care îi vor mai găsi. Cât despre noi, care îi vom înconjura din toate părțile, nu vom cumpăra nimic de la ei, decât dacă vor fi dispuşi să ne cedeze mărfurile lor la un preț extrem de redus, lucru pe care îl vor face, vă asigur, căci nu vor avea de ales!

13. Acționând în acest fel, căderea Hanohului nu poate întârzia prea mult, iar locuitorii săi vor trebui să accepte condițiile noastre, care, vă dați seama, nu vor fi deloc în dezavantajul nostru!”

14. Această propunere a obținut consimțământul general, iar în numai câteva zile, de două ori câte o sută de mii de bărbați înarmați până-n dinți şi cu o constituție extrem de robustă au atacat simultan cele zece orăşele din jurul Hanohului, pe care le-au cucerit practic fără nici o rezistență.

15. Aflând de această lovitură de forță, hanoheenii s-au mâniat şi au început imediat să îşi confecționeze cele mai teribile maşinării de război. Într-un singur an, ei au ridicat o armată de un milion de bărbați, pe care i-au

plasat sub conducerea unor şefi militari care i-au antrenat în mod regulat, pentru a-i putea conduce apoi la luptă împotriva puternicilor ocupanţi.

Capitolul 135

Apărarea hanoheenilor. Discursul viclean al liderului învingătorilor. Negocierile de pace ale regelui Uraniel. Instaurarea unei pieţe a fructelor în afara Hanohului. Consiliul celor o mie

(7 octombrie 1843)

1. Aşa se face că cei un milion de soldaţi au ieşit într-o bună zi din oraşul Hanoh, înarmaţi cu suliţe, lance şi spade, după care s-au despărţit în zece detaşamente şi au mărşăluit către cele zece orăşele din apropiere, pe care aveau misiunea să le atace.

2. Dar popoarele invadatoare aveau spioni pricepuţi, aşa că ştiau deja de planul de atac al hanoheenilor, având suficient timp la dispoziţie pentru a se pregăti de apărare. Ei au blocat porţile oraşului şi au pus de strajă arcaşii cei mai bine antrenaţi, inclusiv la ferestrele şi la balcoanele locuinţelor lor.

3. Când hanoheenii s-au apropiat de oraşe, scoţând strigăte puternice, ei au fost întâmpinaţi de o ploaie de săgeţi cu vârfurile de oţel, care au căzut asupra lor cu viteza fulgerului. Mulţi dintre ei au fost ucişi sau grav răniţi.

4. Dat fiind că hanoheenii nu cunoşteau aceste arme (halebardele), ei au crezut că aceste popoare străine aveau în solda lor spirite rele. Speriaţi, toţi cei rămaşi în viaţă au luat-o la fugă, îndreptându-se către Hanoh, unde s-au ascuns în casele lor, temându-se ca spiritele rele care aveau forma săgeţilor să nu îi urmărească inclusiv în oraşul lor.

5. Văzând spaima şi confuzia pe care le-au provocat în rândul hanoheenilor, popoarele străine s-au decis să atace Hanohul.

6. Dar consilierul despre care am mai vorbit şi care fusese numit comandantul-şef al acestor popoare le-a vorbit astfel reprezentanţilor celor zece oraşe:

7. „Eu zic să renunţăm la acest proiect prea îndrăzneţ! Avantajele de care dispunem acum sunt considerabile. Dacă vom porni însă către Hanoh şi porţile oraşului vor rămâne închise în faţa noastră, nu vom face decât să ne expunem inutil în faţa pietrelor aruncate de dincolo de zidul de apărare.

8. Nu vom putea cuceri niciodată acest oraş prin forţă şi ne vom trezi la fel de vulnerabili în faţa zidurilor hanoheenilor cum au fost ei în faţa baricadelor noastre. Vă reamintesc că mai mult de jumătate din armata lor a fost nimicită de săgeţile noastre şi că ne-au trebuit circa 15 zile pentru a le înmormânta toţi morţii.

9. Hanoheenii au primit o lecție dură din partea noastră, așa că își vor da seama că zidurile de apărare nu le vor folosi prea mult. Vor înțelege astfel că este de preferat să trăiască alături de noi, în calitate de prieteni și frați, decât să se izoleze cu ostilitate.

10. La ora actuală sunt asediați din toate părțile de trupele noastre și nu au nici o șansă de scăpare. Mai devreme sau mai târziu, foamea îi va determina să se arunce în brațele noastre, în calitate de prieteni. Vom putea atunci să le dictăm condițiile noastre, care, așa cum vă spuneam mai demult, nu vor fi deloc în dezavantajul nostru".

11. Și această propunere a fost acceptată în unanimitate de membrii consiliului. De altfel, consilierul nostru nu s-a înșelat cu nimic, căci șapte săptămâni mai târziu, delegații regelui Uraniel s-au prezentat în fața liderilor străini cu oferte de pace, concepute desigur în propriul lor avantaj.

12. Învățați de consilierul nostru, comandanții celor zece orașe le-au răspuns astfel negociatorilor: „Este foarte limpede că noi suntem acum stăpânii voștri. De aceea, voi sunteți cei care trebuie să acceptați revendicările noastre! Dacă veți refuza, veți fi oricum constrânși să o faceți mai târziu, căci asediul nostru nu va fi ridicat până când toate pretențiile noastre nu vor fi acceptate.

13. Aceste condiții sunt cât se poate de simple: dorim să înființăm o piață de fructe în jurul zidurilor orașului vostru, iar voi aveți obligația să cumpărați aceste fructe de la noi la prețul corect. În plus, o mie de bărbați din rândurile noastre vor trebui să fie acceptați și plătiți de regele vostru în calitate de sfetnici personali.

14. Dacă aceste condiții vor obține consimțământul regelui vostru, întoarceți-vă la noi și comunicați-ne acest lucru. Dacă nu îl vor obține, nu aveți decât să muriți de foame în interiorul zidurilor voastre de apărare!"

15. Mesagerii de pace s-au întors la Hanoh și i-au transmis regelui condițiile asediatorilor. Regele nu a avut altă soluție decât să le accepte.

16. În continuare, mesagerii s-au întors în tabăra dușmanilor și le-au comunicat acestora acordul regelui. Chiar în ziua următoare a fost înființată piața de fructe, iar hanoheenii, care erau pe jumătate morți de foame, au fost nevoiți să le cumpere la orice preț.

17. În plus, cei o mie de sfetnici s-au stabilit la Hanoh, înconjurându-l pe rege și silindu-l practic să facă tot ce doresc ei.

Capitolul 136

Constituția impusă regelui

(10 octombrie 1843)

1. Cum credeți că s-au folosit cei o mie de sfetnici de această putere a lor asupra regelui Uraniel?

2. Ei i-au ordonat acestuia să construiască şi în jurul celor zece oraşe din vecinătatea Hanohului un zid de apărare, astfel încât întregul ținut să fie bine apărat.

3. Au acționat însă astfel încât în jurul oraşelor lor să fie ridicate nişte veritabile fortărețe, care concurau serios cu cea a regelui şi a hanoheenilor, pentru a menține starea de inferioritate a acestora.

4. În continuare, cei o mie de sfetnici au căpătat o putere din ce în ce mai mare, devenind practic adevărații seniori ai Hanohului. Regele era forțat să facă tot ce doreau aceştia, fără să crâcnească.

5. Am asistat astfel la naşterea unei adevărate constituții între rege şi poporul său, dar şi la apariția unei clase nobiliare şi la instaurarea unui sistem al castelor în care rolul cel mai de jos le revenea copiilor de la şes, îndeosebi bărbaților, care erau siliți să execute muncile cele mai inferioare.

6. Seniorii celor zece oraşe au decretat în scurt timp că aceşti copii de sex masculin nu vor fi niciodată autorizați să se ridice mai presus de rangul lor.

7. Mai mult, ei au decretat că un bărbat aparținând castei sfetnicilor sau seniorilor nu va putea lua niciodată de soție o femeie aparținând claselor inferioare, din considerente de prestigiu.

8. Totuşi, dacă o fată de condiție inferioară îi plăcea în mod deosebit unui astfel de senior, ea putea primi un titlu nobiliar de la rege. După sejurul de rigoare în cadrul institutului de înfrumusețare (care era încă foarte apreciat la acea vreme), ea era adoptată de către suveran şi putea deveni în sfârşit soția seniorului căruia i-a căzut cu tronc.

9. Unul din avantajele cele mai apreciate ale acestui gen de adopție era acela că regele trebuia să îi acorde noii sale fiice o zestre considerabilă din averea sa personală, considerată absolut indispensabilă pentru desăvârşirea înnobilării ei.

10. Folosindu-se de astfel de mijloace, sfetnicii l-au deposedat în scurt timp pe rege de comorile sale, nemaiacordându-i acestuia decât o aparență a puterii regale.

11. După circa cinci ani de la marea bătălie, toate cele zece oraşe dispuneau de puternice ziduri de apărare, iar după încă 10-15 ani Hanohul decăzuse atât de tare încât regele a început să plângă în fața celor o mie de sfetnici ai săi, cărora le-a spus:

12. „Fraților, ascultați-mă! Dacă aveți intenția să ne nimiciți complet, luați-vă armele şi ucideți-ne. Luați apoi toate comorile care ne-au mai rămas! Felul în care ne distrugeți la ora actuală, martirizându-ne încetul cu încetul, dovedeşte că L-ați uitat complet pe Dumnezeu!”

13. Şeful sfetnicilor i-a răspuns: „Înțelegem ce vrei să spui, dar cum altfel am putea acționa noi, care suntem sfetnicii tăi şi ai poporului? Oare nu are poporul drepturi mai înalte decât regele slab al oraşului Hanoh?

14. Dacă doreşti să îți vezi din nou oraşul înflorind, cedează-ne întreaga putere. Cât despre tine, poți rămâne regele nostru oficial, ca un fel de ființă sacră, ascunsă şi misterioasă! În acest fel, în scurt timp îți vei vedea oraşul înflorind la fel ca odinioară!"

15. Regele s-a gândit în sinea sa: „Ce pot să fac? – Dacă aceasta este singura posibilitate de a-mi ajuta oraşul, voi face acest sacrificiu!"

16. Într-adevăr, el a acceptat propunerea sfetnicilor săi, care au devenit astfel seniorii absoluți ai oraşului Hanoh şi ai celorlalte zece oraşe, deci implicit ai întregii țări. Regele era silit să semneze toate decretele pe care le dădeau, fără să aibă măcar posibilitatea de a le citi.

17. De aceea, poporul era convins că toate deciziile seniorilor erau luate de rege. În realitate, acesta nu ştia niciodată ce semna.

18. Consecința acestei constituții a fost apariția celei mai infame aristocrații cu putință.

Capitolul 137

Dominația noii aristocrații în Asia. Apariția coloniilor şi a principatelor. Prinții regenți şi preoții. Moartea regelui Uraniel

(11 octombrie 1843)

1. Aristocrația câştiga astfel o putere din ce în ce mai mare, iar seniorii Hanohului au devenit din ce în ce mai despotici. Regatul lor s-a extins considerabil. Ei au fondat noi colonii şi au construit noi oraşe, populând practic întreaga Asie, cu excepția Sihinului.

2. Singurele regiuni care au scăpat de sub dominația lor au fost cele muntoase, greu accesibile. Chiar şi acestea au fost acaparate însă de horadaliți, un popor războinic pe care îl cunoaştem din perioada lui Lameh. Acesta a luat în posesiunea hoardelor sale pajiştile montane.

3. Seniorii din Hanoh au fondat astfel o sută de colonii şi de principate.

4. Ori de câte ori era construit un nou oraş în centrul unei colonii, ei trimiteau un prinț ales din rândurile lor. Acesta avea datoria să trimită la centru un tribut anual. În rest, era însă suveranul absolut al ținutului şi al poporului său.

5. Un astfel de prinț avea simultan calitatea de regent şi cea de legiuitor arbitrar, fiind totodată şi singurul comerciant al oraşului, respectiv

unicul fabricant al tuturor produselor de care avea nevoie poporul său, care era nevoit să cumpere totul de la el.

6. Peste toate, exercita şi funcția de mare preot, împotriva voinței Mele, desigur. De altfel, învățăturile religioase pe care le transmitea poporului nu aveau aproape nimic de-a face cu Mine, fiind mai degrabă un cult al personalității sale. Prințul le spunea oamenilor că orice ofrandă adusă *lui* reprezenta o ofrandă adusă lui Dumnezeu, întrucât el era reprezentantul legitim al lui Dumnezeu pe pământ. Mai mult, îi asigura pe oameni că depind întru totul de el pentru obținerea Vieții eterne a sufletului înainte sau după moartea corpului fizic.

7. Cu timpul, când populația unui astfel de principat devenea prea numeroasă, prințul ajungea să numească un fel de sub-preoți, care nu aveau însă altă autoritate decât de a predica tot ce afirma prințul, fără a comenta în nici un fel aceste afirmații. Astfel de libertăți au ajuns în scurt timp să fie chiar condamnate de către aceşti şefi de stat, iar cei care îndrăzneau să încalce poruncile stăpânilor lor erau supuşi la cazne grele, pentru a îşi „răscumpăra" astfel păcatul mortal de care se făcuseră vinovați.

8. Printre aceste pedepse pe care le primeau cei vinovați se numărau: capturarea şerpilor sau uciderea unui anumit număr de tigri, de lei, de urşi, de hiene şi de alte animale. Uneori li se permitea condamnaților să îşi angajeze şi ajutoare suplimentare.

9. Pedepsele mai mici constau din sacrificii, iar cazurile de incompatibilitate se soldau cu pedepse corporale.

10. În ceea ce priveşte femeile, acestea erau supuse unor legi mult mai uşoare, a căror încălcare nu era pedepsită decât prin lovituri cu vergeaua pe fesele goale.

11. Pedeapsa cu moartea nu era aplicată decât în oraşul Hanoh. Condamnații la moarte erau atârnați întotdeauna cu capul în jos, cu picioarele prinse în lanțuri şi agățate de nişte stâlpi cu o înălțime de zece stânjeni, după care erau balansați o zi întreagă.

12. Dacă la sfârşitul zilei cineva mai dădea încă semne de viață, el dat jos şi era eliberat. Dacă îşi revenea complet, putea pleca, iar dacă murea în timpul nopții, era înmormântat în dimineața următoare. Pe de altă parte, dacă murea în timpul supliciului, în timp ce era balansat între cei doi stâlpi, cadavrul său era aruncat animalelor sălbatice capturate şi păstrate în cuşti. Moartea survenită în timpul balansării dintre stâlpi era considerată o dovadă clară că cel condamnat şi-a meritat sfârşitul.

13. Toți cei judecați şi condamnați la moarte de către prinții vasali erau trimişi la Hanoh pentru a-şi executa pedeapsa.

14. După câțiva ani, în Hanoh existau deja aproape o sută de astfel de balansoare ale morții şi nu trecea o zi fără ca ele să fie puse în funcțiune.

15. Acest guvern de aristocraţi a durat circa o sută de ani şi s-a încheiat odată cu moartea regelui Uraniel, care avea în acel moment vârsta de aproape 300 de ani. El a murit într-o mare suferinţă, dar şi-a regăsit starea de graţie înaintea lui Dumnezeu, de care a stat atâta timp departe.

Capitolul 138

Educaţia primită de cei şapte copii ai lui Uraniel. Discursul Domnului adresat lui Uraniel. Hanohul şi popoarele sale sunt oprimate de cei o mie de sfetnici. Cei doi fii ai regelui devin misionari. Moartea lui Uraniel

(12 octombrie 1843)

1. În afara celor două soţii ale sale, Uraniel a lăsat în urmă şapte copii, cinci fete şi doi băieţi. Toate fetele erau de o frumuseţe ieşită din comun, iar băieţii nişte veritabili uriaşi. Toţi cei şapte copii au fost crescuţi în munţi, nu la Hanoh.

2. Explicaţia acestei educaţii superioare este simplă: atunci când, într-un acces de mare tristeţe, Uraniel s-a întors din nou către Dumnezeu, rugându-L să pună capăt suferinţei oraşului său, Domnul i-a răspuns:

3. „Ascultă, orbule, dacă Mi-ai fi adresat această rugăminte acum 70 de ani, aş fi putut să ţi-o îndeplinesc. Din păcate, acum este prea târziu!

4. Este uşor să converteşti un popor stupid şi orb, aşa cum era poporul lui Lameh la începuturi, căci în pofida orbirii oamenilor, inima lor era încă deschisă şi pură. Dar un popor cu un grad atât de înalt de civilizaţie se consideră întotdeauna mai înţelept decât Mine. Da, el crede că nu mai are deloc nevoie de Mine, fiind convins că lumea s-a creat de la sine, dezvoltându-se treptat potrivit legilor care o guvernează, împreună cu toate lucrurile care se găsesc la suprafaţa ei. – Ce mai pot face Eu pentru un astfel de popor?

5. Copiii Mei au părăsit cu mult timp în urmă munţii şi s-au căsătorit cu femeile de la şes. Au conceput împreună cu acestea copii robuşti, orientaţi întru totul către lumea exterioară şi care, prin forţa şi inteligenţa lor, au devenit seniorii şi stăpânii acestui pământ. Cum aş mai putea schimba Eu acum această stare de lucruri?

6. La fel stau lucrurile şi în cazul tău. La ora actuală nu mai pot să te ajut, dar întrucât m-ai rugat timp de şapte ani să îţi vorbesc şi să te ajut, îţi voi da un sfat pentru binele copiilor tăi!

7. Iată: în munţii sacri mai trăiesc încă Metuselah, Lameh, fiul acestuia, Noe, precum şi părinţii tăi. Încredinţează-le acestora educaţia copiilor tăi, căci dacă îi vei lăsa aici, vor fi ucişi deopotrivă spiritual şi

trupeşte, dat fiind că sfetnicii tăi fac tot ce le stă în puteri pentru a te priva complet de putere.

8. Dacă îţi vei trimite copiii în munţi, acest gest le va fi pe plac sfetnicilor tăi.

9. În scurt timp îţi vor lua întreaga putere de a guverna şi te vor ţine prizonier, ca o pasăre în colivie; dar Eu îi voi întări pe fiii tăi în munţi, acolo unde mai domneşte încă o stare de puritate generalizată, iar când tu vei părăsi acest pământ, îi voi trimite înapoi la câmpie în calitate de învăţători înţelepţi ai popoarelor de aici.

10. Dacă poporul tău va accepta să se convertească, nu îl voi pedepsi. Dacă va respinge însă această învăţătură, îl voi judeca în totalitatea lui, deopotrivă pe cei mari şi pe cei mici, pe cei tineri şi pe cei bătrâni, ba chiar şi animalele, şi îi voi ucide pe toţi. În final, voi crea o rasă umană nouă pe acest pământ purificat!"

11. După ce a ascultat această propunere, Uraniel şi-a trimis de îndată copiii şi cele două soţii în munţii sacri, într-o caravană condusă de prietenii săi cei mai apropiaţi.

12. Întreaga familie a fost găzduită în casa lui Muthael şi a fost educată de mama Purista în spiritul iubirii şi devoţiunii faţă de Dumnezeu. Lameh, care mai era încă în viaţă, şi în special Noe, precum şi fratele său Mahal, s-au ocupat foarte intens de educaţia copiilor lui Uraniel, pentru ca aceştia să ajungă la maturitate pe placul lui Dumnezeu.

13. Aşa cum am precizat mai devreme, când regele Uraniel a murit, cei o mie de sfetnici ai săi s-au grăbit să îşi împartă între ei marele regat, oprimând îngrozitor poporul. Ei au creat noi principate şi le-au cerut suzeranilor acestora un tribut exorbitant.

14. Scopul lor era să extindă atât de mult Hanohul încât cele zece oraşele din vecinătate să fie încorporate în el.

15. Acesta a fost momentul în care i-am trimis pe cei doi fii ai lui Uraniel, deveniţi între timp doi bărbaţi puternici, la câmpie, pentru a predica poporului.

16. Ei au fost însă imediat prinşi din ordinul mai-marilor zilei, încarceraţi, torturaţi şi trimişi înapoi cu ordinul formal de a nu mai reveni niciodată, sub pretextul că poporul din Hanoh ştia mai multe despre Dumnezeu decât cei doi munteni stupizi!

17. Cei doi mesageri ai Mei au fost ameninţaţi că dacă vor mai călca vreodată în Hanoh, vor fi spânzuraţi.

18. Întristaţi la culme, cei doi fii ai lui Uraniel s-au întors în munţi şi le-au povestit celor de aici ce li s-a întâmplat.

Capitolul 139

Părinţii patriarhi ţin sfat cu scopul de a salva ţinuturile de la şes

(14 octombrie 1843)

1. Puţinii părinţi patriarhi care au mai rămas în munţi au aflat astfel cu oroare în ce hal au decăzut ţinuturile de la şes, care au înflorit atât de mult timp sub conducerea înţeleaptă a lui Lameh, a lui Tubal-Cain şi a lui Uraniel.

2. Lameh i-a spus fiului său, Noe: „Dacă cei doi fii ai lui Uraniel ar fi fost înzestraţi cu forţa sublimă a lui Enoh sau cu aceea cu care Domnul i-a înzestrat pe Kisehel şi pe fraţii săi atunci când au fost trimişi pentru prima dată la şes, nu crezi că misiunea lor ar fi putut avea un alt succes decât în cazul de faţă, când nu s-au bazat decât pe forţa cuvântului lor?

3. Fiul meu, eu ştiu că Domnul are o părere foarte bună despre tine şi că îţi îndeplineşte întotdeauna rugăciunile, în timp ce mie nu mi le îndeplineşte decât câteodată. Ştiu de asemenea că tu poţi să îi vorbeşti oricând doreşti, în timp ce eu trebuie să îl chem uneori zile la rând înainte de a-mi răspunde!

4. Ce-ar fi dacă te-ai adresa Domnului în inima ta pentru a-i împărtăşi dorinţa mea? Crezi că ar consimţi să mi-o îndeplinească?"

5. Noe i-a răspuns: „Dragul meu tată Lameh, nu cred că mai putem face mare lucru, căci din câte ştiu eu, în perioada în care Lameh de la şes era încă slujitorul Şarpelui, el era singurul locuitor din acele ţinuturi care era complet pervertit. Îşi tiraniza poporul, care gemea sub jugul său, fiind ţinut prizonier, dar cel puţin acesta din urmă aspira către eliberarea sa.

6. Singurul care trebuia convertit la acea dată era Lameh. De îndată ce acesta a făcut-o, restul populaţiei s-a convertit instantaneu, odată cu el.

7. La ora actuală situaţia se prezintă însă cu totul altfel: practic, inimile tuturor oamenilor de la şes se află astăzi în situaţia în care se afla inima lui Lameh înainte de a fi convertită.

8. Lameh a fost judecat, iar această judecată a echivalat cu moartea. De aceea, el a trebuit să repare şi să învie din nou, prin propriile sale eforturi şi printr-o renunţare deplină la egoul său, tot ce a judecat şi a ucis în el convertirea miraculoasă săvârşită de Domnul prin intermediul lui Kisehel.

9. Imaginează-ţi ce dimensiuni ar trebui să aibă însă acest miracol la ora actuală, când ar trebui convertite milioane de fiinţe, care sunt de o sută de ori mai rele în inima lor decât a fost vreodată Lameh, chiar în perioada sa de maximă cruzime!

10. După părerea mea, ne-am putea declara satisfăcuţi dacă am reuşi să câştigăm de partea noastră câte un suflet ici şi colo, prin puterea de convingere a cuvântului. Nici vorbă nu mai poate fi însă de o schimbare globală a comportamentului acestor popoare.

11. Acesta este motivul pentru care Domnul nu este dispus să îi înzestreze pe cei doi fii ai lui Uraniel decât cu puterea inteligenței, trimițându-i a doua oară în orașul Hanoh.

12. Dacă vor obține cât de cât nişte rezultate pozitive, în pofida răutății şi a relei voințe a majorității hanoheenilor, cu atât mai bine; dar dacă nu se va întâmpla aşa ceva, va trebui să lăsăm totul în seama Domnului, care va şti cum să procedeze aşa cum este corect şi just! – Nu eşti de acord cu mine?"

13. Lameh şi-a dat seama că Noe are dreptate şi a renunțat la proiectul său de a-i cere Domnului să îi înzestreze pe cei doi trimişi cu puteri miraculoase.

14. Cei doi au fost aşadar înzestrați cu puterea inteligenței divine şi au fost trimişi a doua oară în ținuturile de la şes.

Capitolul 140

Cei doi misionari se angajează ca zidari. Ei avansează treptat, ajungând la funcția de consilieri ai celor o mie

(16 octombrie 1843)

1. Înzestrați cu inteligența divină, cei doi s-au îndreptat aşadar din nou către Hanoh. Ajunşi aici sub acoperirea anonimatului, ei s-au angajat ca muncitori, participând la construirea centurii de legătură dintre Hanoh şi celelalte zece oraşe, considerate la acea dată nişte cartiere rezidențiale ale marii metropole.

2. Această centură era alcătuită din construcții rectilinii care aveau forma unor case cu un etaj, situate de o parte şi de alta a unui drum larg şi protejate în exterior de ziduri de apărare.

3. Cel mai scurt din aceste drumuri necesita o jumătate de zi de mers pe jos, în timp ce cel mai lung necesita o zi întreagă.

4. Cei doi mesageri s-au angajat ca zidari la construcția acestui ultim drum mai lung, care făcea legătura cu oraşul Uvrak şi care era încă neterminat.

5. La drept vorbind, nu primeau nici un fel de salariu, căci la acea vreme munca în serviciul comunității era deja considerată obligatorie. Fiind însă zidari, aveau dreptul să îşi ia ajutoare. Cei o mie de seniori ai Hanohului le-au poruncit acestora din urmă, sub aceeaşi amenințare cu spânzurătoarea, să asigure alternativ hrana necesară pentru zidari, astfel încât aceştia să nu întârzie cu lucrările considerate atât de importante.

6. Aşa se face că cei doi mesageri erau tratați ceva mai bine decât ajutoarele lor.

7. Ei au reuşit să se distingă atât de rapid prin munca lor excepțională încât le-au atras atenția seniorilor veniți frecvent în inspecție, căci construcțiile înălțate de ei erau regulate şi elegante, de parcă ar fi ieşit de pe o bandă rulantă modernă.

8. Seniorii le admirau de asemenea discernământul şi folosirea judicioasă a materialelor de construcție, aşa că în scurt timp i-au ridicat la funcția de şefi de şantier.

9. Când cei doi şi-au luat în primire noua funcție, ei s-au ocupat de îndatoririle ce le reveneau cu atâta devoțiune şi au dat dovadă de o cunoaştere atât de profundă încât casele pe care le construiau se dovedeau adevărate capodopere inginereşti. Toată lumea se oprea să le admire şi nu se mai sătura să le contemple frumusețea fără pereche.

10. Seniorii din Hanoh au regretat sincer că nu i-au cunoscut pe cei doi mai devreme, într-atât le apreciau talentul.

11. Dat fiind că mai exista încă o porțiune mare din drum de construit, cei doi au fost ridicați imediat la rangul de ingineri-şefi ai construcției, preluând sub conducerea lor întregul şantier. La fel ca şi până atunci, tot ce făceau ei trezea admirația colectivă.

12. Când, după zece ani, această construcție gigantică a fost terminată, desigur, cu ajutorul mai multor milioane de brațe puse la lucru, timp în care mii de oameni au murit, unii din cauza foamei, alții din cauza relelor tratamente la care erau supuşi sau a epidemiilor, cei doi mesageri ai noştri au fost imediat numiți în consiliul celor o mie de sfetnici, primind funcția de conducători supremi ai tuturor construcțiilor din Hanoh.

13. Datorită extinderii continue a oraşului Hanoh, nevoile locuitorilor săi deveneau din ce în ce mai mari, aşa că seniorii au fost nevoiți să le impună prinților din provincii să plătească un tribut din ce în ce mai greu. Când nu au mai putut să plătească tributul, prinții s-au revoltat. Unii dintre ei au trecut la violențe deschise, în timp ce alții au fugit în alte țări.

14. În urma acestei revolte, Hanohul a cunoscut o perioadă de mare sărăcie, căci nu mai dispunea de nici o resursă pentru a se apăra de foamete.

15. În acest moment, puternicii seniori i-au consultat pe cei doi consilieri principali, pe care i-au întrebat ce puteau face pentru a salva oraşul.

16. Cei doi au cerut un răgaz de şapte zile, spunând: „O întrebare atât de importantă necesită o reflecție pe măsură. De aceea, avem nevoie de şapte zile pentru a putea veni cu un plan corespunzător”.

Capitolul 141

Discursul celor doi mesageri în fața consiliului reunit

(17 octombrie 1843)

1. După trecerea celor şapte zile, seniorii s-au reunit din nou în consiliu, iar cei doi mesageri, în noua lor calitate de înalţi demnitari, au apărut la tribună şi au vorbit astfel, susţinându-se reciproc:

2. „După o reflecţie profundă, am ajuns la concluzia fermă că trebuie să modificăm constituţia statului; ce-i prea mult e prea mult!

3. Oraşul nostru, Hanoh, s-a extins colosal de mult. Era deja prea mare chiar sub domnia lui Uraniel. Dacă nu s-ar fi luat nefericita decizie de a-l înconjura cu aceste ziduri de apărare, oraşul ar fi încă înfloritor!

4. La ora actuală, el se află foarte aproape de declinul absolut, deşi este cel mai vechi oraş de pe pământ, lucru pe care îl cunoaşteţi la fel de bine ca şi noi!

5. Să reflectăm: noi suntem practic o mie de regi care domnesc împreună! Fiecare dintre noi avem propria noastră curte alcătuită dintr-o mie de persoane de ambele sexe care se ocupă de îndatoririle noastre şi ne aduc omagiul cuvenit, ceea ce dă un total de un milion de persoane! Nici una din aceste persoane nu munceşte la câmp, dar toate doresc să trăiască confortabil!

6. În aceste condiţii, vă întrebăm: cine poate furniza toată pâinea necesară pentru o mulţime atât de mare de oameni care nu muncesc?

7. Dar să continuăm! În fiecare din cele zece cartiere rezidenţiale ale oraşului trăiesc câte o sută de mii de stagiari, soldaţi şi servitori inactivi ai înalţilor funcţionari şi ai numeroşilor aristocraţi.

8. Nici unul din aceşti oameni nu ridică un deget pentru a lucra pământul, dar cu toţii doresc să trăiască în condiţii optime! Viaţa lor ar fi într-adevăr ideală, dar cine le-o poate asigura dacă nimeni nu lucrează pământul?

9. Să mergem mai departe! Noi dispunem de zece institute de înfrumuseţare în marele nostru oraş; fiecare dintre ele este plin până la refuz, găzduind nu mai puţin de 10-20.000 de femei, la care se adaugă şi miile de profesori şi servitorii care deservesc institutele. Toţi aceşti oameni au pretenţia să mănânce cât mai bine, dar nu au habar cine le procură pâinea cea de toate zilele!

10. Nu ne vom opri nici aici! În acest imens oraş trăiesc, după calculele noastre, de două ori câte o sută de mii de familii nobile cu servitorii lor, ceea ce dă un total de aproape trei milioane de oameni. Nici aceştia nu au atins vreodată în viaţa lor pământul, dar doresc să se hrănească cu pâine din belşug!

11. Şi lucrurile nu se opresc aici! Datorită acestei politici inutile de extindere continuă a oraşului nostru, solul a fost distrus, căci oriunde se înalţă o casă frumoasă, grâul nu mai poate creşte.

12. Pe de altă parte, clădirile atât de magnifice îi atrag în oraş pe locuitorii mai înstăriți de la țară, care înainte lucrau la cultivarea pământului. Aceştia îşi cumpără case şi locuiesc în ele, trăind din veniturile lor, dar nu mai dispun de un teren pe care să-l muncească şi să îşi câştige astfel hrana, preferând să cumpere lucrurile de care au nevoie.

13. Nimeni nu poate contesta aceste fapte, dar dacă lucrurile vor continua în acelaşi fel, respectiv dacă 10 până la 20 de familii vor continua să se instaleze zilnic în oraş, de unde vom mai putea cumpăra pâinea necesară pentru susținerea lor, dacă toți oamenii de la țară vor deveni orăşeni semi-aristocrați şi leneşi, sau cel puțin servitorii acestora?

14. Pe de altă parte, noi pretindem tribut după tribut de la vasalii noştri, atrăgând asupra noastră ura şi disprețul acestora. Ei preferă să fugă în țări străine sau să se revolte în fața revendicărilor noastre.

15. Întrebare: cine ne poate livra în aceste condiții hrana de care avem nevoie?

16. După cum v-am demonstrat, nu mai putem continua să trăim pe baza constituției publice existente la ora actuală. În continuare, deliberați asupra acestor afirmații pe care le-am făcut în deplină cunoştință de cauză, după care vă vom oferi şi soluțiile prin care poate fi remediată această situație dezastruoasă.

17. Atât am avut de spus, într-un deplin acord cu adevărul cel mai strict şi cu tot respectul datorat înaltelor voastre funcții senioriale".

Capitolul 142

Planul de salvare al mesagerilor şi punerea lui în aplicare

(18 octombrie 1843)

1. Când cei doi au încetat să mai vorbească, aşteptând ca seniorii să delibereze pe marginea celor spuse de ei, întreaga adunare s-a ridicat în picioare şi i-a implorat să continue; căci consilierii şi-au dat pe loc seama de profunzimea adevărului conținut în declarațiile lor şi doreau să afle mai multe, în special în ce constau mijloacele propuse pentru a remedia inevitabila catastrofă.

2. Atunci, cei doi au luat din nou cuvântul, vorbind la unison sau completându-se reciproc: „De vreme ce aşa stau lucrurile, continuați să ne ascultați, o, voi, consilieri supremi! Vă garantăm cu propria noastră viață că ceea ce vă vom spune este întru totul adevărat: dacă acest proiect nu va fi pus imediat în aplicare, nu vor trece mai mult de 15 zile până când acest oraş va număra un milion de cadavre şi va fi martorul unei revolte populare împotriva voastră cum nu s-a mai văzut vreodată pe pământ. Oamenii se vor

ucide reciproc, iar noi vom fi primii ucişi. Mulţimea nu se va opri până când nu se va sătura cu sângele şi cu carnea noastră!

3. Pentru a evita, sau mai degrabă pentru a preveni aceste evenimente teribile pe punctul de a se declanşa, nu avem la dispoziţie decât următoarele posibilităţi, şi chiar şi acestea doar pentru un timp extrem de limitat.

4. Prima măsură pe care ar trebui s-o luăm constă în a ne debarasa cât mai repede cu putinţă de aceste institute destinate înfrumuseţării femeilor şi care ne-au adus la ruină, prin trimiterea unor mesageri rapizi în toate direcţiile pentru a-i anunţa pe oameni că pot obţine gratuit toate aceste frumuseţi, inclusiv o parte substanţială din comorile acumulate în aceste institute pentru traiul acestora.

5. Profesorii şi artiştii trebuie să părăsească ţara, însoţiţi fiecare de cel puţin trei femei. Acestea vor putea lua cu ele ceva podoabe şi merinde, şi vor constitui proprietatea bărbaţilor care le vor lua cu ei. Pământul este mare, iar munţii sunt aproape în întregime depopulaţi. De aceea, vor găsi cu siguranţă din ce să trăiască.

6. În continuare, va trebui să dărâmăm aceste stabilimente uriaşe, transformând marile suprafeţe de sub ele în grădini fertile, care vor produce suficientă hrană într-un singur an pentru zece mii de persoane care nu se tem să muncească pământul.

7. Există în oraşul nostru un număr uriaş de leneşi care se consideră aristocraţi, dar nu au nici o altă calitate decât limba lor mincinoasă. Aceştia trebuie alungaţi din oraş! Fiecăruia ar trebui să i se dea o femeie şi câteva monede de aur, şi astfel oraşul nostru se va uşura cu câteva sute de mii de locuitori complet inutili.

8. Dacă ne vor întreba unde trebuie să se ducă, le vom indica drumul care duce către munţi, iar ei se vor putea stabili acolo!

9. În mod similar, am putea reduce numărul gărzilor noastre de corp de la o mie la o sută. Celor disponibilizaţi le vom asigura provizii pentru o jumătate de an şi vom goli astfel oraşul de un mare număr de consumatori inutili. În acest fel, adevăraţii cetăţeni ai oraşului se vor putea aproviziona într-o manieră mult mai naturală.

10. Le vom explica însă acestor cetăţeni că pentru a-şi câştiga traiul va trebui mai întâi să transforme toate marile palate ale oraşului în grădini fertile, în al doilea rând să planteze copaci fructiferi pe marginea străzilor cele mai spaţioase, în al treilea rând să transforme în grădini inclusiv balcoanele caselor lor, în al patrulea rând să procedeze la fel şi cu marele zid care împrejmuieşte oraşul şi care poate produce fructe şi legume pentru o sută de mii de persoane, în al cincilea rând să construiască cimitire în afara oraşului şi a câmpurilor cultivabile, iar în al şaselea rând să dărâme fiecare clădire inutilă şi să transforme terenul de sub ea într-o grădină. Prin toate

aceste transformări, vom reuşi într-un singur an să ajungem la o situaţie economică pentru care alţii ne-ar putea invidia!

11. Dacă veţi fi de acord cu aceste propuneri, ne vom putea ocupa imediat de punerea lor în aplicare şi vom vedea mai apoi ce se va întâmpla”.

12. Propunerile celor doi au fost aplaudate la scenă deschisă şi s-a trecut la aplicarea lor chiar în aceeaşi zi. În numai 15 zile, aspectul oraşului Hanoh s-a schimbat radical: el a fost golit de o mare parte a locuitorilor săi, astfel încât un observator venit din afară s-ar fi crezut într-o pădure de case părăsite. Populaţia rămasă, al cărei număr se ridica la două milioane de persoane, era alcătuită numai din cetăţeni zeloşi, care făceau tot ce le stătea în puteri pentru a transforma toate terenurile disponibile în grădini.

Capitolul 143

Alte propuneri de reformă ale mesagerilor. Cererea lor de a redeschide templele şi de a reinstaura cultul lui Dumnezeu. Cearta din consiliul celor o mie

(19 octombrie 1843)

1. În decurs de numai un an, ordinea a fost restabilită în Hanoh, iar o parte din prinţii coloniilor au reînceput să trimită către metropolă un tribut moderat, fapt care a ajutat foarte mult populaţia din capitală, care era acum mult redusă. Aceste contribuţii venite din exterior erau cât se poate de binevenite, îndeosebi atunci când grădinile locale nu dădeau suficiente legume şi fructe. Atunci, consiliul celor o mie s-a reunit din nou, pentru a afla noile reguli de conduită propuse de cei doi mesageri.

2. După ce consiliul s-a reunit, cei doi au fost rugaţi să se pună în slujba interesului general şi să vină cu noi proiecte care să fie examinate de membrii consiliului. Atunci, cei doi s-au ridicat în picioare şi au spus:

3. „Dacă aşa stau lucrurile, ascultaţi-ne din nou, eminenţi consilieri ai oraşului Hanoh! Aşa cum v-aţi putut convinge, tot ce am propus data trecută s-a realizat şi proiectele noastre au fost încununate de succes. Acest succes va continua şi va deveni din ce în ce mai mare dacă ceea ce am început va fi dus la bun sfârşit. De acest lucru puteţi fi absolut siguri!

4. Vasalii noştri vor fi din nou gata să verse în cuferele noastre impozitele cuvenite, dar numai dacă le vom diminua progresiv, în măsura în care vom începe să obţinem din ce în ce mai produse în spaţiile cultivate din interiorul oraşului, dublându-ne randamentul şi asigurându-ne astfel parţial nevoile.

5. Pe de altă parte, noul nostru mod de viaţă, mult mai simplu, nu va mai atrage atât de mulţi coloni în oraşul nostru, ci doar cumpărători ai

produselor noastre, în condițiile în care vom accepta să le vindem la un preț rezonabil, nu excesiv!

6. În acest fel, noi şi descendenții noştri (dacă aceştia ne vor urma exemplul) ne vom putea păstra oraşul – cel mai vechi şi mai respectabil oraş din lume – într-o stare de prosperitate continuă, şi nici un locuitor al său nu se va mai putea plânge vreodată că nu are ce mânca!

7. Mai mult, dacă vom renunța la dorința noastră de a ne îmbogăți pe socoteala popoarelor străine, iar acestea nu vor mai fi atrase de bogăția noastră, ci doar de activitățile noastre, care se vor rezuma la îndeplinirea cu bucurie a obligațiilor ce ne revin ca cetățeni ai oraşului, nici un popor din lume nu va mai fi tentat vreodată să ne aservească şi să ne fure comorile, pentru simplul motiv că nu vom mai dispune de astfel de comori. În caz contrar, vom fi tot timpul expuşi atacurilor lor, în scopul de a ne prăda.

8. Toate aceste afirmații sunt calculate exact, iar fericirea oraşului Hanoh stă scrisă cu litere de bronz!

9. Există totuşi un factor pe care nu l-am menționat încă şi de care depinde întreaga realizare a proiectului nostru. L-am păstrat pentru final pentru a ne încununa astfel spusele!

10. Acest factor se referă la întoarcerea noastră, cu cea mai mare seriozitate, către Dumnezeu cel atotputernic. Noi trebuie să îl recunoaştem pe acest Dumnezeu unic al strămoşilor noştri, dar mai presus de orice, trebuie să învățăm să îl iubim şi să îl adorăm!

11. Fără El, chiar şi cele mai înțelepte consilii ale noastre vor fi reduse la zero şi vor fi suficienți doar câțiva ani pentru a ajunge într-o stare mai dezastruoasă decât cea din care tocmai am ieşit!

12. De aceea, va trebui să redeschidem cele două temple ale lui Lameh şi să-i aducem în ele lui Dumnezeu, Domnul nostru unic, recunoştința şi rugăciunile pe care i le datorăm!”

13. Auzind aceste propuneri, numeroşi consilieri au început să facă scandal. Totuşi, o parte considerabilă a consiliului a fost de acord cu cei doi, ba chiar a solicitat construirea mai multor temple.

14. Opozanții nici nu au vrut să audă de această idee şi au propus ca inclusiv terenul de sub cele două temple să fie transformat în grădini. Neînțelegerile dintre cele două tabere au creat în curând o adevărată discordie în sânul consiliului.

Capitolul 144

Cei doi sfetnici înțelepți sunt consultați din nou. Proiectul de reformă adoptat de consiliu este orientat către lumea exterioară. Cei doi mesageri se întorc în munți

(21 octombrie 1843)

1. A trecut un an întreg fără ca cele două tabere să ajungă la vreo înţelegere. De aceea, consilierii nu au găsit nici o altă soluţie decât să îi cheme din nou în faţa lor pe cei doi sfetnici înţelepţi pentru a afla de la aceştia dacă există vreo cale de ieşire din acest conflict ce nu putea decât să degenereze.

2. Cele două tabere antagoniste căzuseră de acord că recunoaşterea unui Dumnezeu, iar în caz de necesitate chiar a mai multor zei, era absolut necesară pentru păstrarea ordinii în rândul populaţiei, dar consilierii nu îşi doreau o cunoaştere divină bazată pe o credinţă oarbă, care să se manifeste prin predici golite de semnificaţie, ci pe o credinţă bazată pe ştiinţa cea mai pură, adică pe cercetările făcute asupra naturii, în domeniul matematicii, al filozofiei şi al unor reprezentări artistice demne de Dumnezeu!

3. În acest fel, populaţia putea obţine o învăţătură solidă şi convingătoare, fără să se bazeze exclusiv pe o credinţă oarbă şi întunecată, axată pe misticism şi incapabilă să demonstreze în vreun fel existenţa lui Dumnezeu, pornind de la premisa că acest misticism nu putea dura decât atâta vreme cât propovăduitorii respectivei religii vor rămâne în viaţă. Dacă aceşti propovăduitori s-ar fi întors în ţărâna din care s-au născut, luând cu ei toate doctrinele lor, populaţia s-ar fi simţit înşelată şi privată de Dumnezeul ei. Dacă ea ar fi fost înşelată de mai multe ori în acest fel, după o vreme nimeni nu ar mai fi putut fi convins să creadă în Dumnezeu!

4. Marea majoritate a celor o mie de consilieri au căzut de acord asupra acestei perspective, dar nimeni nu ştia cum putea fi pusă aceasta în practică într-o manieră adecvată. De aceea, marea adunare s-a adresat din nou celor doi înţelepţi ai noştri.

5. Ajunşi în faţa seniorilor, aceştia au declarat: „Eminenţi consilieri ai marelui oraş Hanoh! Acum un an, v-am prezentat un plan judicios, dar voi l-aţi respins! Ce altceva am putea face pentru voi?

6. Indiferent de situaţie, există o singură perspectivă absolut justă şi autentică; la fel stau lucrurile şi în cazul lui Dumnezeu!

7. Noi v-am prezentat proiectul nostru, dar voi l-aţi respins şi aţi adoptat un altul, pe care l-aţi considerat mai justificat decât al nostru. În acest caz, puneţi-l în aplicare după bunul vostru plac şi convingeţi-vă singuri de consecinţele care vor decurge din el! Veţi recolta astfel ce aţi semănat!

8. În ceea ce ne priveşte, nu dorim să participăm în nici un fel la proiectul vostru, dar nici să vă împiedicăm în vreun fel să vă puneţi în aplicare planurile.

9. Acţionaţi cu învăţătura divină la fel cum aţi procedat în cazul prinţilor din coloniile voastre, cărora le-aţi dat precepte diferite legate de Dumnezeu, pentru a-i deosebi mai uşor unii de ceilalţi şi pentru a vă percepe astfel mai comod impozitele şi taxele, - şi vi se va întâmpla exact ce vi s-a întâmplat cu vasalii voştri.

10. Până acum, ați avut suficient timp ca să vă convingeți că tot ce v-am spus era pe cât de uşor realizabil, pe atât de util pentru oraşul vostru.

11. Nu ne-am înşelat niciodată şi am acționat numai în interesul vostru, fără a menționa măcar un singur cuvânt care să fie în propriul nostru avantaj.

12. În acelaşi spirit, am făcut tot ce ne-a stat în puteri pentru a concepe planul referitor la cunoaşterea şi la venerarea lui Dumnezeu pe care vi l-am prezentat acum un an. Din păcate, voi l-ați interpretat în fel şi chip, încă de la început, după care v-ați ciondănit între voi timp de un an de zile, iar în final ați ajuns la cea mai proastă soluție cu putință!

13. Noi nu cunoaştem nici un mijloc prin care planul vostru să poată fi pus în aplicare, aşa că nu vă putem ajuta în nici un fel.

14. De aceea, faceți după bunul vostru plac. În ceea ce ne priveşte, timpul nostru în mijlocul acestui popor s-a scurs. Vă vom părăsi şi nu vă vom cere nici un salariu, ca să vă dați astfel seama că tot ce am făcut a fost exclusiv pentru binele vostru.

15. Dacă cineva dintre voi doreşte să vină împreună cu noi în munți, să o facă până nu va fi prea târziu!”

16. După care cei doi au părăsit marea sală a consiliului şi, însoțiți de servitorii lor, s-au întors în țara lor de origine.

Capitolul 145

Întoarcerea mesagerilor. Ei povestesc ce li s-a întâmplat. Rugăciunea adresată de Lameh Domnului, care trimite zece mesageri către ținuturile de câmpie

(23 octombrie 1843)

1. Când cei doi mesageri au ajuns pe platoul montan, ei le-au povestit lui Lameh, care era încă în viață, lui Noe şi fratelui acestuia, Mahal, tot ce s-a petrecut în ținuturile de la şes. În final, i-au întrebat dacă s-a stabilit cineva în împrejurimi în ultimii trei ani.

2. Lameh le-a răspuns: „Dragii mei copii, răspunsul la întrebarea voastră nu este deloc dificil, căci în toată regiunea noastră, care se întinde suficient de mult pentru a nu putea fi parcursă decât mergând zile la rând, nu am întâlnit niciodată vreun suflet străin! Acesta este purul adevăr!

3. Povestea voastră merită însă întreaga noastră atenție, căci din ea rezultă în mod evident că, în cel mai scurt timp, întreaga populație din ținuturile de la şes va trece fie la idolatrie, fie la un ateism absolut.

4. O, Doamne şi Părinte, binevoieşte şi sfătuieşte-ne pe noi, copiii Tăi slabi! Învaţă-ne ce putem face pentru a readuce aceste popoare pe calea cea dreaptă!”

5. Atunci, Domnul i-a răspuns, şi fiecare a putut auzi distinct cuvintele Sale: „Mergeţi în regiunea de la Miazăzi! Acolo se află încă 107 familii dispersate. Aceştia sunt descendenţii celor şapte bărbaţi pe care i-am trimis odinioară la Hanoh, în epoca lui Lameh, pentru a-i predica acelui oraş pierdut să se pocăiască.

6. Veţi întâlni în rândul acestor familii zece tineri cu o constituţie robustă, care nu şi-au luat încă soţii. Lameh, aşează-ţi mâinile pe ei în numele Meu, iar Eu îi voi umple cu un foc miraculos! În acest fel, oriunde vor face apel la puterea elementului foc atunci când se vor afla la câmpie, acesta le va asculta comanda şi va distruge tot ce vor dori ei!

7. Odată înzestraţi cu această putere, aceşti bărbaţi vor coborî la şes şi vor predica pretutindeni doctrina căinţei, vreme de şapte ani. În cazul în care cineva doreşte să-i ia în captivitate, tot ce trebuie să facă va fi să se înconjoare de un cerc de foc, cu ajutorul căruia îşi vor putea îngenunchea duşmanii şi le vor putea distruge armele.

8. Dacă populaţia de la şes se va converti în decursul acestor şapte ani, trimişii Mei vor rămâne acolo în calitate de preoţi. Dacă populaţia nu se va converti însă, vor trebui să înconjoare templele Mele din Hanoh cu un cerc de foc imposibil de stins, după care se vor putea întoarce în munţi! – Aşa să fie!

9. Începând din acel moment, îmi voi întoarce faţa de la oamenii de la şes, pentru a nu vedea ce li se va întâmpla! Amin”.

10. După aceste cuvinte, micul grup s-a ridicat şi s-a îndreptat fără să mai întârzie către regiunea de miazăzi, pentru a-i căuta pe cei zece bărbaţi menţionaţi.

11. De îndată ce i-au găsit, bătrânul Lameh a făcut ce i-a poruncit Domnul. Cei zece au simţit pe loc puterea ce le-a fost conferită şi s-au îndreptat către câmpie, însoţiţi de numeroasele binecuvântări ale celor apropiaţi.

Capitolul 146

Indicaţii referitoare la perioadele menţionate în textele spirituale. Primirea mesagerilor la Hanoh

(24 octombrie 1843)

1. Între momentul de întoarcere al celor doi fii ai lui Uraniel şi cel de plecare al celor zece mesageri s-au scurs circa doi ani, deşi relatarea de mai sus poate conduce cu gândul că totul s-a petrecut într-o singură zi.

2. Am indicat acest fapt pentru vă permite să înțelegeți mai bine suita evenimentelor, căci în limbajul spiritual faptele sunt menționate adeseori ca şi cum s-ar fi produs într-o singură zi, chiar dacă, din perspectiva terestră, ele au fost separate de mai mulți ani.

3. Chiar şi în sfânta Scriptură se menționează adeseori expresia: „Şi în aceeaşi zi…”, deşi evenimentul relatat a avut de multe ori nevoie de ani întregi pentru a avea loc.

4. Aceste câteva explicații au menirea să vă faciliteze mai buna înțelegere a relatării noastre.

5. Ce primire credeți că li s-a rezervat mesagerilor noştri la Hanoh, şi cum au reuşit ei să ajungă în acest oraş într-un timp atât de scurt?

6. De-abia ajunşi la porțile oraşului, ei au fost imediat arestați şi chestionați în detaliu, potrivit reglementărilor în vigoare, pentru a afla care este locul lor de proveniență. Au fost întrebați chiar dacă aveau un paşaport valabil, căci la acea vreme, în Hanoh exista deja o poliție foarte bine organizată.

7. Dar mesagerii le-au răspuns autorităților: „Am fost trimişi de Sus pentru mântuirea voastră, iar paşaportul nostru este Dumnezeu, Domnul cerului şi al pământului!

8. Am venit să vă predicăm cea mai strictă şi mai severă penitență! Dacă nu veți dori să vă convertiți, inevitabila judecată a lui Dumnezeu vă va anihila complet cu toată forța mâniei Sale!”

9. Aceste cuvinte deloc măgulitoare au fost prea mult pentru forțele de poliție însărcinate cu paza zidurilor de apărare. Acestea i-au acuzat pe cei zece de ofensă adusă autorității marelui consiliu şi i-au tratat ca pe nişte agitatori ai poporului şi ca pe nişte partizani ai prinților străini.

10. Puterea focului le-a venit însă în ajutor, iar în clipa în care gărzile au încercat să pună mâna pe ei, din pământ au țâşnit flăcări care le-au silit să se retragă în mod ruşinos către interiorul oraşului, fapt care le-a permis mesagerilor noştri să intre fără probleme în oraş.

11. Între această poartă a metropolei şi reşedința placată cu aur a celor o mie de consilieri mai era încă aproape o zi de mers pe jos. Prinții avuseseră grijă să plaseze deasupra lor un rege fictiv, care nu avea nici un fel de putere reală, alta decât de a le confirma deciziile.

12. Dat fiind că mesagerii noştri nu puteau ajunge în aceeaşi zi la castelul placat cu aur, ei au fost nevoiți să înnopteze într-unul din numeroasele hanuri recent construite, urmând să încerce să se apropie de palat a doua zi.

13. Maniera în care au fost găzduiți în timpul acestei prime nopți a marcat punctul de plecare al unei lungi serii de primiri similare care le-au fost rezervate în timpul întregii lor şederi la Hanoh. Gărzile care au fugit din fața lor au avut grijă să povestească ce li s-a întâmplat, oferindu-le tuturor o

descriere detaliată a celor zece mesageri. De aceea, nu-i de mirare că, odată ajunşi la han, ei au fost întâmpinaţi cu foarte multă rezervă.

14. Când au cerut ceva de mâncare şi un loc de cazare peste noapte, gazdele lor au luat-o la fugă, iar când au căutat singuri o cameră în care să doarmă, au constatat că toate porţile erau ferecate; căci oamenii se temeau că ei doresc să dea foc hanului.

15. Aşa s-a petrecut primul lor contact cu marele oraş.

Capitolul 147

Impecabila organizare poliţienească a statului Hanoh. Armata o ia la fugă în faţa celor zece mesageri

(25 octombrie 1843)

1. Aşa cum probabil v-aţi imaginat deja, gardienii de pe zidurile de apărare nu au fugit care încotro, ci s-au îndreptat glonţ către palatul celor o mie de seniori.

2. Dacă circumstanţele ar fi fost altele, fuga lor nu ar fi fost necesară, căci organizarea poliţienească a statului Hanoh era atât de bine pusă la punct încât, prin comparaţie cu ea, sistemele moderne de spionaj şi de represiune nu reprezintă decât nişte organizaţii de amatori.

3. Mai întâi de toate, fiecare proprietar de casă era obligat să întreţină pe cheltuiala sa poliţistul care îi supraveghea locuinţa.

4. În al doilea rând, cetăţenii oraşului trebuiau să susţină financiar cele două sau trei secţii de poliţie plasate pe strada lor, al căror unic scop era de a aduna toate informaţiile mai deosebite şi de a le raporta la curte.

5. Toate străzile oraşului aveau nume. Casele erau numerotate, iar proprietarii lor aveau două nume, unul specific casei şi altul al lor personal.

6. În plus, fiecare stradă şi fiecare loc avea propria sa culoare după care puteau fi recunoscute, iar locuitorii oraşului trebuiau să poarte costume adecvate. Proprietarul unei case avea dreptul să îşi decoreze partea de sus a hainelor cu o bucată micuţă de metal aurit pe care era înscris numărul locuinţei sale. Ceilalţi locuitori trebuiau să poarte numărul casei în care erau găzduiţi pe o bucată de pânză albă fixată de hainele lor.

7. Aceste măsuri de precauţie luate de poliţişti le permiteau acestora să aresteze imediat (prin intermediul gardienilor străzilor) toate persoanele care au comis o infracţiune cât de mică, indiferent unde. Le conduceau apoi către casa în care locuiau, al cărei proprietar era obligat să plătească o amendă supraveghetorilor străzilor şi o alta la biroul de supraveghere al locului în care fusese comis delictul.

8. Dat fiind că o treime din amenda plătită era reținută la secțiile de poliție, iar polițiştii aveau dreptul să stabilească în mod arbitrar ce acte erau contrare reglementărilor în vigoare şi trebuiau pedepsite, vă puteți imagina fără prea mare greutate la ce excese se puteau deda aceştia. Practic, nu exista proprietar de casă care să nu fie nevoit să achite zilnic câte o amendă sau alta.

9. La rândul lui, proprietarul avea dreptul să ceară despăgubiri de la chiriaşii săi, dar dacă aceştia rămâneau faliți, el putea aştepta mult şi bine fără să mai primească ceva de la aceştia.

10. Dacă un hangiu oferea găzduire unor străini fără să informeze imediat autoritățile de supraveghere, se considera că a comis o infracțiune gravă, care trebuia imediat pedepsită.

11. Aşa se explică de ce hangiul nostru a fugit de îndată la biroul de supraveghere, unde le-a povestit polițiştilor tot ce a remarcat la cei zece mesageri, inclusiv ce aflase despre ei de la gardienii de la poarta oraşului.

12. Începând din acel moment, zvonurile referitoare la apariția unor oameni de foc s-au răspândit în întregul oraş. Gardienii care dăduseră bir cu fugiții au avut la rândul lor grijă să prezinte faptele într-un raport în care au exagerat cât au putut realitatea. Ca urmare a acestor evenimente, chiar de a doua zi în oraş a fost decretată starea de război, iar soldații au primit ordin să se îndrepte către hanul în care se odihneau mesagerii noştri.

13. În dimineața respectivă, mai multe mii de soldați înarmați cu sulițe şi cu lance au asediat hanul, iar hangiul le-a spus oaspeților săi: „Ieşiți şi apărați-vă, dacă puteți, împotriva acestor câteva mii de sulițe şi de lance!"

14. Cei zece mesageri au simțit atunci că sunt întăriți, aşa că s-au ridicat în picioare şi au făcut apel la puterea focului. Instantaneu, din pământ au ieşit flăcări mari, care s-au răspândit pe strada din fața hanului, punând pe fugă soldații. Şi astfel, mesagerii noştri au rămas singuri, preamărind atotputerea lui Dumnezeu.

15. Copleşit de uimire, hangiul a căzut la picioarele lor, căci era absolut convins că erau fie zei coborâți pe pământ, fie spirite ale focului care doreau să distrugă întregul oraş.

Capitolul 148

Discuția dintre mesageri şi hangiu. Cei zece se îndreaptă către palatul de aur. Al treilea miracol: incendierea zidurilor de apărare

(26 octombrie 1843)

1. Dar cei zece i-au spus hangiului: „Ridică-te şi nu ne lua drept ce nu suntem! Nu suntem nici zei, nici spirite ale focului, ci oameni la fel ca tine, care vin din munți. Dumnezeu ne-a înzestrat cu această putere exclusiv

pentru binele vostru, ca să recunoaşteţi astfel în noi trimişii Lui autentici şi pentru a vă converti la dreapta credinţă propovăduită de noi.

2. Dacă o veţi face, veţi fi scutiţi de iminenta judecată a lui Dumnezeu. În schimb, dacă veţi refuza, vă veţi da seama prin intermediul forţei care sălăşluieşte în noi că mânia divină a început deja să se abată asupra voastră; căci focul cu care suntem înzestraţi este asemănător mâniei lui Dumnezeu!

3. Ieri seară, te-am rugat să ne dai ceva de mâncare. De ce nu ai făcut-o? Credeai cumva că nu ne vom plăti datoria?

4. O, ascultă, noi suntem purtătorii unor bogăţii celeste, şi te-am fi răsplătit din plin!

5. În schimb, tu ţi-ai baricadat uşa care dă la camera cu provizii. De aceea, ne vom baricada şi noi camera comorilor pe care le posedăm. Rămâne de văzut în ce măsură vei mai putea primi bogăţiile pe care ni le-a dat Dumnezeu Însuşi pentru a le distribui din abundenţă asupra acestui oraş!"

6. Hangiul le-a răspuns: „Bine, dar nu vă cunoşteam, iar legile infame pe care suntem nevoiţi să le respectăm ne cer să manifestăm cea mai mare prudenţă în privinţa străinilor. Chiar şi cea mai mică neglijenţă din partea noastră atrage după sine cele mai crunte pedepse. De aceea, vă rog, fiţi indulgenţi cu mine, căci am fost forţat să acţionez în acest fel faţă de voi, din cauza acestor legi pe care nu le puteam încălca!

7. De altfel, vă pot pregăti imediat ceva de mâncare. De acum înainte vă voi găzdui şi voi avea grijă să nu vă lipsească nimic pe întreaga durată a sejurului vostru în oraşul Hanoh; căci de când am văzut puterea de care dispuneţi, nu mă mai tem de judecata autorităţilor. Întoarceţi-vă în casa mea şi veţi primi aici mâncare şi găzduire. Cele mai frumoase camere şi cele mai frumoase paturi ale mele vă vor sta de acum înainte în permanenţă la dispoziţie! Dar nu mă părăsiţi după această ameninţare, vă implor, dragii mei oaspeţi, în numele iubirii Dumnezeul vostru atotputernic!"

8. Atunci, mesagerii i-au răspuns: „Dumnezeu, Domnul nostru, este plin de compasiune faţă de toţi păcătoşii care se căiesc, îşi conştientizează cu oroare greşeala şi îşi întorc pentru totdeauna faţa de la ea!

9. De aceea, ne vom dovedi şi noi la fel de concilianţi. Te iertăm aşadar pentru comportamentul tău şi îţi acordăm dreptul de a te bucura de comorile celeste.

10. Până una alta, nu ne putem instala însă la tine, căci trebuie să ne îndreptăm către seniorii oraşului, care i-au îndepărtat pe oameni de Dumnezeu prin legile lor infame! În aceste condiţii, ei sunt primii care trebuie convertiţi!

11. Dacă vom reuşi să facem acest lucru, ne vom întoarce la tine şi vom accepta oferta ta, binecuvântându-te!"

12. Hangiul le-a răspuns: „O, dragii mei oaspeți! Acest oraş este incredibil de mare! Există aici mii de străduțe şi de case! Cum credeți că îmi veți mai găsi hanul?”

13. Dar mesagerii i-au spus: „Nu-ți face griji în această privință, căci vom şti să-l găsim, la fel de uşor cum îl găseşti tu! Ghidul nostru este Dumnezeu, iar El ştie foarte bine unde locuieşti tu!”

14. După ce au rostit aceste cuvinte şi l-au binecuvântat pe hangiu, cei zece s-au îndreptat către centrul oraşului, iar după o jumătate de zi de mers au ajuns la palatul din aur construit de Uraniel.

15. Nici vorbă însă să fie lăsați să intre în acesta, căci toate intrările erau deja baricadate şi protejate de arcaşi bine antrenați.

16. Atunci, Domnul s-a adresat astfel mesagerilor: „Nu vă apropiați foarte mult de zidul de apărare şi rămâneți aici până când vă voi croi Eu o cărare!”

17. Auzind aceste cuvinte, trimişii Domnului au rămas nemişcați. Instantaneu, flăcări puternice au izbucnit pe zidul de apărare al palatului, consumându-l în întregime, cu tot cu baricade, cu arme şi cu soldații care nu au fugit suficient de repede.

18. Aşa s-a petrecut cel de-al treilea miracol din oraşul Hanoh, executat prin puterea focului.

Capitolul 149

Directivele Domnului înainte de intrarea mesagerilor în palat. Discursul celor zece adresat celor o mie de consilieri

(27 octombrie 1843)

1. De îndată ce drumul care ducea către interiorul palatului a fost eliberat în această manieră miraculoasă, Domnul s-a adresat din nou mesagerilor Săi, cărora le-a spus: „Acum puteți avansa!

2. Nu obligați însă pe nimeni să se convertească cu forța! Predicați în numele Meu şi încercați să-i determinați prin puterea convingerii să se căiască pentru greşelile lor! Solicitați deschiderea celor două temple şi avertizați-i împotriva cultului idolilor şi al imaginilor. Anunțați-i fără menajamente că, în caz contrar, judecata Mea se va abate asupra lor! Aceasta este misiunea pe care o aveți de îndeplinit aici!

3. Dacă cei de la curte se vor converti, rămâneți în Hanoh în calitate de preoți, aşa cum v-am spus deja în munți. În cazul în care constatați însă că doar se prefac, demascați-le deschis impostura, apoi părăsiți imediat acest loc şi plimbați-vă pe străzi şi prin piețele publice, proclamându-le oamenilor numele Meu şi cerându-le să facă penitențe serioase.

4. Nu vă temeți de armele celor neputincioşi, căci voi avea grijă să îi nimicesc înainte de a încerca să vă ucidă!

5. Predicați în acest fel timp de trei ani în întreaga metropolă. Dacă veți constata că nu sunteți luați în seamă, părăsiți oraşul şi continuați să predicați în fața populației de la țară încă patru ani. Dacă cineva se va orienta sincer către Mine, trimiteți-l în munți; acolo, Mă voi ocupa personal de el şi îi voi dărui tot ce are nevoie pentru a-şi putea continua viața în această lume.

6. În schimb, dacă veți constata că oamenii nu doresc să se convertească, părăsiți-i şi plecați în altă parte.

7. Nu rămâneți însă cu nici un chip mai mult de patru ani în regiunile rurale, iar când veți auzi chemarea Mea, plecați imediat către munții înalți, fără a vă uita înapoi.

8. Acum ştiți ce aveți de făcut! De aceea, intrați în palat, în numele Meu! Amin".

9. După aceste cuvinte, mesagerii noştri au continuat să avanseze către interiorul palatului. Ei au găsit imensa sală de consiliu, în care erau adunați deja cei o mie de consilieri, în mijlocul cărora se afla regele lor de fațadă.

10. Toată lumea dezbătea gravele evenimente care aveau loc.

11. Tocmai când consilierii au terminat de pus la punct o strategie incredibil de ipocrită, şi anume de a se preface că ascultă cu cea mai mare devoțiune mesajul divin şi de a simula o conversație, timp în care ar fi urmat să încerce tot ce le stătea în puteri pentru a-i face pe mesageri să părăsească oraşul, aceştia din urmă au pătruns în sala de consiliu, spre deplina teroare a marii adunări. Ei s-au adresat astfel acesteia:

12. „Pacea fie cu voi! Nu cu acest plan veți reuşi să ne scoateți din acest oraş! Când timpul nostru se va scurge, vom pleca singuri, iar voi veți fi supuşi pierzaniei! Nu vom pleca niciodată din cauza infamiei voastre, ci doar pentru a asculta de voința Celui care ne-a trimis la voi!

13. Încercați să înțelegeți aceste cuvinte şi pregătiți-vă să ascultați vestea pe care v-am adus-o din partea lui Dumnezeu, Domnul nostru atotputernic! – Deschideți-vă aşadar cât mai bine urechile şi ascultați-ne! Amin".

Capitolul 150

Discursul unuia din cei o mie de consilieri adresat celor zece mesageri şi răspunsul celor din urmă

(28 octombrie 1843)

1. Atunci, unul din cei o mie de consilieri s-a ridicat, le-a ieşit în întâmpinare celor zece, s-a înclinat în faţa lor conform ceremonialului de la curte şi le-a spus:

2. „Puternici mesageri ai unui prinţ care ne este complet necunoscut şi ai domnului munţilor care scuipă foc şi care ne înconjoară de pretutindeni! Apropiaţi-vă! Veniţi în mijlocul nostru şi împărtăşiţi-ne misiunea voastră! Căci iată, această sală este mare, şi noi suntem numeroşi! De aceea, va trebui să vă aşezaţi la mijloc, pentru ca toată lumea să audă distinct declaraţiile voastre demne de tot interesul. Căci noi suntem foarte amatori de discursuri bune şi dorim întotdeauna să punem în practică ceea ce ni se pare util.

3. Pe de altă parte, dacă în discursul vostru vom găsi afirmaţii pe care le vom considera nişte inepţii, veţi înţelege de bună seamă, dat fiind că sunteţi nişte fiinţe dintr-o specie superioară, că nu vom accepta niciodată propunerile voastre atât timp cât acestea vor încălca liberul nostru arbitru.

4. Desigur, ne-aţi putea forţa făcând uz de redutabilele voastre puteri, care atestă provenienţa voastră superioară, dar în acest caz misiunea voastră ieşită din comun va eşua, iar noi înşine nu vom putea învăţa mare lucru din ea!

5. Aveţi aşadar bunăvoinţa de a ne adresa discursul vostru din mijlocul sălii, căci cu toţii dorim, inclusiv regele nostru, să ascultăm cu cea mai mare atenţie cuvintele voastre, fiind pregătiţi pe bună dreptate să auzim lucruri cu totul extraordinare, dat fiind că provin de la nişte fiinţe atât de speciale ca şi voi!”

6. Ascultând de dorinţa consilierului, cei zece s-au aşezat în centrul sălii, iar unul dintre ei s-a ridicat şi a adresat următorul discurs marii adunări a celor o mie de consilieri:

7. „Prieteni şi fraţi! Dacă vă mai aduceţi aminte de părinţii voştri, veţi fi de acord cu mine că aceştia erau cu toţii descendenţii lui Adam şi adevăraţii copii ai lui Dumnezeu în perioada în care regele Lameh, un contemporan al lui Lameh cel din munţi, domnea cu cruzime asupra acestui oraş şi asupra celorlalte ţinuturi de la şes!

8. Mulţi dintre voi nu au cum să fi uitat tot ce a întreprins la acea vreme Domnul cerului şi al pământului pentru a corecta greşelile celor din munţi şi pentru a purifica ţinuturile de la câmpie de toate consecinţele malefice ale intrigilor bătrânului Şarpe, pe care îl cunoaşteţi foarte bine.

9. Ştiţi de asemenea că părinţii voştri au părăsit munţii purificaţi, pe care Dumnezeu i-a binecuvântat atât de des, pentru a se stabili în câmpia devenită impură, deşi marele preot Lameh, care trăieşte încă şi astăzi, le-a explicat în detaliu cât de nerecunoscător şi cât de nedemn este acest tip de comportament faţă de Dumnezeu, Părintele lor preasfânt, şi la ce consecinţe dezastruoase va conduce el.

10. Din păcate, părinții voştri nu l-au ascultat pe Lameh. Dornici să se bucure de farmecele desfrânate ale femeilor de la şes, ei au coborât în regiunile joase, abandonându-şi de multe ori propriile familii pe care le aveau în munți.

11. Toată lumea cunoaşte aceste fapte şi nimeni nu le poate contesta. Dacă nu ne credeți pe noi, mai există încă cel puțin un milion de martori care ne pot confirma spusele.

12. Voi sunteți copiii copiilor lui Dumnezeu care au trăit în munți şi ați preluat în calitate de seniori puterea asupra acestor regiuni de la şes, fără ca Dumnezeu să vă fi cerut aşa ceva.

13. Ați început prin a-l seduce pe Uraniel, regele legitim al țării, pe care l-ați corupt, l-ați oprimat, iar în final l-ați ucis. I-ați alungat copiii şi v-ați bătut joc de fiii lui, atunci când aceştia s-au întors şi au încercat să vă convingă să vă întoarceți la Dumnezeu.

14. În loc să deschideți cele două temple, aşa cum vi s-a spus, voi ați creat o organizație polițienească ce controlează întregul oraş. Ați instaurat în mai multe rânduri cultul idolilor şi ați refuzat să credeți într-un singur Dumnezeu autentic. Şi peste toate, ați sufocat poporul cu impozite şi taxe grele.

15. Spuneți-mi: ce răsplată credeți că meritați din partea adevăratului Dumnezeu şi Domn al umanității?

16. Vorbiți, iar noi vă vom asculta cu răbdare. După ce veți încheia, vom lua din nou cuvântul! – Iar acum, reflectați la cele spuse de noi şi spuneți-ne la ce concluzie ați ajuns! Amin”.

Capitolul 151

Cei o mie de seniori se consultă în secret. Obiecția celor zece. Ultimatumul lor şi plecarea din palat. Tulburarea seniorilor

(30 octombrie 1843)

1. Auzind aceste cuvinte, consilierii au început să se sfătuiască între ei, în şoaptă, în timp ce nemulțumirea le era întipărită pe chip.

2. „Ce altceva am putea face decât să ne supunem, oricât de greu ne-ar veni? Căci dacă ne vom opune pe față acestor oameni, va fi ca şi cum am turna gaz pe foc.

3. Situația în care ne aflăm este întru totul comparabilă cu jocurile politice! Aceste jocuri nu ar putea avea niciodată un succes atât de deplin dacă oamenii nu ar trăi în orbire. Cum ne-am putea apăra însă noi în fața acestor oameni care ne-au citit imediat jocurile?

4. Singurul lucru pe care îl mai putem face constă în a le aduce cât mai multe argumente critice, înainte de a le accepta pe deplin propunerea!

5. Noi nu suntem căzuți în cap şi dispunem de întreaga noastră rațiune. De aceea, ne vom folosi de aceasta pentru a le face cât mai multe greutăți acestor zece bărbați, până la deschiderea celor două temple! Până una alta, aceasta este singurul lucru pe care îl putem face!”

6. După ce membrii adunării generale au luat în taină această hotărâre, unul din cei zece mesageri s-a adresat astfel consilierilor:

7. „Demnitari care vă considerați înzestrați cu o inteligență şi cu o înțelepciune superioară, chiar credeți că intrigile voastre nedemne ne pot păcăli? – O, vă înşelați amarnic!

8. Domnul cerului şi al pământului ne-a ascuțit atât de bine urechile încât noi putem auzi chiar şi gândurile voastre cele mai intime, ca şi cum le-ați pronunța cu voce tare!

9. Unde sperați să ajungeți cu aceste intrigi?

10. Chiar vă imaginați că nu vom face față criticilor stupide inventate de rațiunea voastră?

11. O, smintiților, ce mai înseamnă astăzi rațiunea? – Ea nu mai reprezintă decât reflexia palidă a înțelepciunii care îi ilumina pe părinții voştri primordiali şi care era comparabilă cu soarele la răsărit!

12. Noi încă mai dispunem de această înțelepciune divină, iar voi doriți să vă măsurați cu ea, deşi nu mai sunteți înzestrați decât cu nişte rămăşițe palide de inteligență, aproape imperceptibile?

13. Este o nebunie să nu vă dați seama că întunericul nu poate dura decât atât timp cât lumina nu şi-a făcut apariția! De îndată ce lumina a coborât din ceruri, la ce credeți că vă mai pot folosi tenebrele voastre?

14. Aşa cum noaptea fuge în fața soarelui care răsare şi dispare în fața strălucirii sale, la fel, rațiunea voastră va trebui să dea înapoi, dispărând apoi complet, atunci când lumina lui Dumnezeu va începe să strălucească prin noi!

15. Nici nu se pune problema să ne lăsăm antrenați în discuții lungi şi interminabile cu voi! Dimpotrivă: ne vom limita să vă transmitem directivele noastre, iar voi veți fi obligați să le îndepliniți!

16. V-am făcut cunoscută astfel voința noastră – care provine de la Dumnezeu – şi nu mai avem nevoie de alte discuții!

17. Dacă vă veți supune în fața acestei voințe, o veți face pentru binele vostru şi al poporului pe care îl guvernați. Dacă veți refuza să faceți însă acest lucru, noi vă dăm asigurări că nu vă vom constrânge în nici un fel, nici prin forța focului şi nici prin cea a argumentelor pline de înțelepciune.

18. Nu trebuie să vă aşteptaţi nici să rămânem printre voi mai mult timp, pentru a vă face tot felul de recomandări emoţionante; astfel de instrumente sunt utile numai în cazul celor slabi şi sărmani.

19. În cazul vostru, nu mai putem vorbi decât fie de o ascultare oarbă, la fel ca cea pe care o impuneţi populaţiei, fie de judecata Domnului, căci Acesta va şti să vă trateze la fel cum vă trataţi voi poporul!

20. Acestea au fost ultimele noastre cuvinte! Acţionaţi în consecinţă, iar dacă nu doriţi, nu o faceţi! Amin".

21. După care cei zece au părăsit imediat sala şi au ieşit din palat. S-au întors apoi la hangiul care le-a oferit de mâncare şi găzduire.

22. Cât despre consilieri, aceştia se simţeau prinşi între ciocan şi nicovală şi nu mai ştiau cum să iasă din această situaţie. Dacă ar fi urmat directivele celor zece mesageri, s-ar fi expus în faţa poporului. Dacă ar fi refuzat să le urmeze, riscau să suporte consecinţele, iar ameninţările mesagerilor ar fi putut fi puse în practică.

23. De aceea, situaţia li se părea fără ieşire.

Capitolul 152

Consiliul deliberează. Discursul avizat al unuia dintre consilieri şi propunerea sa de emigrare. Discordia din sânul consiliului celor o mie

(31 octombrie 1843)

1. „Ce putem face acum?" se întrebau toţi consilierii, inclusiv regele lor de faţadă.

2. Unul dintre ei, care se afla chiar în mijlocul adunării, s-a ridicat şi a spus cu o voce puternică: „Fraţilor, ascultaţi-mă! Tocmai mi-a venit o idee absolut genială!

3. Aţi declarat în prezenţa acelor oameni terifianţi că veţi face tot ce vă va sta în puteri pentru a le îngreuna misiunea, înainte de a trece la executarea pretenţiilor lor.

4. Altfel spus, noi am mizat pe victoria *raţiunii* noastre! Ei bine, da, raţiunea noastră trebuie să învingă înţelepciunea lor! – Dar cum?

5. Vă voi spune eu cum: este cel mai uşor lucru din lume!

6. Ne dăm cu toţii seama că dominaţia noastră asupra acestei ţări a ajuns la sfârşit!

7. La ce ne mai putem aştepta acum? Poporul se va revolta împotriva noastră, incitat de aceşti zece bărbaţi împotriva cărora nu putem face nimic! O alternativă şi mai rea constă în a aştepta împlinirea ameninţărilor care ne-au fost făcute!

8. Părerea mea este că ar fi absolut stupid să aşteptăm fără să facem nimic împlinirea uneia sau alteia din cele două alternative.

9. Dacă am deschide cele două temple vechi ale lui Lameh şi le-am spune oamenilor să nu se mai închine la statuile pe care noi înşine i-am sfătuit să le venereze, ce vor face aceştia? Ne vor întreba care este motivul acestei schimbări subite de atitudine!

10. Şi atunci, ce le vom spune?

11. Nu putem să-i minţim în faţă, căci ne riscăm însăşi viaţa, aşa cum ne-au ameninţat cei zece.

12. Nu putem nici să deschidem templele fără să le explicăm oamenilor nimic, căci aceste edificii au paznicii lor secreţi, care ne vor întreba în faţa oamenilor care sunt intenţiile noastre. Va trebui atunci, indiferent dacă ne este pe plac sau nu, să spunem tot adevărul, asumându-ne toate riscurile de rigoare, şi să le explicăm oamenilor:

13. ‚Cetăţeni ai acestui mare oraş, v-am înşelat! Setea noastră de putere şi de posesiuni ne-a determinat să vă tratăm cu viclenie, pentru a ne putea impune autoritatea asupra voastră. Am negat în faţa voastră existenţa unicului Dumnezeu şi a Domnului autentic şi etern, după care v-am lovit şi v-am ameninţat cu o moarte plină de cruzime dacă veţi încălca decretele noastre!

14. Acum, bătrânului vostru Dumnezeu i s-a făcut milă de suferinţa voastră, ai cărei unici responsabili suntem noi, şi ne-a trimis nouă, seniorilor voştri lipsiţi de loialitate, zece mesageri atotputernici care ne-au pedepsit prin forţa focului şi ne-au silit să redeschidem vechile temple ale adevăratului Dumnezeu, reparând totodată toate relele provocate prin mişelia noastră!’

15. Mă întreb cu sinceritate: care dintre noi s-ar simţi pregătit să ţină un astfel de discurs lăudabil în faţa poporului?

16. Pe de altă parte, dacă nu vom proceda în acest fel, în cel mai scurt timp din pământ vor izbucni flăcări care ne vor înghiţi de vii. Unul din cei zece mesageri a avut grijă să îmi confirme discret acest lucru.

17. În sfârşit, dacă vom ţine minunatul discurs pe care l-am citat mai sus, nu mi-aş dori pentru nimic în lume să asist la ploaia de pietre care se va revărsa asupra augustelor noastre persoane, căci vă asigur că atunci când doreşte, poporul are o ţintă foarte bună!

18. Dacă vom continua să mai deliberăm mult în palatul nostru, fără să întreprindem nimic concret, oamenii din popor ne vor găsi uşor şi ne vor rezerva o primire atât de călduroasă încât ne vom pierde probabil o parte din simţuri!

19. În faţa acestor calamităţi extrem de probabile, singurul sfat pe care pot să vi-l dau este următorul: dat fiind că situaţia din acest oraş pare să

se încingă la maxim, părerea mea este că ar trebui să ne luăm cât mai curând posibil tălpăşiţa, fără nici o ruşine!

20. Pământul este mare! Vom pleca cu soţiile şi cu copiii noştri, şi ne vom lua cu noi o parte din comori, - cel puţin atât cât vom avea nevoie! Din acest punct de vedere, vom putea spune că am triumfat cu raţiunea noastră asupra voinţei celor zece mesageri! Ne vom căuta apoi un loc sub soare în care să ne stabilim şi vom trăi acolo fără a fi incomodaţi de nici un fel de neaveniţi, permiţându-i în acelaşi timp bătrânului Dumnezeu să se manifeste aşa cum doreşte în faţa oamenilor!

21. Ce ziceţi de propunerea mea?”

22. O parte din consilieri au fost de acord cu el, dar ceilalţi şi-au exprimat părerea că plecarea lor nu va fi atât de uşoară cum părea la prima vedere. De altfel, ei credeau că dacă vor acţiona corect, cei zece îi vor proteja de mânia populaţiei, şi nicidecum nu-i vor lăsa să fie linşaţi de aceasta.

23. Dezbaterile au continuat fără încetare timp de trei zile, opiniile consilierilor fiind la fel de divergente. Vom vedea în continuare cum s-a încheiat toată această poveste.

Capitolul 153

650 de consilieri emigrează în Egiptul Superior

(2 noiembrie 1843)

1. Primul orator, care nu avea decât o singură idee în cap, şi anume să-şi ia tălpăşiţa cât mai repede, nu a stat să mai reflecteze la obiecţiile care i-au fost aduse, căci îşi pregătise de mult timp răspunsul:

2. „Iată ce vă propun să facem: de vreme ce o parte dintre voi preferă un alt plan decât cel propus de mine, ei nu au decât să îşi urmeze planul lor; cât despre cei care sunt de acord cu mine, aceştia ar face bine să-şi ia soţiile, copiii şi bunurile, să le încarce pe cămile şi să plece împreună cu mine! În acest fel, raţiunea va triumfa în sfârşit!

3. Cei care doresc să rămână, fiind convinşi că aşa este mai bine, respectiv cei care doresc să se confrunte cu ploaia de pietre a populaţiei, sau în cel mai bun caz cu alungarea ruşinoasă din oraş, pot să facă aşa cum doresc şi să-şi aştepte aici torturile care le sunt rezervate. În final, vor învăţa o lecţie valoroasă ca urmare a acestor evenimente triste şi probabil vor ajunge să-şi spună:

4. ‚Ce bine ar fi fost dacă aş fi fugit şi eu împreună cu ceilalţi, urmând apelul raţiunii, în loc să rămân aici ca să fiu linşat de popor cu pietre, sau în cel mai bun caz acoperit de ruşine, de sarcasmele şi de blestemele tuturor!’

5. Eu unul voi fi primul care voi pleca! Cine doreşte să mă urmeze, să o facă! Ceilalți nu au decât să procedeze cum vor şi cum consideră că este mai bine!"

6. După aceste cuvinte, 650 de consilieri s-au ridicat în picioare şi au strigat într-un glas: „Dorim să îți urmăm sfatul, dar dacă vom avea cumva dificultăți în a ieşi pe porțile oraşului, ai grijă ca victoria rațiunii să nu se dovedească efemeră!"

7. După care toți cei care şi-au propus să fugă s-au retras, s-au îndreptat către casele lor, şi-au luat soțiile, copiii şi bunurile, le-au încărcat pe cămile şi au pornit la drum chiar în acea zi.

8. Pe străzile oraşului se adunaseră foarte mulți oameni, care se minunau să vadă acest cortegiu al stăpânilor lor, de obicei atât de severi. Nimeni nu ştia ce se întâmplă şi la ce trebuie să se aştepte în continuare.

9. Unii îşi spuneau: „Ce ciudat! Cum se face că seniorii noştri părăsesc oraşul, cu soțiile lor şi cu tot felul de bagaje? Ce ar putea să însemne acest lucru?

10. Cu siguranță nu poate fi vorba de o simplă plimbare, şi încă şi mai puțin de o călătorie oficială, în scopul unei inspecții, căci în astfel de ocazii ei sunt întotdeauna însoțiți de o întreagă legiune de oameni înarmați!"

11. Pe scurt, oamenii îşi puneau tot felul de întrebări legitime. Un mare număr de cetățeni au alergat la birourile de supraveghere şi le-au pus întrebări funcționarilor de acolo; dar nici aceştia nu au ştiut ce să le răspundă.

12. Şi astfel, „învingătorii" înțelepciunii cu ajutorul rațiunii au putut părăsi oraşul fără să fie tulburați în vreun fel de cineva, căci nimeni nu a îndrăznit să-i întrebe ce pun la cale.

13. Ei au călătorit astfel până când au ajuns în regiunea numită astăzi Egipt. S-au stabilit în partea superioară a țării, în împrejurimile Elephantinei, unde şi-au construit un mic orăşel.

14. Aceştia au fost primii locuitori ai acestei țări.

15. În timpul, greutățile şi ororile pe care au fost nevoiți să le experimenteze în această nouă patrie pe care au adoptat-o i-au determinat să se întoarcă din nou cu fața către Dumnezeu, şi astfel, țara a devenit mai târziu extrem de puternică şi foarte bogată.

16. Ce s-a întâmplat însă cu ceilalți consilieri?

Capitolul 154

Consilierii care au rămas continuă să delibereze. Încă 250 dintre ei emigrează

(4 noiembrie 1843)

1. După o a treia zi de deliberări, unul din consilierii rămaşi s-a ridicat în picioare şi s-a adresat astfel celorlalţi:

2. „Ascultaţi-mă, voi, cei care, la fel ca şi mine, aveţi bune intenţii! Potrivit rapoartelor gărzilor de la porţile de ieşire ale oraşului, cei 650 de fraţi ai noştri au putut trece fără nici un fel de probleme de aceste porţi, fără ca cineva să le împiedice fuga.

3. Am asistat astfel cu toţii la victoria raţiunii lor, aşa cum au prezis. Nimeni nu ne poate asigura însă că vom avea şi noi – cei rămaşi – parte de aceeaşi victorie! Cine ştie, poate că lucrurile se vor termina aşa cum ne-a avertizat fratele nostru înainte să plece!

4. De aceea, cred că ar trebui să ne luăm şi noi tălpăşiţa, urmând exemplul curajos al fraţilor noştri, fără să mai aşteptăm să vedem ce s-ar întâmpla dacă am rămâne, caz în care consecinţele ar fi probabil dezastruoase. Este de o mie de ori mai bine să părăsim oraşul în calitate de seniori ai lui decât să fim alungaţi cu pietre pe motiv că am înşelat poporul!”

5. Unul din colegii consilierului s-a opus însă acestui proiect, spunând: „Prietene, uiţi un lucru extrem de important şi foarte favorabil pentru noi, care ne poate permite să ne descurcăm cu uşurinţă în faţa oamenilor întărâtaţi, şi anume că putem arunca întreaga vină pentru tirania şi infamia guvernării pe fraţii noştri care au fugit! În acest fel, vom putea întoarce lucrurile în favoarea noastră, spunând populaţiei, fără ca cineva să ne poată contrazice: ‚I-am alungat pe tirani prin puterea cuvântului nostru, cu scopul de a restabili străvechea ordine divină, aşa cum exista ea în perioada lui Lameh!’

6. Vom putea astfel, fără nici un fel de dificultăţi şi fără a ne asuma riscuri prea mari, să aruncăm întreaga vină pentru funestul adevăr pe care urmează să îl comunicăm poporului pe seama fraţilor noştri, şi vom apărea astfel ca binefăcători ai oamenilor, şi nu ca nişte tirani infami, care şi-au oprimat supuşii în mod scandalos, din toate punctele de vedere!

7. În faţa acestor afirmaţii ale noastre, oamenii din popor nu vor putea decât să se bucure peste măsură, şi astfel, nu vor mai recurge la pietre şi nuiele pentru a ne aplica pedepsele corporale care ni se cuvin! Această soluţie este cea mai inocentă între toate, şi în plus, corespunde perfect cu intenţia bătrânului Dumnezeu! Ce altceva ne-am putea dori mai mult? – De aceea, vă propun să acţionăm în acest fel, căci am convingerea că totul se va sfârşi cu bine!”

8. Dar primul vorbitor i-a replicat: „Îţi doresc mult noroc în aplicarea proiectului tău, care la prima vedere pare destul de avantajos! În ceea ce mă priveşte, voi avea grijă să mă ţin la mare distanţă de oamenii din popor atunci când le vei ţine acest discurs, care este complet amăgitor. Îţi pot da în scris acest lucru, pe o tăbliţă de bronz!

9. Oare nu ai auzit ce îi aşteaptă pe mincinoşi? Nu au fost destul de clari în această privinţă cei zece mesageri? Dacă doreşti să cucereşti simpatia oamenilor prin minciună, te întreb: ai obţinut cumva şi promisiunea celor zece mesageri că nu te vor transforma într-o torţă vie?

10. Nu am fost noi fracţiunea cea mai rău intenţionată şi cea mai dominatoare din marea adunare? Nu am fost noi cei care am militat pentru instaurarea cultului idolilor, pentru crearea aparatului poliţienesc şi pentru impunerea acelor impozite exorbitante? Iar tu doreşti să aruncăm acum întreaga vinovăţie pe umerii celor care au fugit, deşi ei au fost întotdeauna mai buni decât noi?

11. Ei bine, nu pot decât să te felicit! – Fă ce doreşti! În ceea ce mă priveşte, am să plec! – Cine doreşte să mă urmeze?”

12. După aceste cuvinte, încă 250 de consilieri s-au ridicat în picioare, după care au părăsit oraşul însoţiţi de soţiile şi de copiii lor, precum şi de numeroşi servitori.

13. Cei zece mesageri s-au întâlnit cu ei pe una din străzile oraşului şi i-au întrebat: „Unde plecaţi?”

14. Consilierii le-au răspuns: „Cu permisiunea voastră, dorim să plecăm la capătul lumii! – Dat fiind că nu putem minţi, nu ne rămâne decât să părăsim aceste locuri!”

15. Cei zece i-au lăsat să îşi continue drumul, fără să se mai uite în urma lor.

Capitolul 155

Domnul le vorbeşte celor zece mesageri, care le adresează un ultimatum celor o sută de consilieri rămaşi. Aceştia se simt încolţiţi

(6 noiembrie 1843)

1. Atunci, Domnul s-a adresat astfel celor zece mesageri: „Duceţi-vă la cei o sută de consilieri care au rămas, ascultaţi ce au de spus şi comunicaţi-le propunerea Mea!

2. Acordaţi-le un răgaz de şapte zile şi transmiteţi-le următoarele: ‚Dacă nu veţi asculta de voinţa Domnului, cel mai bine ar fi să urmaţi exemplul predecesorilor voştri. Dacă doriţi însă să respectaţi voinţa Domnului, veţi fi plasaţi sub protecţia noastră’”.

3. Aşa le-a vorbit Domnul trimişilor Săi , care s-au grăbit să se întoarcă la consilierii rămaşi.

4. Când aceştia i-au văzut din nou pe cei zece bărbaţi care lor li se păreau teribili, ei s-au înspăimântat atât de tare încât au început să tremure de parcă s-ar fi aflat pe marginea abisului etern.

5. Dar aceştia le-au spus: „Pacea Celui de sus fie cu voi! Nu vă temeți de noi, căci noi nu suntem mesagerii unor nenorociri, ci doar nişte trimişi ai lui Dumnezeu, aleşi de El pentru a vă transmite voința Sa!

6. Adevăratul scop al misiunii noastre este deopotrivă temporal şi etern; de aceea, insistăm să puneți în aplicare ceea ce v-am spus nu cu mult timp în urmă, scop în care vă acordăm un răgaz de şapte zile, în care mai aveți posibilitatea să deliberați dacă doriți sau nu să vă confirmați voinței Domnului!

7. Dacă nu doriți să vă conformați acestei voințe, puteți urma fără întârziere exemplul predecesorilor voştri, sau vă puteți folosi de forța pumnilor voştri şi ai consoartelor voastre pentru a vă apăra de furia mulțimii. În schimb, dacă acceptați cu sinceritate cuvântul lui Dumnezeu, vă vom proteja noi înşine, cu puterea pumnilor noştri!

8. Acestea sunt condițiile pe care vi le pune voința Domnului, şi implicit cuvântul lui Dumnezeu!

9. Dacă veți accepta să le îndepliniți în mod liber, vă veți câştiga astfel dreptul la libertatea eternă; dacă o veți face ca nişte servitori, veți rămâne de-a pururi nişte servitori; dacă o veți face sub puterea constrângerii, veți rămâne sub incidența acestei constrângeri, la fel ca animalele din pădure, şi nu veți cunoaşte niciodată libertatea! Dacă preferați să fugiți, veți rămâne nişte fugari până la sfârşitul existenței!

10. În schimb, vai acelora dintre voi care îşi vor propune să mintă, căci cel care minte va fi pedepsit de Domnul prin loviturile unor nuiele de foc! Amin".

11. După aceste cuvinte, cei zece au părăsit sala. După ce s-au îndepărtat, unul din cei o sută de consilieri rămaşi s-a ridicat în picioare şi a spus:

12. „Prieteni şi frați! Acum suntem într-adevăr încolțiți din toate părțile!

13. Un răgaz de şapte zile! Orice am face, vom avea parte fie de forța pumnilor, fie de fuga eternă, fie de o sclavie fără sfârşit, fie de o constrângere nelimitată, fie – asta-i culmea – de nişte nuiele de foc!

14. Singurul lucru care ne rămâne de făcut este să alegem răul cel mai mic dintre cele enumerate mai sus, care, în viziunea mea, îl reprezintă fuga! Doresc să aflu însă şi opinia voastră, pentru a cădea împreună de acord asupra celei mai bune soluții!"

15. În următoarele trei zile, consilierii au continuat să delibereze.

Capitolul 156

Excelentul discurs şi spiritul de sacrificiu al unuia dintre consilierii rămaşi. Deschiderea templelor

(7 noiembrie 1843)

1. Atunci, un alt consilier s-a ridicat în picioare şi a spus: „Fraţilor, eu cred că am înţeles ceva mai corect cuvintele celor zece mesageri! De aceea, nu cred că mă înşel dacă vă sfătuiesc să nu plecaţi din oraş!

2. Căci protecţia cu ajutorul pumnilor nu înseamnă în nici un caz *încasarea unor lovituri,* ci *apărarea cu ajutorul lor!* Dacă cei zece bărbaţi ne vor proteja personal, cu condiţia să acţionăm pentru binele general, ce motiv am avea să considerăm fuga drept unica alternativă de care dispunem?

3. Dacă vom accepta în mod voluntar să facem bine, putem fi siguri că nu ni se va atinge nici măcar un singur fir de păr de pe cap; căci bătrânul Dumnezeu, despre care se ştie că este întotdeauna fidel, plin de iubire şi de indulgenţă faţă de toţi cei care se căiesc sincer şi care acceptă să se supună din nou ordinii Sale divine, va avea grijă să nu fim linşaţi de ploaia de pietre incandescente care se va abate asupra noastră! Astfel, tot ce avem de făcut este să ne reintegrăm cu căinţă şi cu sinceritate în ordinea Lui atât de sfântă, pe care a instaurat-o încă de la începuturile eternităţii!

4. Aşadar, daţi-mi cheile de aur şi voi anunţa personal, fără nici un fel de teamă şi însoţit de o sută de heralzi, că templele vor fi redeschise! Le voi deschide apoi eu însumi, deopotrivă pe cel de la şes şi pe cel de pe munte, în prezenţa unei mulţimi considerabile!

5. Cine doreşte să mă însoţească, să o facă, iar cine se teme de mulţime să rămână acasă, în numele Domnului! Nu vă mai gândiţi însă la fuga ruşinoasă, căci cei zece mesageri ne-au explicat cât se poate de clar că aceasta reprezintă adevărata pedeapsă!

6. Personal, doresc sincer să mă întorc din nou la Dumnezeu, aşa că nu voi fugi în nici un caz! Prefer de o mie de ori să fiu distrus chiar aici de flăcările mâniei divine decât să mă îndepărtez cu un singur pas de Dumnezeu cel atotputernic, căci sunt conştient că Acesta mă poate prinde oriunde m-aş duce şi mă poate judeca!

7. Doamne şi Dumnezeul meu, îţi promit solemn Ţie şi îţi jur că mă voi converti şi că îţi voi rămâne credincios de-a lungul întregii vieţi care mi-a mai rămas! De acum înainte nu mai doresc să slujesc nimănui decât numai Ţie, la fel cum nu doresc să mai iubesc pe altcineva mai mult decât pe Tine, acum şi de-a pururi! Amin”.

8. Acest discurs, rostit pe un ton foarte ferm, i-a liniştit instantaneu pe ceilalţi demnitari, şi nimeni nu a mai îndrăznit să vină cu o altă propunere.

9. Totuşi, când oratorul le-a cerut cheile celor două temple, tovarăşii săi i-au spus: „Chiar doreşti să ne dai brânci de pe marginea prăpăstiei?”

10. Cel interpelat le-a răspuns: „Nu doresc în nici un caz acest lucru! – Daţi-mi cheile şi voi lua întreaga vină care vă aparţine pe umerii mei! Da,

sunt dispus chiar să mint în acest scop, şi deşi sunt cel mai puțin vinovat dintre toți, mă voi acuza singur în fața populației ca şi cum aş fi unicul vinovat, astfel încât să mă pedepsească numai pe mine, iar voi să rămâneți liberi şi protejați! Haide, dați-mi cheile, ca să pot să vă salvez!”

11. În sfârşit, consilierii i-au dat cheile celor două temple. Când le-a luat în mână, el a simțit o mare emoție. A ales apoi încă o sută de oratori dintre cei mai buni din rândurile servitorilor şi a plecat pe străzile oraşului ca să anunțe redeschiderea vechilor temple ale lui Dumnezeu.

Capitolul 157

Activitatea spirituală a curajosului consilier este încununată de succes

(8 noiembrie 1843)

1. Timp de trei zile, consilierul nostru a anunțat cu curaj în întregul oraş, sprijinit de ajutoarele sale, redeschiderea vechilor temple ale lui Dumnezeu. El a recrutat chiar noi oratori din rândul mulțimii, pe care i-a trimis în cartierele îndepărtate ale oraşului pentru a proclama ce se întâmplă la Hanoh.

2. I-a transformat pe loc pe toți funcționarii şi toate gărzile de la porți în discipoli recent convertiți şi i-a trimis pe toți în provinciile situate la mare distanță, pentru ca toată lumea să fie bine informată. Misiunea mesagerilor era să le anunțe tuturor locuitorilor, dar mai ales prinților vasali, că vor fi redeschise templele, precum şi să le poruncească cu severitate oamenilor să se întoarcă la Dumnezeu.

3. În tot acest timp, consilierul nostru, pe numele său Ohlad, a aşteptat cu răbdare în fața porților aurite ale palatului regal, dar cei zece mesageri nu s-au remarcat decât prin absență, nepărând să se grăbească deloc să vină şi să asculte ce are de spus.

4. „Ce se întâmplă? Unde sunt mesagerii? S-a întâmplat ceva cu ei? Ar fi preferat oare o altă zi pentru ceremonia de deschidere a templului?” – cam aşa sunau întrebările pe care şi le punea toată lumea, dar nimeni nu putea da un răspuns cert.

5. Atunci, toată lumea s-a adresat lui Ohlad, căruia i-au pus aceleaşi întrebări.

6. Dar el le-a răspuns: „Prieteni şi frați! Răbdarea este prima îndatorire a ființei umane, căci fără răbdare, toate celelalte virtuți ale sale, oricât de nobile ar părea, vor fi pervertite!

7. Însuşi Domnul şi Dumnezeul nostru dă dovadă de o răbdare supremă, aşteptând de multe ori sute de ani un semn de progres din partea noastră! Chiar dacă nu constată nici un fel de progres, El continuă să îşi

păstreze răbdarea, trimiţând puternicii Săi mesageri şi învăţători, pentru a readuce umanitatea pe calea cea dreaptă.

8. Chiar dacă aceste eforturi divine întârzie să dea rezultate, Domnul aşteptă cu răbdare şi fără să se grăbească în vreun fel cu judecata Lui. El îşi priveşte cu compasiune creaturile care cad tot mai mult în uitare, orientându-se către lumea exterioară şi către moarte.

9. De aceea, este de datoria noastră să facem dovada aceleiaşi răbdări în toate ocaziile! Cei zece mesageri vor veni atunci când acest lucru va fi pe placul lui Dumnezeu! Chiar dacă nu vor veni deloc, nu vom plânge după ei, căci noi nu deschidem aceste temple de dragul lor, ci numai de dragul lui Dumnezeu cel atotputernic!

10. Pe de altă parte, eu nu am dat nimănui asigurarea absolută că mesagerii se vor afla printre noi în momentul redeschiderii templelor. Nu am spus nici o clipă că ei vor fi cu siguranţă aici, ceea ce nu reprezintă o garanţie absolută a prezenţei lor.

11. De aceea, nu voi mai aştepta nici o clipă venirea lor, căci, aşa cum spuneam, singurul care contează în ceea ce priveşte redeschiderea templelor este Domnul, şi nu cei zece mesageri ai Săi!"

12. Toată lumea a fost unanim de acord cu Ohlad în această privinţă, lăudând înţelepciunea acestuia.

13. Atunci, Ohlad a adresat un emoţionant imn de laudă lui Iehova, după care a introdus cheia în poarta templului şi a dorit să deschidă porţile acestuia.

14. Subit, s-au auzit însă nişte voci puternice, care i-au strigat: „Opreşte-te, căci nu a sosit încă timpul!"

15. Ohlad s-a uitat în jur şi i-a văzut pe cei zece mesageri, care avansau cu paşi repezi către el. La vederea lor, inima lui a început să freamăte de bucurie, iar el s-a adresat astfel poporului său: „Iată, iată, sosesc cei unşi de Dumnezeu!"

16. Fericiţi, oamenii au început să strige şi să îl preamărească pe Dumnezeu, după care l-au binecuvântat pe Ohlad, căci şi-au dat seama că acesta este un om cu inima sinceră şi dreaptă.

17. Între timp, cei zece au ajuns la Ohlad, pe care l-au binecuvântat punându-şi mâinile pe el.

18. După îndeplinirea acestui gest ritual, ei i-au spus să întoarcă liniştit cheile templului în încuietoarea lor, căci abia acum putea face el acest lucru fără nici un pericol.

Capitolul 159

Norul de foc de deasupra cupolei templului. Demnul discurs al lui Ohlad. Cei zece i se adresează acestuia

(10 noiembrie 1843)

1. Când poarta s-a deschis, cupola templului a fost înconjurată de un nor de foc din care ţâşneau mii de fulgere însoţite de tunete puternice.

2. Convinşi că va urma o judecată teribilă, oamenii au căzut la pământ, lamentându-se terorizaţi.

3. Mulţi dintre ei ar fi dorit să o ia la fugă, dar se temeau că nu vor face astfel decât să amplifice şi mai mult mânia divină.

4. Atunci, Ohlad, el însuşi foarte afectat, le-a spus celor zece mesageri: „I-am jurat credinţă lui Dumnezeu, Domnul nostru! De aceea, nu mă tem de aceste trăsnete! Nu au decât să cadă asupra mea, consumându-mă cu tot cu pământul de sub mine! Îmi pot distruge trupul dacă doresc acest lucru, dar nu îmi vor clinti cu nimic credinţa!

5. Dumnezeule preasfânt! Tu m-ai trezit la dreapta credinţă cu ajutorul puternicilor tăi mesageri! În inima mea s-a născut astfel iubirea faţă de Tine, iar spiritul meu Te-a descoperit şi m-a învăţat că Tu eşti de-a pururi Dumnezeul meu atotputernic, unic şi autentic! De aceea, nu îmi doresc altceva decât să Te iubesc şi să Te venerez în toate condiţiile, inclusiv în focul mâniei şi al furiei Tale!

6. Chiar dacă îţi vei înconjura în întregime templul sacru cu flăcări de foc, doresc să intru în el ca semn al iubirii pe care Ţi-o port şi să deschid astfel sanctuarul Tău, pentru a-Ţi preamări în el numele sfânt!"

7. Când Ohlad a tăcut, cei zece mesageri s-au minunat de seriozitatea cu care a vorbit şi i-au spus:

8. „Frate, L-ai preamărit ca nimeni altul pe Domnul, iar afirmaţiile tale au fost cât se poate de serioase şi susţinute de o voinţă fermă! Ne întrebăm însă ce vei face dacă Domnul chiar te va pune la încercare?

9. Vezi tu, voinţa noastră este suficient de puternică atunci când suntem între noi şi semenii noştri, dar în faţa lui Dumnezeu oamenii nu reprezintă nimic! Chiar şi cea mai mică scânteie a voinţei Sale poate reduce întreaga creaţie la zero! Ce să mai vorbim de sărmana voinţă a unor oameni ca noi!

10. De aceea, retrage-ţi cuvintele atât cât mai este timp! În caz contrar, s-ar putea ca Domnul să te silească să o faci!"

11. Dar nimic nu părea să mai poată clinti decizia luată de Ohlad. Dimpotrivă, el le-a răspuns astfel interlocutorilor săi: „Este posibil ca voi, prieteni atotputernici ai lui Dumnezeu, să aveţi dreptate! Dacă i-aş fi jurat credinţă şi iubire unei fiinţe umane, poate că v-aş fi ascultat; dar i-am ajurat această credinţă lui Dumnezeu, aşa că prefer de o mie de ori să fiu înghiţit

de un abis de foc decât să mă îndepărtez chiar şi cu un singur atom de ceea ce mi-am propus să fac din iubire pentru El! – Iată cheia cea sacră! Haideți să o întoarcem în poarta sfântă a templului! Amin”.

12. De-abia a pronunțat Ohlad aceste cuvinte că cerul s-a întunecat. Un uragan teribil s-a declanşat atunci, milioane de trăsnete au acoperit pământul cu jerbe de foc, iar întregul templu a fost înconjurat de flăcări puternice, ce făceau imposibilă intrarea oricărui om.

13. Toți cei prezenți erau împietriți, iar cei zece mesageri i-au spus lui Ohlad: „Ei bine, ce vei face acum?”

14. Atunci, Ohlad le-a răspuns: „Voința mea nu s-a clintit nici un pic! De aceea, o voi lua înainte! Căci trăsnetele, flăcările şi uraganele nu reprezintă nişte obstacole adevărate pentru cei care îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu!

15. Chiar dacă trupul meu va fi distrus, voi continua să avansez în interiorul templului cu spiritul meu; căci flacăra care arde în mine este mai puternică decât aceste încercări! Aşadar, înainte! Amin”.

Capitolul 160

Ohlad este testat prin proba focului

(11 noiembrie 1843)

1. După care nimic nu l-a mai putut împiedica pe Ohlad să intre în interiorul templului, deşi acesta era înconjurat de flăcări din ce în ce mai puternice.

2. Când el a ajuns la circa zece paşi de zidul de foc, a fost invadat de o căldură atât de intensă încât i s-a părut insuportabilă. Chiar şi cheile de aur ale templului au devenit incandescente, iar el nu le-a mai putut ține în mână.

3. Pentru o scurtă clipă, el a rămas nemişcat, în mijlocul elementelor dezlănțuite, al trăsnetelor şi al flăcărilor, şi s-a gândit în sinea lui:

4. „Oare ce trebuie să fac acum? Îmi este imposibil să mă apropii mai mult de templu, căci căldura emanată de flăcări este prea mare. Aproape că nu mai pot ține cheile în mână, atât de fierbinți au devenit. Mă întreb ce se va întâmpla dacă mă voi apropia şi mai mult de acest incendiu?

5. Ştiu ce trebuie să fac! Dacă ar fi într-adevăr voința lui Dumnezeu cel atotputernic ca eu să deschid porțile templului, înseamnă că El nu ar ridica toate aceste obstacole în calea mea!

6. Rezultă că voința Lui este ca nu eu să deschid templul! De aceea, voi proceda la fel cum am făcut-o întotdeauna atunci când ceilalți consilieri se opuneau propunerilor mele: mă voi retrage cu toată modestia şi voi lăsa deschiderea templului pe seama altora!

7. De altfel, ar fi o nebunie absolută din partea unei creaturi slabe să îşi măsoare puterile cu voința unui tigru uriaş, capabil să îi smulgă capul unui taur într-o singură clipă. Cu atât mai aberant ar fi ca un om să se lupte deschis cu voința lui Dumnezeu, Ființa cea mai puternică ce a existat vreodată în eternitate!

8. O, nu, nu! Nu voi mai încerca să deschid porțile templului, căci acest foc este prea puternic şi mă arde îngrozitor! Nici un om nu ar putea să se lupte vreodată cu o astfel de forță! De aceea, nu voi mai spune: ‚Înainte!', ci mă voi limita la un modest: ‚Înapoi!' – iar asta cât mai rapid posibil!"

9. După care Ohlad a făcut cale întoarsă şi s-a grăbit să se întoarcă la cei zece mesageri.

10. Aceştia l-au întrebat imediat dacă a deschis porțile templului.

11. Dar Ohlad le-a răspuns: „Eminenți prieteni ai Domnului, Dumnezeul nostru atotputernic! Acest lucru îl puteți face voi, căci focul este mai degrabă elementul vostru decât al meu! În ceea ce mă priveşte, experiența prin care tocmai am trecut mi-a demonstrat cu claritate că ființa umană nu ar trebui să încerce niciodată imposibilul!

12. Iată cheile templului, care sunt încă foarte fierbinți! Vi le înmânez cu toată buna credință, împreună cu demnitatea tuturor funcțiilor mele! Faceți cu ele orice veți dori. În ceea ce mă priveşte, voi continua să îl ador pe Dumnezeu în toată puterea Sa şi mă voi întoarce la o viață de simplu cetățean!

13. Căci, într-adevăr, dacă exercitarea funcțiilor divine presupune obstacole atât de mari, cel mai bine este să te retragi cu toată modestia! Acum L-am recunoscut pe Dumnezeu şi am ajuns să-L iubesc, dar nu mai doresc să am nimic de-a face cu puterea Lui!

14. Cred că am demonstrat cu toată claritatea, în fața voastră şi a celorlalți oameni, că sunt de bună credință şi că doresc cu toată seriozitatea să-i slujesc Domnului, dar dacă – în semn de răspuns – mă supune la astfel de încercări care depăşesc cu mult puterile unei ființe umane, nu pot decât să mă retrag şi să las întreaga afacere pe mâinile altora, mai pricepuți decât mine!"

Capitolul 161

Unul dintre cei zece consilieri îl instruieşte pe Ohlad

(14 noiembrie 1843)

1. Unul din cei zece consilieri s-a îndreptat atunci către Ohlad şi i-a spus: „Ohlad, unde doreşti să fugi ca să te ascunzi de Dumnezeu?

2. Priveşte imensa boltă cerească şi norii de foc din care ţâşnesc mii de fulgere! Ai tu idee unde încep şi unde se termină aceştia?

3. Ştii tu că Domnul, Dumnezeul nostru, te poate urmări de-a pururi şi că nu există nici un loc în univers în care să te poţi ascunde de fața Lui?

4. Ascultă-mă: prin intermediul acestei furtuni de foc, Domnul, Dumnezeul tău, nu doreşte să-ți arate că voința Lui se împotriveşte ca tu să deschizi templele Sale. Dimpotrivă, El doreşte să vă demonstreze pe această cale, ție şi celorlalți oameni prezenți, care provin din acest oraş sau care au venit de departe, că intențiile Lui în ceea ce vă priveşte pe toți sunt cât se poate de serioase!

5. El nu doreşte să se joace cu voi, ci să vă câştige de partea Lui pentru mântuirea voastră eternă. Nu există decât o singură altă alternativă: judecarea voastră, care echivalează cu pierzania voastră pentru eternitate. Căci Dumnezeu nu a creat ființele libere să gândească şi să simtă pentru amuzamentul Lui, ci din motive de cea mai mare importanță, scop în care le-a dăruit legi extrem de înțelepte, pe care acestea trebuie să le respecte. Mai mult decât atât, El le-a arătat întotdeauna creaturilor Sale care sunt copiii Săi pe care îi iubeşte cu o iubire infinită şi eternă!

6. Dacă vei privi lucrurile din această perspectivă, vei înțelege că prin această furtună de foc, Dumnezeu nu doreşte să-şi manifeste dezaprobarea în fața deschiderii templelor, ci exclusiv seriozitatea cu care priveşte El acest eveniment!

7. De aceea, nu-ți pierde curajul, dar nici nu te baza foarte mult pe propriile tale puteri! Ascultă-mă: Domnul îi pune întotdeauna la încercare pe cei puternici prin propria Lui putere, dar pe cei slabi, blânzi şi smeriți nu îi încearcă decât prin iubirea Sa!

8. Tu ai făcut dovada unei mari puteri în fața Domnului, deşi noi te-am prevenit! Dar tu ai fost convins că vei putea să avansezi prin forța hotărârii tale, chiar şi împotriva voinței lui Dumnezeu!

9. De aceea, El şi-a propus să îți demonstreze o fărâmă din seriozitatea Lui, pentru a te smeri. Acum eşti plin de umilință, deci eşti în sfârşit suficient de matur pentru a deschide templul. Haide, îndeplineşte această sarcină sublimă! De această dată, noi te vom însoți, şi nimic rău nu ți se va putea întâmpla!

10. Pe vremea când trăiam în munți, Domnul ne-a spus în mai multe rânduri că El nu aşteaptă de la oameni o demonstrație plină de orgoliu a puterii lor, ci doar o umilință plină de modestie, care să le permită să îşi recunoască nimicnicia în fața Lui!

11. A fost o vreme când un anume Abedam, care venea de la Miazăzi, a dorit să se arunce în foc sau să meargă până la capătul lumii din iubire pentru Domnul!

12. Domnul i-a explicat atunci că omul nu trebuie să facă vreodată astfel de promisiuni mărețe.

13. Dar Abedam s-a încăpățânat! A fost suficient însă să fie atacat de o insectă mare pentru ca într-o singură clipă să ajungă la disperarea supremă!

14. Căci Domnul doreşte ca omul să fie smerit pe toate planurile: chiar şi atunci când este perfect justificat, orgoliul apare în fața Lui ca o oroare absolută!

15. Încearcă să înțelegi ce ți-am spus şi urmează-ne. Te asigur că de data aceasta cheile templului nu îți vor mai frige mâinile, iar flăcările nu te vor mai afecta în nici un fel! Amin".

Capitolul 162

Umilința justă a lui Ohlad. Evanghelia smereniei perfecte

(15 noiembrie 1843)

1. Auzind aceste cuvinte, Ohlad şi-a schimbat opinia şi a spus:

2. „O, frate, dacă aşa stau lucrurile, nu îmi doresc nimic altceva decât să acționez aşa cum spuneți voi! Am totuşi o rugăminte pe care doresc să v-o adresez:

3. După deschiderea templelor, lăsați-mă să mă întorc în linişte şi nu faceți din mine un fel de preot al celor două edificii, căci dacă aş fi nevoit să îndeplinesc o astfel de funcție, m-aş bucura implicit de un anumit prestigiu în fața oamenilor, care mi-ar atribui astfel o autoritate şi ar proiecta asupra mea un respect pe care nu mi le doresc.

4. În timpul celor 40 de ani pe care i-am trăit ca şi consilier suprem al acestui oraş, am fost îngrozitor de întristat de atitudinea de deferență a oamenilor față de mine, în condițiile în care eu nu îmi doream altceva decât să fiu ultimul dintre ei!

5. Nimic nu mi se pare mai de prost gust decât să te bucuri pentru că eşti stăpânul fraților tăi şi să te delectezi cu nenorocirea celor care tremură în fața ta, în condițiile în care puțini consilieri au acționat vreodată pentru binele oamenilor, dedicându-şi aproape în totalitate timpul pentru a-şi spori propriile privilegii şi propriul prestigiu!

6. Aşa cum spuneam, eu nu doresc să mai primesc vreodată o demnitate oarecare în fața oamenilor, căci am oroare de aşa ceva şi nu mă bucur cu adevărat decât atunci când pot fi ultimul dintre ei.

7. De aceea, sublimii mei frați, ascultați-mi rugămintea, în numele Domnului, şi lăsați-mă să mă retrag în pace după deschiderea celor două temple".

8. Unul din cei zece i-a răspuns: „Iată, Ohlad, flăcările care ardeau în jurul templului s-au stins. Haide aşadar să deschidem poarta!

9. Cât despre dorința ta, vei fi informat care este voința lui Dumnezeu în interiorul templului. Acolo, El îți va transmite cu claritate ce trebuie să faci – dacă trebuie să rămâi sau nu –, fără ca noi să intervenim în vreun fel!

10. Dacă doreşti să fii pe placul lui Dumnezeu prin umilința ta justă, va trebui să te supui voinței Sale, şi nu propriei tale voințe! Căci umilința practicată după bunul plac este fructul iubirii de sine şi nu are nici o valoare în fața lui Dumnezeu! În spatele unei asemenea umilințe se ascunde întotdeauna o satisfacție personală care pare meritorie, un elogiu al propriului ego, care este sinonim cu un orgoliu bine disimulat!

11. Dacă îți vei spune însă întotdeauna, cu toată sinceritatea inimii tale: ‚O, Doamne şi Părinte divin! Facă-se voia Ta sfântă, acum şi de-a pururi!', abia atunci te vei dovedi cu adevărat umil în fața lui Dumnezeu, iar umilința ta va avea valoare în ochii Lui!

12. La urma urmelor, cine se umileşte dând curs numai propriei sale voințe, fără să țină în vreun fel cont de voința lui Dumnezeu, nu procedează cu nimic altfel decât cel care se ridică prin propriile sale forțe în poziția de suveran al poporului.

13. Numai cel care renunță complet la voința sa personală şi respectă exclusiv voința divină, lăsându-se în întregime controlat de aceasta, este pe placul lui Dumnezeu, şi numai umilința lui apare ca fiind justă în fața Tatălui ceresc!

14. Este infinit mai bine să fii un pierde-vară în acord cu voința Domnului decât un erou căruia nu-i pasă de voința divină! În mod similar, este infinit mai bine să îți conştientizezi propria nimicnicie şi lipsă de demnitate decât să fii convins că eşti perfect.

15. Mai mult, este infinit mai bine să fii un păcătos care se pocăieşte în fața lui Dumnezeu decât un om just în fața propriilor tăi ochi!

16. Căci Domnul îi caută întotdeauna pe cei care s-au rătăcit, îi întăreşte pe cei slabi şi îi vindecă pe cei bolnavi prin compasiunea Sa, dar nu poate fi niciodată debitorul cuiva!

17. Gândeşte-te la tot ce ți-am spus, iar Domnul îți va explica mai multe în interiorul templului. – Iar acum, urmează-ne până la poarta acestuia! Amin".

Capitolul 163

Cuvintele lui Ohlad. Fenomenele care însoțesc deschiderea templului

(16 noiembrie 1843)

1. În continuare, micul grup s-a îndreptat către poarta templului. Ohlad a luat cheia, a dus-o la inimă şi a spus:

2. „Doamne şi Dumnezeul meu! Aflat acum în faţa sanctuarului Tău, ca un sărman vierme neputincios şi plin de păcate ce sunt, mă simt complet nedemn să pătrund în acest loc sacru! Mă abandonez însă în întregime în faţa iubirii Tale părinteşti şi în faţa compasiunii Tale infinite, aşa că îndrăznesc să fac ceea ce mi-ai poruncit prin gura sublimilor Tăi mesageri!

3. Dar, o, Doamne, picioarele mele se simt prea grele pentru a călca pe solul sfânt al sălaşului Tău sacru. De aceea, Te rog, întăreşte-mă pe mine, sărman păcătos, iar eu Te voi iubi şi Te voi adora din toate puterile mele, cu faţa culcată la pământ în faţa porţii deschise a templului!

4. O, Doamne, Dumnezeul meu, Părintele meu preasfânt, facă-se voia Ta acum şi de-a pururi! Amin".

5. După acest elan al inimii sale, Ohlad a coborât de şapte ori cheia de aur, după care a vârât-o în broască şi a deschis poarta templului.

6. Când poarta s-a deschis, din toţi munţii din preajmă au început să iasă flăcări şi coloane imense de fum, care au putut fi văzute din întregul Hanoh, iar pământul s-a cutremurat teribil. Flăcări puternice au ţâşnit din pământ în întregul oraş şi au distrus toţi idolii care existau în acesta şi toate obiectele de cult, inclusiv pe adoratorii încăpăţânaţi ai acestora.

7. Cei 99 de consilieri şi regele lor de faţadă au fost cuprinşi de o teroare atât de mare încât au început să urle, convinşi că îi aşteaptă sfârşitul.

8. Cei mai curajoşi dintre ei şi-au reproşat cu amărăciune că nu au urmat sfaturile celor care s-au salvat de la moarte prin fugă.

9. Toţi locuitorii oraşului, ai celor zece cartiere rezidenţiale şi ai marelui regat erau convinşi că a sosit sfârşitul lumii. Nu exista nici măcar un singur suflet în toate ţinuturile de la şes care să nu tremure cuprins de groază aşteptând teribilele evenimente care urmau să se abată asupra pământului şi care aveau să fie cu siguranţă mai cumplite decât cele care s-au petrecut deja.

10. Pentru a amplifica şi mai mult panica generală, soarele s-a ascuns complet în spatele norilor groşi de fum care se adunau deasupra miilor de vulcani, astfel încât la suprafaţa pământului nu mai exista nici o altă lumină decât teribila strălucire a miilor de fulgere care ţâşneau de pretutindeni şi aceea încă şi mai teribilă a vulcanilor care aruncau lava lor incandescentă.

11. Pe alocuri, puterile focului subteran au afectat chiar porţiuni mari de teren din regiunile de câmpie, dând naştere unor munţi noi, într-un vacarm de nedescris şi cu un zgomot de tunet. Toată această dezlănţuire a elementelor a izbucnit în clipa în care Ohlad a întors cheile templului în broască.

12. Cuprinşi de disperare şi de o teamă teribilă, oamenii au început să alerge care încotro, într-o manieră haotică. Spectacolul cutremurător al acestor evenimente fantastice de proporții gigantice, îi făcea aproape indiferenți la cel al fulgerelor care țâşneau neîncetat din cupola templului.

13. Când miile de oameni au invadat tremurând curtea exterioară a templului, Ohlad – care până atunci L-a adorat pe Dumnezeu cu fața la pământ, în toată smerenia inimii sale – s-a ridicat şi s-a îndreptat către interiorul templului, însoțit de cei zece mesageri, pentru a se prosterna încă o dată în fața altarului, în locul în care era scris numele lui Iehova între cei doi heruvimi de foc, sub coloana de nori albi care se înălțau până la tavan (despre care am mai vorbit). Acolo, el L-a adorat pe Cel Preaînalt timp de o oră.

Capitolul 164

Domnul îl numeşte pe Ohlad rege. Apariția Domnului sub forma înfățişării lui Ohlad

(18 noiembrie 1843)

1. După ce a trecut astfel o oră, timp în care Ohlad nu a făcut altceva decât să se roage cu fața la pământ înaintea altarului, s-a auzit o voce care părea să vină din coloana de nori albi:

2. „Ohlad! Te-am privit! – Ridică-te de la pământ, ca să te pot unge cu uleiul iubirii şi al compasiunii Mele, şi să te pot încinge cu înțelepciunea Mea, ca mărturie a alianței pe care a încheiat-o cu Mine acest popor, dar pe care nu şi-a respectat-o, ci a călcat-o în picioare în modul cel mai nedemn cu putință, uitând de toate binefacerile pe care le-am revărsat de-a lungul timpului asupra sa şi de compasiunea Mea infinită!

3. Doresc acum să te numesc regele legitim asupra acestui popor. Toate legile pe care le vei da tu vor fi aprobate de Mine! Haide, ridică-te!”

4. Ohlad s-a ridicat, uimit la culme să audă minunatul apel, şi i-a întrebat pe tovarăşii săi: „Care dintre voi mi-a vorbit deschis în numele Domnului?

5. Nu cumva unul dintre voi este Domnul Însuşi? O, spuneți-mi, cum trebuie să înțeleg acest eveniment ieşit din comun? Căci vocea care mi-a vorbit era mai sublimă decât a oricărei ființe umane; de aceea, o consider ca fiind vocea lui Dumnezeu, sau cel puțin a unei ființe în care sălăşluieşte Duhul Său Sfânt!

6. O, vorbiți-mi, prieteni atotputernici ai lui Dumnezeu, şi spuneți-mi cine mi-a adresat aceste cuvinte sfinte mie, care sunt cel mai nedemn om de pe fața acestui pământ!”

7. Unul din cei zece mesageri i-a răspuns astfel lui Ohlad: „Ce întrebare este aceasta? Ce doreşti să ştii de la noi? Iată: Domnul este alături de tine! Vocea care ți-a vorbit a fost vocea lui Dumnezeu! Tatăl ceresc a fost Cel care te-a chemat! De ce te adresezi atunci nouă?

8. De vreme ce eşti capabil să faci diferența între vocea lui Dumnezeu şi una umană, cum poți să ne mai pui întrebări nouă, în condițiile în care Domnul a coborât lângă tine şi doreşte să te ungă ca rege, ca mărturie a infidelității poporului tău în fața Lui?

9. Haide, răspunde-i fără întârziere Celui care te-a chemat! Nu îl mai căuta printre noi, căci noi nu suntem decât nişte oameni, la fel ca şi tine, iar Domnul doreşte să te ungă cu propriile Sale mâini, nu cu mâinile noastre! Adresează-te aşadar direct Lui! Amin”.

10. Atunci, Ohlad a privit cu respect în jur, încercând să îl descopere pe Domnul.

11. Dar Domnul i-a spus: „Ohlad, vino aici, în spatele coloanei de nori, şi îl vei vedea pe Cel care ți-a vorbit; căci Eu, Dumnezeul, Domnul şi Părintele tău, te aştept deja de multă vreme aici! Haide, vino şi convinge-te că Eu sunt Cel care te-a chemat şi care îți spune acum: vino şi priveşte-Mă!”

12. Cu o imensă venerație şi cu cea mai mare iubire, Ohlad s-a dus imediat dincolo de coloana de nori albi şi, spre uimirea lui, a văzut acolo propria sa imagine, o sosie perfectă a sa.

13. Această imagine identică cu sine îl privea intens, fără să se mişte.

14. Această apariție l-a străfulgerat pe Ohlad, care a început să se teamă.

15. Dar sosia lui i-a spus: „Nu te teme, Ohlad, căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul şi Părintele tău!

16. Nu te minuna nici de asemănarea noastră perfectă, căci Eu te-am creat după chipul şi asemănarea Mea. De aceea, nu trebuie să fii surprins, căci acest lucru este conform cu ordinea Mea încă de la începuturile eternității!”

17. Aceste cuvinte l-au liniştit pe Ohlad. El a redevenit atent şi L-a rugat pe Domnul să îi vorbească şi să îi facă cunoscută voința Sa.

Capitolul 165

Întrebarea corectă adresată de Ohlad Domnului. Răspunsul Tatălui preasfânt

(20 noiembrie 1843)

1. În continuare, Ohlad şi-a revenit complet şi a început să înțeleagă în profunzimile ființei sale de unde provenea marea asemănare dintre el şi

Domnul. El s-a simțit mult mai curajos, fapt care i-a permis să îi pună întrebări Domnului şi să-i răspundă la întrebările Acestuia.

2. L-a întrebat astfel, cu cea mai mare venerație din lume şi cu o umilință profundă: „O, Dumnezeu atotputernic! Mi-ai spus că trebuie să devin un rege drept, şi implicit un domn, în numele Tău şi de dragul acestui popor! Căci cel care are dreptul să dea legi juste, în acord cu voința Ta şi care trebuie respectate cu strictețe de către toată lumea, este prin excelență un domn!

3. Dar eu nu sunt decât un om la fel ca şi ceilalți şi Tu singur eşti Domnul! Cum aş putea fi eu un domn alături de Tine, în fața celor pe care i-ai creat şi care, la fel ca şi mine, au primit viața lor de la Creatorul lor unic?

4. O, Doamne, scuteşte-mă de această demnitate pe mine, cel mai nedemn dintre toți oamenii acestui pământ! Îngăduie-mi să mă întorc la spiritul meu de cetățean obişnuit al acestui oraş, căci timp de 40 de ani m-am bucurat ilicit de o viață trăită în lux, şi în tot acest timp m-am convins că este foarte dificil să rămâi fratele celor pe care îi conduci atât timp cât eşti suveranul lor, din cauza venerației pe care ți-o acordă continuu şi pe care numai Tu o meriți pe deplin, o, Doamne!

5. Chiar dacă ți-aş consacra în inima mea aceste semne de venerație ale oamenilor, ar fi imposibil să îi împiedic să mai acționeze astfel şi să îți dăruiască adorația lor exclusiv Ție!

6. Acum îmi dau mai mult ca oricând seama că întreaga noastră slavă, iubire şi adorație ar trebui să-Ți revină exclusiv Ție. De aceea, doresc să Te rog, Doamne, dacă acest lucru este în acord cu voința Ta sfântă, să oferi această funcție şi această demnitate – care pe mine mă cutremură – unei alte persoane, mai demnă decât mine şi înzestrată cu o forță mult mai mare. Îți invoc astfel grația de a mă lăsa să revin la statutul meu cel de toate zilele, care este unul dintre cele mai comune!”

7. Atunci, Domnul s-a îndreptat către Ohlad şi i-a spus: „Ohlad, abia acum te recunosc ca fiu autentic al Meu, putând să Mă apropii de tine în calitatea Mea de Părinte!

8. Pe de altă parte, de vreme ce Eu, Tatăl tău, sunt şi am fost un Domn încă de la începuturile eternității, cum ai dori tu – în calitate de fiu al Meu – să rămâi un sclav şi un simplu servitor? Oare pe pământ oamenii nu-i venerează pe părinții copiilor pe care îi respectă în mod deosebit?

9. În mod similar, Tatăl etern este venerat prin intermediul copiilor Săi care sunt cu adevărat drepți, căci aceştia nu păstrează niciodată pentru ei ceea ce îi revine de drept Tatălui. De aceea, Tatăl îşi proiectează întreaga Sa slavă asupra copiilor Săi, căci numai prin intermediul lor poate fi El venerat!

10. Fiul Meu, dacă, în calitatea Mea de Părinte etern, te numesc acum rege şi îți dăruiesc puterea de a da legi, în această calitate tu nu te vei reprezenta pe tine, ci exclusiv pe Mine, Tatăl tău.

11. Eu nu cer nimănui o venerație deșartă pentru Mine, ci doar respectarea plină de iubire a voinței Mele. De aceea, adevăr îți spun:

12. Cine împlineşte voința celui pe care l-am plasat mai presus decât ceilalți şi îl ascultă cu toată credința, Mă cinsteşte şi Mă onorează pe Mine; căci Eu nu îi aleg şi nu îi ung decât pe copiii Mei, care sunt una cu Tatăl lor, deci cu Mine!

13. De aceea, acceptă să fii uns ca rege ale tuturor popoarelor din ținuturile de la şes, căci cel pe care îl ung Eu rege este un om just, iar Eu ştiu foarte bine de ce acționez în acest fel!”

14. După care Domnul şi-a pus mâna pe capul lui Ohlad şi l-a condus în fața altarului, unde se aflau cei zece mesageri.

Capitolul 166

Ohlad este uns rege. Cei zece mesageri sunt numiți miniştrii săi

(21 noiembrie 1843)

1. Când cei doi au ajuns în fața altarului, unde îi aşteptau cei zece mesageri, Domnul i s-a adresat unuia dintre ei: „Ieşi din templu! La poarta curții interioare vei întâlni un om care ține în mână o tigvă umplută cu ulei. Spune-i să ți-o dea şi adu-o aici, ca să îl pot unge pe Ohlad într-un mod natural, dar şi spiritual, ca rege al tuturor popoarelor din ținuturile de la şes, iar pe voi ca miniştri şi sfetnici ai săi, însărcinați de mine cu paza elementului foc. Căci acum, când poporul s-a întors din nou către Mine, nu mai trebuie să vă întoarceți în munți! – Haide, du-te şi adu-mi uleiul!”

2. Mesagerul a ieşit şi l-a găsit la poartă pe bărbatul care ținea în mână o tigvă cu un ulei de nard dintre cele mai fine.

3. El i s-a adresat astfel: „Domnul şi Dumnezeul atotputernic al cerului şi al pământului te-a desemnat ca purtător al unui recipient umplut cu un ulei prețios, cu care sunt unşi regii! Acelaşi Dumnezeu îți cere să îmi dai imediat acest ulei pentru a-l duce în templu, unde Domnul îl va unge personal pe fostul consilier Ohlad ca rege al tuturor popoarelor de la şes!”

4. Bărbatul i-a dat imediat uleiul şi i-a răspuns cu cel mai mare respect mesagerului: „O, mare maestru al focului din interiorul şi de la suprafața pământului, precum şi din aer! Am visat azi noapte că un personaj înconjurat de flăcări luminoase mi-a spus: ‚Când te vei apropia de templul lui Dumnezeu, ai grijă să nu-ți uiți uleiul acasă, din cauza fricii, căci Cel căruia îi este consacrat templul mă va trimite la tine să îți cer acest ulei!’ De aceea, mi-am luat recipientul cu mine, şi iată că acum, viziunea mea s-a realizat!

5. Lăudat fie numele Domnului, căruia îi consacru acum şi de-a pururi întreaga mea iubire şi venerație, căci El este Dumnezeul atotputernic

al cărui nume preasfânt este scris în templu! Lăudat fie numele Lui pentru graţia pe care a revărsat-o asupra mea, bazându-se pe mine şi pe uleiul meu!”

6. După aceste cuvinte, posesorul uleiului a căzut cu faţa la pământ şi L-a adorat pe Dumnezeu cu o smerenie deplină.

7. Mesagerul s-a grăbit să se întoarcă în templu şi i-a dat Domnului uleiul, cu inima debordând de iubire şi de veneraţie.

8. Atunci, Domnul a luat uleiul şi a uns cu el capul lui Ohlad, după care i-a spus acestuia: „Acum eşti un rege veritabil, prin graţia Dumnezeului tău, a Domnului şi a Părintelui tău! Primeşte Spiritul Meu şi condu-ţi poporul în numele Meu, alături de aceşti zece consilieri, pe care îi ung acum ca miniştri ai tăi!

9. Dacă ai vreodată nevoie de un sfat de o importanţă aparte, întoarce-te în acest loc în care te-am uns şi vei obţine întotdeauna ajutorul de care ai nevoie!

10. Iar acum vom ieşi cu toţii afară, iar Eu am să-i prezint poporului noul său rege! Aşa să fie!”

Capitolul 167

Furtuna de foc şi cutremurul de pământ. Teama sacră a poporului. Domnul îşi face cunoscută identitatea în faţa populaţiei

(22 noiembrie 1843)

1. Cât timp Domnul i-a uns pe Ohlad şi pe cei zece mesageri, furtuna care făcea ravagii în exterior şi-a dublat violenţa, iar pământul s-a cutremurat atât de puternic în jurul templului încât oamenii aproape că nu-şi mai puteau ţine echilibrul.

2. În faţa acestor semne, ei au început să îşi piardă curajul, fiind convinşi că pământul îi va înghiţii de vii şi că Dumnezeu nu dorea să mai cruţe pe nimeni, întrucât mânia Sa în faţa crimelor care fuseseră săvârşite în Hanoh şi în împrejurimile oraşului depăşise orice limită.

3. În momentul cel mai sinistru însă, când pământul începea deja să se desfacă în bucăţi în jurul templului, dând naştere într-un vacarm de nedescris unor crevase din care ieşeau coloane groase de foc, de înălţimea unor turnuri, când până şi dalele din curtea templului începeau să se desfacă şi să fumege, devenind pe alocuri aproape incandescente, - Domnul a ieşit din templu împreună cu regele Ohlad, de-abia uns, şi cu cei zece mesageri.

4. Oamenii nu ştiau cine este Domnul, dar i-au recunoscut imediat pe Ohlad şi pe cei zece mesageri, aşa că au căzut la picioarele acestora şi i-au rugat îngroziţi să implore graţia lui Dumnezeu în favoarea lor.

5. Dar cei zece le-au răspuns: „Oare nu este Dumnezeu şi Părintele vostru, aşa cum este al nostru? De ce nu vă adresaţi Lui? Puteţi fi siguri că El îşi va revărsa graţia asupra voastră, dacă meritaţi acest lucru!

6. Noi suntem la fel ca şi voi şi nu avem drepturi mai presus decât ale voastre sau o valoare mai mare decât voi. De aceea, nu vă putem îndeplini cererea, căci nu dispunem de atribute divine! Dacă am face acest lucru, ne-am dovedi în faţa lui Dumnezeu cei mai mari criminali, mai mari chiar decât cei care şi-au ucis părinţii şi fraţii!

7. Iată, aici se află regele Ohlad, care a fost uns de Domnul Însuşi! Vorbiţi cu el, iar el vă va arăta calea care duce către Tatăl – singurul în măsură să vă salveze şi care va face cu siguranţă acest lucru dacă vă veţi întoarce inimile către El, cu toată sinceritatea şi smerenia!”

8. Atunci, oamenii disperaţi s-au întors către Ohlad şi l-au implorat să le arate calea care duce către Dumnezeu, Domnul şi Tatăl ceresc!

9. Ohlad s-a întors către Domnul şi i-a spus: „O, Tată, revelează-Te în faţa poporului, pentru ca acesta să nu-mi atribuie o putere mai mare asupra voinţei Tale preasfinte decât posedă el însuşi!”

10. După aceste cuvinte, Domnul a făcut un pas înainte, şi-a ridicat mâna atotputernică şi a spus: „Pământule, a sosit momentul să taci, căci doresc să le vorbesc copiilor Mei! Forţe impetuoase, retrageţi-vă! Iar tu, soare, lasă-ţi din nou razele să strălucească deasupra pământului cu toată puterea! Amin”.

11. Când Domnul a tăcut, furtuna s-a potolit instantaneu. Pe cer nu a mai rămas nici cel mai mic norişor, iar vulcanii din vecinătate şi-au încetat activitatea.

12. Atunci, oamenii au căzut la pământ, preamărindu-L şi slăvindu-L pe Dumnezeu, care i-a salvat. Căci până şi ei şi-au dat seama că potolirea instantanee a furtunii era un eveniment mult prea extraordinar pentru a nu se datora graţiei şi iubirii divine.